

KİTAP BİLGİLERİ

CEMAL NAR

**Batılılaşma Cinnetine
AYDINLAR VE KURUMLAR**

YAYINEVİ

ÍTHAF

CEMAL NAR

07. 01. 1955 de Kahramanmaraş / Hartlap'ta doğdu. İlkokulu kendi şehrinde, İmam Hatip Lisesini 1973'de Diyarbakır'da, Yüksek İslam Enstitüsü'nü 1977 de Kayseri'de bitirdi ve aynı yıl Kahramanmaraş /Andırın Lisesine Din Dersi Öğretmeni olarak tayin edildi. 1980'de atandığı Kahramanmaraş İmam Hatip Lisesinde eğitim ve öğretimin yanında uzun yıllar değişik yerlerde sohbet, vaaz, seminer, konferans ve yazılarıyla halk eğitimine katkı sundu, irşat ve tebliğ hizmetlerinde bulundu. Aynı okuldan 2003'de emekli olmak zorunda kalan yazar, halen okuma, yazma, irşat ve tebliğ çalışmalarını sürdürmektedir. Evli ve dört çocuk babasıdır.

Cemal Nar yazılı çalışmalarının bir kısmını www.cemalnar.com sitesinde yayınlamaktadır. Sohbet, vaaz, ders, seminer, konferans gibi görsel çalışmalarının bir kısmını da videolar halinde Youtube sayfasında sunmaktadır. Zaman içinde değişik gazete, dergi ve sitelerde yazdı. İnternette yazarın binlerce makalesine ve videosuna erişilmektedir.

Yayınlanmayı bekleyen birçok eseri yanında yazarın yayınlanmış kitapları şunlardır:

1- Anılar Ve İbretler, 2- Bu Sistemden İslam'a, 3- İslamlaşma Bilinci, 4- İslam Sancısı, 5- Arş Gölgesi, 6- Tasavvufun Anahtarı, 7- Âlimin Önderliği, 8- İslam'da Devlet Ve Siyaset, 9- İlim Ve Özgürlük, 10- İlim Ve İktidar, 11- İmanın Kıymeti ve Korunması, 12- İman Ve Etkisi, 13- Aydınlanma Yolu Tasavvuf, 14- İnançta Arınma, 15- İnançta Kirlenme, 16- Okuma Aşkı, 17- İslam'a Göre Irkçılık ve PKK Ekseninde Kürt Sorunu, 18- İnsana Ulaşmak, 19- Cihad ve Zafer Şartları, 20- İncanın Kıvancı, 21- Sistem ve Şeriat, 22-

Osmanlıdan Cumhuriyete Büyük Kırılma, 23- Gönül Azığı, 24- Laiklik Sorgulaması, 25- Derdimiz İslam, 26- Adı Konmamış Savaş, 27- Batılılaşmayla Hesaplaşma, 28- Batılılaşma Cinnetine Aydınların Karanlığı, 29- Kitap Sevgisi Yazma Aşkı, 30- İmam Hatip Davası Ve Hacı Kalay, 31- İslam'ın Özeti, 32- İslam'da İrkçılık Ulusalcılık Milliyetçilik 33- İslam'sız Olmaz 34- İlimsiz Olmaz 35- Davetsiz Olmaz, 36- Hesaplaşmadan Olmaz, 37- Kıymet Bilmek. 38- Hatırlatmalar. 39- Laik Sistemde İslamî Siyaset Sorunu. 40- Müslüman Kimliğin Kodları. 41- Bize Düşen. 42- İslam davası. 43- Din Diyalog Ve İlimli İslam. 44- İslam'da Sakal Ve Kıyafet. 45- Okuduğun Kadarsın. 46- İslam'da İnsan İlişkileri - Din Muameledir- 47- İslam'a Ensar Olmak 48- Tanıdığım Maraşlı Hocalar 1

İÇİNDEKİLER

ÖNSÖZ

GİRİŞ

YÖNETİMDEN ÖRNEKLER

Mustafa Kemal Ve Devrimler

“Arap Oğlunun Yaveleri”

Mustafa Kemal ve Din

Hangisi Daha Çağdaş?

Eskiler Ve Yeniler

Başka Bir Sahne

Ramazan'da Rakı İçen Bakan

SİYASETTEN ÖRNEKLER

Çok Çirkin Eğer Doğruysa

İçimizdeki Şimon Peres'ler

Acaba Utandılar mı?

Değiştirdi mi Takiyye mi Yapıyor?

“Dışarı Dışarı”

“Aritman Dışarı”

“İlkeler” Yeşillik mi?

Bunlar Ciddi Sorular

Sol Ne İşe Yarar?

Mahkemeye Giden Halka Nasıl Gider?

“Aynısını Yaparlar”

Kur'an Anayasa Mahkemesinde

Önder Sav Utandı mı?

Önder Sav Ve Terbiye

CHP Müftüsü

Aynı Yatakta Yatırana Kadar

MHP de Taban Tavan Tersliği

Çözüm Sürecinde Bahçeli

BDP KCK ve PKK'nın Farkı ne?

“Siz Müslüman Değilsiniz”

YARGIDAN ÖRNEKLER

Bu Halk Sizi Sevmez
Danıştay Kokmuştur
Bize Böyle Öğretmişlerdi
Sözün Bittiği Yerde miyiz?
Hadi Bunu da Yapın bari
Halkla Uzlaşmaya Bakın
Hangi Yargı iyi Hangi Yargı Kötü?
Önce Özgürlük
Yüksek Yargı Duyarlıymış
İçine Sindirememişti
Özok Öktem’i Hatırlattı
Acı Ama Gerçek
Yargıtay Başkanı Ve İslam “Sorunu (!)”
Suyu Yokuşa Sürmek Niye?

MEDYADAN ÖRNEKLER

Mehmet Ali Birant Örneği
Mehmet Ali Olmak Nasıl Bir Şey?
İtirazlara Cevaplar
Hangi Hoca?
Ertuğrul Özkök Örneği
Demek Ne Fark Eder?
Bu Merak Neden Acaba?
“Gündüz İnsan Gece Kurt”
Dağa Çıkacakmış!
Gözüm Yaşardı Faziletinden
Anlaşabilir miyiz?
Oktay Ekşi Örneği
İlkel Kafa
Öfke Aklı Bozarmış
İlhan Selçuk Örneği
Yalçın Doğan Örneği
Camiler Açık Ama

Bekir Coşkun Örneği
Tufan Türeñç Örneği
Muhlise Güngör Örneği
Hakkı Devrim'in Uyarısı
Gel De Hayıflanma!

EĞİTİMDEN ÖRNEKLER

Eğitimde Aydınlar
Şeytanla Sohbet
Çocuk Haklarından Öncelikli Sorumluluk
Hamza Uygun Örneği
Erdoğan Teziç Örneği
Faruk Birtek Örneği
Orhan Aldıkaçtı Örneği
Nihat Çetin'in Tokat Gibi Cevabı
Kürşat Bumin Örneği
Mümtaz'er Türköne Örneği
İlber Ortaylı Örneği

KÜLTÜR VE SANATTAN ÖRNEKLER

Fazıl Say örneği
Can Dündar'a Bunlar Yapılırsa!
Kurtlar Vadisi Derin Devlet

ORDUDAN ÖRNEKLER

Askerî Vesayet
Demokrasi ve Darbe
“Darbe” mi? Bir Daha Düşünün
Askerin Dili ve Tavrı
Bu Ağız Orduya Yakışmıyor
Fikir Bozuk Üslup Çirkin
“Adi” Kim?
Rezalete Bakar mısınız?
“Öcü Geliyor”
Generalin Gerekçesi

Asker Siyasetçi Olursa
28 Şubat Yasakların Yasallaşması
“Hak Şerleri Hayreyleyler”
28 Şubatın Faydaları
Cepheye Kimleri Sürecekmışiz!
“Peygamber Ocağı” İstiyoruz

SONSÖZ
KAYNAKLAR

ÖNSÖZ

İslam, Yüce Yaratıcımızın dünyada ve ahirette mutlu olmaları için insanlara gönderdiği çok hayırlı, bereketli, huzur ve fayda verici kanunlarıdır. Bu bakımdan din dünya içindir; bir yaşama biçimi olarak bireysel ve toplumsal hayatı düzenler. Unutmamak gerekir ki bütün bu kanunlardan gelecek olan faydalar, insan içindir. Yani insanın mutlu ve huzurlu bir hayat yaşaması içindir.

Küfür, İslam gerçeğini inkâr ile Yüce Yaratıcıya başkaldırmadır. Bu ise batıl ve bilinmez yollarda insanın mahvolması demektir. Çünkü dinin yararı insan için olduğu gibi, küfrün zararı da yine insan içindir. İnsanların inanmasından veya inkâr etmesinden Allah Teâlâ'ya bir yarar veya zarar erişmez.

Küfrün anlamı, Allah'ın yasalarına inanmama, ona bağlı kalmama, onu faydalı bulmama ve beğenmeme, onun yerine kendi veya başkalarının nefsinin arzu ve isteklerine, kanunlarına göre keyfince yaşamadır. Biz bu keyfince yaşamaya “heva” diyoruz. Allah, kendisine iman ederek emri doğrultusunda yaşayan, salih ameller işleyen mü'minleri, hem kendi hevalarına, hem de kâfirlerin hevalarına uymaktan sakındırır. Aksine, İslam ölçülerine, ilkelerine, kanunlarına uygun bir hayat yaşamalarını emreder. Çünkü nefsin hevasına veya kâfirlere uyma, insanı İslam'dan alıkoyarak küfre saptırır.

İslam, toplumu inşa ve devleti yönetmede en büyük pay sahibi olan alime büyük değer vermiş ve onlara insanlık adına sorumluluk yükleyerek “iyiliği emretme, kötülükten sakındırma” görevi vermiştir. Bu, İslam’dan bildiklerini insanlara öğretme, onları iyiliğe yönlendirme ve kötülükten sakındırma ile düzeni sağlama ve faydalı olma demektir aynı zamanda. Halkın görevi ise, onları dinleme, sevmeye, sayma, uyma ve desteklemektir. Onların önderliğinde, rehberliğinde, örneğliğinde mutlu ve müreffeh bir hayat yaşamaktır.

Maalesef Osmanlı Devletinin sonuna doğru böylesi âlimler azaldı. Yönetime daha çok siyaset ağırlıklı insanlar hakim oldu. Bunlar ise çoğunlukla Batıyı tanımak için seçilip gönderilen kimselerdi. Ne var ki devlet gittikçe zayıflıyordu. Giderek Batı karşısında güçsüz kalıyordu. Savaşlar artık kıvanç verici zaferler yerine utanç verici mağlubiyetler yaşıyordu. Yeni yetme aydınlar yeni zuhur eden vaziyetlere yetmiyordu.

Devlet idaresinde etkin olan bu yöneticiler ve aydınlar, üst üste gelen acı ve utandırıcı mağlubiyetlerden devleti kurtarmak, onların dostluğunu kazanarak savaşları bitirmek için Batılılaşmayı mecburi gördüler. Büyük bir aşağılık duygusu ile Batıda ne varsa alma gereğinden ve onlar gibi düşünüp yaşama zaruretinden bahsetmeye başladılar. Bunu topluma benimsetmeye çalıştılar. Bunda başarılı olamayınca bu sefer zorla, hatta cebir ve şiddet kullanarak kabullendirmeye yöneldiler.

Tabi Batılılaşma gerekçelerinin hepsi bu kadar masum değildir. İşin içinde bir takım karanlık odaklar ve çıkar çatışmaları, hatta gizli ihanet ittifakları da vardır. Biz bunları bu zamana kadar yazdığımız “Batılılaşma Serisi” diyebileceğimiz eserlerimizde genişçe işledik. Bu kitap bu

serinin bir halkasıdır. Sonuçta gelinen noktanın aydın cephesindeki bozgununu göstermesi bakımından, bir önemi haizdir.

En başta da dikkat çekildiği gibi her kim Batılılaşma adına Avrupa ve Amerika'yı örnek almaya davet ediyorsa, aslında o İslam'a olan inancını kaybetmiş olduğu gibi, vatanını ve milletini dahi Batının mahkumu ve kölesi yapmaya hizmet ediyor demektir. Bunu bilip bilmemesi çok da önemli değildir.

Bu kitapta Batılılaşma cinnetini yaşayan aydınlarımızın yönetim, siyaset, yargı, eğitim, medya, kültür, sanat ve savunma gibi hayatın çeşitli alanlarında nasıl dinden, bir başka deyişle yerli ve milli olandan koparak kendi halkına, tarih ve medeniyetine yabancılaştıklarını, hatta ihanete varan düşmanca davranışlar sergilediklerini, bizzat kendi söz ve işlerinden belgeler sunarak işlemeye çalışacağız.

Yeniden öze dönüşün, dirilişin, emperyalizmin karşısına bir güç olarak dikilişin konuşulduğu şu günlerde, milli kimlik ve kültürümüze bir katkı sunmasını arzu ettiğimiz bu esere emeği geçen herkese teşekkür ve hayır dualarımızı sunarız. Buna muvaffak eden Rabbimize, hayırlı kılmasını da niyaz ile, sonsuz hamd, senâ ve şükürlerimizi sunarız.

Cemal Nar
Kahramanmaraş

GİRİŞ

Avrupa, haçlı savaşlarını hiç bırakmadı. “Batılılaşma” adıyla Tanzimat’tan beri sürdürdüğü çabanın tek amacı vardır; İslamiyet’i yok etmek.

Yerine neyi koydu?

Hristiyanlığı mı?

Hayır, dinsizliği.

Dinsizlik ile nursuz kalmış zavallı “karanlık” aydınımız hâlâ “Batılılaşma, Avrupa ve Amerika’yı her konuda örnek alarak gelişme ve kalkınmadır” der.

Öyle mi?

Ne kadar masum bir dava değil mi?

Peki, soralım; her alanı Batı değerleri kaplarsa, İslam’ı nereye koyacağız?

Çağdaşlaşma, aydınlanma, modernizm, sekülerizm, pozitivizm, materyalizm vs. hep o dinsizliğin yaldızlı ifadeleridir.

Niçin?

Hâkimiyetini tahkim ile sömürmek için.

Ama aydın bunu anlamıyor; oysa İslam’ı atma, vatanını ve milletini satmadır. Bu ise “efendilikten köleliğe” düşüştür Zira kendisi olmaktan çıkmış, şahsiyet ve zihniyetinden kopmuş, din ve medeniyet değerlerini kaybetmiş bir kişi ancak köle olmaya mahkumdur.

Bu zincirsiz köleler, “Müslümandan aydın olmaz” diyorlar.

Nedenmiş?

Çünkü aydın her düşüncüyü sorgulayan, her statükoya başkaldıranmış.

Öyle mi?

Biz bugüne kadar tam tersini yaşayarak gördük!

Onlara göre “Müslüman, sorgusuz sualsiz Allah’a, Peygambere, Kur’an’a teslim olan insan” imiş. Bunlara başkaldıramayacağına göre, ondan aydın olmamış.

Peki, ya taklitçi köleden?

Batıyı geliştiren ve kalkındıran temel disiplin ve değerleri, metot ve ilkeleri düşünüp değerlendirme ve anlayıp kavramadan aciz, kör bir taklit ile her değere peşinen başkaldıran ve eleştiren nasıl “aydın” olacak?

Maalesef Batılılaşma ve aydın bize bunalım ve buhrandan başka bir şey vermemiştir. Onlar yüzünden devlet ve millet birbirine kırgın ve uzaktır. Bu yüzden ülke idarî, siyasî, iktisadî, hukukî, eğitim ve terbiyevî bir sürü sorunlar altında kıvrınmaktadır. Bütün bu sorunların ve buhranların sebebi, hiç kuşkusuz Batılılaşma ve aydındır.

Çare mi?

Aydınların reddettiği İslam’dan başkası değildir. Fakat bilmem ki onlar bunu anlayabilecekler midir?

İşte biz bu kitapta, çözümün, aydınların içine düştüğü cinneti ve çarenin, onların bilmeden reddettiği İslam’da olduğunu hatırlatmaya çalıştık. Bunu hayatın her alanında göreceğiz inşallah. Söze yönetimden başlayalım mı?

YÖNETİMDEN ÖRNEKLER

Mustafa Kemal Ve Devrimler

Mustafa Kemal'in kendisini iyi yetiştirmiş, alanında bilgili olduğu kadar devrin kültürünü almış olmasında şüphe yoktur. Beğenilsin beğenilmesin bunca işleri onca muhaliflerine rağmen yapmak, içerden ve dışardan yardımcılarının varlığına rağmen görmezden gelinemeyecek bir aydın birikiminin marifetiyle olsa gerektir. Bir Osmanlı Paşası olmaktan Laik ve Batılı anlamda bir devletin Cumhurbaşkanlığına oturmak cahil bir insanın harcı değildir.

Biz Mustafa Kemal'in devrimlerini bu ülkeye yapılmış en büyük kötülükler olarak biliriz. Bir Müslüman olarak onun inkılaplarını tasvip etmemiz beklenemez herhalde. Sanırım bunu Kemalistler de anlayışla karşılar.

Aslına bakarsanız Mustafa Kemal hakkında konuşmayı çok sevmem. Çünkü Mustafa Kemal hakkındaki fikir özgürlüğünü öldüren ve çifte standartlılara güldüren o koruyucu kanun yürürlükte olduğu sürece, bu konuda konuşanların samimiyeti hep su götüreceğinden, ben onun hakkında lehte veya aleyhte konuşmak istemem. Neme lazım, Müslüman kimliğimle övsem "yağcı, takiyeci" der, inanmazlar. Yersen, "ne olacak yobaz" der yine inanmazlar. Ben bu kanun orda durduğu sürece gerekmedikçe onun hakkında konuşmak istemem. Ancak Mustafa Kemal kendisinden sonra gelen bütün aydınların atası olmuştur. Eskiden sosyalistler onu sevmezler, yaptıklarını da "gardrop devrimi" diye aşağılardı. Ama son zamanlarda ne olduysa onlar da Kemalist olduklarını iftiharla ilan etmeye başladılar. Sanırım buna sebep de halkın kendilerini bir türlü destekleyip

iktidara getirmemesidir. Böylece gelişen İslamî hareket karşısında daha güçlü bir cephe oluşturmak için bütün İslam karşıtı laik ve seküler güçler bu stratejiyi benimsediler.

“Arap Oğlunun Yaveleri”

Mustafa Kemal’in bir aydın olarak din hakkındaki fikirlerini bir hatıradan sonra aktarmak istiyorum.

"14 Ağustos akşamı Türk Ocağında verilen çay ziyafetinde ilk tehlikeli hamle görüldü. Bakanlardan kimse yoktu. Hayli geç gelen Mustafa Kemal Paşa bilim heyetinin şimdiye kadarki mesaisi ile ilgili görülmeyerek, “Kur’an’ı Türkçeye aynen tercüme ettirmek” arzusunu ortaya attı. Şer’iyle vekili Konya Milletvekili Hoca Vehbi Efendi ve bunun gibi sözüne inandığım bazı zatlar şu bilgiyi vermişlerdi:

“Gazi Kur’an-ı Kerim’i bazı İslamiyet aleyhtarını züppelere tercüme ettirmek arzusundadır. Sonra da Kur’an’ın Arapça okunmasının namazı bile yasaklayarak bu çeviriyi okutacak ve züppelerle işi alaya alarak güya Kur’an’ı da İslamiyet’i de kaldıracaktır. Çevresindekiler kendisine bu tehlikeli yol sürüklüyor.”

Aynı akşam bu fikre ayak uydurun bazı kişileri görünce bu tehlikeli gidişatı önlemek için Mustafa Kemal Paşaya şöyle cevap verdim:

- Devlet Başkanı sıfatıyla din işlerini kurcalamanızın içeride ve dışarıdaki etkileri çok aleyhimize olur. Ve bize zarar verir. İş ilgili makamlara bırakmalıyız. Fakat din konusu rastgele şunun bunun içinden çıkabileceği basit bir iş olmadığı gibi, kötü politika zihniyetinin de işi karıştırabileceği göz önünde tutularak, içlerinde Arapça’ya ve dini bilgilere hakkıyla vakıf değerli şahsiyetlerin de bulunacağı yüksek ilim adamlarımızdan oluşan bir kurul toplmalı ve bunların kararına göre tefsir mi, tercüme mi yapmak uygundur, ona göre bunları harekete geçirmelidir.

Mustafa Kemal paşaya bana şu cevabı verdi:

- Din adamlarına ne gerek var, dinlerin tarihi malumdur. (Kur'an'ı) doğrudan doğruya tercüme edivermeli.

Bu fikrini şöyle karşılık verdim:

- Sömürgeleri Müslümanlarla dolu olan büyük milletler Kur'an'ı kendi siyasi çıkarlarına göre dillerine tercüme ettirmişlerdir. İslam dinine ve Arapçayı hakkıyla vakıf kimselerin bulunmayacağı herhangi bir kurul tercümeyi mesela Fransızcasından yapabilir. Fakat bence burada eğitim programımızı tespit için toplanmış bulunan bu yüksek kuruldun vicdani bir mesele olan din bahsinden değil, pozitif bilim cephesinden yararlanma hayırlı olur. Kur'an'ın yapılmış tefsirleri var, gerekirse yenisini de yaparlar. Devlet otoritesini bu yolda yıpratmaktansa enerjimizi milli kalkınmaya akıtmak daha hayırlı olur.

Mustafa Kemal Paşa bu beyanlarıma karşı şiddetle içindekini tamamen ortaya döktü ve şöyle dedi:

- Evet, Karabekir, Arap oğlunun yavelerini Türk oğullarına öğretmek için Kur'an'ı Türkçe'ye tercüme ettireceğim ve böylece de okutturacağım! Ta ki budalalık edip de aldanmakta devam etmesinler.

Orada bulunan Hamdullah Suphi Tanrıöver ve Ruşen Eşref Ünaydın Beyler için bir bilim kurulu önünde berbat bir şekle dönüştüğünü görerek "Paşam çay hazır, herkes bizi sofrada bekliyor" diyerek müdahale edip bahsi kapatabildiler. Bizler de özel masadan kalkarak sofraya oturduk, yedik içtik.

Fakat bilim kurulunun bütün üyelerinin yüzlerinden düşen bin parçaydı. Çok üzülüyorlardı. Şüphe yok ki yakın günlere kadar Kur'an'ı ve peygamberi her yerde övüp göklere çıkaran, hatta camide hutbe okuyan bir insandan biraz önceki sözleri dinlemek herkese eza veriyordu.

Lakin iş bu kadarla kalmayacaktı. Cumhuriyetin kuruluşuna giden yolda Gazi ve çevresindeki değişim daha şaşırtıcı bir hale gelecek ve benim de bu akıma karşı verdiğim mücadele giderek şiddetlenecek, bu da ayrıntılarını daha sonra

anlatacağım hadiselerin başıma gelmesiyle sona sonuçlanacaktı.”¹

Ne olmuştu da Halife Hazretlerinin emriyle vatani kurtarmaya, din ve devlete hizmete, hilafet ve şeriata sahip çıkmaya ve Müslümanlara hürriyet ve istiklal kazandırmaya gelenler, buna namus sözü verenler ve bunun için milletten destek isteyenler ve alanlar, evet, ne olmuştu ki, şimdi Hz. Resulullah (sas) Efendimiz için, Âlemlerin Efendisi, yoluna tatlı canlarımızın feda olduğu yüce insan için “Arabın oğlu”, aziz Kur’an-ı Kerim için “yave”, yani “saçma sapan söz”, Müslüman olmak ve ölünceye dek öylece kalmak için “budalalık” diyebiliyorlardı?

Bu aşığılama, bu hakaret ne zamandan beri vardı? Baştan beri böyle düşünüyorlardı da ipler tamamıyla ele geçirincede kadar takiye mi yapmışlardı, yoksa bu düşünelere yeni mi kanmışlardı?

Mustafa Kemal’in hayatında böyle zıt fikir ve davranışlar çoktur. O yüzden hakkında yazılan kitaplardan birisinin adı çok ilginçtir: “Ama Hangi Atatürk?” öyle ya, incerseniz ortada kim bilir kaç Mustafa Kemal vardır!

İşte onun dinimiz ve genel dinler hakkında birkaç sözleri:²

Mustafa Kemal Ve Din

"Arkadaşlar, efendiler ve ey millet, iyi biliniz ki, Türkiye Cumhuriyeti şeyhler, dervişler, müritler, meczuplar memleketi olamaz. En doğru, en hakiki tarikat, medeniyet tarikatıdır."

---

¹ Kazım Karabekir, Kızıl Pençe, s. 101- 103.

²

http://tr.wikiquote.org/wiki/Mustafa_Kemal_Atat%C3%BCCrk/Din#cite_note-31

"Artık Türkiye, din ve şariat oyunlarına sahne olmaktan çok yüksektir. Bu gibi oyuncular varsa kendilerine başka taraflarda sahne arasınlar."³

"Bazı yerlerde kadınlar, görüyorum ki başına bir bez veya bir peştamal veya buna mümasil bir şeyler atarak yüzünü, gözünü örter ve yanından geçen erkeklere karşı ya arkasını çevirir veya yere oturarak yumulur. Bu tavrın mânâ ve medlûlü nedir? Efendiler, medenî bir millet anası, millet kızı bu garip şekle, bu vahşî vaziyete girer mi? Bu hâl milleti gülünç gösteren bir manzardır. Derhâl tashîhi lâzımdı."⁴

Ben, manevî miras olarak hiçbir âyet, hiçbir dogma, hiçbir donmuş ve kalıplaşmış kural bırakmıyorum. Benim manevî mirasım ilim ve akıldır. Benden sonrakiler, bizim aşmak zorunda olduğumuz çetin ve köklü zorluklar karşısında belki gayelere tamamen erişemediğimizi, fakat asla taviz vermediğimizi, akıl ve ilmi rehber edindiğimizi tasdik edeceklerdir. Benim Türk milleti için yapmak istediklerim ve başarmaya çalıştıklarım ortadadır. Benden sonra beni benimsemek isteyenler, bu temel eksen üzerinde akıl ve ilmin rehberliğini kabul ederlerse, manevî mirasçılarım olurlar. [30 Ekim 2006 5](#)

1933, Cumhuriyet Bayramı Açılış Konuşmasından⁶

---

³ KARAL (Ord. Prof.), Enver Ziya (1924-10). Atatürk'ten Düşünceler (Kitap) (Türkçe dilinde), 96, ODTÜ Yayıncılık. ISBN ISBN 975-7064-12-2. URL erişim tarihi 2011-11-24. "Atatürk'ün Söylev ve Demeçleri (II)"

⁴ KARAL (Ord. Prof.), Enver Ziya (1925-08). Fatih ÖZDEMİR Atatürk'ten Düşünceler (kitap) (Türkçe dilinde), 78, Ankara: ODTÜ Yayıncılık. ISBN ISBN 975-7064-12-2. URL erişim tarihi 2012-07-11. "Atatürk'ün Söylev ve Demeçleri (II)"

⁵<http://www.amazon.com/Ataturk-Andrew-Mango/dp/1585670111>

⁶ "Modern Turkey, a delicate balance of East and West". 23 Ekim 2011

"Benim bir dinim yok ve bazen bütün dinlerin denizini dibini boylamasını istiyorum. Hükümetini ayakta tutmak için dini kullanmaya gerek duyanlar zayıf yöneticilerdir. Âdetâ halkı bir kapana kısıtırlar. Benim halkım demokrasi ilkelerini, gerçeğin emirlerini ve bilimin öğretilerini öğrenecektir. Batıl inançlardan vazgeçilmelidir. İsteyen istediği gibi ibadet edebilir. Herkes kendi vicdanının sesini dinler. Ama bu davranış ne sağduyulu mantıkla çelişmeli ne de başkalarının özgürlüğüne karşı çıkmasına yol açmalıdır."7

"Benim elime büyük yetki ve güç geçerse ben sosyal hayatımızda istenilen inkılabı bir anda bir cop ile yapacağımı zannederim. Zîrâ ben, bâzıları gibi halkı ve ulemayı yavaş yavaş benim görüşlerimin derecesinde görmeye ve düşündürmeye alıştırmak suretiyle bu işin yapılabileceğini kabul etmiyorum ve böyle harekete karşı ruhum isyan ediyor. Ben, bu kadar yıllık yükseköğrenim gördükten, sosyal ve uygar hayatı inceledikten sonra neden halk seviyesine ineyim? Onları kendi seviyeme çıkarırım. Ben onlar gibi değil, onlar benim gibi olsunlar; şu da var ki bu konuda incelemeye değer bazı noktalar var; bunları iyice kararlaştırmadan işe başlarsak hata olur."8

"Biz bir inkılap yaptık. Buna devam ediyoruz... Memleketin birçok yerleri, bilerek veya bilmeyerek isyan etti. Âsîleri cezalandırdık. Şimdiye kadar yaptıklarımız ondan sonra yerleşebilmiştir.

Biliyorsunuz ki, Fransa Büyük İnkılâbı hemen hemen yüzyıl devam etmiştir. Üç yılda esaslı bir inkılâbın bitebileceğini fark etmek hata olur. "Hocaların memnun

---

⁷ KARAL (Ord. Prof.), Enver Ziya (1918-07). Atatürk'ten Düşünceler (kitap) (Türkçe dilinde), 62, ODTÜ Yayıncılık. ISBN ISBN 975-7064-12-2. URL erişim tarihi 2013-05-27. "Türk Tarih Kurumu Konferansları, 1969"

⁸ Atatürk'ün özdeyişleri". "İzmir İktisat Kongresi'ni açış söylevi"

edelim, İslâm âlimlerini memnun edelim, herkesi memnun edelim” dersek biz, maksadı sağlamış olamayız, idare-i maslahatçılar esaslı inkılâp yapamaz. Bugünkü sefalet ve rezalet içinde esasen kimseyi memnun etmeye imkân yoktur. Yurt imar edildiği gün, millet zengin olduğu zaman herkes memnun olur.”⁹

"Biz, ilhamlarımızı gökten ve gâipten değil, doğrudan doğruya hayattan almış bulunuyoruz. Bizim yolumuzu çizen; içinde yaşadığımız yurt, bağrından çıktığımız Türk milleti ve bir de milletler tarihinin bin bir fâcia ve ıstırap kaydeden yapraklarından çıkardığımız neticelerdir."10

Bizim devlet idaresinde takip ettiğimiz prensipleri, gökten indiği sanılan kitapların dogmalarıyla asla bir tutmamalıdır. Biz, ilhamlarımızı, gökten ve gâipten değil, doğrudan doğruya hayattan almış bulunuyoruz.

"Bizi yanlış yola sevk eden habisler, biliniz ki çok kere din perdesine bürünmüşlerdir."

Bu devletin halife ile alaka ve münasebeti yoktur. Halkı kendi halinde terk edersek bir adım ileri atamayız. İnkılabın kanunu mevcut kanunların fevkindedir.

"Bu esasları ihtiva eden cümlelere ayet, ayetlerden mürekkep parçalara da sure derler. İslam an'anesinde bu ayetlerin Muhammed'e Cebrail adında bir melek vasıtası ile Allah tarafından vahiy, yani ilham edildiği kabul olunur.

---

⁹ KARAL (Ord. Prof.), Enver Ziya (1923-01). Atatürk'ten Düşünceler (kitap) (Türkçe dilinde), 62, ODTÜ Yayıncılık. ISBN ISBN 975-7064-12-2. URL erişim tarihi 2013-05-27. "Atatürk'ün İzmit Basın Toplantısı, s. 55"

¹⁰ KARAL (Ord. Prof.), Enver Ziya (1927-10-20). Fatih ÖZDEMİR Atatürk'ten Düşünceler (kitap) (Türkçe dilinde), 192, Ankara: ODTÜ Yayıncılık. ISBN ISBN 975-7064-12-2. URL erişim tarihi 2012-05-26. "Atatürk'ün Söylev ve Demeçleri (I)"

Muhammed birdenbire Allah'ın Resulüyüm diye ortaya çıkmamıştır. O, Arapların ahlak ve adetlerinin pek fena ve pek iptidai ve ıslaha muhtaç olduğunu anlamış, bunları ıslah için تنها yerlere çekilerek senelerce düşünmüş ve yıllarca tefekkürden sonra kendisinde vahiy ve ilham fikri doğmuştur.

Vahiy insanda fikir olarak doğmaz ve bir insan hiç bir şekilde vahiy almaya karar veremez. Bir insanın kendisinde vahiy fikrinin doğması, ancak çevresine böyle bir telkinde bulunarak insanlar üzerinde etki sağlamaya çalışması fikrine kapılması şeklinde açıklanabilir. Burada da Muhammed'in aynı kavram içinde bulunduğu çok açık bir şekilde belirtilmektedir. تنها yerlere çekilerek, yıllarca tefekkürden kastedilen Hira dağında geçirdiği zamandır.

Vahiy ilham fikri Muhammed'den evvel de Araplarca meçhul değildi. Bütün iptidai kavimler gibi, Araplar da, şairlerin akıl erdiremedikleri kuvvetlerden ilham aldıklarına inanırlardı. Bu kuvvetler Araplar için cinlerdi. Cinler güya, kâhinlere gaipden haber vermek kudretini ilham ederlerdi. Bu nevi itikatlar Arabistan da her zaman o kadar canlı ve derin olmuştur ki, Muhammed dahi cinlerin vücuduna samimi olarak inanmıştır.

Araplar şairleri bir kâhin gibi telakki ederlerdi. Muhammed'in Musa, İsa, dinlerine dair öğrendikleri de, kendisinde bu itikadı kuvvetlendirmiştir. Bu peygamberler de melekler vasıtası ile ilham aldıklarını söylemişlerdi.

Muhammed, uzun bir devirdeki tefekkürlerin mahsulü olan ayetleri lüzum ve ihtiyaçlara göre tahrir ediyordu. Bununla beraber kendisini tahrik eden kuvvetin tabiat fevkinde bir mevcudiyet olduğuna samimi surette kani idi. Muhammed'i harekete getiren ilk amil bu samimi heyecanlar olmuştur."¹¹

"Din, bir vicdan meselesidir. Herkes vicdanın emrine uymakta serbesttir. Biz dine saygı gösteririz. Düşünce ve tefekküre karşı değiliz. Biz sadece din işlerini, millet ve devlet

---

¹¹ "Atatürk'ün dini görüşleri".

işleriyle karıştırmamaya çalışıyoruz, kaste ve fiile dayanan bağnaz hareketlerden sakınıyoruz. Gericilere fırsat vermeyeceğiz."

"Din, lüzumlu bir müessesedir. Dinsiz milletlerin devamına imkân yoktur. Yalnız şurası var ki din, Allah ile kul arasındaki bağılıktır."

"Din birliğinin de bir millet teşkilinde müessir olduğunu söyleyenler vardır. Fakat biz, bizim gözümüz önündeki Türk milleti tablosunda bunun aksini görmekteyiz.

Türkler Arapların dinini kabul etmeden evvel de büyük millet idi. Arap dinini kabul ettikten sonra bu din, ne Arapların, ne aynı dinde bulunan Acemlerin ve ne de Mısırlıların ve sirenin Türklerle birleşip bir millet teşkil etmelerine hiçbir tesir etmedi. Bilakis, Türk milletinin milli rabitalarını gevşetti; milli hislerini, milli heyecanlarını uyuşturdu. Bu pek tabii idi. Çünkü Muhammed'in kurduğu dinin gayesi, bütün milliyetlerin fevkinde şamil bir Arap milliyeti siyasetine münker oluyordu. Bu Arap fikri, Ümmet kelimesi ile ifade olundu. Muhammed'in dinini kabul edenler, kendilerini unutmaya, hayatlarını Allah kelimesinin, her yerde yükseltilmesine hasretmeğe mecburdular. Bununla beraber, Allah'a kendi milli lisanında değil, Allah'ın Arap kavmine gönderdiği Arapça kitapla ibadet ve münacatta bunacaktı. Arapça öğrenmedikçe Allah'a ne dediğini bilmeyecekti. Bu vaziyet karşısında Türk milleti birçok asırlar ne yaptığını, ne yapacağını bilmeksizin adeta bir kelimesinin manasını bilmediği halde Kur'an'ı ezberlemekten beyni sulanmış hafızlara döndüler. Başlarına geçebilmiş olan haris serdarlar, Türk milletince karışık, cahil hocalar ağzıyla ateş ve azap ile müthiş bir muamma halinde kalan dinî hırs ve siyasetlerine âlet ittihaz ettiler. Bir taraftan Arapları zorla emirleri altına aldılar, bir taraftan Avrupa'da Allah kelimesinin îlâsı (yüceltilmesi) parolası altında Hıristiyan milletlerini idareleri altına geçirdiler, fakat onların dinlerine ve milliyetlerine ilişmeyi düşünmediler.

Ne onları ümmet yaptılar, ne onlarla birleşerek kuvvetli bir millet yaptılar. Mısır'da belirsiz bir adamı 'Halifedir' diye yok ettiler, hırkasıdır diye bir palas pâreyi hilâfet alâmeti ve imtiyazı olarak altın sandıklara koydular, halife oldular. Gâh şarka, gâh garba veya her tarafa birden saldıra saldıra Türk milletini, topraklarını, menfaatlerini, benliğini unutturacak, Allah'a mütevekkil kılacak derin bir gaflet ve yorgunluk beşiğinde uyuttular. Millî duyguyu boğan, fânî Dünya'ya kıymet verilmeyen, sefaletler, zaruretler, felaketler his olunmaya başlayınca, asıl hakiki saadete öldükten sonra Âhîret'te kavuşacağını vaat ve temin eden dinî akîde ve dinî his, millet uyandığı zaman onun şu acı hakikati görmesine mânî olamadı. Bu feci manzara karşısında kalanlara kendilerinden evvel ölenlerin Ahîret'teki saadetlerini düşünerek veya bir an evvel ölüm niyaz ederek Ahîret hayatına kavuşmak telkin eden din hissi, Dünya'nın acısı duyulan tokadıyla derhal Türk milletinin vicdanındaki çadırını yıktı. Davetlileri Türk düşmanları olan Arap çöllerine gitti. Türk vicdan-ı umumisi, derhal, yüzlerce asırlık kudret ve küşayışıyle (açıklıkla, ferahlıkla), büyük heyecanlarla çarpıyordu. Ne oldu? Türkün millî hissi, artık ocağında ateşlenmişti. Artık Türk, Cennet'i değil, eski, hakiki büyük Türk cetlerinin mukaddes miraslarının son Türk ellerinin müdafaa ve muhafazasını düşünüyordu. İşte din hissini Türk milletinde bıraktığı hatıra.

Türk milleti, millî hissi dinî hisle değil, fakat insanî hisle yan yana düşünmekten zevk alır, vicdanında millî hissini yanında insanî hissini şerefli yerini daima muhafaza etmekle müftehirdir (öğünür). Çünkü Türk milleti bilir ki bugün medeniyetin şahrahında (büyük yolunda) müstakil ve fakat kendilerine muvâzî yürüdüğü umum medenî milletlerle keşifleri müteakabil insânî ve medenî münasebet, elbette inkişafımızda devam için lazımdır. Ve yine malumdur ki Türk milleti, her medenî millet gibi mâzînin bütün devirlerinde keşifleriyle, ihtiralarıyla medeniyet âlemine hizmet etmiş

insanların, milletlerin kıymetini takdir ve hatıralarını hürmetle muhafaza eder. Türk milleti, insaniyet âleminin samimi bir ailesidir.

Türk milleti en eski tarihlerde meşhur kurultaylarıyla, bu kurultaylarında devlet reislerini intihap etmeleriyle demokrasi fikrine ne kadar merbut olduklarını göstermişlerdir. Son tarih devirlerinde Türklerin teşkil ettikleri devletlerde başlarına geçen padişahlar, bu usulden ayrılarak müstebit olmuşlardır.

Kralların ve padişahların istibdadına dinler mesnet olmuştur. Krallar, halifeler, padişahlar etraflarını alan papazlar, hocalar tarafından yapılmış teşviklerle, ilâhî hukuka istinat etmişlerdir. Hâkimiyet, bu hükümdarlara Allah tarafından verilmiş olduğu nazariyesi uydurulmuştur. Buna göre, hükümdar, ancak Allah'a karşı mesuldür. Kudret ve hâkimiyetin hududu din kitaplarında aranabilir. İlâhî hukuka müstenit bir mutlakîyet kaidesi önünde demokrasi prensibinin ilk aldığı vaziyet mütevazıdır. O, evvela hükümdarı devirmeğe değil, onun yalnız kuvvetlerini tahdîde, mutlakîyeti kaldırmağa çalıştı. Bu çalışma 400-500 sene evvelinden başlar. Evvela kuvvetin milletten geldiği ve kuvvete gayrı muktedir bir ele düşerse iştirak etmesiyledir." [14][15]

"Din ve mezhep hiçbir zaman politika aleti olarak kullanılamaz."

"Dünyaca bilinmektedir ki, bizim devlet yönetimimizdeki ana programımız, Cumhuriyet Halk Partisi programıdır. Bunun kapsadığı prensipler, yönetimde ve siyasette bizi aydınlatıcı ana çizgilerdir. Fakat bu prensipleri, gökten indiği sanılan kitapların dogmalarıyla asla bir tutmamalıdır. Biz, ilhamlarımızı, gökten ve gaipten değil, doğrudan doğruya hayattan almış bulunuyoruz."12

"Efendiler, bütün insanlığın görgü, bilgi ve düşüncede yükselip olgunlaşması, Hıristiyanlığı, Müslümanlığı, Budizm'i bir yana bırakarak basitleştirilmiş ve herkes için anlaşılacak duruma getirilmiş saf ve lekesiz bir Dünya dininin kurulması ve insanların, şimdiye kadar kavgalar, çirkeflilikler, kaba istek ve iştahlar arasında bir sefalet hanede yaşamakta olduklarını kabul ederek, bütün vücutları ve zekâları zehirleyen zararlı tohumları yok etmeye karar vermesi gibi şartların gerçekleşmesini gerektiren «birleşik bir Dünya devleti» kurma hayalinin tatlı olduğunu inkâr edecek değiliz."13

"Efendiler, tekke ve zâviyelerle türbelerin seddi ve alelumum tarikatlarla şeyhlik, dervişlik, müritlik, çeçebilik, falcılık, büyücülük ve türbedarlık ve ilâh gibi birtakım unvanların men'i ve ilgâsı da Takrîr-i Sükûn Kanunu devinde yapılmıştır. Bu husustaki icraat ve tatbikat, heyet-i içtimâiyemizin hurâfeperest iptidâi bir kavim olmadığını göstermek nokta-i nazarından ne kadar elzem idi; bu takdir olunur."14

"Natür (doğa) insanları türetti; onları kendine taptırdı da. Ancak, insanların Dünya'da yaşayabilmeleri için, onların doğaya egemenliğini de şart kıldı. Doğaya egemen olmasını bilemeyen yaratıklar, varlıklarını koruyamamışlardır. Doğa onları, kendi unsurları içinde ezmekten, boğmaktan, yok etmekten ve ettirmekten çekinmemiştir."15

13

<http://www.atam.gov.tr/index.php?Page=Nutuk&IcerikNo=334>

¹⁴ KARAL (Ord. Prof.), Enver Ziya (1927-10). Fatih ÖZDEMİR Atatürk'ten Düşünceler (kitap) (Türkçe dilinde), 95, Ankara: ODTÜ Yayıncılık. ISBN ISBN 975-7064-12-2. URL erişim tarihi 2011-11-24. "Nutuk"

¹⁵ KARAL (Ord. Prof.), Enver Ziya (1935-05). Fatih ÖZDEMİR Atatürk'ten Düşünceler (kitap) (Türkçe dilinde), 90, Ankara: ODTÜ Yayıncılık. ISBN ISBN 975-7064-12-2. URL erişim tarihi 2011-11-24. "Atatürk'ün Söylev ve Demeçleri (II)"

"[Türk](#) milleti birçok asırlar, bir kelimesinin manasını bilmediği halde [Kuran](#)'ı ezberlemekten beyni sulanmış hafızlara döndü..."

Fetvâ ile veyahut şu ve bu gibi telkînâtla milleti irticâyâ sevk etmek isteyenlerin yeri zindan olacaktır. Kat'iyetle ve bilâpervâ söylerim ki, hâkimiyet-i milliyemizin bir zerresini şu veya bu sûretle takyit etmek isteyenler en koyu mürtecîdir. Öylelere karşı milletin yapacağı şey, onları parçalamaktır."16

"Zamanında kitaplar karıştırdım. [Hayat](#) hakkında filozofların ne dediklerini anlamak istedim. Bir kısmı her şeyi kara görüyordu. "Mademki hiçiz ve sıfıra varacağız, Dünya'daki geçici ömür sırasında sevinç ve mutluluğa yer bulunmaz" diyorlardı. Başka kitaplar okudum, bunları daha [akıllı](#) adamlar yazmışlardı. Diyorlardı ki: "Mademki sonu nasıl olsa sıfırdır, hiç olmazsa yaşadığımız sürece şen ve [neseli](#) olalım." Ben kendi karakterim bakımından ikinci hayat görüşünü beğeniyorum, fakat şu sınırlar içinde: ..."17

Hangisi Daha Çağdaş?

Çağdaşlık ne demek? Elinde olmadan bu çağda doğmak mı? Yoksa çağın özgürlükçü, katılımcı anlayışına sahip olmak mı? Yani millet iradesinin ve hukukun üstünlüğü, din ve vicdan özgürlüğü, can, mal, seyahat, bilgi edinme ve yönetime katılabilme hak ve özgürlüğünü yürekten benimsemiş ve içine sindirme mi? Eğer bunlarsa ve eğer vicdanınız varsa, söyley misiniz, yüzyıllar öncesinde yaşamış sevgili Ebu Bekir ve

---

¹⁶ 30. KARAL (Ord. Prof.), Enver Ziya (1923). Fatih ÖZDEMİR Atatürk'ten Düşünceler (kitap) (Türkçe dilinde), 203, Ankara: ODTÜ Yayıncılık. ISBN ISBN 975-7064-12-2. URL erişim tarihi 2011-11-27. "Medenî bilgiler, Âfet İnan"

17

<http://www.atam.gov.tr/index.php?Page=SoylevDemecler&IcerikNo=350>

Ömer efendilerimiz mi daha çağdaş, şu hayatlarını bizzat gördüklerimiz mi? Evet, hangisi daha çağdaş?

Ülkenin yıllık bütçesinin yapıldığı şu günlerde diyebiliriz ki Hakka ve halka karşı sorumluluk bilincinin en açık göstergelerinden biri de, devlet malını korumak, gelir ve giderleri hakkaniyet ölçülerinde toplayıp dağıtmak, kamu mallarını şahsî çıkarlar için kullanmamak, israf ile saçıp savurmamak, kör kuruşun bile hesabını iyi yapmak, iyi vermektir.

“Beytu'l mal da denilen devlet hazinesi İslâm topluluğuna ait bütün mallardır ve idareciler elinde bir emanettir.¹⁸ Allah'ın ve halkın emaneti. Bu konuda yapılacak bir ihanet, kuşkusuz, Allah'a, Resulullah (sallallahu aleyhi vesellem)'a ve bütün insanlığa karşı yapılmış bir hainliktir. İslam, kanun dışı bir geliri kabul etmediği gibi, yasal olmayan bir harcamayı da yasaklar. Krallık, kayserlik, kısıralık, padişahlık gibi diktatörlüklerde devlet hazinesi, idarecilerin özel malları kabul edilmiş olduğu için, alınırken de, verilirken ve harcanırken de zulmedilmiş, israf edilmiş, talan edilmiştir. Ahirete inancı olmayan sistemlerde, yasal kılıflar uydurularak, halkın malları haksız olarak ellerinden alınmış, adaletsiz ve ölçüsüz harcanmış, şahsî çıkarlar için kullanılmış, yağmalanmıştır. Özellikle bu gün bütün ülkelerdeki, hatta yönetimin halkta olduğu söylenen demokratik ülkelerdeki gelir dağılımında görülen adaletsizlikler bütçelere yansımış, daha da kötüsü bütçeler iktidar ve yandaşlarınca iç edilmiş, taraflı harcanmış, büyük yolsuzluklar ve skandallar yaşanır olmuştur.¹⁹

İslam'a göre, devlet başkanının devlet gelirleri üzerinde, başkan olmak sıfatıyla her hangi bir hakkı yoktur. Halifeler döneminde de öyle olmuş ve onlar da devlet gelirlerinden, ihtiyaçlarını giderecek bir miktar maaş almışlardır. Hz. Ebu

---

¹⁸ Dr. Selim A. Sıddıkî, İslâm Devletinde Malî Yapı s. 6; Siret Ansiklopedisi, 4/108

¹⁹ Dr. Selim A. Sıddıkî, a.g.e, s.160;

Bekir ve Ömer, devletten maaş almalarının gerekçelerini şu ayete dayandırmışlardır: "Zengin olan veliler, iffetli olmaya çalışsın (yetimin malını yemesin), fakir olan da (ihtiyaç, emek ve örf) uygun olarak yesin"²⁰

Devlet işlerini görmelerinden ötürü başka bir işle meşgul olamayınca, onlar, örf'e uygun bir maaş almışlardır.²¹ Hatta bu konuda, standartların altında bir geçime yetecek kadar maaş almışlar, zaruret içinde yaşamışlardır.²²

Devlet mallarını korumak, onların nazarında, yönetimlerinin meşru olup olmayacağıının en büyük alameti sayılmıştır. Nitekim Hz. Ömer, Selman-ı Farisi'ye sorar:

-Ben halife miyim, yoksa kral mı?

Hz. Selman şu cevabı verdi:

-Eğer sen, Müslümanların malından bir dirhem dahi olsa kanunsuz olarak, hakkın olmadan alırsın ve o bir dirhemi keyfin için harcamaya kalkarsan, o zaman halife değil, kral olursun.²³

Hz. Ömer, bir gün bir mecliste bu konudaki endişesini dile getirir. Bir sahabe söz olarak, onun endişelerini giderici şu sözleri söyler:

-Halife hakkı olmadan, kanuna uygun bulunmadan devlet malından hiçbir şey alamaz ve harcayamaz. Ancak Allah'ın fazlı ve inayetiyle sen de haksız yere alıp harcamıyorsun. Kral veya padişaha gelince, halka zulmedebilir, istediği gibi devlet malından alabilir, başkalarına verebilir, kimse de kendisine bir şey diyemez. ²⁴

---

²⁰ Nisa, 6

²¹ Celal Yeniçeri, dört halifeye bağlanan maaşları geniş olarak izah etmiştir. Bkz a.g.e, s.298-302

²² Mevdudi, Hilafet ve Saltanat s. 99-102; Siret Ansiklopedisi, 4/108

²³ Mevdudi, Hilafet ve Saltanat, s. 97.

²⁴ a.g.e, s.98. naklettiği kaynak, İbn Sa'd, Tabakat, 3/306-307

Bilirsiniz, hutbeye yeni cübbesiyle çıkan Hz. Ömer'e Selmanî Farisî sorar:

-Bize düşenden cübbe çıkmadı. Sana nasıl çıktı?

Hz. Ömer'in hesabı hazır:

-Kalk konuş Abdullah!

Oğlu Abdullah kalkar konuşur:

-Payıma düşen hisseyi babama verdim. Cübbe öylece çıktı.

Sahabinin cevabı da nettir:

-Şimdi konuş ve emret, dinleriz...²⁵

Aradan asırlar geçti. Demokrasi, hukukun üstünlüğü, insan hakları bayrakları kaldırıldı. Bizim ülkemiz de uluslararası yasaların. Altına imzasını iştahla attı. Peki, ama Ya uygulama...

Ülkenin yoksulluğu, yolsuzluğu, hukuksuzluğu içler acısı...

Adama İLK SAN yolsuzluğunu soruyorlar. Cevap:

-Verdimse ben verdim, kime ne?

Kimse de üstüne gidemiyor!

Yine, adama Danıştay'ın "yürütmeyi durdurmasına" rağmen yasak arazide yapılan üniversiteyi açarken, açılışın hukukiliğini soruyorlar. Cevap:

-Ben açtım oldu!

Var mı itirazı olan?

Devletin valisine deprem yaşamış Bolu'da bir deprezede yaklaşıyor ve kışın soğukta donduklarını, çadır istediklerini söylüyor. Vatandaş üşürken, kendisinin nasıl sıcak yerlerde yattığını soruyor. Cevap: ağzının üstüne bir tokat...

Oysa hak ve hürriyet ortamını, devletin kendisi temin edecektir. İşte asr-ı saadetin başarısı burada. İslâm'ın ilk halifesinin konuşmasında şu cümleler geçiyor: "Doğru olduğum müddetçe bana yardım ediniz. Yanlışta olursam, beni düzeltiniz."

---

²⁵ Mevdudî, a.g.e. s.120

Yukarıdaki soruları tekrar sormanın faydası vardır diye düşünüyorum. Gerçekten de çağdaşlık ne demek? Elinde olmadan bu çağda doğmak mı? Yoksa çağın hukukun üstünlüğüne dayalı özgürlükçü, katılımcı anlayışına sahip olmak mı? Yani millet iradesine ve kanun hâkimiyetine, din ve vicdan, düşünce ve ifade özgürlüğüne, can, mal, seyahat, bilgi edinme ve yönetime katılabilme hak ve özgürlüklerine yürekten inanma ve içine sindirme mi?

Eğer bunlarsa ve eğer bir parça vicdanımız varsa, söyler misiniz, yüzyıllar öncesinde yaşamış sevgili Ebu Bekir ve Ömer efendilerimiz mi daha çağdaş, şu hayatlarını bizzat gördüklerimiz mi? Evet, hangisi daha çağdaş? Hangi çağ daha aydınlık, hangisi daha karanlık? İçimiz ne cevap veriyor acaba?

Eskiler Ve Yeniler

Allah Teâlâ'nın hiçbir şeyi abes olarak yaratmadığı malumdur. Erbab-ı marifet bunu bilir ve her yaratığı sever yaratandan ötürü, her olanı hayır bilir o seçti diye, gamdan kasavetten azade olur, o takdir ettiği için. Onların semtine uğrayamaz stres denilen sersem. Allah varken psikoloğa gerek duymaz da, gitmezler de onlar. Zikir varken huzur için hap yutmazlar.

İyi kötü huylar da böyledir. Gurur, kibir, enaniyet, öfke ve benzeri huylar, mücerret iyi ya da kötü değillerdir. Bunların iyilik veya kötülüğü, bulunduğu yere, kullanıldığı amaca göre değişir. Bunlar olmasaydı, kim bilir insanlar ne hale gelirdi?

Evet, bu huyların hepsi de çok gereklidir hiç şüphesiz. Önemli olan bunların kullanıldığı alanları iyi tespit etmek ve maksadına uygun olarak yerinde kullanmaktır. Öyle ya, taş yerinde ağırmış. İtin önüne ot, atın önüne et konursa, hepsi de helak olurmuş.

İbnul Emin Mahmut Kemal İnal'ı da Necip Fazıl gibi gururlu, kibirli, kendini beğenmiş, çok mağrur bulur ve bu huylarını beğenmezdim bir zamanlar, meğer halt etmişim. Zira

bu huylar onlara gerekmiş. Eğer bu huyları galip olmasa imiş onlarda, devrin azgınlarıyla nasıl baş edebileceklermiş? Allah dağına göre kış verirmiş. Tevazu, mahviyet ve fenayı meslek edinmiş dervişler, o devrin azgın ceberutlarıyla nasıl mücadele edebileceklerdi ki?

Allah Teâlâ'nın işleri ne güzel! İtiraz bataklığında berbat olacağına ey insan, ibretle bak da manayı anla.

Bir devrin İstanbul'da valisi ve Belediye Başkanı olan Ord. Prof. Fahrettin Kerim Gökay, hatıralarını anlatırken şöyle söylemişti:

"Valiliğim sırasında bir gün Celal Bayar, Adnan Menderes ve bazı bakanlar İstanbul'a geldiler. Efendi hazretlerini buraya getir de kendisiyle bir kere de yüz yüze görüşelim, diye haber gönderdiler. Derhal Mahmut Kemal Bey'e gittim ve durumu arz ettim. Sinirli ve öfkeli bir tavırla 'Ben o heriflerin ayağına gitmem' dedi. Israr ettim; yalvardım, yakardım. Sonunda ikna etmeyi başardım. Bin naz ile ve söylene söylene Florya Deniz Köşkü'ne götürdüm. Yenilip içildikten sonra sohbet faslı başladı.

Bir ara Celal Bayar, Mahmut Kemal Bey'e hitaben şöyle dedi:

- Efendi hazretleri! Son Sadrazamlar adındaki eserinizi okudum. Hakikaten güzel yazmışsınız. Lâkin hep Osmanlı döneminin sadrazamlarını, devlet adamlarını anlatıyorsunuz. Bir eser daha kaleme alsanız, orada da cumhuriyet devri başvekillerini, cumhurbaşkanlarını tanıtsanız, acaba nasıl olur?

İbnülemin Mahmud Kemal Bey, karşısındaki zatın bir cumhurbaşkanı olduğunu düşünmeye bile gere görmeden

- "Kim o herifler?" diye sorar ve konuşmasına şöyle devam eder:

- Ben son sadrazamları yazarken öyle rast gele hareket etmedim. Hapsini yakından tanıdım. Kimisi hizmetinde bizzat bulundum, kimisiyle birlikte görev yaptım. Merhum babam Mehmet Emin Paşa sayesinde birçoğunun aile mahremiyetine kadar sokuldum. Meziyetlerine, kusurlarına, bir aile ocağı

samimiyeti içinde şahit oldum. Onlarla düştüm, onlarla kalktım. Hâlbuki yenileri tanımıyorum. Zaten yazılacak yerlerinin bulunduğuna da inanmıyorum.

Hazret, asıl söyleyeceğini sona bırakır:

- Hem eskiden bir adam sadaret makamına çıkacağı zaman belli bir kademededen geçer, belli bir merhale kat' ederdi. Meselâ önce vali olur, sonra nazır olur, derken sadrazamlığa kadar yükselirdi. Şimdi öyle mi? Ne idüğu belirsiz bir adam, beklenmedik bir anda milletin başına geçiyor. Sonra o nevezuhur şahıs, âlimi, ulemayı ayağına çağırıyor!"

İşte Son Sadrazamlar müellifi Esseyid İbnülemin Mamut Kemal İnal, böyle bir şahsiyet âbidesiydi. Bu adama o gurur ve kibir yakışıyor demek ki. Öyle olmasaydı, bu adamlara kim haddini bildirecek ve kanayan bir yarayı kim saracak, kime sardıracaktı...

Başka Bir Sahne

İşte benzeri bir sahne daha: İbnülemin Mahmut Kemal İnal Efendi aynı zamanda son derece dindar bir insandı. Beş vakit namazını kılar, abdestsiz yere basmazdı. Ailesinden sağlam bir dini terbiye almış, İslam büyüklerine saygılı bir şahsiyet olarak yetişmişti. Her halükârda kulluk görevlerini yerine getirmeye çalışır, kimseden çekinmez, hakkın hatırını her şeyden üstün tutardı.

Süleymaniye Camii'nin hemen bitişiğindeki Tür İslam Eserleri müzesinde müdürlük yaptığı sırada, bir ara devrin Milli Eğitim Bakanı Hasan Âli Yücel, müzeyi ziyarete gelir. Orada hizmetli olarak görev yapan şahıs -biraz da telâşlı bir şekilde- Mahmut Kemal Bey'e koşar.

- "Efendim, vekil hazretleri geliyor! "der.

İbnülemin Bey anında şu cevabı verir:

-Halt etmesin! (Ben cevabı biraz yumuşattım. Aslında daha ağır bir kelime kullanıyor). Ben Şimdi ikinci namazına hazırlanıyorum. Beklesin!

Hazret bu sözleri bakan beyin işiteceği kadar yüksek bir sesle söyler. İyice şaşırın müze görevlisi, vekil hazretlerinin yüzüne alık alık bakar. Hasan Âli Bey, adamın şaşkınlığını gidermek için şöyle der:

- Duydum evladım, duydum.

Hasan Âli Yücel aslında eski kültürü almış ve içine sindirmiş bir insandır. Mevlevî tarikatına müntesip, derunî zevklerden haberdar olan, ince ruhunu bazı şiirlerinde gördüğümüz bu adamı maalesef içinde bulunduğu ortam asıl dünyasından koparmıştır. Keşke kişiliğini makama değiştirmeyen sultanlardan olabilseydi. Demek ki ruhunu tam arındıramamış, tam olgunlaşamamıştı. Ne acıdır ki yaman bir devirde yaşamakta ve arkadaşlarının yoluna giderek kendisini devrimlere kurban etmektedir. Ama içindeki azıcık da olsa parlayan irfan nuru, onu büyük bir alim karşısında böyle uysal ve mütevazı kılmıştır.

Ramazan'da Rakı İçen Bakan

Ama aynı devirde çok çirkin bir başka örnekler de yaşanmaktadır. Kendini devrimlerin seline kaptırarak din, iman, ahlak, maneviyat, görgü, insanlık adına ne varsa kaybetmişler ve kendi milletinde koparak buldukları yerde yabancı kalmışlar da vardır. İşte onlardan birisi:

Bu bilgiyi bize Kazım Karabekir veriyor hatıralarında. Milli Eğitim Bakanı Vasıf Çınar Bey şimdiki “Şener Lokantası”nın yerinde bulunan sinema gazinosunda Ramazan günü rakı istiyor. Hizmetkâr şu cevabı veriyor:

- Polis Ramazan'a saygı gereği açıkta içki içmeyi yasak etti. Rakı getiremem."

Bu cevaptan hiddetlenen Vasıf Bey, garsona bir tokat atıyor ve kendisinin Eğitim Bakanı olduğunu söylüyor. Garsonlar da arkadaşlarına yapılan çirkin muameleye tepki göstererek ona karşı grev yapıyor ve hiçbiri bakanın masasına servis yapmıyor. Sonunda Eğitim Bakanımız halkın ona karşı gülümsemeleriyle aşağılayıcı bakışları altında sıvışıp gidiyor.

Başka türlü yolsuzlukların da bazı bakanlıklarda ortaya çıkması halk arasında çok fena sarsıntılar meydana getiriyordu. Aklı başında olan birçok kimseden şu ayıplamayı duyuyordum:

“İstiklal savaşını bunu için mi yaptık?”²⁶
Felaketi özetleyen muhteşem bir cümle!

---

²⁶ Mustafa Armağan, Kızıl Pençe, Timaş Yayınları, İstanbul, 2012 Sayfa: 194.

SİYASETTEN ÖRNEKLER

Çok Çirkin Eğer Doğruysa

Şamil Tayyar'ın yazısını okuyorum. İnanılır gibi değil. Ama karşımızda Şamil Tayyar gibi yılların gazetecisi var. İnanmamak da elde değil. Okumayanlar da okumalı “Manisalı Malike Antep'te nasıl ihtilal yaptı?” başlıklı o yazıyı.²⁷

Bu yazılanlar yalan yanlış, hatta eksik veya çarpıtma ise, Ak Parti derhal tekzip etmeli, değilse, sadece onlar değil, bütün siyasiler başlarını elleri arasına alarak düşünmelidirler. Bu arada İslahiye'lileri de tebrik etmek gerekir. Çok duygulandım. Aferin onlara.

Size inanılır gibi olmayan olaylardan bir tanesini aktarayım o yazıdan: “Bununla da bitmedi. AK Partililer, bu sefer Malike hanımın adaylığını düşürmek için ilçe seçim kuruluna koşular: ‘Bu kadın başörtülü, nasıl aday olur?’

Yetkilinin cevabı: ‘Önümdeki belgelerde başörtülü fotoğraf yok. Ben ona bakarım. Dışarıda nasıl giyindiğine karışmam.’

Bu girişim kabaran öfke katsayısı daha da arttırdı.

Bir vatandaş koşarak Mehmet Uludağ'a ulaştı, AK Parti'nin başörtülü adayla ilgili sözlü itirazını medyaya sızdırma önerisinde bulundu, o, buna karşı çıktı: ‘Biliyorum

---

27

http://www.habervaktim.com/yazar/12932/manisali_malike_antep_nasil_ihtilal_yapti.html

medyaya sızarsa bu girişimleri sadece İslahiye’de değil tüm Türkiye’de AK Parti oylarını etkiler, ama ben bunu yapamam. Siyaseti çirkinleştirmek istemem.’

Sindiremese de sineye çekmeyi yeğledi.”

Yazıyı bitirdiğimde gözlerim doldu. Mücadele dolu memuriyet hayatım geldi gözlerimin önüne. Ağlamamak için sıktım kendimi.

Yine söylüyorum, eğer bunlar doğruysa, kudurmuş bu partililer, resmen kudurmuşlar. Böyle rezalet, böyle kepezelik olmaz. Milletten silleyi yemişler, Allah Teâlâ’nın sillesini yememek için hemen tövbe etmeli ve ebediyen siyasetten çekilmelidirler.

Hatta bu da yetmez, Başbakan Recep Tayyip Erdoğan derhal konuyu araştırmalı ve aslı varsa o ilçenin teşkilatını toptan feshetmelidir.

Değilse, ilgililer derhal tekzip etmeli ve kanunlar önünde gereğini yapmalıdırlar.

Bir Maraşlı olarak söylüyorum; bu bir şeref ve haysiyet meselesidir. Bu bir din ve namus meselesidir. Bu bir varlık veya yokluk meselesidir.

Biz bu topraklarda yıllardır hangi mücadeleyi veriyoruz, hangi davayı haykırıyoruz Allah aşkına!

Neredesin hayâ, öldün mü onur?

İnsanlar çıkarlarına düşkün olurlar, tamam ama bunun da bir sınırı olması lazım değil mi? Hele de Müslümanlar için, din, namus, haysiyet ve şeref çok önemlidir. Bir makam, menfaat, taassup ve tarafgirlik adına bu kadar da düşemez insan!

İnsaf ya hu! Edep ya hu!

Öfkelerine mağlup insanlar bazen böyle saçma sapan işler yapabiliyorlar maalesef. Sevgili Peygamberimiz (s.a.v)’in “Pehlivan, güreşte hasmını yenen adam değildir. Esas pehlivan, öfke anında nefsinin tutandır” demesi boşuna değil. Ulu Allah da “öfkelerini yutan, suçlu bile olsalar insanları

affeden, bir de üstüne iyilik yapan” babayığitleri övüyor ve sevdiğini söylüyor Kur’an- Kerim’de.

Ya haksız yere öfkelenenler, öfkelenince de ne hak ve hukuk, ne din ve kitap, ne hatır ve gönül, ne şeref ve haysiyet gözetmeyen adamlardan, olmadık ve umulmadık çılgınlıklar yaparak önce kendilerine zarar veren adamlardan kime ne hayır gelir?

Öfke ve gazap, hırs ve haset işte böyle çirkin bir huylardır ve dinimiz böyle bir zamanda abdest alıp oturmayı tavsiye eder. Çünkü yapılan her iş, söylenen her söz, dağdan yuvarlanan bir çığ gibi katlanarak büyür ve daha büyük felaketlere sebep olur.

Buradan Başbakan Recep Tayip Erdoğan’a sesleniyorum:

“Sevgili kardeşim, inşallah benim sana bir işim düşmez. Dünyalık olarak işimi bitirmişim hamdolsun. Hiçbir beklentim de kalmamış. Benim senden bir isteğim var, ama davam ve milletim adına.

Bu millet seni seviyor. Seninle beraber yürür bu çileli yollarda, yağın yağmurlarda ıslansa da. Ama adaylarına ve etrafındakilere dikkat et lütfen. Çevrene dikkat et.

Bu işler elbette çok zordur, ama rica ederim, Allah Teâlâ’nın sizlere verdiği bu imkânı şahsî çıkarları için hoyratça harcayarak boş yere tüketmeye çalışanlara fırsat vermeyiniz. Allah aşkına ilkelerini çiğneyenleri affetmeyiniz.

Bu mazlum millet hala sizlerden çok büyük işler bekliyor. Siz de bu işi başaramazsanız, millet umutlarını yitirebilir, siyasete toptan küsebilir ve partilere kırılabilir. Bir daha bu heyecanı asla yakalayamayabilir. Ne olur, canınızı dişinize takınız da bu imkânı millet menfaatine güzel değerlendiriniz. Allah için dualarımız sizinle.”

İçimizdeki Şimon Peres’ler

Türkiye Cumhuriyeti Başbakanı Sayın Recep Tayyip Erdoğan, bütün dünyanın gözleri önünde kendisine, ülkesine ve Filistin halkına yapılan saygısızlığa sert tepki gösterirken ve bu haklı tepkiyi akıl ve vicdan sahibi her ülke, her halk ve her insan ayakta alkışlayıp desteklerken, dünyada sadece iki kesimden tepki geliyor: Birincisi Amerikalı ve İsraili Yahudilerden. İkincisi Türkiye'deki kartelden medyadan ve muhalefetten. Şaşırmadık ama çok manidar...

Yunan basını bile Başbakan'dan "Davos Fatih" diye bahsederken, bizim kartel medyası ve destekçi medya ve ana muhalefet partisi Başbakan'ı eleştiriyor. Bakın ne diyor bizim Peresler.

İllegal konseyin başkanı Oktay Ekşi, olayı "skandal" olarak değerlendirip Başbakan'ı kaba ve sınırlarına hakim olmamakla suçlarken... Yazının sonunda da Başbakan'ı kabile reisi diye aşağılayıp kıyırık Şimon Peres'i de devlet adamlığı sıfatıyla övüyor...

TRT'nin tescilli araklayıcısı Mehmet Ali Birand, Başbakan'ın yaptığını Hamas'ın avukatlığı olarak değerlendirip Amerika ve İsrail'in Başbakan'dan bunun hesabını soracağı tehdidini savuruyor...

CHP Genel Başkan Yardımcısı Onur Öymen ise Başbakan'ın Şimon Peres'e "sen" diye hitap edemeyeceğini söyleyerek, kendince Şimon Peres'in avukatlığını yapıyor...

Şaşırmadık yine...

Genel başkanı Ergenekon'un...

Kendisi de İsrail'in avukatlığını yapıyor...

Üstat Bediüzzaman'ın şu tespiti ne kadar gerçekçi ve ne kadar muhteşem: "Asıl tehlike içimizde olanlardır. Dışardaki tehlikeyi fark etmek ve ona göre tedbir almak kolaydır. Ama içimizde bizim gibi görünen insanlardan gelecek tehlikeyi hem sezmek hem de tedbir almak çok zordur..."

Yedi asırlık Osmanlı İmparatorluğu'nu topla tüfekte yıkamayan güçler, içimizdeki işbirlikçilerle bir olup yıkmayı başardılar. Şu anda da aynı tezgâh peşindeler. Ve işbirlikçi

bulmakta da hiç sıkıntı çekmiyorlar. Her taraf hain ve işbirlikçilerle dolu. Adamlar Yahudi'den daha Yahudi, Amerikalıdan daha Amerikalı. Onların silahşörlüğünü yaparak kendi kutsallarına saldırıyor. Kendi başbakanlarını aşağılıyor. Ve bunu yaparken de hiç utanmıyorlar.

Kendi dediğime bakmayın, sözgelimi. Onu bile kabul etmiyorlar. Ama tarih bunların kirli ve maskeli yüzlerini er ya da geç ortaya çıkaracaktır. Ortaya çıkanlar ise sadece birkaç numune.

Acaba Utandılar mı?

İçimden geçiyor doğrusu, merak ediyorum, “acaba azıcık da olsa utandılar mı?” diye.

“Umutsuz vaka” demiştim bir yazımda ama aslında kimseden umut kesmemeli. Sabırla iyilik anlatılmalı ve umutla beklenmeli. Allah'tan umut kesilmez. Hidayeti veren odur değil mi? O hidayet verirse kim mani olabilir ki?

Diyelim Mehmet Ali Birand. Davos'tan “flaş flaş” diye ilk görüntüler geldiğinde, hemen canlı yayında şöyle diyordu: “Başbakan çok ayıp etti. Bu bir skandaldır. Şimon Peres iyi hazırlanmıştı. Zaten o büyük bir devlet adamıdır o. Hep çok iyi hazırlanmış dosyalarla çıkar bu tür toplantılara. Ama Erdoğan çok zayıftı. Bağırды, çağırды ve toplantıyı terk etti. Ülkeyi zora soktu...”

Mota mot bunları demedi belki ama bu minval üzere heyecanla konuşuyordu.

Şimdi anlaşıldı ki başbakan Erdoğan dersine iyi çalışmış ve çok iyi, çok dengeli ve çok nazik bir konuşma yapmış. Aksine Şimon bağırmış, çağırmış, el kol hareketleri yapmış ve ayıp etmiş. Yani skandalın sebebi Şimon ve özellikle de yönetici imiş. Acaba diyorum, gerçekler açığa çıkınca ve herkes başbakana hak verince, az da olsa utanmış mıdır M. Ali Birand?

Damarlarında hangi kan dolaşüyor onu bilmem, hatta hiç de önemsemem, ama bu toprakların ekmeğini yiyen bir adam

olarak, bu toprakları ve üstünde yaşayan bu halkı savunan adama yaptığı çirkin iftiradan ötürü azıcık da olsa utanmış mıdır? Doğrusu ondan sonra yazılarına bakmadım, acaba yaptığı yanlış ve hakaretler vicdanını sızlatmış mıdır? “Canlı yayının cilveleri dostlar, olayı tam anlamadan konuşmuşuz, sizden ve başbakandan özür dilerim” demiş midir?

Hayır, okudum o günden sonraki yazılarını, bir özür mözür yok. Ama giderek sönen, fosalan bir üslup var. Anlaşılan hatasının farkında ama gururu da az değil, hatasını açık yüreklilikle ifade edemiyor. Önce şöyle yazmış: “Başbakan kızınca, gözü bir şey görmüyor.

Belki bunu bilinçli şekilde yaptı. Belki seçim yatırımı yaptı. Belki duygusallığına mağlup oldu.” (30 Ocak 2009)

Sonra da böyle: “Beğenin beğenmeyin, Başbakan Erdoğan Davos çıkışıyla Türk kamuoyunda ve İslam dünyasında karizmasını parlattı. Kısa vadede kazançlı çıktı. Popülaritesi inanılmaz şekilde arttı. Ancak, orta ve uzun vadede, kavgacı yaklaşımını sürdürürse, bu avantaj giderek erozyona uğrar ve ince ayar yapılmazsa, faturayı Erdoğan'ın önüne koyarlar.” (31 Ocak 2009)

Alın size CHP nin düştüğü durum. O gece sığacı sığağına partinin II. Adamı Onur Öymen konuşuyor. Söylenenler sanki aynı. Başbakan “monşer” dedi o üsluba ve hiç takmadı. Aradan üç gün mü ne geçti ve bu sefer I. adam Baykal konuştu: “Başbakan iyi yapmıştır, destekliyoruz. Ama üslubuna karşıyız.”

Siz olsanız Onur beyden onurlu bir davranış umarak bir özür beklemez misiniz?

Ben bekledim. Ama boşuna bekledim tabi. İster “safılık” deyin, ister “herkesi kendince bilme” deyin. İster bu adamları anlayamamak deyin, hepsini de kabul ederim. Ama kötü mü olurdu? Yanlışını dile getirmek kötü müdür? Birisine haksızlık yapmışsanız özür dilemek gerekmez mi? Acaba özür dilemek mi onurludur, dilememek mi bu durumlarda? Hangisi daha erdemli ve yararlıdır?

Bu sorunun cevabı bellidir aslında. Ama ahlak ilminde bir kural var, önemli olan bilmek değil, yapmaktır. Allah Teâla, bildikleri halde bilgilerinin gereğini yapmayan bazı bilginleri “kitap yüklü eşeğe” benzetmiştir:

“Tevrat’ın mesajını ulaştırma ve onu uygulama yükümlülüğünü kabul ettikleri halde, sonra bu yükümlülüğü yerine getirmeyen Yahudi âlimleri, tıpkı ciltlerle kitap taşıyan merkebe benzer. Allah’ın ayetlerini yalan sayan kimselerin düştükleri durum ne feci! Allah böylesi zalim gürûhu, felaha ve hidayete erdirmez.”²⁸

Kalın ve kocaman kitapların sırtına yüklenmesinden eşek mutlu olur mu? Neden olsun ki, ağır bir yük olmaktan başka ne yararı vardır ki o kitapların eşeğe? Siyasiler de, aydınlar da, asker de, bürokratlar da, yöneticiler ve sıradan insanlar da, bir yanlış yaptıklarının farkına vardıklarında veya uyarıldıklarında, utanmalı ve özür dilemelidirler. Bu ayıp değil, fazilettir. Onurlu ve erdemli insanların eylemidir. Bunu herkesten beklememiz, beklediklerimizi onurlu ve erdemli gördüklerimizdendir.

Umduğumuzu bulamamak bizim mi, onların mı, acaba kimin için mahrumiyettir?

Değişti mi Takiye mi Yapıyor?

Sizin oralarda söylenir mi bu söz bilmem ama bizim yörede meşhurdur. Hiç ummadığın bir adamdan, hiç ummadığın bir laf duyarsan, genellikle böyle dersin, “aklın ola da inanasın!”

Baykal hakkında yazmak hiç hoşuma gitmiyor. İnanın istemiyorum. Ama öyle laflar ediyor ki de gel de yazma!

Bak işte yine neler söylemiş. Habervaktim’den okuyoruz: CHP Lideri Deniz Baykal, "Devlet belirli bir mezhebin veya bir düşüncenin devleti olsaydı devletten söz edilemezdi. Devletin temel noktası inanç özgürlüğüdür. Bunu

---

²⁸ Cuma, 5.

sonuna kadar koruyacağız. Herkes dinini özgürce yaşmalıdır. Devlet insanların mutluluğu için vardır. Biz bu temelde insanları mutlu etmek için çaba gösteriyoruz. CHP son dönemde bu konularda suçlanıyor. Ancak şu bilinmelidir ki 'bir siyasi parti hiçbir insanı dili, dini, ırkı, düşüncesi ve mezhebi yüzünden ayırmaz, ayırmamalıdır. Bakın burada başı açık ve başı kapalı da var. Bunları dikkate alarak milli birliği hep beraber sahip çıkacağız." dedi.²⁹

Hani bir atasözümüz vardır deveyi haksız yere eleştirerek utandıran, “Deveye demişler boynun niye eğri, demiş nerem doğru ki!”

Oysa Allah Teâlâ'nın ayeti orada duruyor, “Deveye bakmazlar mı, nasıl yaratılmış?”³⁰ Ne harika yani, ne muhteşem. Hele biraz incele de bak, hayran kalırsın. Ama atasözü işte, maksat amaçlanan manadır, lafız değil. Neyse, şimdi biz bu Baykal'ın hangi lafını düzeltereçiz?

Demiş “Devlet belirli bir mezhebin veya bir düşüncenin devleti olsaydı devletten söz edilemezdi.”

Allah Allah! Devlet ne zaman Atatürkçü düşünceden vazgeçmiş? CHP ne zaman Kemalci'liği bitirmiş? Kulaklarıma inanamıyorum yahu!

Fakat çok ilginçtir, devlet bu zamana kadar Atatürkçü idi, öyleyse bu zamana kadar devletten söz edilemez miydi? Bunu biz söylesek, düdüğe koyar öttürürler yahu! Ve de hala devlet bir düşünceden, bir mezhepten bahsediyorsa, demek yok hükmündedir. Asker de vazgeçmiş mi Kemalci'likten acaba? Yoksa devleti yok saymaya devam mı ediyorlar Baykal'a göre?

Demiş ki, “Devletin temel noktası inanç özgürlüğüdür. Bunu sonuna kadar koruyacağız.”

29

http://www.habervaktim.com/haber/57505/bu_sozleri_baykal_soyledi.html

³⁰ Ğaşıye 17.

Allah Allah! Rüya mı görüyorum ben? İmam Hatiplere kan kusturanlar, başörtülü kızlara kan kusturanlar, namazlı abdestlileri “irticacı” diye bir makama layık görmeyenler, atanan her bürokratın evine koşarak eşine bakanlar bunlar değimliydi yahu?

Her gün inancımıza “orta çağın karanlığı” diyenler bunlar değil miydi? Hayret ki hayret.

Burada kaç kere yazdık, “karanlıksa benim karanlığım, sana ne?” diye. “Sizde azıcık çağdaşlık varsa inançlara saygıyı öğrenirsiniz” diye az mı yazdık? Kızların başörtüsünü Anayasa mahkemesine götürerek, ortalığı tehdit edenler kimlerdi yahu? Uzatmaya gerek var mı bu sözleri?

Ne dersiniz? Dalga mı geçiyor acaba bu adam insanlarla? Kafasına saksı mı düştü yoksa?

“Herkes dinini özgürce yaşamalıdır. Devlet insanların mutluluğu için vardır. Biz bu temelde insanları mutlu etmek için çaba gösteriyoruz. CHP son dönemde bu konularda suçlanıyor. Ancak şu bilinmelidir ki 'bir siyasi parti hiçbir insanı dili, dini, ırkı, düşüncesi ve mezhebi yüzünden ayırmaz, ayırmamalıdır. Bakın burada başı açık ve başı kapalı da var. Bunları dikkate alarak milli birliği hep beraber sahip çıkacağız" demiş.

nce AKP ye bir sözüm var; duy bunları da utan! Altı yıldır bunu gerçekleştirmenizi bekliyoruz sizlerden!

Bir sözüm de CHP ye; İyi de Nur, Canan, Necla Hanımlar ne diyorlar acaba bu konuda? Ya Selviler, Sevilgenler? Ya “aman hacca gitme, Muhammed seni öldürür yanına alır, geri göndermez. Hem Araplara paramı yedirme” diyenler? Onlar da mı aynen böyle düşünüyor acaba?

Ha, bu arada Başbakanın değiştiğine inanmıyordunuz. Değişimi ayıp sayıyordunuz. “Biz hiç değişmedik” diyordunuz. Ne oldu şimdi? Değişimin adı “açılım” mı oldu?

Allah’ını seversen doğru söyle Sayın Baykal, sen değiştin mi, yoksa seçim var diye takiyye mi yapıyorsun?

Hey Allah'ım, sen nelere kadirsin! Bu günleri de gösterdin ya, sana sonsuz hamdolsun!

“Dışarı Dışarı”

Küçük oğlum Abdurrahman çalışma odama gelerek “baba, Ecevit ölmüş” Dedi. Son cümlelerimi yazarken “tamam oğlum” dedim, yavrum odadan çıktı. Ecevit bence çoktan öldüğü için haberin hiçbir etkisi olmadı bende. Önce buna hayret ettim. Oysa hastaneye kaldırıldığı gün TV. başında olayı heyecanla takip etmiştim. Yavrum bu tepkisizliğime şaşırmış olarak bir iki saniye başımda duraklamıştı yanımdan gitmeden.

“Ecevit ölmüş” haberi hiç etkilemedi beni ama kulaklarımda bir uğultu başladı önce yavaştan, sonra giderek hızlandı. Dikkat ettim, uğultu yerini karmaşık ama anlaşılabilir seslere bıraktı: “dışarı dışarı dışarı” Birden o meşhur meclis oturumu geldi gözlerimin önüne. Ecevit'in adamları etrafına toplanmışlar ve salonda alabildiğine bağırıyorlardı salona giren Merve Kavakçı için: “dışarı dışarı dışarı”. Sonra Ecevit çıktı meydana. Yüzü kaskatıydı. Tikleri cirit atıyordu. Gözleri öfke, kin ve nefret doluydu ve burnundan soluyordu. Elindeki bir kağıttan bir şeyler okudu. Neden böyle bir zamanda üç kelimeyi kâğıttan okuyordu acaba? Üç kelimeyi yan yana getiremeyecek kadar da değildi aslında. Bu bir mesaj mıydı bir yerler adına? “Al bunu söyle” demişlerdi de, o da heyecanla söyleyecek yerde okumuş muydu? Yoksa “bu bir yerlerden bana geldi. Bunu anlayın ve sözlerime karşı çıkmayın” anlamına mıydı. Ben o dilleri pek bilemem. Nerden bileceğim, siyaset ve meclisin havalarını çok solumadım şükür. Ama yazılı kâğıttan okuduklarını anlamıştım. Sanırım şöyle diyordu: “Bu kadına haddini bildirin! Burası devlete/Cumhuriyete meydan okunacak yer değildir!”

“Bu kadın” dediği Merve Kavakçı idi. Halkın seçtiği kadın milletvekillerinden biri. Halka gitmiş, kendini ve fikirlerini sunmuş, onlar da beğenmiş ve seçmiş, Meclise göndermiş. “Halkçı” Ecevit O'nu meclise sokmamak için set

oluşturmuş, siper oluşturmuş, büyük bir uğraş ve savaş veriyor. Adamlarının başında muzaffer bir komutan edasıyla komutlar yağdırıyor.

Neden? Halkın seçtiği bu kadın, milletvekili şartlarını taşıyor mu? Yaşı ve bilgisi mi eksik? Yoksa halk seçmemiş te o sahtekârlıkla mı almış mazbatasını?

Hiç biri değil...

Peki, halkçı Ecevit'in halkın seçtiği kadına karşı verdiği savaşımın sebebi ne?

Başörtüsü... Yani milletvekili Merve Kavakçı başörtülü bir bayan... Halka kendini öyle arz etmiş, öyle oy istemiş, halk da öyle sevmiş, beğenmiş, seçmiş ve Meclise öyle göndermiş. Yani kandırmamış kimseyi. Halka başını açmış da şimdi mecliste örtüyor değil. Daha önce örtmezmiş de seçim zamanında örtmüş de değil. Neyse öyle arz etmiş kendisini ve öyle oy almış halktan.

Peki, neden başını örtüyormuş? Üstümüze çok da vazife değil ama Müslümanmış kendisi, dini öyle emrediyormuş. O da dininin emrini yerine getiriyormuş o kadar. Din ve vicdan özgürlüğü bütün dünyada olduğu gibi Türkiye'de de anayasal güvence altında (!) bir hak ve özgürlükmüş. Bu hakkı kullanmak isteyene karşı çıkmak bu ülkede de suçmuş bütün çağdaş ve ilerici ülkelerde olduğu gibi. O da hem İslam'a, hem de ülkesinin anayasasına inanarak, güvenerek başını örtüyormuş. Bunun bir sorun olacağını da sanmıyormuş. Yasalar gizli saklı değilmiş çünkü. Soranlara da açıp okuyarak ikna edeceğini sanmış. Belki bazıları da bu konuda O'na destek sözü vermiş. Neyse canım, işte bu gerekçelerle başını başından beri örtüyormuş ve o gün de her milletvekili gibi sevinç içinde yemin etmek üzere Meclise gelmiş.

Gelmiş ama "Halkçı ve Özgürlükçü" Ecevit ve adamları set çekmiş önüne, özgürlüğüne, hak ve hukukuna. Hep bir ağızdan çiçeği burnunda bayan milletvekillerine "dışarı dışarı dışarı" diye tempo tutuyorlar ve "haddini bildirmekten "dem vuruyorlarmış. Bir bayana haddini bildirmek. Yüksek tahsilli,

seçilmiş bir milletvekiline, hem de bayan bir milletvekiline haddini bildirmek... Bu iş nasıl olacaksa?

Biz bile merak, heyecan, öfke zirvede, olayı TV'lerden canlı seyrediyoruz. Zavallı milletvekili önce aldırmadı, etrafına baktı. Beklediği desteği de göremedi. Bizim sesimiz de oralara yetmedi. Milletin Meclisinde milletvekili olarak kalmak ülkenin tansiyonunu allak bullak ediyordu. Hakkından vazgeçti ve “efendilik bizde kalsın” diyerek sessizce salondan ayrıldı. Benim nazarımda Ecevit de o an ölmüştü.

Yetmedi bu ayrılma bazılarına. Partisi de sahip çıkmamıştı ya, baskı üstüne baskı ile linç edilmek istendi. İbret-i alem için behre gösterilmeliydi herhalde. Bir daha kimsenin aklından bile geçmemeliydi böyle “densizlikler.” Hatta koca Cumhuriyet Başsavcısı, sabahı bekleyemeden kapıya dayanarak kırma çabalarına girişti hem de canlı yayında. Çor çocuğunun korku dolu bakışları, yamyamların tamtamları gibi koro halindeki “Özgür Basının” çığlıkları. Çaresiz her başı sıkışan garibanın yaptığı gibi ver elini gurbet eller. Sizin olsun güzelim ülke. Yerlisine yaşanmaz edilen, öz yurdunda garip, öz vatanında parya” kılınan zavallı ülke!

Ecevit ölmüş diyorlar... Halkçı ve özgürlükçülüğünden bahsediyorlar. Ben de gördüklerimi, yaşadıklarımı yeniden yaşıyorum. Kulaklarımda hala “dışarı dışarı dışarı” çığlıkları...

Bu dünya kimseye kalmaz. Hayat atar bir gün dışarı. İnsanın geride birer hatıra olarak kalır yaptıkları. Ahirete inanmayanlara ölüm soğuk bir sondur. İnananlara ise hesaplaşma ve hak alma günleri. Ve sonra Rabbimizden ödül günleri...

“Aritman Dışarı”

Ah benim güzel ülkem, üstünde ne çelişkiler yaşanıyor?

Bütün dünyaya “kadına seçme ve seçilme haklarını en erken vermekle” övündük bir zaman. Her fırsatta bunları “çağdaşlaşma” örneği olarak sunduk. “Kadına kötü

muameleden” yakındık bir zaman, onlar için “pozitif ayrımcılık” istedik. “Meclise daha çok kadın gitmeli” dedik. “Kadın eli değmiş yerler daha zarif olur” dedik. “Kadınlar Meclise kalite kazandırır” dedik. Bunlara inandık tabi.

Ve bir gün Merve Kavakçı’yı seçtik. Yanında yine başka bir kadınla, Nazlı Ilıcak ile meclise girdi. Ve yer yerinden oynadı...

Yukarıdaki sözleri en fazla söyleyenlerimiz, en fazla çağdaşlarımız, en fazla kadın haklarını savunanlarımız, kısacası her yerde her zaman en fazlalarımız, bir kadına karşı “dışarı, dışarı, dışarı” diye tempo tutmuşlardı...

Liderleri akşamdan hazırlıklıydı, cebindeki kâğıtlara önceden bir şeyler yazmıştı, söz verilmesini bile doğru dürüst bekleyemeden kürsüye seğırtti ve “bu kadına haddini bildirin” diye bağırdı. “Burası devlete meydan okuyacak yer değildir” diyordu...

Akıl, mantık gitmiş, öfke Meclisten memlekete yayılmıştı. Üslup perişan, tavır pespaye...

“Bıçak soksan gölgeme,
Sıcacık kanım damlar.
Gir de bir bak ülkeme,
Başsız başsız adamlar...”

Beğenmedikleri bir kadını Millet Meclisinden böyle kovdular. Bu gün beğendiklerini getirdiler kendileri. Sözde kalite getirdiler böylece. Kibarlık, incelik, zarafet getirdiler. Hanım eli getirdiler Meclise... Arttman’ı, Sertel’i getirdiler...

Öyle mi?

Onlar her konuşuklarında kavga çıkıyor. Sürekli devlete meydan okuyorlar. Şimdi de devleti temsil eden Cumhurbaşkanı için “ermeni dölü” demeye getiriyorlar. “Sen kendi Ermeni vatandaşını mı aşağılıyor?” desen, “haşa, ne vatandaşım olanı ne de olmayanı aşağılamam” der. Bence samimidir de. O ancak Müslümanı aşağılar. Müslümanların

dışında kâfirin her çeşidi saygındır onların yanında. Onun maksadı bir Müslüman evladı olan Abdullah Güle sataşmak!

Cumhurbaşkanı Ermeni dölü olsa ne olur? Hiç, bu devletin kanunlarına, mevzuatına uygundur. Devlete ve yasalara saygılı olanların gıkı çıkmamalı. Ama biz işin o tarafında değiliz. Yeteri kadar yazıldı zaten bu konular. Şu kadcarcığını söyleyelim, bir insanın bırakın babasını dedesini, kendisi bile Ermeni, Rum olsa, bizim vatandaşımızdır, yasal saygıyı hak eder. Hele de Müslüman olursa geçmişine hiç bakılmaz, inançta “kardeşimiz” olur, saygıyı ve sevgiyi bize göre iki kere hak eder. İlki vatandaşlıktan, ikincisi dindaşlıktan ötürü.

Peygamberimizin de babası, dedesi müşrik idi. Ona zül mü getirir bu? İslam, geçmişini ter temiz eder.

Neyse, geçelim bunları da, şimdi bakalım bu devlete meydan okuyanlara aynı adamlar “Arıtman dışarı, dışarı” diyebilecekler mi? Bakalım, bu kadına “haddini” bildirebilecekler mi?

Siz böyle bir şey bekliyor musunuz?

Ben beklemiyorum. Ben onlarda ilke diye bir şey görmedim ömrüm boyunca. “İlkeli” değil, hep “ikili” oldular onlar. Hep “çifte standartlı” oldular. Hep “bizim soyhalara da yakışıyor hani” dediler. Halk tabiriyle “iki dinli” oldular. Yani “iki ölçülü” oldular. Bir şeyi el yaptıysa “kötü,” kendileri yaptıysa “iyi” dediler. Yine öyle kulakları üstüne yatacaklar, yine kör ve sağır kesilecekler.

Ama gittikçe azalacaklar, bitecekler, tükenecekler...

Olaylar herkesi eğitiyor. Millet görüyor ve gerekli dersleri ve ibretleri alıyor artık. Milleti adam yerine koymayanlar kaybetmeye, bitmeye ve tükenmeye mahkûmdurlar.

“İlkeler” Yeşillik mi?

Kendilerini “solcu, laikçi, ulusalcı” diye adlandıran bir cephe, konumunu kaybetmeden kaynaklanan korkunç bir kin

ve nefretle, biraz da hasetle, kıskançlıkla halka karşı, halkın dinine, kültürüne, medeniyetine, örf ve adetlerine karşı amansız bir kavgaya girmişlerdir.

Aslında bu kelimelerin yan yana gelişinde gerçekten büyük bir garabet ve yanlışlık vardır. Çünkü sosyalist enternasyonal ile ulusalcılık yan yana nasıl durur? Düşünmesi bile bir garip!

Ama burası Türkiye. Burada ilkeler yemekte yeşillik, sohbetle çerez. Ya da acıkınca yenen cinsinden “helvadan putlar”...

Sosyalist enternasyonal deyince ne anlıyoruz?

İşte birkaç cevap: “Sosyalist Enternasyonal sosyal demokrat, demokrat sosyalist ve İşçi partilerinin ortak olduğu bir ülkelerarası organizasyondur. Organizasyona Türkiye’den sadece CHP üyedir. Ayrıca DTP gözlemci parti durumundadır.”

“Tüm dünyadan 60 kadar sosyalist ve sosyal demokrat partinin aralarında konuşup anlaşarak Temmuz 1951’de kurdukları birliktir. Her partinin bir oyu vardır ve kararlar oybirliği ile alınır. Sovyet türü komünist sisteme karşı çıkarak demokratik sosyalizmi savunmaktadırlar. NATO tarafından destek görmekte, Avrupa birliği çalışmalarına da katılmaktadırlar.”

Şimdi bir zamanlar Irak katliamının suçlusu Tony Blair’in başkanlık yaptığı, birlikten atılmak için soruşturma açılan CHP’nin başkanının başkan yardımcılığı yaptığı, Barzani ve Talabanî’nin katıldığı, DTP’nin gözlemci olduğu, bunları yan yana getirmekle daha baştan ciddiyetini kaybetmiş, fantastik bir yapılanma olduğu gerçeklerini bir kenara bırakırsak deriz ki bu örgüt bütün sosyalistleri bir araya getirir ve ortak politika belirlemeye çalışır.

Peki, ama bir ulusalcının ne işi olabilir orada? Baykal ve CHP’nin olduğu yerde DTP, Talabanî ve Barzani ne kadar uyum gösteriyorsa, ulusalcı ile sosyalistler arasında da o kadar uyum vardır demektir. Ciddi misiniz, oyun mu oynuyorsunuz?

Ulusal politikalar ile enternasyonal politikalar arasında ne kadar uyum olabilir, düşündünüz mü? “Bağımsızlık” adına AB politikalarına karşı çıkarken, tıptış tıptış Sosyalist Enternasyonal politikaların altına nasıl imza atıyorsunuz? İlkeli ve tutarlı olmak bu mudur? Onun için soruyoruz: “İlkeler, yeşillik mi Çerez mi?” diye.

“Efendim, biz aynı düşüncededeyiz, toplanır konuşuruz ama sonunda kendi bildiğimizi yaparız” mı diyorsunuz?

Bu sizin ulusalcı olmanıza ters düşmüyorsa, ümmetçilerin düşüncesi neden ters düşüyor?

Onlar da İslam düşüncesine inananlar olarak hudutları kaldıracak değil, bir araya gelecek ve ortak politikalar belirleyecektir. İşlerine geleni alacak, gelmeyeniyi de uygulamayacaklardır. Farkı ne sizinkinden?

Siz yapınca ulusalcılığa ters düşmeyecek, onlar yapınca hain olacaklar öyle mi?

Dünya birleşiyor. Amerika, Avrupa, Afrika ve Asya kendi aralarında birleşiyor. AB ortak paraya geçti. Ümmetçiler adını bile anamazlarken, onlar hudutların kaldırılmasını gündemde tutmaktadırlar.

Evet, dünya birleşirken, siz ulusalcılar olarak ortada kala kalacak mısınız öyle?

Anladık, AB’ye karşısınız. BM’ye de karşı mısınız? NATO’dan çıkacak mısınız? Sosyalist enternasyonali nereye koyacaksınız o takdirde? Laikçilik ise ayrı bir facia. Acaba biz mi icat ettik bu püsküllü belayı ki, bizdeki kimseye benzemez? Hem sonra siz ey ulusalcılar, ulusun neresinde buldunuz bu laikliği? Orhon abidelerinde mi, eski Türk yazıtlarında mı, şer’iyye sicillerinde mi, Selçuklu veya Osmanlı devlet arşivinde mi?

Bunlar Ciddi Sorular

Necla Arat, Sabah Gazetesinden Nur Batur’un sorularına cevap vermiş. Cevap verirken de bazı sorular sormuş. Ciddi sorular bunlar. Arat, Baykal’ın ‘Alacağız bunları kardeşim.

Alışacaksınız’ sözüne karşı çıkıyor ve ‘alışmayacağız’ diyormuş.

Alışmayacak da ne yapacaksınız ki? “İntihal” skandallarıyla yaşadığınız üniversiteye geri mi döneceksiniz?

Dönün, zararı yok. Ama bilin ki bugün olmazsa yarın, çok geçmez oralar da başörtülülerle ve onlara hoşgörü ile bakanlarla dolacak. Bu ülkede bu kılık kıyafete karışma çağdışı yobazlığı elbette bitecek, bu rezaletleri kimse kabullenmeyecek, sizin gibileri kınayanlarla dolacak taşacak her yer.

Alışamayacaksanız, hiç tavsiye etmem, oraya da gitmeyin. Uzaya falan da gitmeyi düşünmeyin. Oraya gidecekler arasında adı Müslüman olan bayanlara da rastlanıyor listede. Orada da rahat edemezsiniz.

En iyisi Recep Tayyip Erdoğan’a bir rica edin, sizin için özel ve konforlu bir bina yaptırın. İçinde siz ve gibileriniz oturur. Millet de ara sıra ziyarete gider, Türkiye’nin bu seviyelere nerelerden geldiğini görür, ibretle seyrederek dersler çıkarır. Dinleyenler olursa belki sizler de onlara “değişim, dönüşüm, çağdaşlaşma” dersleri verirsiniz “ikna odalarında”. CHP nin tarihini anlatırsınız mesela belki merak edenler olursa.

CHP dedim de, CHP’nin parti programında “laiklik ilkesinden taviz verilemeyeceğinin” yer aldığını hatırlatıyormuş Arat. Baykal’ın “Türkiye değişiyor, ezberler bozuluyor. Biz şimdi kendimizi sorguluyoruz” sözlerine atıfla: “Bülent Arınç, ‘laikliğin tanımını yapalım, içi boş’ dediği zaman neden kıyameti kopardık öyleyse? Ona mı katılıyoruz şimdi?” diye soruyormuş.

Soru sormak iyidir. Zararlı sorular da yok değil ama sorular genellikle zihni açar, düşündürür insanı. İlmin kapıları sayılır sorular. Sağlık alametidir aynı zamanda.

Soruların bir faydası da soranın aklını ortaya koymasındır. Ele verir insanı sorular. Kaç kırat olduğunu sorarsa veya konuşursa anlarsınız insanın. Onun için halk

arasında bir söz vardır, “bilmiyorsan sus da seni bir adam sansınlar.”

Arat da soruyor, “Bülent Arınc, ‘laikliğin tanımını yapalım, içi boş’ dediği zaman neden kıyameti kopardık öyleyse?”

Sahi neden?

Her ilim dalı önce kendini tanıtmakla başlamaz mı işe? Tanım olmadan ilim olur mu? Tanım, yani şu bizim bildiğimiz “tarif”, eskilerin ifadesiyle “efradını câmî, ağyarını manî” olmalı. Herkes anlamasa da Arat anlar bunları. Bunlar ilmin, bilimin başıdır, değil mi Sayın Arat? Sahi siz tanım yapmaya neden karşı çıkmıştınız?

Şimdi de: “Ona mı katılıyoruz şimdi?” diye soruyorsunuz.

Eh, mecbursunuz katılmaya! Başka çareniz yok ki! İlim, tanımla başlar. Ne olacak şimdi?

Bunları o zaman düşünmeniz gerekmez miydi? Orası Millet Meclisidir hanımefendi, “Alemdaroğlu çiftliği” değil, ağzınızdan çıkana dikkat etmeliydiniz. Ama etmiyorsunuz işte. Bakın şu düşünceye:

“Arat’a göre eşi ve akrabaları çarşafli ve kendisini böyle ‘geri’ bir düşünceyle kamuoyuna tanıtan birinin aday olarak gösterilmesi, kendisini sosyal demokrat olarak tanıtan bir parti açısından ‘kabul edilemez’miş.”

Sizin bu ifadenizden anlaşılan, eşi ve akrabaları çarşafli olan ve bunları normal karşılayan kimse “geri düşünceli”dir ve böyle birinin aday olarak gösterilmesi, kendisini sosyal demokrat olarak tanıtan bir parti açısından “kabul edilemez”dir.

Hemen arkasından da çelişki geliyor. Diyor ki Arat: “Türban takan, çarşaf giyen kadınlara yönelik bir aşağılama eğilimi söz konusu değil” dedikten sonra ekliyor: “Ben onların da kurban olduğunu düşünüyorum.”

Hem “geri düşünceli” ve “kurban” diyeceksin, “zavallı” göreceksin, hem de bırakın “aşağılama”yı, bunun “eğilimi bile

söz konusu değil” diyeceksiniz? Bu marifeti(!) üniversite hocalığı mı öğretti size? Sıradan bir insan bile bu kadar çelişkili konuşamaz, konuşsa bile bu kadar açık vermez. Peki, sizi bu hallere düşüren nedir?

Bence gurur ve kibirdir, kendini beğenmişliktir. Bu kötü huylar insanı rezil ederler. Buna bir de İslam düşmanlığı eklerseniz, o kulu kim zapt edebilir artık?

Baykal’ın çarşafı meşrulaştırdığını da vurgulayan Arat: “O zaman neden üniversitelerdeki türban olayını Anayasa Mahkemesine kadar götürdük?” diye soruyor.

İşte budur bütün mesele! Kafanıza “dank” etmiş benziyor. Kusura bakmayın ama işte sizler bunlarsınız!

411 milletvekilinin onayıyla çıkan ve tarihi bir sorunu çözen bir kılık kıyafet yasasını iptal için Anayasa Mahkemesine götürmenin ne kadar yanlış olduğunu yeteri kadar yazdık, çizdik, söyledik. Artık tek kelime etmeyeceğiz burada. Sorduğunuz sorunun cevabını siz bulun artık, bulabilirsiniz tabii.

Ama ben de sayın başbakan Recep Tayyip Erdoğan’dan rica ediyorum, yukarıda dediğim gibi bize büyük bir müze gerek, içine canlı tarihimizi koymak için.

Kelaynak kuşlarını bile koruyan bir ülke, artık bunu da yapmalı değil mi ya?

Sol Ne İşe Yarar?

Hakkını yemeyelim, bu soruyu dünyaya sorarsanız bazı şeyleri saymaya başlarlar: “Tam demokrasi için çabalar, statüko ile kavgalıdır. Diktatörlük ve militarizme, darbelere karşıdır. İnsan haklarını savunur. Barışı, özgürlüğü, adaleti, eşitliği, hukukun üstünlüğünü, çevrenin korunmasını, sosyal adaleti, eğitim ve sağlığın sosyalleşmesini, sosyal piyasayı dengeleme ve gelir dağılımında eşitliği sağlamaya çalışır. İşçiden, emekten, ezilenden yanadır vs. vs.”

Kim bunları istiyorsa onlar batıda solcu sayılır ve bunlar aralarındaki görüş ayrılığına rağmen birbirlerine destek vererek

işbirliği yaparlar. Dünyada böyle olduğu için bugün Ak Parti batıda solcu partilerle rahat işbirliği yapabiliyor. Çünkü bu sayılan değerlere Türkiye’de Ak Parti sahip çıkmaktadır. Fakat bu ülkede Ak Parti hiç de solcu olarak algılanmamaktadır. Türkiye’de sol parti deyince CHP akla gelir.

Peki, CHP deyince ülkede ne akla gelir?

“Devlet ve düzenden yana, asker ve statükodan yana, zengin ve sermayeden, seçkin ve sosyeteden yana, ama halka ve halkın değerlerine taban tabana terslik vs. vs.”

Ne barış derdi vardır, ne eşitlik, ne hukukun üstünlüğü ilkesi. Peki, bunun batıdaki solculukla ne alakası vardır?

Hiç! Koca bir hiç!

Nitekim batı da bunu biliyor ve tutucu, statükocu, devletçi, faşist ve militarist uygulamalarına bakarak, “böyle solculuk olmaz” diye sosyalist enternasyondan çıkarma teşebbüslerine girişiyor. Bu tür lafları ortalıkta kol geziyor. Yani onlar da CHP yi beğenmiyor ve her buluştuklarında azarlıyorlar. Bu da bu ülkenin kaderi demek ki!

Ama olsun, bu sokak çıkmaz sokak olduğu için CHP bitiyor. Tarihsel olarak bir yer işgal ediyordu, kredisini bitirdi. Bittikçe de daha büyük hatalar yapıyor. Belki de kimi çok derin ilişkiler ona son darbeyi vuracak. Ergenekonvari yapılanmaları savunması bundan kaynaklanıyor olabilir.

Ulus devletle beraber ulusçuluk – milliyetçilik de bitiyor. Böyle giderse dünyada iki büyük görüş kalacak: liberal sosyalizm ve İslam.

Dünyayı bir kenara bırakırsak, Allah bilir ya artık bizim ülkemizde bu iki görüş var olacaktır. Öyleyse her iki görüş de kendini yeniden çek etmelidir. Solcular, CHP den örnek almalı ve gerçek manada bir solculuğu teori ve pratikte iyi öğrenmeli ve uygulamalıdır. Biz kaliteyi severiz. Solcular da olacakssa bu ülkede, böyle CHP gibi olmamalı; bilgili, ilkeli ve tutarlı olmalıdırlar.

Aynı şekilde bilgili, ilkeli ve tutarlı olma sorunu İslamcıların da sorunudur. Onlar da CHP den örnek

almalıdır. Bugün solculuğun ne olduğunu bilmeden, bilse bile aldırmandan politika yapan CHP gibi, İslamcı partiler de İslam'ı bilmeden, bilseler bile ilkelerine aldırmandan politika yaparlarsa, hamuru Müslümanlıkla yoğrulmuş bu halkın taleplerine ters düşeceklerdir. Bu ise aynen CHP gibi her hayırlı işin karşısında olmak ve ihtilaf üretmektir. Ve de encamında bitip tükenmek!

Belki bu zamana kadar ülkede demokrasi yoktu ve dinini doğru dürüst bilmeyen, tarihini ve kültürünü tanımayan politikacılar, sıradan işlerle oyalanarak ve slogan atarak işi götürüyorlardı. Ama artık o devirler de geride kalıyor. Bu alanda politika yapanlar, davet ettikleri değerleri bilmez, yada aksine tutum içine girerlerse, bugünkü sol gibi parçalanacaklar ve birbirleriyle kavgalı bir sürü parti erozyonu yaşayacaklardır. Bu bölünme ve parçalanma onlara da güçlerini kaybettirecek, etkilerini giderecek ve havalarını bitirecektir. Çünkü bölünme ve parçalanmanın tabii neticesi budur.

Evet, herkes kendi konumunda daha kaliteli olmaya bakmalıdır. Özellikle de İslamcılar. Ama demokrasi muhalefetsiz olmayacağına göre, solcular da CHP nin düştüğü bu açmazdan ders ve ibret almalı ve hem teoride, hem de pratikte kendilerini yenilemeli ve kalite kazanmalıdırlar.

Ama bizim gönlümüze kalırsa, “ha, şu İslam mı?” önyargısından kurtularak İslam'ı yeniden incelemelidirler. Yoksa bakar kör olmaya devam edeceklerdir. Yani halka ters düşmeye, yabancılaşmaya yani.

Biz her zaman insanları “İslam'a” davet edeceğiz. Cebir, şiddet ve zorlama olmayan bir davettir bu. İkna amaçlı bir davettir yani. Gerisi kendilere kalmış.

Bizim arzumuz şudur: “İslam ya da başka bir şey, insanlar neyi seçiyorlarsa, bilerek seçsinler.” Sonuçta herkes dünyada ve ahirette kendi seçtiğinden sorgulanacaktır.

Mahkemeye Giden Halka Nasıl Gider?

CHP kendisinden bekleneni yaptı ve Meclisten geçen

“Cumhurbaşkanını halk seçsin” Anayasa değişikliğini, artık iyice “arka bahçesi” durumuna düşen Anayasa Mahkemesine götürdü. Anayasa Mahkemesinin kararları da son zamanlarda hep CHP nin istediği gibi çıkmakla kabak tadı verdi iyice. Hele şu 367 rezaletinden sonra kimsenin bir umudu veya beklentisi kalmadı.

Peki, olan ne?

Halkçı olduğunu söyleyen bir parti, seçimi halkın yapmasına karşı çıkıyor ve buna Mecliste gücü yetmeyince olayı mahkemeye taşıyor. Evet, halkçı, ama halka karşı!

Bu vaziyet neye benziyor biliyor musunuz? Adamın birisi Ramazan ayında hiç oruç tutmaz, ama her gün sahur yemeyi de terk etmezmiş. Nihayet ailesinden birisi, “madem oruç tutmuyorsun, sahura niçin kalkıyorsun?” diye sormuş. Adam pişkin pişkin cevap vermiş: “Sahura kalkmayalım da yerli mi gâvur olalım?”

Siz de “halka gitmeyelim de yerli mi diktatör ve faşist olalım?” diyorsunuz yoksa “Halk Partisi!

Eğer halkçı isen, halkını seviyor ve onlara güveniyorsan, onların iradesinin kıymetini takdir edip o iradenin egemenliğini istiyorsan, eğer faşist veya diktayı savunmuyorsan, referandumdan niye kaçırıyorsun?

Sen ne yaptığını biliyor musun? Sen halkın karar vermesine karşı çıkmışsın. “Halkın verdiği kararı istemiyorum. Ona güvenmiyorum” demişsin. Tam tersi Anayasa Mahkemesi’ne gitmişsin. Meseleni orada halletmek istemişsin. Olabilir, bu senin kişisel tercihin. Yanlış, ama seni bağlar. Sonucuna da sen katlanacaksın. Ama yarın mahkeme “bu davaya bu aşamada bakamam. Süreç henüz tamamlanmadı” derse, referandum kesinleşirse, halka nasıl gideceksin? Hangi yüzle gideceksin? Gidip de ne diyeceksin halka? “Sizin elinizden hâkimiyet yetkisini alan eski uygulama devam etsin. Sizin bu işlere aklınız yetmez. Biz bu zamana kadar yaptığımız gibi sizin yerinize orada karar veririz. Siz kafanızı yormayın bu işlere” mi diyeceksin?

“Yine eskisi gibi olsun. Devlet atanmış atanmışlarla sürüp gitsin. Halka hesap veren bir devlet başınızı ağrıtır. Gerçekleri bilmenin size ne faydası var. Yok, yere üzülmeyin siz” mi diyeceksin?

Askerin sivillere hesap verir hale gelmesini ve sivil mahkemelerde yargılanmasını Anayasa Mahkemesi’nde iptal ettirmiştiniz. Halk ne güzel oğlunu askere gönderiyordu. Bu arada vatanın bir bölgesinde PKK denilen hain düşmanın döşediği mayına basarak şehit oluyordu. Gözyaşlarıyla toprağa veriliyordu. Ama ana babalar, “ne yapalım, vatan sağ olsun” diyordu.

Ama bazen de sonradan öğreniyordu ki, o mayını düşman değil, kendi komutanı yerleştirmiş oraya. Ya da mayın imhasını öğretmek istemiş, eline vermiş mesela. Uzman olmayana bu verilmezmiş. Elinde patlamış da şehit olmuş. Ya da bir başka komutan ceza vermek istemiş de pimini çekerek askerin eline vermiş bombayı. Ve orada patlayan bomba ile kaç asker şehit düşmüş. Ama ana babalara “kusura bakmayın, böyle böyle oldu” denmemiş. Haklarında yargılama da olmamış. Öyle bitmiş mesele. Ama sonradan bir şekilde meydana çıkmış bu işler.

Şimdi siz halka gidecek ve şöyle mi diyeceksiniz: “Yahu öğrendin de ne oldu? Başın ağrıdı, üzüntün arttı. Biz böyle olmanın diye çabalıyoruz işte.”

Bunu mu istiyorsunuz, böyle mi diyeceksiniz?

Sahi halka güvenmiyorsun da en ufak bir kanun değişse Anayasa Mahkemesi’ne gidiyorsun, şimdi halka nasıl gideceksin? Hangi yüzle gideceksin? Gidip de ne diyeceksin halka? Parti olmanın ilk şartı halka güvenmektir. Sen kime güveniyorsun? Halka mı, yoksa Moğultay örneğinde olduğu gibi partiden atamakla iftihar ettiklerine mi? Yıllarca tek parti döneminde eğitip yetiştirdiğiniz bürokratlarınıza mı?

Onların da ömrü bitiyor işte. Emekliye ayrılıp gidiyorlar. Milli şef bakiyesi “remi ideolojiyi” “mutlak iman” kabul etmişler teker teker bitiyorlar. Siz hala demokrasiyi “kurumlar”

eliyle götürmeye, halkı devre dışı bırakmaya çalışıyorsunuz. Öyleyse halka ne diyeceksiniz yarın? Referandumda halktan nasıl oy isteyeceksiniz?

Yoksa halka gitmeyiip yine Meclis kulisinde oturacak mısınız?

Hiç Değişmediler

Rahmetli Kadir Çavuş (Kızdırıcı) Hocamız anlatmıştı. Devir “Halk Partisi” devridir. Kahramanmaraş’ın Divanlı Camiinin müezzin efendisi minareye çıkar. Sağına soluna bakar, etrafta zarar göreceği kimse yoktur. Elini atar kulağına ve neşeyle ezan okumaya başlar: “Allahu Ekber, Allahu Ekber.”

“Ne olur ne olmaz” diye aşağıya bir daha bakar. Bir de ne görsün, Kuyucak yoluşundan yukarıya doğru kendi tabiriyle “tengirşek şapkalı” birisi gelmektedir. “Eyvah!” der içinden ve hemen çevirir ezanı: “Tanrı uludur, tanrı uluduuuur.”

Aşağıdaki fötr şapkalı adam başını kaldırır ve bağırır müezzine: “Ben de sizdenim lan, ben de sizdenim. Doğru oku şu ezanı.”

Bir “oh!” çeken müezzin ve asıl ezanı doğru okumaya devam eder.

Rahmetli ağlayarak anlatırdı bize bu “asılsız ezanın” nasıl gelip nasıl gittiğini. İlk defa Cuma namazında Kahramanmaraş’ın Ulu Camiinde bu uyduruk ezanın okunacağı zaman gelmiş. İmam hutbe için minbere çıkmış ve oturmuş. Ama herkes imama değil, arkaya dönmüş vaziyette. Çünkü biraz yüksekte yapılmış müezzin mahfelinde herkesin gözü. Derken Kayserili bir âmâ hafıza işaret etmişler. O da ayağa kalkarak “Tanrı uludur, tanrı uluduuuur” deyince caminin içinde bir feryat, bir ağıt başlamış. Merhum sevgili hocam anlatırken iki gözü iki çeşme şöyle diyordu: “Ne ana kaybetmiş, ne evlat kaybetmiş gibiydi. Bütün bir cemaat feryat

ederek bağıra bağıra, hıçkırığa hıçkırığa ağlıyordu. Sadece insanlar değil, duvarlar ağlıyordu hoca efendi, amitler ağlıyordu.”

Yanımdaki gözü yaşlı delikanlı “amit ney Hocam?” diye sorunca, ben de sesim titreyerek “direk demek kardeşim, sütun demek” demiştim içimdeki ironiyle!

Kadir Hocam anlatmaya devam ediyor: “Sonra gün geldi, CHP gitti, yerine Demokrat Parti geldi. Menderes ezanı esas şekline çevirdi. Yine bir Cuma günüydü. Millet Ulu Camiin avlusunda bekliyor. Kimse içeri girmiyor. Herkes nefesini tutmuş ezanı bekliyor. Bir yanda insanlar, bir yanda kurbanlık koyunlar meleşiyor, bir yanda kurbanlık danalar böğrüşüyor, bir yanda millet sessiz sessiz ağlaşıyor!

Derken vakit geldi, müezzin “Allahu Ekber, Allahu Ekber” deyince bir feryat koptu. Bu sefer millet sevinçten ağlıyordu. Kurban kesenlerin tekbir sesleri, kurbanlık hayvanların böğürtüleri de bu ağıtlar arasına karışmış gidiyordu...”

Mücahit tabiatlı merhum Kadir Çavuş hocam, gözlerini sildikten sonra devam etti: “Biz neler gördük hocam, neler gördük. Burada şimdi dindar geçinen nice öğretmenler çocuklara piyes oynattılar. Falan da sahneye çıkardığı eşeğin başına sarık sardı, “işte hoca” diyerek alimlerimizle alay ettiler.”

Biraz soluklanan hocam birden celallendi ve “Yemin ederim ki bu gün onlar gene gelse emin ol aynısını yaparlar ve bu gün sofü geçinen o adamlar yine eşeğin başına hoca diye sarık sararlar. Siz onları bilmezsiniz hocam. Allah onlara fırsat vermesin!” diye haykırdı.

Ben de azıcık bilirdim. Yetmişli yılların sonunda Karaoğlan’ın kahraman günlerini memur olarak yaşadım, ama bizimkisi dedelerimizin ve babalarımızın yaşadıkları yanında devde kulak kalırdı herhalde.

Bu zulümler sadece bizim şehrimizde mi oluyordu?

Maalesef hayır. Bütün vatan cephesinde böyleydi. Bu gün elimde bir kitap var; “Yeni Nesillerimizi İnşa Eden

Alimlerimiz I-II” Erkam yayınlarından çıkan bu kitapta Mehmet Solmaz’ı okuyorum:

“Bizim köyde vergi memurları geldiği zaman aileler koyunlarını, keçilerini, yemek kaplarını mutlaka saklardı. Vergi memurları da ayrı bela idi. Onunla ilgili şöyle bir hatıram var.

Köyümüzde Deli Hamza diye bir zat vardı. Deli değildi ama lakabı öyle idi. 1948 li yıllarda caminin damına çıkıp "Allahu Ekber - Allahu Ekber" diye ikinci ezanı okumaya başlıyor.

Vergi memuru muhtarın odasında oturuyormuş. "Kim bu ezan okuyan?" diye soruyor. "Efendim Deli Hamza, akli yok" diyorlar. Vergi memuru diyor ki; "akli olmasa ezan okuyamaz, çağırın gelsin" diyor ve getirtiyor. Muhtarın avlusunda o kadar yalvarmalara rağmen Deli Hamzayı ayağının altına alıyor ve çiğniyor. Malum o zaman ezan "Tanrı uludur, Tanrı uludur" diye okunurdu.

50'den sonra bu zulümler yavaş yavaş kalkmaya başladı. Tahsilimiz rahmetli amcamdan köyde Kur'an-ı Kerim okumakla başladı. Kendisi hafız değildi. Kur'an'ı kendi gayretleriyle öğrenmişti. Ama Kur'an okutmaya meraklı idi. Bu sebepten nahiye müdüründen, jandarma başçavuşundan azar işitmiş, zaman zaman da karakola çağırılmış.”³¹

Şimdi açık oturumlara katılan CHP liler “Cumhuriyet döneminde dine ve dindarlara hiç baskı yapılmamıştır” diyorlar. Onlara göre milletin çektikleri masal.

Bundan da anlaşılıyor ki, onlar geçmişte yaptıkları zulmü zulüm saymadıkları için, şimdi gelseler aynen yapacak ve bunu da zulüm saymayacaklar. Halk bunu anlar.

Ama halkın anlamadığı bir şey var. Şu Milliyetçilikten dem vuran partilere de ne oluyor? Hep mazlum, milliyetçi, muhafazakâr, mağdur halkın oylarını alıyor da nasıl oluyor CHP nin peşine takılıp gidiyor? Nasıl oluyor da milletin

---

³¹ A.g.e. II. 54.

iradesini devlete yansıtmaya yarayan Anayasa değişikliklerine karşı çıkıyor?

Kur'an Anayasa Mahkemesinde

Kamuoyunda "4+4+4" olarak bilinen 6287 sayılı yasanın çıktığı gün burada bir yazı yazmıştık, "Bayram Ettik Teşekkürler" diye. Ve "Teşekkürler Ak Parti. Teşekkürler MHP. Teşekkürler BDP bataklığındaki beş doğru davranan kişi. Allah sizi oradan tez kurtarsın inşallah bu iyiliğinizin yüzü suyu hürmetine..." demiştik.

Yine orada CHP ye bir dua etmiştik: "Ve son sözümüz CHP ye: Allah Teâlâ sizi bu her daim hakla savaşmak ve halka düşman olmak yüz karalığından kurtarsın. Çıkmadık candan bir umut, size hidayet ve istikamet versin. Ben bu duaya "amin" diyorum, ama bilmem siz kendiniz için "amin" der misiniz?"

Onlar "amin" dememişler anlaşılır. Fakir gibi günahkâr birisinin duaları da kabul olmamış ki, Kur'an ile Peygamber Efendimizin hayatının seçmeli ders olarak okutulmasını öngören yasanın iptali ve yürürlüğünün durdurulması talebiyle Anayasa Mahkemesi'ne başvurular.

Bu işin inanç boyutunu geçmişte çok yazdık, tekrara gerek var mı bilmem. Bir İnsan Kur'an ve Resulullah'ın hayat ve ahlakının öğrenilmesine engel olmak isterse, onun dindeki yeri nedir, ilgili olanlar araştırın derim ben. İslam'ı severek kabul etmiş ve benimsemiş insanlar için çok önemli bir konudur bu. Öyle geçiştirilmeye gelmez.

Ben daha nazik bir durumdan bahsedeyim. Anlaşıyor ki bu ülkede Kur'an-ı Kerim ve Siyer, yani Peygamber Efendimizin hayatının ve ahlakının öğretilmesi işi, engellenmesi için Anayasa Mahkemesine verilmiştir.

Verenler nasıl verebilmişlerse vermiştir. Burada eğitimi, öğrenci velisinin çocuğu hakkında velayet hakkını, istediğı dersi aldırma hakkını, din ve vicdan özgürlüğünü, dinini bilme, yaşama ve yaşatma hakkını yok etmesini istemektedir

mahkemeden. İsteyen istiyor, yasal hakkını kullanıyor, önemli değil, zaten malum kişiler. Ama acaba Anayasa Mahkemesi böylesine saçma bir itirazı gündemine bile alacak mı? Bakıp göreceğiz.

CHP için “zaten malum kişiler” dememe kimse alınmasın. Hatta “malum zihniyet” de demeliyiz üstüne. Onların bu aziz milletle, onun dini, örf ve âdeti, töresi ve ananesi ile öteden beri zaten kavgaları var. Onların tarihi Kur’an yasaklamak, yakmak, yırtıp yerlere atmakla dolu. İstedikleri kadar inkâr etsinler, bunu yaşayanlar hala hayattadırlar, anlatıyorlar o acıları...

Ve CHP sözcüsü, o malum zihniyeti kusuyor ağızından. Kin ve nefretleri nasıl da yansıyor kelimelerine. Hiç şüphesiz içlerinde gizledikleri daha büyüktür. İşte birkaç örnek: “CHP Grup Başkanvekili Emine Ülker Tarhan, yaptığı yazılı açıklamada, 6287 sayılı yasanın şekil bakımından iptali ve yürürlüğünün durdurulması talebiyle Anayasa Mahkemesi’ne başvuracaklarını bildirdi. Tarhan, “Yasa; eğitimde fırsat eşitliğini yok edecek ve yoksul kız çocuklarını evlenmeye, erkek çocukları çıraklığa zorlayarak onların geleceğini çalacak, din istismarını özendirecek, ülkenin geleceğini ortaçağ anlayışına güdümleyecek, eğitimi bir talan alanına çevirecek, Türk halkını ayrıştıracak, kutuplaşmayı derinleştirerek barış duygusunu köreltecek bir yasadır” görüşünü ifade etti.”³²

Şimdi tek tek görelim ne diyor:

1- “Yasa; eğitimde fırsat eşitliğini yok edecek.” Yani İmam Hatiplere eşit statü sağlayacak.

2- “Yoksul kız çocuklarını evlenmeye...” Son 4 yılı dışarıdan bitirme imkânı ve özgürlüğü dokunuyor onlara. İstiyorlar ki 4 yıl daha beyinleri yıkansın ve kızların başı zorla açılsın. İsteyenler evlenmesin, cinsel açıklarını nikâhsız, yani zina ile karşılansınlar.

---

³² <http://www.yeniakit.com/haber.php?id=160548>

3- “Erkek çocukları çıraklığa zorlayarak onların geleceğini çalacak...” Buna cevaba değmez. Zira mesleki eğitim dünyanın uyguladığı, bizim de Milli Eğitim Şuralarında istenen bir şeydir.

4- “Din istismarını özendirecek, ülkenin geleceğini ortaçağ anlayışına güdümleyecek, eğitimi bir talan alanına çevirecek bir yasadır...” Hah, işte asıl derterleri burada. Zaten bunun için karşı çıkıyorlar, gerisi bahane.

Ne demek istiyorsa Tarhan, bunu açıkça söyleyemez mi?

Hayır, söyleyemez. Söylerse, istismar edemez. Sizi gidi takıyyciler sizi! Ne olacaktı? “Din istismarını özendirecek, ülkenin geleceğini ortaçağ anlayışına güdümleyecek”miş...

“Din istismarı” CHP sözlüğünde “İslam Dini”nin adıdır. “Ülkenin geleceğini ortaçağ anlayışına” demek ise burada yanlış ifade edilmiştir. Onların lügatinde bunun doğru ifadesi “ortaçağ karanlığı” idi. Bununla kast edilen de Allah Teâlâ’nın aziz, aydınlık, yararlı, mukaddes şeriatıdır.

5-Türk halkını ayırıştırarak, kutuplaşmayı derinleştirerek barış duygusunu köreltecek bir yasadır.”

Peki, nasıl olacak bu ayırışma?

Gayet basit. Bir kısım öğrenciler Kur’an ile Peygamber Efendimizin hayatının seçmeli ders olarak okuyacak ve dindar olacaklar. Onlar da “laiklik” adı altında dinsizliği teşvik edecekler, işte olacak ayırışma.

Ayırışma olursa ne olur?

Bir şey olmaz. Ama onlar insanları “tek tip” yetiştirmek ister ve herkesi potalarında eriterek kendi kalıplarında şekillendirmek, özgürlüğün gereği kişisel tercihleri yok etmek isterler. Faşist uygulamalara alışmışlardır ya, hala terk edemiyorlar.

CHP oldum olası bu halkın dinine, ahlakına, örf ve adetlerine, görgü kurallarına, ananelerine, yaşam tarzına, tarihine, medeniyetine karşı çıkıyor. Gerisi bahane.

Neymiş efendim; “adeta sivil diktanın belgesi niteliğinde” imiş. “Bu yasa eğitimi de tıpkı yargı gibi sadece kendine bir hizmet aracı olarak gören ‘patolojik’ bir zihniyetin ürünü olan ve geleceğimiz olan gençlerin özgür iradelerini zincirleyen, demokratik ve laik hukuk devletini tahrip eden talihsiz bir girişim” imiş.

Anayasa Mahkemesi bu saçma teklifi ciddiye alıp değerlendirecek mi? Bizce burada önemli olan CHP yi tanımak, onunla aynı düşünceleri paylaşan aydınları tanımaktır. Nasıl da halkın dini, tarihi, sosyal değerlerine ters düştiklerini görmektir. Gerisi siyasi tarihtir. Merak edenler okuyup araştırarak ve öğreneceklerdir.

Önder Sav Utandı mı?

Basından okuyoruz: “Parlamento’da görev yapan gazeteciler, Elmadağ’da görüştüğü bir partiliye, "Hacca gidip Araplara para kaptırma. Bakarsın Muhammed seni orda bırakmaz" demesi üzerine tepki çeken Önder Sav'a soru sormak için CHP Grup Salonu'nun girişinde beklemeye başladı. Ancak Önder Sav, Grup toplantısına gelmedi. Önder Sav'ın grup toplantısına katılmaması, 'soru sorulacağını bildiği için gelmedi' şeklinde yorumlandı.”³³

Seçim gecesi Bursa’dan açıklama yaparak, “Bu millet aklını peynir ekmekle yemiş” anlamına gelen sözler söyleyen adamdı bu değil mi? Demek öteden beri aklına geleni pat diye atan patavatsızın biri. Bu nerden kaynaklanıyor dersiniz? Bence “kibir”den. Kendini büyük, başkalarını küçük görenlerde bu tür saçmalamalar sıkça görülür.

Nitekim Önder Sav’ın savunmasında “Orada kamera olduğunu fark etmedim. Bilseydim öyle konuşmazdım” demesi de, “özü kabahatinden büyük” cinsinden bir patavatsızlık ve pot kırma örneğidir. “Konuştukça batmak” denilen şey bu olsa gerek.

---

³³ <http://www.habervaktim.com/haberoku.php?id=20033>

Bu olayın bir başka ilginç yönü, halkından kopuk bu tür kişilerin ne kadar “takiyyeci” olduklarını göstermesidir. Bir ömür kendi gerçek yüzlerini halka göstermemek için uğraşmak, her yerde ikiyüzlü olmaya mecbur kalmak, buldukları yerde kamera olup olmadığını araştırıp durmak, sürekli “takiyye” yapmağa mahkûm olmak, kim bilir ne zordur. Üstelik bir de başkalarına “takiyyeci” diyerek bunu yapmak durumunda kalmak, kim bilir ne kadar acı!

Önder Sav hangi dindedir bilmiyorum. “Peygambere bu lafları söyleyen her halde Müslüman değildir” de demiyorum. Dilinin cezasını çekmiş de olabilir. Hakaret kastı olmadığı halde espri gücünün zayıf olmasından da kaynaklanabilir. Hani deveye “bir gerdan kır” demişler, kırk çadır devirmiş derler ya, onun gibi bir şey. Adam bir espri yapayım derken, çam devirmiş de olabilir.

Haksızlık etmek istemem; nice Müslüman olmayan, ama Hz. Muhammed Mustafa (aleyhi’s selatu vesselam)a saygı duyan insanlar da bilirim. Zaten çağdaş, bilinçli ve saygın insanlar, başkalarının kutsalına hakaret etmezler, saygısızlık yapmazlar. Önder Sav bu açıdan da talihsiz bir insan olmuştur.

Ancak bir politikacı olarak her yerde ve her zaman halkın inançlarına saygılı olmak gerektiğini bilmesi gerekirdi. Bulduğu konum da bunu gerektirirdi. Acaba partisi bunu içine nasıl sindirecek?

Şu soruya cevap vererek bu konuda bir değerlendirmede bulunabiliriz: Acaba bunu iktidar partisinden bir yetkili yapsaydı, onlar buna nasıl yaklaşırdı? Yine böyle kulakları üstüne yatarlar mıydı? Yoksa haddini bildirirler miydi?

Bilindiği gibi Sevgili Peygamberimize iman etmek dinin en temel gereklerinden olduğu kadar, onu sevmek ve saymak, ona destek vermek de dinin temel unsurlarındandır. İslam inancını açıklayan “akait” kitapları açıkça şunu yazarlar: Peygambere söven, hakaret eden, alay eden ve aşağılayan Müslüman, kesinlikle dinden çıkar, kâfir olur. Ancak tövbe kapısı açıktır.

Önder Sav bu gaftan sonra grup toplantısına gelmemiş. Dilerim yaptığının çirkinliğinin farkındadır ve insanların yüzüne bakmaya utanmıştır. Dilerim üzülmüş ve pişman olmuştur. Dilerim tövbe etmiştir. Bunları yürekten dilerim. Dilerim, çünkü insanları kaybetmek değil, kazanmaktır bir Müslüman olarak bizim amacımız.

İçimizden birinin peygamberimize saygısızlık etmesi, hepimizi yürekten yaralayan ve “Bu ülkede böyle şeyler nasıl olabiliyor?” diye üzerinde çok düşünülmesi gereken korkunç bir durumdur. Bir partiyi sevme veya yerme meselesini bir kenara bırakarak bu konunun üzerinde derin derin düşünmek ve bir daha olmaması için icap eden eğitim ve öğretimi yapmak gerekir.

Bu açıdan bakınca özellikle de Milli Eğitim Bakanlığı ile Diyanet İşleri Başkanlığına bu konularda derhal büyük kampanyalar ile bir seferberlik başlatmaları gibi büyük görevler düşmektedir. İşte bu yüzden biz de bu konuya devam edecek ve yazdığımız hükümlerin dini delillerini ortaya koyacağız inşallah.

Önder Sav Ve Terbiye

Sevgili Peygamberimize özel ismiyle “Ya Muhammed” diye seslenmek, edep ve terbiyeye aykırı sayılarak saygıda kusur kabul edilmiştir. Onun için ashab-ı kiram O’na “Ya Resulullah”, “Ey Nebi”, “Ey Efendimiz” ve çoğunlukla “anam babam sana kurban ya Resulullah” diye hitap ederlerdi.

Bu anlayıştandır ki hala Müslümanlar büyüklerine özel ismiyle hitap etmeyi edep ve terbiyeye aykırı kabul etmişlerdir. Mesela çocuk anasına babasına, kadın kocasına (feministlerin itiraz edeceğini biliyoruz ama burası açıklama yeri değildir, başka zamana kalsın), öğrenci hocasına ismiyle konuşmaz, hitap etmez.

Bizim edebimizde bizden az büyükler “abi”, çok büyükler “amca” veya “dayı”dırlar. Öyle seslenir, öyle başlarız söze. Büyükler de “evladım, yavrum, kuzum, yeğenim” derler

genellikle. Hiçbir çocuk da “oğlum” diyen bir büyüğüne, “sen nerden babam oluyorsun?” dememiş, bunu hep bir iltifat olarak güzellikle karşılamıştır.

Ömrümde bir kere olsun babama “Özdemir Bey”, anama “Hatice Hanım” dediğimi bilmem. Hatta sokaktaki büyüklerine özel ismiyle çağırın çocuklara büyüklerinin, “Bu ne laubalilik, sen mi doğurdun da ismiyle hitap ediyorsun? Terbiyeli ol!” dediklerini çok duydum.

Batılıların filmlerinde küçük çocukların büyüklerine isimleriyle hitap ettiklerini duydukça çok garipse dim. Nerden bilecektik bir gün bu güzel terbiyemizin gideceğini ve yerine onların kabalıklarının geleceğini?

Ve kendi milli terbiyesi dururken batı terbiyesini almış birisinin, hem üst düzey eğitilmiş, hem de siyaset mesleği ile halka yakın olma gereği duyan Önder Sav gibi birisinin, Sevgili Peygamberimiz için, sıradan birisinden bahseder gibi “Muhammed” diyeceğini ve çirkin ve zevksiz bir espiye kurban edeceğini...

Milli terbiye adına utanç verici bir şey!

Birçok ayetler ve hadis-i şerifler, Resulullah (sav) Efendimize karşı iman, sevgi, saygı ve itaat borcumuzu ifade ederler. Ona hitap etmenin de elbette bir saygı ve sevgi biçimi vardır. Sadece Hucurat Suresinin ilk beş ayeti bile bunu ifadeye kâfidir. Gelin bu ayetleri Suat Yıldırım’ın mealinden beraber okuyalım:

1 - Ey iman edenler: Söz ve hareketlerinizde ileri gidip de Allah’ın ve Resulünün önüne geçmeyin. Allaha karşı gelmekten sakının. Allah her şeyi hakkiyle işitir ve görür. (Mümin, karşı karşıya kaldığı meselelerde Allah’ın ve Elçisinin bir hükmünün bulunup bulunmadığını araştırmak ve ona uymakla yükümlüdür. Diğer taraftan Hz. Peygamberin çağdaşlarının, onunla konuşurken seslerini ayarlamaları, ancak duyuracak kadar bir tonla konuşmaları istenmektedir. Daha sonra gelen müminler ise bu saygıyı onun hadis-i şeriflerine

karşı göstermelidirler. Bu saygı hem sükûnetle dinleme, hem de gereklerini uygulama tarzında olmalıdır.)

2 - Ey iman edenler! Seslerinizi Peygamberin sesinden fazla yükseltmeyin. Birbirinizle yüksek sesle konuştuğunuz gibi onunla da öylece konuşmayın. Yoksa siz farkında olmadan bütün emekleriniz hiçe iniverir. (Hz. Peygamber (a.s.m) Allah katında öyle yüce bir mevkidedir ki ona yapılan bir saygısızlık, küfür sayılıp bütün iyi işleri iptal ettirir. Zira ona gösterilen saygısızlık, kendisini görevlendiren Allaha raci olur. Hâlbuki başka birine yapılan saygısızlık hakkında böyle bir hüküm verilmemiştir.)

3 - Peygamberin huzurunda seslerini ayarlayanlar var ya, işte Allah, içindeki takvayı ortaya çıkarmak için onların kalplerini sınamış ve onlar bu imtihanı başarmışlardır. Onlara bir mağfret ve büyük bir mükâfat vardır.

4 - Ama seni evinin dışından ünleyenlerin ise ekserisi düşüncesiz, makul davranmayan kimselerdir.

5 - Eğer onlar sen kendilerinin yanına çıkıncaya kadar bekleselerdi, elbette kendileri için daha iyi olurdu. Bununla beraber Allah Gafurdur, Rahimdir.

Ayetlerden açıkça anlaşıldığı gibi inanan bir insan peygamberin yanında sesini yükseltmez, ona birbirlerine hitap ettikleri gibi edemez. Odasının dışından ona bağırarak bile, beyinsizliktir. Bu saygı, onun vefatından sonra da geçerlidir.

Büyük müfessirimiz Elmalılı Hamdi Yazır, "Hak Dini Kur'an Dili" adlı muhteşem tefsirinde bu ayetlerin tefsirinin bir yerinde der ki: "Çünkü Peygamber'e saygısızlığa ve sıkıntıya sebep olabilen şeyler küfre varabilir; küfür ise amelleri bozar. "Kim imanı kabul etmezse, ameli boşa gider."³⁴

Burada "Haberiniz olmaz" kaydıyla şuurun yok olmasından şu anlaşılır ki, bu yasaklanan sesi yükseltmek ve kaldırmaktan maksat yalnız hafife almak ve saygısızlık

---

³⁴ Maide, 5/5.

kastiyle olanlar değildir. Çünkü o müminlerden çıkması mümkün olmayan açık küfürdür. Fakat açık küfür olmamakla beraber, dolayısıyla ona varan küfür zannedilen haller de vardır. Bazı fiiller vardır ki küfür kastıyla yapılmasalar bile küfür tehlikesini içinde bulundurlar. Peygambere sıkıntı bu şekilde olur.

Buhârî ve Müslim, Enes (r.a.)'ten rivayet etmişlerdir ki, bu âyet inince Sâbit b. K ays (r.a.) evinde oturmuş "Ben cehennemliklerdenim." diyerek kendini hapsetmişti.

Hz. Peygamber (s.a.v.) Sa'd b. Muaz'a: Ey Ebâ Âmir, Sabit ne halde, rahatsız mı? diye sordu, Sa'd da; o benim komşumdur; rahatsızlığımı bilmiyorum dedi ve gitti sordu. Sabit, dedi ki: "Bu âyet indirildi, hâlbuki bilirsiniz ben sizin en yüksek seslinizim, demek ki ben cehennemliklerdenim."

Sa'd bunu peygamber'e söyledi, Resulullah, "Hayır o, cennetliklerdendir," buyurdu.

Diğer bir rivayette de Resulullah ona haber gönderip getirtti ve sordu. O da "Ya resulullah," dedi; "Allah Teâlâ sana bu âyeti indirdi, benim ise sesim kuvvetli, korkarım amelim yok olur."

Peygamber (s.a.v.) buyurdu ki: "Hayır sen hayır ile yaşayacak, hayır ile öleceksin."

Taberânî ve Hakim'in rivayetlerine göre Resulullah ona: "Razı olmaz mısın, Allah'a hamd ederek yaşayasın, şehit olarak öldürülesin ve Cennet'e giresin!" buyurdu, o da: "Razıyım ve artık sesimi peygamberin sesinin üstüne kaldırmam." dedi."

Elmalılı Hamdi Efendinin sözleri burada bitti ama bu konulardaki bilgiler bitecek gibi değildir. Artık siz sevgili okuyucularımız o bilgileri kaynaklarından bulur okursunuz inşallah. Dilerim yeni bir densizlik duyup da onları buradan yazmaya mecbur kalmayız.

CHP Müftüsü

CHP'li Müftü Olur Mu?

Bana sorarsanız olmaz. Bana sorarsanız dahası da olmaz.

“Dahası nedir?” dersiniz, kıvırmak zorunda kalırım. En iyisi sormayınız. Ülkem bu kadar doğruluğu daha kaldırmaz. Çok ısrar ederseniz, zorunda kaldığım kıvırmayı da söylerim: “CHP li vaiz de olmaz, imam da olmaz, müezzin de olmaz.”

Orda durur, ötesini söylemem. “Ötesi nedir?” diye çok çok ısrar ederseniz, yine kıvırır ve derim ki, “Kardeşim Yaşar Nuri bile dayanamadı onlara, sen de hiç musibetten ders almak yok mu? Makam sevgisi bu kadar mı aldı aklını?”

Evet, hatırlarsınız, Sayın Baykal da bir zaman vitrine ihtiyaç duydu da Yaşar Nuri’yi getirdi idi CHP ye. Yanında dolaştırdı şehir şehir seçimlerde. Beraber nutuk attılardı meydanlarda. Hele de Yaşar Nuri’nin yağcılık ve dalkavukluğun zirvesine çıkarak bir de üstüne tüy diktiği hani şu eliyle işaret ettiği Baykal için “yağız ve yiğit delikanlı” demesi yok mu, hiç unutamam.

Ne oldu sonunda? İşi bitince buruşmuş bir peçete gibi atıldı bir köşeye. Kovmadan beter bu “yok sayılma ve adam yerine konulmama” muamelesine Yaşar Nuri bile dayanamadı da istifa etti. Şimdi nerededir bilen var mı?

Bu sefer aynısını Kemal Bey de bir emekli müftüye yapıyor. İyi, yapmasına yapsın da, acaba bu cicim ayları ne kadar sürecek? Seçime kadar uzar mı dersiniz? “Ben bir emekli müftü olarak” diye başlayan din istismarı ne kadar devam edebilecek acaba? Benim bildiğim CHP, dinin “istismarına” bile tahammül edemez.

Neyse, çok da merakımız yok, seçimlere ne kaldı şunun şurasında, yaşayıp göreceğiz nasıl olsa. Merak ettiğim bir şey var: O müftü acaba hiç durup düşündü mü, “beni niye aldılar içlerine?” diye?

Bence düşünmemiştir. Sanırım düşünceyle öyle uzun boylu bir işi de yoktur. Yoksa bir müftünün CHP’de işi ne?

Bunu niye mi söylüyorum?

Şundan; azıcık din bilen ve tarih okuyan birisi bilir ki CHP gibi laik ve seküler sosyalist yönetimler adamın elinden dinini almadan asla dünyalık vermezler. Bizim emekli müftü maşallah “dininden vermeye” başlamış bile. İşte haberleri: “Saylan'ın imamından 'kader' eleştirisi! Türkan Saylan'ın cenaze namazını kıldırın CHP'nin yeni Parti Meclisi Üyesi emekli Müftü İlhan Özkes, maden patlamasıyla ilgili kaderden bahseden Erdoğan'ın yaklaşımının dine uymadığını iddia etti...”

Neymiş diye bakıyoruz haberlere. İşte özeti: “Madencinin kaderinde ölüm vardır. Bu çalışanlar burada gerçeği bilerek işe giriyorlar anlayışı tehlikeli bir anlayış. Bu İslam dinine uymaz. Emekli bir müftü olarak söylüyorum (işte örnek din istismarı) ölüm gerçeği bilinerek bir iş yapıyorsa intihar etmiş sayılırlar. Bu kabul edilemez. İşçiler bunu hayatını geçindirmek için yapıyor. Bu tehlikeli anlayışa Kur'an da müsaade etmez. Bakara Suresi'ne göre 'Bile bile kendinizi ölüme atmayın' olarak buyrulur. Avrupa'ya göre ölümler bizde 4-5 kat fazla. Avrupa'nın kaderi ayrı bizim kaderimiz farklı mı? Deveni sıkı bağla sonra tevekkül et.”

Şimdi soralım CHP müftüsüne, “dinde kadere iman diye bir inanç ilkesi var mıdır, yok mudur?” Lafı gevelemeye gerek yok. Evet mi, hayır mı?

“Hayır” diyorsan imanın bir şartını inkâr etmiş olursun. Seni kâfir olmaktan “emekli müftü” olmak da kurtaramaz, CHP li olmak ta. İsmet paşa görseydi “seni ben bile kurtaramam” derdi.

Cevap ‘evet’ ise, neyi tenkit ediyorsun ey akıllım?

Herkes de bilir ki madencinin grizu patlaması veya göçük altında kalması, tekstilde çalışanlara göre daha fazla ihtimal dâhilindedir. Tıpkı bir şoförün trafik kazasında ölmesinin, öğretmeninin sınıfta ölmesinden daha çok görülen bir olay olması gibi. Bunun nesini inkâr ediyorsunuz?

Şimdi şu cümleye bakınız lütfen: “Bu çalışanlar burada gerçeği bilerek işe giriyorlar anlayışı tehlikeli bir anlayış. Bu

İslam dinine uymaz. Emekli bir müftü olarak söylüyorum ölüm gerçeği bilinerek bir iş yapıyorsa intihar etmiş sayılırlar.”

Ya, öyle mi müftü efendi hazretleri?

Asker, işini yaparken ölebilir mi?

Evet.

Şimdi bu bir intihar mıdır?

İtfaiyeci yangını söndürmeye çalışırken, yangından, dumandan ya da yıkılmadan dolayı tehlike içinde midir? Evet.

Şimdi bu işte çalışmak intihar mıdır?

Şoför işini yaparken trafik kazası ile ölebilir mi?

Evet.

Şimdi bu intihar mıdır?

Öyleyse, bu işleri yapmak haram mıdır?

Örnekleri çoğaltabiliriz, ama saçmalığı çoğaltmanın yararı var mıdır acaba ey CHP müftüsü?

Daha bitmedi. “Bakara Suresi'ne göre 'Bile bile kendinizi ölüme atmayın' olarak buyrulur” sözü de yanlıştır. “Ölüme” değil, “tehlikeyedir. Hadi diyelim, “tehlike ile ölüm kastedilmiştir, zarar etmez”, ama ayetten çıkarılan hüküm, külliyyen yanlıştır, bir cehalet örneğidir. Herhalde yeni partisinde aldığı görevde bu cehaletin payı büyük olsa gerektir. Atalar, “Söyle arkadaşını, söyleyeyim kim olduğunu” derlermiş. Ne diyelim, “üzüm üzüme baka baka kararırımı”, “körle yatan şaşı kalkarmış.”

Emekli müftü şu ayetin anlamını bilir herhalde: “Ve kûnû mea's sâdigîn.”

Kerbela'da Hz. Hüseyin Efendimize karşı savaştan komutan da biliyordu ne yaptığını. Sabaha kadar “Belh valiliği mi, cehennem mi, tercih et birisini” demişti kendi kendine. Sabaha doğru kararını verdi, “Belh valiliği.”

Ve gidip Sevgili Peygamberimiz Efendimizin (a.s) çiğerparesini önce okladı, sonra mızrakladı, sonra kılıçla biçti, sonra aziz başını kesti, sonra cesedinin üstünden dörtnala atlarla geçe geçe yerle bir etti ve gömmeden kesik başını

yanına alarak defolup gitti. Cehenneme kadar yolu var mel'un adam!

Makam sevgisi budur işte!

Peki ya erdi mi Belh valiliğine?

Onu emekli müftümüz bilir herhalde. Bilmiyorsa hemen öğrensin, bu bilgi hayatını kurtarabilir. Bu kadarcık bir iyiliğimiz de olsun kendisine, her ne kadar Allah için sevmiyorsak da! Eğer bu bilgi kendini kurtarırsa, kollarımız açıktır, basarız muhabbetle bağrımıza! Bizim derdimiz kişilerle değil, kötülüklerle!

Aynı Yatakta Yatırana Kadar

CHP Grup Başkanvekili Akif Hamzaçebi, Diyanet İşleri Başkanı'nın kürtajla ilgili açıklamalarının sorulması üzerine görüşlerini şöyle ifade etmiş: "Sayın Başkan'ın bu açıklamasını din adamları, ilahiyatçılar değerlendirecektir. Benim siyasetçi olarak bu konuda değerlendirme yapmam doğru olmaz."35

Şöyle bakarsanız ne kadar saygılı ve masum bir cümle değil mi? Takdir ederim, zehiri bal gibi yutturmak böyle olur işte. Oysa azıcık düşünseniz bunu şöyle de okuyabilirsiniz: "Beni din ilgilendirmez. Ben siyasetçiyim, ülkenin sorunlarını tespit eder, çözüm ararım. Bu ülkenin sorunlarına din karışamaz. Haddi değildir, doğru da olmaz. Hayata hiçbir katkısı olmayan müzelik bu tür dini görüşleri varsın ilahiyatçılar tartışsın. Ama niye tartışıyorlar ki? Nasıl olsa onları dinlemeyecek, sözlerini kale almayacağız."

Bu üslupta zafer kazanan laiklik adına din ve dindarlar ile ince bir alay yok mudur? Şu ifadeleri böyle okumanın ne manisi var? "Türkiye laik bir ülkedir. İnanç, düşünce ve ifade özgürlüğünün ortaya çıktığı gelişmiş demokrasilere bakarsak, bu ülkelerin de hepsinin laik olduğunu görürüz."

35

http://www.habervaktim.com/haber/chpli_hamzacebiden_diyanete_tepki-245315.html

Demek istiyor ki, “bu Diyanet hala neyi konuşuyor? Adam olan ülkeler hep laiklikle oldular. Din ile laiklik bir arada olmayacağına göre, boş işler bunlar. Bir zamanlar Yekta abileri ne demişti: ‘Laik olmayan adam olamaz.’ Demek hala anlamayanlar var!”

Ama yeri gelince ne kadar da acımasızca bilgiyi de hukuku da katlediyorlar: “Laik bir ülkede hukukun kaynağı insanların ve toplumun ihtiyaçlarıdır.”

Peki, bu toplumsal ihtiyaçların karşılanmasında dinin hiç mi sözü yoktur? Elbette vardır. Bunu hukuk usulü bilenlerden öğreniyoruz. Bu milletin örf ve adetlerinin yüzde doksanı dinden kaynaklanmıştır. Toplumlar, din ve örflere yaslanırlar. Her toplum, kendi halkının din ve örfüne uygun kanun yapar ki halk benimsesin, kabul ederek uygulasin. Yoksa halk benimsemez. Halkın benimsemediği hukuk da uygulama alanı olmadığından yaşamaz. Kısa bir zaman sonra hukuk tarihinin arşivine atılır.

Hukuk fakültelerinde bunlar okutulur. Hukuk ilmi açıkça bunu anlatır. İşte size küçük bir alıntı: “Bazı hukuk kuralları özellikle de yazılı olmayan hukuk kuralları, bir otorite tarafından değil, fakat çalışma, işlem, ticaret ve ekonomik hayatın bir gereği olarak, bunların devamlı tekrarlanması sonucunda meydana gelmişlerdir. Bu anlamda örf ve adet hukuku da hukukun doğrudan kaynakları arasında sayılır. Hukukun yaratıcı kaynakları, kendilerinden önceki herhangi bir yasaya dayanmadan ortaya çıkabilen ve hukukun ne olduğunu söyleyen kurallardır.”³⁶

Öyleyse bizde yasa yapılırken neden hukukun bu en büyük kaynağı olan din ve örfler nazarı itibara alınmaz? Batının dini, örf ve âdeti, yaşam biçimi, zevkleri bize ne kadar uyar ki gidip onların kanunlarını tercüme eder alırız? Sonra

marifetmiş gibi bir de bunu böyle ifade ederiz? Sanki yine bu da bir marifetmiş gibi, kalkıp böyle alaylı alaylı konuşuruz?

Bu neyin ifadesidir biliyor musunuz? Bu, beynin yıkanmasıdır, zihnin işgal edilmesidir. Manevi işgaldir, örtülü sömürüdür, görünmez emperyalizmdir bu. Batıcılık da bundan başka bir şey değildir zaten. Zavallı müstağripler! Şuna bakınız, milletten, milletin dininden, örfünden, tarihinden zorla, cebir ve şiddetle, faşizan baskılarla bağı kesilerek koparılışını utanacak yerde, maalesef övünerek anlatıyorlar. İnsan kendi din, toplum, örf ve adetleri ile tarihine bu kadar mı yabancılaşabilir? Bu kadar mı uzaklaşabilir köklerinden? Kendine bu kadar mı Fransız kalır?

Şu laflara bakınız: “Hukuku dini kurallara göre düzenlemeye kalkarsanız, insanlığın varmış olduğu bu aşamayı inkâr etmiş olursunuz.”

Ne demek bu?

Gayet basit, demek istediği şu: “Siz hala din der, İslam der, farz vacip haram dersiniz, medeni olamazsınız. Vahşet içinde kalırsınız.”

Nitekim bunu da arkasından gelen cümleler ifade ediyor: “Dinin toplumsal hayatı düzenlediği dönemler olmuştur. Ancak o dönem krallıkların, imparatorlukların, padişahlıkların olduğu dönemdi ve iktidarın kaynağı da dindi, ilahi olarak açıklanıyordu.”

Burada şu cümleyi eksik bırakmış, “Çok şükür bu tür karanlıklardan kurtulduk.”

Nasıl mı kurtuldu?

Dini, şeriati, örfü, tarihi atarak, ülkesini işgal ederek yakıp yıkan, yağmalayan barbarların dinini, hukukunu, yaşama biçimini alarak. Aman ne başarı, aman ne şeref!

“Türkiye laik bir ülkedir. Laik bir ülkede hukuk kuralları, toplumun ihtiyaçlarına göre düzenlenir, konuya böyle bakmak gerekir” imiş. Onun için Diyanet konuşsun dursun, kale alınmaz, sözü dinlenmezmiş.

Sonra başka bir saptırma geliyor çaktırmadan: “Tabii ki Başkan'ın söylediği şekilde hayatlarını düzenleyecek insanlarımız olabilir. Ama unutmayalım ki bu konu günümüzde kadınlarımızın özellikle savundukları ve vazgeçmek istemedikleri bir hak olarak değerlendirilmektedir.”

Evet, o kadınlar “beden bizim, dilediğimizi yaparız” diyorlar ve CHP başta bilumum sol ve laik kesimler destek veriyorlar. Oysa yalan söylüyorlar. Doğru söylediklerini bileyim ki yanlarında biraz esrar, afyon, eroin taşısınlar ve “beden bizim dilediğimizi yaparız” diyerek meydanlarda açktan uyuşturucu alsınlar. Olabilir mi bu?

Olamaz!

Niye ki? Hani beden kendilerinindi?

“Yasalarımız bunu düzenlemiştir; hangi halde suç olacağına karar vermiştir. Bunun tersine bir anlayışı ben doğru bulmam.”

Mazerete bak sen! Yasalar değişmez mi? Değişir ve siz şimdi Anayasayı bile değiştirmeye kalkıyorsunuz. Öyleyse kürtaj gibi bir cinayette nasıl yasaların arkasına sığıyorsunuz? Ciddiyete bakınız!

İşte bir ciddiyet örneği daha: “Bu konuyu kadınlara bırakmayı öneriyorum ben. Kadınların konusunu erkekler tartışıyor. Kimse onlara görüşünü sormuyor. Bakalım onlar ne diyor?”

Şimdi bunları yazarken yine sinirimden tansiyonum yükseliyor. Peki, bu özgürlükleri neden başörtüsü takmak isteyen kadınlara vermiyorsunuz?

Neden 411 oyla meclisten geçen başörtüsü yasağını kaldırıp kadınlara özgürlük getiren yasayı Anayasa Mahkemesine götürerek iptal ettirdiniz?

Neden namazlı abdestli, hanımların başları örtülü dindar memurlar önemli mevkilere gelince “irtica devleti işgal ediyor” diye bangır bangır bağırdınız? Hani din ve vicdan özgürlüğü? Ne demek işgal? Bu vatanın çocukları ne zamandır ecnebi düşman oldular? Gâvur çocuğu mu bunlar?

Neydi bu İmam Hatip Lisesi'nin sizin elinizden çektiği? Kaç partiyi “dinci, şeriatçı” diye kapatırken neden gıkınız çıkmadı? Dindar, muhafazakâr siyasetçileri sandıkta yenemeyince, neden gözlerinizi orduya dikerek halkı tehdit ediyordunuz? Ordu bir şey yapamayınca da utanmadan “biz de sizi bir şey sanıyorduk meğer kâğıttan kaplanmışsınız” diye aleni hakaretler ettiniz?

Ne sayıyorum ki, sizin cürmünüz saymakla biter mi sanki?

Söz ciddiyetten açılmışken, son sözlerine de bakalım ne kadar ciddi: Bir süre önce gençlik kamplarında kız ve erkek çocukları ayrı ayrı kamplara gidileceğine ilişkin genelge yayınlandığını ifade eden Hamzaçebi, "Türkiye'de böyle bu adım atılıyorsa, Türkiye istikametini ciddi şekilde değerlendirmek zorundadır."

Ben yanlış mı anlıyorum, Hamzaçebi'nin “Türkiye istikametini ciddi şekilde değerlendirmek zorundadır” dediği şey, “kız ve erkek çocukları ayrı ayrı kamplara göndermek mi?”

Evet, aynı kampta aynı yatakta yatırana kadar mücadeleye devam edeceklerine inancım tamdır. Dedelerimiz bir şeyler anlatırlardı da “yok daha neler?” diyerek ihtimal vermezdik. Meğer ne kadar safmışız!

MHP de Taban Tavan Tersliği

Ben MHP'nin tabir yerindeyse “halk, avam” tabanına saygı duyarım. Bildiğim kadarıyla dindarlığında samimi, ama dini iyi bilemeyen, dolayısıyla hakkıyla yaşayamayan insanlardır. Bu bilememekteki kusur bir yaşa kadar kendilerinin değildir. Ama işin farkına vardıktan sonra telafi etmemeleri de haliyle kendi kusurlarıdır. Aralarında bu güzelliği başarmış insanlara karşı da kendileri çok saygı duyarlar.

Ben olaya şöyle bakıyorum: MHP tabanı, aslında sistemin tam bir dinsiz, yani batıcı, laik, seküler, ateist,

sosyalist yetiştirmek istediği bir dönemde, sisteme karşı çeşitli sebeplerden uyum sağlayamayarak veya kanmayarak Müslüman kalmayı becermiş insanlardır. Belki daha çok da ecdadının taşıdığı din, örf ve adet, gelenek ve ananeler gibi manevi değerlerin şuurlu veya şuursuzca kalıtım yoluyla kendisine geçmesi sayesinde sisteme uymaktan kurtulmuş, dine bağlı kalmış, ama onu iyi öğrenip ihlasla yaşama imkânlarından da mahrum kalmış zümrelerden oluşmaktadır.

Bu insanlar MHP'nin çizgisinde milliyetçi – ülkücü olmasalardı, büyük bir ihtimalle verilen eğitim yüzünden dinsiz, ateist, laik, seküler, büyük ihtimalle de sosyalist veya komünist olacaktı. Çünkü bu ülkedeki üçüncü damar olan İslamcılık net olarak ortada henüz yoktu. Var olanlar da yeraltında gizli saklı idi. Başını çıkarsa devlet eziyordu. Bu din ve düşünce sistemini okumakla da öğrenemiyordu. Başta harf devrimi olmak üzere inkılâplar, din, medeniyet ve atalarımızla bağımızı kesmişti. Var olan üç beş kitabı da değme hocalar bile zor anlıyordu.

Üstelik o zamanlar “milliyetçilik” kavramı içinde haliyle var olan “din”, düşünce akımı içinde önemli bir parçaydı. Bizim gençlik dönemimizde “milliyetçilik” vatan ve millet kadar dinini, imanını sevmek ve korumak da demekti. Necip Fazıl'ı bugün okuyanlar, üslubuna bakarlarsa bir “İslamcı” yazar olduğu kadar, bir “milliyetçi” yazar olarak da görebilirler. Nureddin Topçu, Osman Yüksel Serdengeçti'nin eserleri o günkü gençliği beslerken, ana fikir hep “milliyetçilik” idi. İçinde ırkçılık/ulusalcılık barındırmayan bir milliyetçilik.

Devletin bilinçli tercihini saymazsak, o zamanki halkın anladığı milliyetçilikte “laiklik” dahi yoktu. Biz daha sonra İbrahim Kafesoğlu gibi adamların “bin temel eser” serisinde çıkan kitaplarında, “Milliyetçiliğin pozitif ve negatif unsurlarını” sayarken, “Türk milliyetçisi ümmetçi ve şariatçi olamaz” dediğinde ve bunun sebeplerini izaha başladığında, başımıza balyoz inmiş gibi sersemlemiştik. Adam, “milliyetçi

olan şeriatçı ve ümmetçi olamaz” diyordu. Sarsılmıştık, çünkü bunlar olmazsa İslamiyet de olmaz. Haşa biz şeriatı ve ümmetçiliği inkâr ederek nasıl gâvur olabilirdik? Bize milliyetçiliği, dini, milliyeti, mukaddesatı korumak ve yüceltmek diye tanıtmışlardı. Ne diyordu bu adam yahu?

Evet, özetlersek, okullarda okuyan herkesin ya batıcı, dini dışlayan laik bir materyalist, sosyalist olması vardı, ya da milliyetçi, ülkücü olması vardı o zamanlar. Bir hak tarikatı, ya da takip ve işkence altındaki Bedüzzaman Said Nursî (rh.) ve hareketini tanımak çok zordu o zamanlar. Ülkenin dindarlaşmasında büyük katkısı olan İmam Hatip Liseleri de o zamanlar bu kadar yaygın ve etkin değillerdi.

Dolayısıyla komünizme karşı çıkan bir nesil, bunu vatan, millet ve din adına yapıyordu. Bunu yaparken ince bir ayarla sistemin oyununa geldiğini biliyordu.

Oysa komünizm tehlikesinin Amerika ve NATO’nun uydurması olduğunu, bu ülkedeki komünist faaliyetlerin parasının Amerika’dan geldiğini, Türkeş’in Türkiye’de “Kontürgerilla”yı kurmak üzere Pentagonda yetiştirildiğini, 12 Eylülde ülkücülerin eline silah tutuşturduklarının aynı zamanda solcuların eline de silah tutuşturduğunu ve gençliği darbe yapabilmek için birbirine kırdırıldığını nereden bilecektik? “Sabah sağcılarının elinde cinayet işleyen bir silahın, akşam da solcularının elinde cinayete sebep olduğu” elbette bilinmiyordu o zamanlar. Her iki gurup da iyi bir şeyler yaptığını sanıyordu...

Ülkücüler kızmasınlar, bir zamanlar aralarında olduğum için iyi biliyorum, zaten çok okuyan insanlar değillerdi. Bütün bildikleri sanki sözlü mahfuzattı. Kaldı ki o zamanlar yukarıda azıcığı anlatılan sistemin ayak oyunlarını bilmek de cidden çok zordu. Ne zaman ki 12 Eylül darbesi kendilerini de içeri aldı ve vatan haini bildikleri solcu anarşist ve teröristlerle aynı muameleyi, yani hapis ve işkenceyi reva gördü, çoğunun aklı başına geldi.

Geldi ama iş işten geçmişti. Eskilerin dediği gibi “Ba’de harabi’l Basra...”

Dün olaylarda payı olan ve ölenlerine “şehit” diyenler, neden bugün ülkücüleri benzeri olaylardan haklı olarak uzak tutuyorlar? “Siz karışmayın, devletin jandarması var, polisi var” diyorlar?

İyi ama dün devletin jandarması polisi yok muydu? Vardı elbette! Peki, neden karışmışlardı olaylara?

Evet, vardı elbette devletin jandarması da polisi de, ama bir oyunun içindelerdi. İslamcılar bu oyunu hatırlattıklarında onlara “yufka yüreklilerle çetin yollar aşılmaz” diyerek küçümsüyor ve “korkaklıkla” itham ediyorlardı.

Benim kanaatim ülkücü gençlik din ve medeniyetine sahip çıkmada iyi niyetlidir ve o 12 Eylül öncesi yaşanan çatışmada aldatılmıştır. Ama kimler tarafından?

Meselenin bam teli buradadır. Bunu iyi tespit etmezlerse, aynı yanlışa tekrar düşebilirler ama ben bunu başardıklarını sanmıyorum. Benim kanaatime göre kendilerine kalsa şimdi din ve medeniyetine karşı cehaleti de yenerek iyi bir İslamcı mücahit olabilirler ve bir biçimde bu vatana, millete ve İslam’a hayırlı hizmetler sunabilirlerdi. Ama genel merkezleri hep onları dinden özellikle belli bir mesafede uzak tutmaya çalışmıştır hep. Fazlasını zarar görmüştür dindarlığın. Bu uğurda “yol kesici” olmuş, “fren”olmuştur. Nedeni, bu düşüncenin ana temellerinde ve devletle olan derin ilişkilerinde yatmaktadır. Ama iyi niyetli tabanın bunu görecek ilmi yok maalesef. Bunu hala göremiyor maalesef ve zaman zaman genel merkezin tutum ve davranışları karşısında “ne oluyoruz?” der gibi birbirlerinin gözlerine bakıyorlar şaşkın şaşkın.

Sözün özü ben MHP tabanının ve ülkücü gençliğin bir gün İslam’ı iyi bilen ve yaşayan, onun için çalışan bir tabana dönüşeceğinden umutluyum ve bunu bekliyorum. Bence genel merkez onları bu davadan hep uzaklaştırmasa, bu iş çok daha yakın olabilir. Fakat bir yaman el bir şekilde devreye giriyor ve buna hep engel oluyor.

Ben size bir gözlemimi daha söyleyeyim; çünkü ülkücüler ile bugünküler arasında bu konuda bariz farklılıklar da gözükmeye başladı. Ama nedense ben yine de ümitliyim.

Merhum Muhsin Yazıcı Mamak'tan çıkınca bir müddet partiden uzak kalmıştı. Davet üzerine tekrar partiye katıldığı kongrenin açılışında İsmail Biçer'e Kur'an-ı Kerim okuttuğunda Türkeş, "burasını din görevlileri federasyonuna çevirdiniz" demiş ve kızmıştı. Şimdi de Devlet Bahçeli aynı görevi yapıyor. İşte meselenin görülmesi gereken yüzü bu! Bilinmesi gereken bunu kim adına neden yapıyorlar gerçeğidir.

Devlet Bahçeli'nin konuşmalarındaki hakaret ve ötesi sözlerine bir bakınız ve söyleyiniz, acaba bu ağız İslam terbiyesine ve Türk töresine yaklaşıyor mu?

Türk Devletini yönetenlere hakaret ve küfür, devlete ve yöneticilerine büyük saygıyı gerektiren Türk tarihî törelerine ve geleneğine uyuyor mu dersiniz?

Dün "devlet terbiyesi" diyerek Ecevit'in önünde düğme ilikleterek saygıyla eğilen Sayın Bahçeli, bugün aynı makamda oturan başbakan Recep Tayyip Erdoğan ve hatta Cumhurbaşkanı Abdullah Gül karşısında o terbiyeyi neden yitirdi?

Ve bugün referandumda aşırı solcularla, bölücüler ve teröristlerle nasıl yan yana geldi? Bu durum, "şehitlerinin" kemiklerini sızlatmaz mı?

Eski ülkücüler yapılan referanduma "evet" dedikleri halde bugün MHP "hayır" diyor. Acaba MHP'nin halk tabanı, hatta genç ülkücüler neye "hayır" dedikleri üzerinde düşünmeyecekler mi?

Sırf liderleri öyle istiyor diye "hiç yoktansa yine de iyi" olan anayasa değişikliklerine acaba "hayır" diyecekler mi?

Benim yukarıda anlattığım dava bugün referandumda "evet" demeyi gerektirir. Bakalım milliyetçi – ülkücüler için parti mi, dava mı daha önemlidir, bunu yaşayarak göreceğiz.

Ben o tabandan umutluyum. Gerekçelerimi de yazdım. En azından böyle olsun istiyorum. Evet, bekleyip göreceğiz inşallah.

Çözüm Sürecinde Bahçeli

Şimdi herkes “daha iyi olacak” diyerek “Kürt Açılımı”na katkı sunmaya çalışıyor. Akli neye eriyorsa onu yazıyor, çiziyor, söylüyor. Peki, bu konuda yapayalnız kalan Sayın Bahçeli ne yapıyor?

Hiç. Sadece onlara hakaret ediyor, hainlikle itham ediyor. Ama kendi görüşünü söylemiyor. Arada bir “Kürtler kardeşimizdir” diyor. Başka da bir şey yok. Kahramanmaraş’ta bu tür söylemler için “kuru kuru kadını alayım, takır takır yoluna öleyim” derler. Tabi ki Kürtler kardeşimizdir. Yoksa şimdi çoktan parçalanan Yugoslavya gibi olurduk ve Sırp, Hırvat ve Boşnaklar gibi birbirimizi yerdik. Allah Teâlâ’nın nimetiyle çok şükür din kardeşiyiz ki henüz birbirimizi yemiyoruz. Ama o mübarek din de maalesef etnik milliyetçilikle bilerek bitirilmek isteniyor. Kürt, Türk, Arap fark etmez, bütün ırkçılar dinden uzaktırlar ve Müslümanları dinden uzaklaştırmaya çalışmaktadırlar. Çünkü din ırkçılara “mel’un” demektedir ve cehennemle tehdit etmektedir.

Onun için bu ülkede hem Türk ırkçıları hem de Kürt ırkçıları, ulusalcıları İslam ile beraberce savaşmakta ve bu konuda ortak çalışmaktadırlar. Türkler gibi Kürtler de çok dindar insanlardı. Ama ırkçı, sosyalist, laik PKK çıkınca, ona meylettikleri oranda dinden imandan uzaklaşmaktadırlar. Aynen ırkçı Türkçülerde olduğu gibi, ırkçı Kürtçülerde de simalarından nur gitmiş, sevimlilik ve sempati gitmiş, şirkleri azmış, gözleri çakmak çakmak kin ve nefret dolmuştur.

Bu ırkçılık/ulusalcılık belası Müslümanlara kurulan en büyük tuzak, oynanan en tehlikeli oyundur. Bu, oturup ağlanacak bir vaziyettir maalesef. Böyle giderse büyük bir tehlike var!

İşte bunun için aklı başında herkes “bir şeyler yapmak gerek” diyor. “Kan dursun” diyor. “Barış olsun” diyor. “Ekonomi boşa gitmesin, enerjimiz heba olmasın” diyor. “Ülke bölünmesin” diyor. Diyor ve kendince tedbir söylüyor.

Hem Sayın Bahçeli, hem de herkes için söylüyorum; beğenirsiniz veya beğenmezsiniz, sonunda bu bir düşüncedir. Düşüncelere saygılı olmalıyız. Olmadınız diyelim, peki bu “hain” ve “kötü” edebiyatı da nedir? Bu katkı mı sunar soruna? Sorun öyle devam etse, daha mı iyi olur?

En azından o beğenmediğiniz düşünceler karşısında siz neyi teklif ediyorsunuz? Beğendiklerinizi toplayın da bir şeyler söyleyin Allah aşkına! Bu ülkeden iktidar kadar olmasa da muhalefet de sorumludur herhalde.

BDP KCK ve PKK'nın Farkı ne?

Artık biri bize bunu anlatmalı. Soruyoruz, BDP, KCK ve PKK farkı ne? Yani bir terörü ortaklaşa planlıyor ve yürütüyorlarsa, ön saf ile arka safın farkı ne?

BDP'nin Gemlik'te ne işi var? Bu kadar otobüsü kaldırarak niye oraya gidiyor? Terörist başından kendisine ne? Üstelik orada kendisinin karşıtı bir kalabalığın beklediğini de biliyor, geçeceği şehirlerin diken üstünde olacağını da biliyor. Buna rağmen gidiyor. Bu gidişi de barışa katkı olarak sunuyor.

Barışa katkı ha? Alay etmek ayıptır, gınahtır. BDP bundan sonra her ne zaman “barış” dese, “demokratik” dese, ben bundan sinir olmaya başlıyorum. Adam kavgaya gidiyor, adına “barış” ve “demokratik eylem” diyor. Yaptığı her toplantı sonunda sokaklar savaş alanına dönüşüyor, adam yaptığına “barış ve demokrasi için” diyor.

Kim bu maskeli çeteler? Niye sadece senin toplantılarında boy gösteriyorlar? Taşlar, molotoflar, yakmalar, yıkımlar barış ve demokrasi adına öyle mi?

Bunu kimsenin yemediğini de biliyor, fakat ısrarla söylemeye devam ediyor. Yüzüne bakıyorum, hiç de kızarmıyor. Kim için söylüyor bunu?

Her halde beslendiği ülkeler için söylüyordur. Güya onlara şöyle diyecek, “bakın biz hep demokratik diyoruz, barış diyoruz, elimizi uzatıyoruz, fakat onlar hep reddediyorlar.” Bu “şark kurnazlığı” dedikleri söyleme inanacaklar mı bu akıl hocaları olan ülkeler?

İnanmayacaklar, ama malum şu kurt kuzu hikâyesi. Kurt kuzuyu yiyecek ya, “suyu bulandırma” da bahanesi.

Evet, gerçekten bıçak kemiğe dayandı. Bu iş kabak tadı vermeyi çoktan aştı ve tiksindirdi. Sabır taşı çatlamak üzere. Suçlulara anlayış bitti. Kim teröre destek veriyorsa, gereken cezasını en şiddetli şekilde çekmelidir. Bu ne yahu? İyi niyetimizin cezasını mı çekeceğiz sürekli?

Suriye’de maalesef Kürtler öldürülüyor, fakat PKK BDP KCK susuyor. Irak’ta Kürtler öldürülüyor, PKK BDP KCK susuyor. İran’da Kürtler öldürülüyor, PKK BDP KCK susuyor. Allah aşkına Türkiye Kürtler açısından bunlardan çok daha kötü bir ülke mi? Türkiye’de Kürtlere onlardan daha az mı hak veriliyor ve daha fazla mı eziyet ve işkence yapılıyor? Türkiye’de demokrasi, İnsan Hakları, hukukun üstünlüğü daha mı az o ülkelerden?

Kimse yanlış anlamasın, biz Kürt kardeşlerimizin hakkı yensin, onlara hukuk çalışmasın, insan haklarından mahrum kalsınlar, ikinci sınıf vatandaş muamelesi görsünler, ezilsin ve asimile olsunlar vs. demiyoruz. Asla ve kat’a. “Biz Müslümanız, kendimiz için istediğimizi kardeşimiz için de istemezsek, olgun bir mümin olamayız.” Bu hem ayıp, hem de günahdır. Demek istediğimiz, bu ülkede Kürt halkını istismar eden PKK BDP KCK davası güdenlerin estirdiği terörün görülmesi ve terk edilmesidir. Yardımsız ve desteksiz bırakılmasıdır. Bu akan kan durmalıdır. Bunun hiçbir mazereti olamaz. Terör eylemlerini yapanların yardımcıları ve destekçileri, onların cinayetine ortaklardır. Bunu bırakmadan barıştan ve demokrasiden bahsetmeleri ayıptır. Bu ayıpla barış olmaz ki...

Deve kuşuna demişler “uç bakalım.” Demiş ki “ben deveyim, uçamam.” “Öyleyse yük taşı.” “Ben kuşum, yük taşıyamam.”

Aynen öyle, biz de BDP’ye diyoruz ki, partiyisen, terörü bırak. Her sokağa çıktığında meydanlar savaş alanı olmasın. Terör örgütünü lanetle. Terörle arana mesafe koy. Gel Meclise, görevini yap. Ülke sorunlarına çözüm ara. O ise bunlara gizli açık hep “hayır” diyor. Hatta çok garip, beni muhatap almayın, Öcalan’ı alın, diyor. Sorunu çözmek için dağı gösteriyor. Sana ne gerek var öyleyse?

Şimdi tekrar soruyoruz, BDP KCK ve PKK nın farkı ne? Aynı yolun yolcuları değil mi bunlar?

“Siz Müslüman Değilsiniz”

“Siz Müslüman değilsiniz, bunu anlayamazsınız.” Evet, aynen böyle diyordu Mesut Yılmaz Avrupa Parlamentosu'ndaki oturumda konuşma yaparken.

Adamlar afalladılar tabi. Hıristiyan olmak aptal olmak mı ki anlayamamaları? Peş peşe itirazlar geldi ama bizimki muzaffer bir komutan edasıyla cevap yetiştirmeye çalışıyordu. Adamlar gerçekten şaşkındılar.

Şaşkındılar, çünkü Türkiye’de başbakanlık yapmış birisi, Anayasa Mahkemesinin parti kapatmasının, askerın kışlaya çekilmemesinin, siyasetin vesayet altında olmasının haklılığını anlatıyordu ve bunu yaparken de “siz bilmezsiniz, anlamazsınız” diyordu yüzlerine karşı.

Neden anlamazlarmış?

Gerekçesi de çok ilginç: “Siz Müslüman değilsiniz.”

Ve açıyor sözlerini: “Müslüman bir ülke olan Türkiye’de laikliğin henüz tam anlamıyla benimsenmediği, siyasal İslam ve İran’daki gelişmelerden etkilendiği, ülkeyi önemli bir tehlikenin beklediği, çünkü AK Parti’nin dine dayalı siyaset yapan gelenekten geldiği.”

Ona göre sorun bu olunca “irtica ve bölücülük tehlikesi devam ettiği sürece askerın kışlasına dönmesi beklenemez.

Dünyanın bugün geldiği noktada parti kapatmak çözüm değil. Ama siz de Türkiye'nin şartlarını anlamalısınız. Türkiye ağır bir tehlikeyle karşı karşıya.”

Ya, işte böyle! Bunu bilin ve işimize karışmayın ey Hristiyanlar!

Sanırım afallama sırası size gelmiştir. Çünkü bu sözlerin anlamı, “Siz Hristiyan’sınız, bunu anlamazsınız. İslam, demokrasiyi, çağdaşlığı, laikliği, haklar ve özgürlükleri kısmen veya tamamen kabul etmez bir dindir. Benim ülkemde İslam değişmeden kalırsa, sorun bitmez. Öyleyse siz de bu parti kapatmayı veya askerinin kışlaya dönmemesini anlayışla kabullenmelisiniz.”

Bu “anlamama”yı sorun yapmamaları gerektiğini ima eder gibi, kendisinin de anlamadığı bazı şeyler olduğunu söylüyor. Mesela: “Ama bizim de Türkiye’den bakınca anlayamadığımız şeyler var. AB Komisyonu’nun AK Parti’ye yönelik kapatma davasına verdiği tepki, AB’nin kendi kurallarına da aykırıdır.” Diyor. Yani “Niye Ak Partiye destek veriyorsunuz?” diye hesap soruyor.

Tabi orası Türkiye değil. Anında tepkiler almış. Mesela AP milletvekili Kıbrıslı Rum Matsakis Yılmaz’ın sözlerine tepki göstermiş ve 'Açıklamalarınızdan rahatsız oldum. Bu davranışınız Avrupa’da anlaşılabilir. Sonuçlarını algılıyor musunuz bu açıklamanızın? Türkiye’deki sorun şu, ordu siyaset sahnesindeki yerini kaybediyor ve yerini yeniden kazanmaya çalışıyor' demiş.

AP Sosyalist Grubu’ndan Vural Öger, AB’den gelen açıklamaların eleştirilmesine tepki göstermiş. 'Paranoyayı bırakıp, dostu düşmanı ayırt etmek gerekir. Kapatma davası Türkiye karşıtlarını sevindirdi' demiş.

Berber katıldıkları Ufuk Uras ise bu benzetmeye karşı çıkmış ve 'Türkiye İran, Başbakan Erdoğan da Humeyni değildir' diye konuşmuş. Uras krizin yargı yoluyla değil, siyaset yoluyla aşılması çağrısında bulunmuş.

Hatta “www.habervaktim.com”dan öğrendiğimize göre, “Daha sert cevap verirdim ama yabancılar önünde tartışmadım” demiş.³⁷

Avrupa Parlamentosundakiler, ceketinin ön düğmelerini çözüp geriye yaslanarak sert sert konuşan, anlayışsızlıklarını yüzlerine haykıran ve yanlışlarını bir bir sayan bu “cesur yürek” karşısında sanırım şaşkınlıktan başka biraz da endişelenmiş, belki de korkmuşlardır.

Evet, ben bilirim onu; yiğittir, cesurdur, ilkelerine sadıktır, gerekirse “siyasi hayatına da mal olsa” milletiyle bile savaşıır. Sokaklarda hak arayan halkına kulak vermeyerek terslemiş ve bizim o güzel deyimimizi, o muhteşem “kuru gürlüğe pabuç bırakmam” sözümüzü, hem de çok sert ve hoyrat biçimde kendi milletine kullanmıştır.

Ben bilirim onu, düşünerek konuşur. Öyle ağzına geleni “pat” diye atmaz. Bekler, ölçer tartar, “ıhhh”lar, “hımmmm”lar, sonra konuşur. Ne demişler: “iki ölç, bir biç,” değil mi ya!

Hatta bir ara seçim zamanında tuttıkları bir uzman, başarılı olmaları için, konuşmada duraklama aralarına “reklâm veya parti klipi koyalım” bile demişti. Ama sonraları o da düşünmeden, yani hızlı hızlı konuşmayı becermeye başladı. Bu arada az çam devirmedi. Bu berberliği kimlerin başını kanatarak bellediyse artık...

Ben bilirim onu, 28 Şubat’ın cengâveridir. 8 yıllık kesintisiz eğitimi İmam Hatip Liselerini bitirmek için çıkarıp, Hacıbektaş’ta toplanan alevî vatandaşlarına hediye etmesi de meşhurdur hani. Sanki alevî vatandaşlarımızın dinle imanla bir sorunları varmış gibi. Ne alakası varsa! Yani adamın dinle imanla derdi varsa, alevisinde de var, sünnîsinde de.

Susurluk kazasının perde arkasıyla da yakından ilgilendi. Çeteyle ilgili “sonuna kadar gitmezsem namerdim” iddiasında da bulundu ama hiçbir sonuç çıkmadı.

---

³⁷ <http://www.habervaktim.com/haberoku.php?id=23159>

Hakkını verelim, iyi de mücadele etmiştir. Onun zamanında BTK'lar fişler dururdu bizleri. Şimdi devletin yazık olan o kâğıtları nerde ise bilemiyorum tabi... Yoksa hala kullanılıyor mu?

Ha, bu arada mücadele ettiği milletin de hakkını yemeyelim, onlar da yaman mücadele ettiler ve onun o zaman "siyasi hayatıma da mal olsa" sözünü boşa çıkarmayarak "siyasi hayatını" bitirdilerdi. Hatta bir ara adı "siyasi mevta"ya da çıkmıştı. Sağ olsun Rize'li kardeşlerimiz yeniden dirilttiler. (!)

Maşallah öyle canlanmış ki, Avrupa'ya kadar da gidebilmiş yani. Helal olsun. Ve de tam zamanında bir konuşma yapmış. Dinleyenler dehşete kapılmışlar ajansların dediğine göre. Ama o mesaj verecek yeri biliyordur. Sanırım ona göre yakında "malumu ilam" olacaktır. Belki yeniden iş başa düşecektir, belli olmaz.

İnsan bir ırmakta iki kere yıkanamaz imiş ama kumarcılar çok ümitli olurlarmış, "bir umut" diye masadan kalkmazlarmış uzun süre utulsalar bile...

Ben onu bilirim, eskiden kumarı da severdi. Başına epey iş açmıştı bu sevda bir zamanlar.

Hatta plan dışı bir yurt dışı seyahatte, Budapeşte'de kaldığı otelde Veysel Özerdem tarafından yumruklanmış Yılmaz'ın burnu da kırılmıştı. İçinde birçok soru işareti bulunan olayla ilgili dört kişi gözlem altına alınırken, sanıklar hakkında İstanbul Devlet Güvenlik Mahkemesi'nce dava açıldı. Ama nedense Yılmaz 1 Mayıs 1998'de mahkemeye dilekçe vererek şikâyetinden vazgeçtiğini açıkladı.

Pek değilmedi bu olay, kapandı gitti. Niçin plan dışı gitmişti oraya, nerde ne olmuştu da burnunu kırmışlardı, işte orası pek bilinmiyor. Kulağımıza gelen fiskoslara da biz itibar etmiyoruz.

Peki, neden bunları yazıyorum?

Şu ajanslara düşen haberler yüzünden. Öyle şeyler söylemiş ki, gel de yazma. Avrupa Parlamentosunu kasıp

kavuran yiğidimizi hafife almasın batılı Hıristiyanlar diye yazdım bunları.

Bir sebebi daha var şüpheşiz. Nasıl olsa bir gün onun için de “nasıl bilirsiniz?” diye soracaklar. Biz de İmam Hatip Nesli ve dava arkadaşları olarak ömrümüz varsa, “iyi biliiiiiz” diye haykıracağız. Şahitliğimiz şimdiden bilinsin istedik. Ama bu “iyi bilme” karşılığında ondan bir teşekkür filan beklemiyoruz.

Teşekkür değil, bizi insanların tövbesi sevindirir. Onun makamı da malum Allah Teâlâ’dır.

YARGIDAN ÖRNEKLER

Bu Halk Sizi Sevmez

Evet, bu halk sizi sevmez. Niye sevsin ki? Neden sevsin yani? Hangi karar ki halkın yararınadır, siz onun karşısındasınız. Adına “hukuk” diyorsunuz. Ne hukuku yahu? Bu hukuku sadece siz mi biliyorsunuz? Alemi aptal mı sanıyorsunuz?

“Hukuk” denilen şey lastik gibi sünüyor ve sistemden yana halka karşı resmen savaş veriyor. Bu zamana kadar hangi karar halkın lehine çıktı? Halk bu hukukun neresinde? Yükseklerle bir dava gitti mi, yüreğimiz ağzımıza geliyor.

Sadece biz mi? Bu hukuka kimse güvenmiyor. Baykal da güvenmiyor, Perinçek de güvenmiyor, Türk de güvenmiyor, Bakmayın siz, bence Erdoğan da güvenmiyor. Halk hiç güvenmiyor. Hukukçular bile güvenmedikten sonra!

Anayasa Mahkemesi Başkanı “değiştirin” diyor.

Yargıtay Başkanı “siyasallaştı” diyor.

Danıştay başkanı feryat ediyor.

HSYK “elinizi çekin” diyor.

YARSAV bambaşka bir alem.

BARO’lar “cüzdanla vicdan arasında sıkıştı kaldı” diyor.

Ergenekon mahkemesi tefe tutuluyor.

Mahkemeler mahkemelere, hakimler savcılara savaş açmış görünümünde. Asker kendi başına kendi hukukunu uyguluyor. Bu nedir böyle yahu? Nasıl bir sistem bu?

Halk adına birileri bir kapı açtıkça, bilmediğimiz bir yeni supap devreye giriyor ve bir yasak duvarı daha koyarak ortaya, kendini emniyete alıyor.

Kimden emniyete alıyor?

Kendi halkından! Sonra da gelsin “halkın bağrından çıkma”, “halk adına yasama”, “halk adına yargılama” edebiyatı! Yani “halkın hâkimiyeti” edebiyatı.

Ne halkı be, halk nerede?

İşte anketler ortada.

Halk %70 “meslek okullarına uygulanan katsayı kalsın, okullarda başörtüsü serbest olsun” diyor. Devlet ne yapıyor?

Bu düzene şeytanın bile akli yetmez...

Evet, inanın bu düzene şeytanın bile akli yetmez.

Ne kadar acı, hayatımız şeytan taşlamakla geçecek anlaşılan. Hükümet bir karar alır, bütün hukuk kurumları karşısına geçer. Her biri bir demeç patlatır. Yargıya müdahale olur da, yasamaya ve yürütmeye müdahale olmaz mı? Bu niye gündeme gelmez? Yürütme şamar oğlanı mı? Hani hukuk tarafsız olurdu? Hani yansız olurdu? İdeolojik kör olurdu? Düşman bile olsa kanun ne ise o adaletle uygulanırdı? Bu ne dünya kardeşim böyle?

Yıllar yılı Demirel hocaları, papazları Ramazanda köşke davet eder, bir şey olmaz. Bir gün Erbakan davet eder, aynı adamlar, “şeyhlerin, müritlerin köşkte işi ne?” diye darbe çığırtkanlığı yapar.

Yıllar yılı hükümetler Ramazanda mesaiyi bir saat öne alırlar, bir şey olmaz. Aynı işi Erbakan yapınca, “devlet din kurallarına göre yönetilmez” diye kararı iptal ederler.

Barolar İstanbul’da “yargı siyasallaştı” diye yürüyüş yapar, ön sıralarında CHP nin adamları dizilir. Bu ne ya Allah aşkına? CHP siyasi parti değil mi?

Diyarbakır Barosu başvurursa “vazifem değil” diyerek reddet, İstanbul barosu başvurursa kabul et.

Bir sene önce vatandaşa “katsayı YÖK’ün işidir” de, şimdi YÖK işi düzeltince “hayır, ben bilirim” de. Gözümüzün için baka baka hem de. İyi vallahi.

Siz Ergenekon davasına güvenmezseniz, biz Anayasa mahkemesine, Danıştay’a, HSYK ye güvenmezsek, olur mu böyle? Böyle memleket olur mu? Hani şu meşhur soru gelecek haliyle: Ne olacak bu memleketin hali?

Şimdi de Danıştay “ülkeyi telafisi mümkün olmayacak tehlikelerden kurtaracak” bir karar almış. Herkes diyor ki “amaç, imam hatiplere geçit vermemektir.” Öyle olsun. Pilavdan dönenin kaşığı kırılsın. Aynı gemideyiz nasıl olsa. Bu gemi batarsa, bize zarar gelecek de size gelmeyecek mi?

Herkes aklını başına alsın. Zulüm varsa gemi de batır, mülk de yıkılır. Ya bu sistemin adını “Türkiye Diktatörlüğü” diye değiştirin, ya da demokrasinin gereğini yapın. Yeter bu kadar takiiye. Yeter artık yüzsüzlük! Yeter artık; Takke düştü kel göründü. Halk sizi de tanıdı artık. Gereğini yapacaktır. Halkın önüne konulan bütün duvarlar tek tek yıkılacaktır. Bu duvarların adı ne olursa olsun. İstedığınız kadar tabu yaratın. O tabular bir gün gelecek, hukuk eliyle tek tek kırılacaktır.

Hani bir zamanlar “Ya ölüm, ya istiklal” kararlılığı vardı ya, o devam ediyor halkta hala. Yarım kalan bir dava devam ediyor. Bu iş tamamlanacaktır. Herkes anlasın artık; eski hal muhal. Ya yeni hal, ya izmihlal. Ya ölüm, ya istiklal. Hakkıdır Hakka tapan milletimin istiklal. O kadar!

Yaşasın özgürlük!

Yaşasın adalet!

Yaşasın eşitlik!

Kahrolsun zulüm ve zorbalar!

Kahrolsun halk düşmanları!

Kahrolsun millete tuzak kuranlar!

“Zalimler için yaşasın cehennem.”

Danıştay Kokmuştur

Hani derler ya, “her şeyi kokmaktan tuz kurtarır. Ya tuz kokmuşsa?”

Evet, bence bu sistem iyice kokmuştur. Danıştay ise dünden kokmuştur.

Halk şaşkın, halk hayrette, halk öfkeli. Ya öğrenciler? Ya veliler? Bu son karar, hak, hukuk ve adalet ölçekli, hukukun üstünlüğü ilkesi temelli değil. Sanki gazez var meslek okullarına. Daha doğrusu İmam Hatiplere. Onlar olmasaydı böyle olmayacaktı, bunu herkes biliyor. Bunu Danıştay da biliyor. Sorun da orda zaten. Danıştay İmam Hatip Liselerini “tevhid-i tedrisat kanununa” aykırı görüyor.

Bu ne demek?

Onlara göre daha baştan bu okulları açmak bir suçtur. İmam Hatip Liselerini olmaması gereken bir hukuk dışılık görüyor Danıştay. Bunu daha önce söz konusu etmişti açık seçik. Onlar bu zulmü görev aşkı içinde yapıyorlar yani. Bizim zulüm dediğimize onlar fazilet diye bakıyorlar.

Anlayacağınız millet ile Danıştay arasında temel inanç ayrılığı var. Birisinin ak dediğine diğeri kara diyor. Bir ülkede kimin sözü geçer? Millet mi, yargının mı?

O ülkede demokrasi var ise halkın. Dikta var ise dikta sahiplerinin.

Sorun demokrasi sorunu yani. Ya da başına buyruk, haktan kopuk yargı sorunu.

İstanbul barosu için “Darbeci Baro” diye pankart açılmıştı. Doğrusu sıfatlarını hak ediyorlar. Aferin onlara da (!)

Nihayet yargının bir parçasıdır onlar da. Kokmuşlukları normal değil mi?

Yargının hepsi böyle olmayabilir. Ama sözü geçenler öyle işte. Bu çok acil bir sorundur ve derhal çözülmelidir.

Peki, kim çözecek?

Bu sorunu elbette siyaset çözecek.

Fakat siyaset de vesayet altındaysa ne olacak?

Bir ülke düşünün, yasa yapılırken halkının dini, örfü, yaşama biçimi hiç söz konusu değil. Tarihi hukuk tecrübesine

asla bakılmaz. Kanunları kendi milleti hariç her yerden kopyalama yapılarak oluşur. Olacağı da budur sonuçta.

Bir Alman hukuku var. Bir Fransız, İtalyan, İngiliz, Amerika hukuku var. Ama bir Türk hukuku yok. Türk hukuku denilen hukuk batıdan kopya, taklit. Elden alma yani. Özünde kendi milleti yok. Sorun burada. Yasalar milli bünyeye uymuyor. Yasalar halka ters düşüyor. Burada mağdur olan millettir. Biz hep bunun acısını yaşıyoruz.

İşin acı yanı şu, yargı diyor ki, “yürütme veya yasama, yani millet iradesi yasaları beğenmiyorsa değiştirsin. Biz önümüze konan yasaya bağlı kalmak zorundayız”

Millet, “hadi değiştir” diye yasamaya bakıyor. O da değiştiriyor, ama aynı yargı iptal ediyor. Ya da “devrim yasalarına ters” diye baştan tehdit ile yapılamaz hale getiriliyor. Bu bir kısır döngüdür. Sonuçta sözü geçen, hâkim olan, üstün çıkan yine dikta, yine demokrasi yokluğu, yine halkın adam yerine konmaması, yine jakobenlik...

Bu millete gün yüzü görmek haram mı yahu?

Nedir bu milletin çektiği bu elitlerden?

Kendi evlatları zulmediyor bu zavallı millete. Bunun izahı olabilir mi?

Ne yapmalı?

Acilen sivil, halktan yana yeni bir Anayasa yapılması ve herkese haddini, hududunu bildirmesi. Keyfiligi önlemesi. Hiç olmazsa bu seçimler bunun için olmalı. Seçimler yeni bir anayasa için yapılmalı. Hatta bugünden bu istek ilan edilerek seçime gidilmeli.

İşin en kötüsü zulme alışmaktır, haksızlığı kanıksamaktır, zorbalığa aldırmamaktır. Şimdi olan budur galiba!

Bize Böyle Öğretmişlerdi

Evet, Bize Böyle Öğretmişlerdi. Demişlerdi ki, “yargıç, önündeki kanuna bakar. Kanunda yazılı suç ve ceza neyse, beğense de beğenmese de ona göre davranır. Burada onun aklı,

mantığı, duyguları ve hukuk bilgisi çalışmaz. Bunları işe karıştırmaz.”

Hatta sanırım Sami Selçuk idi. Bir TV. Konuşmasında uçuk bir misal vermişti. Demişti ki: “Diyelim ki yasa, hapşırma suç saydı ve ceza olarak da idam verdi. Yargıç, bu cezanın suç ile orantılı adil bir ceza olmadığına inansa bile, duygularını ve bilgilerini işe karıştırmadan, hapşırana idam cezası verir. İstemeye istemeye verir. Yargıç açısından doğru olan da budur. Kendisini tenkit edenlere döner der ki: ‘Ben, önümdeki yasaya göre işlem yaparım. Bu hükmümü beğenmiyorsanız, yasayı değiştirirsiniz. O da benim işim değil, yasamanın işidir.’

Bu açıdan yargıcın vicdanı da rahattır. Ama yasa değişirse, o da değişen yasaya göre hükmünü değiştirir.”

Biz bunun benzerini çok gördük, çok duyduk. Nitekim geçmişte küçük çocuklara tecavüz veya milletin malını hortumlamalar gibi birçok davada birçok yargıçlar, mahkeme sonrasında kamu vicdanını tatmin etmeyen, hatta acıtan yargı karşısında, “Haklı olabilirsiniz ama bizim yapabileceğimiz bundan başkası değildir. Eldeki yasa budur ve biz buna göre hüküm vermek zorundayız. Buradan ötesi, yasamanın işidir. Biz mazuruz” demişlerdir.

Yargıcın, mahkemenin yapabileceği budur. Yasaları beğenmiyorsanız, yasamaya müracaat edersiniz, o kadar. Demokrasi de bunun için var değil mi?

Bu zamana kadar bildiklerimiz böyleydi. Bize böyle öğretmişlerdi.

Peki, Anayasa mahkemesinin yaptığı ne?

Türbanla ilgili Meclisten 411 oyla geçen yasanın iptal kararının "perde arkası" basına yansıdı. Anayasa Mahkemesi'nin karar toplantısında Başkan Haşim Kılıç'la üye Sacit Adalı "Anayasa değişikliklerini ancak şekil yönünden inceleyebiliriz. Bu nedenle iptal kararı veremeyiz" deyince, diğer 9 üyenin ortak cevabı şu olmuş:

"Ya bir gün Meclis çıkıp da, seçimler 20 yılda bir yapılır diye Anayasa değişikliği yaparsa, buna da mı seyirci kalacağız?"

Bu tür ifadeler sanırım daha önce Vatan ve Milliyet'in manşetlerine de yansımıştı. Ne tesadüf? "20 Yıl" gerekçesi Anayasa Mahkemesi'nin Anayasayı açıkça ihlal ederken konuya siyasî pencereden baktığını açık bir biçimde ortaya koyuyor. Zaten bu karara neredeyse herkes "hukukî değil, siyasîdir" diyor.

Anayasa Mahkemesinden beklenen "hukukun üstünlüğünü" gözetmektir. "Siyasetin üstünlüğünü sağlamak" gibi bir ilke de Anayasa mahkemesinden beklenmez zaten. İşler bu yüzden sarpa sarmıştır.

Oysa bize öğretildiğine göre, "Ya bir gün Meclis çıkıp da, seçimler 20 yılda bir yapılır diye Anayasa değişikliği yaparsa, buna da mı seyirci kalacağız?" sorusunun cevabı şöyle olmalıydı:

"Evet, buna da seyirci kalacağız. Elimizdeki yasa beğenmesek de budur. Bundan ötesi yasamanın işidir. Beğenmiyorsanız, onu değiştirin."

İşin doğrusu da budur.

Maazallah, şöyle bir şey düşünebiliyor musunuz: mahkemelerdeki her yargıç, yasalarda yazılı olanla değil de, kendi bilgi, tecrübe ve kanaatine göre iyi ve güzel gördüğü, yani kendi koyduğu yasalarla karşısındakileri yargılarsa, memleket ne hale gelir?

İşte kaos budur! Anayasa mahkemesi tam da bu kaosu önlemek için vardır. Ama olan ne? Anayasa mahkemesinin kararı huzura mı, yoksa kaosa mı yaramıştır, kararı bir de kalbinize danışın, bir de vicdanınıza sorun, acaba ne diyor?

Sözün Bittiği Yerde miyiz?

Emekli Hâkim Nusret Çiçek, "Anayasa iğfal edilmiştir" diyor. Daha ne densen! Biz de haklı olarak "sözün bittiği yerde miyiz?" diye soruyoruz.

Herkes bağıra bağıra söylüyor işte: “Anayasa çok açıktır. Anayasa Mahkemesi, Meclis'in yaptığı Anayasa değişikliklerini esastan görüşemez.” Ama görüştü işte! Hem de en temel özgürlükleri yok eden bir karar aldı. Millete meydan okur gibi...

Garip olan şu ki, CHP dışındaki partilerin yöneticileri, hukukçular, sivil toplum kuruluşları, Meclis'i yok sayan, Anayasa'yı değiştirilemez hale getiren gerekçelere sert tepki gösterirken en büyük eleştiri, karara muhalefet şerhi düşen Anayasa Mahkemesi Başkanı Haşim Kılıç'tan geldi. Yüksek Mahkeme'nin Meclis'in yetkisini daraltamayacağını vurgulayan Kılıç, Anayasa'nın “esastan denetim” izni vermediğini hatırlattı. Mahkemenin, sınırını genişleterek siyasal işleyişi yargı vesayetine bağladığını dile getiren Kılıç, Anayasa'ya ek madde konulduğuna dikkat çekti.

Haşim Kılıç, "Karar vahim bir hatadır. Halka ait olan egemenlik yetkisinin göz ardı edilmesidir. Mahkeme Anayasa'yı işlevsiz hale getirmiştir." dedi. Nerden bakarsanız bakınız, bu bir iflastır. Şimdi ne olacak?

Bu nasıl bir sistem; Meclisi, yani yasamayı denetle, hükümeti, yani yürütmeyi denetle, hatta yargıyı denetle, ama Anayasa Mahkemesini denetleyeme. O padişah mı? Nerde kaldı demokrasi, halkın egemenliği, millet iradesinin üstünlüğü?

Bütün üstün değerler tuz buz olmuştur, toz duman olmuştur. Anayasa Mahkemesi şamar oğlanına dönen Meclisi işlevsiz bırakmıştır. Meclisin itibarı bir kere daha çiğnenmiştir. Bu sistem bir kere daha ölmüştür. “İnna lillah...”

Sen hala bu darbe anayasasını değiştirme emi! Bu Meclise bu muamele layıktır aslında.

Bunun altında ne yatmakta?

Emekli Hâkim Nusret Çiçek açıkça ifade ediyor: “ideoloji”.

Diyor ki: “İdeoloji bir kez daha anayasayı iğfal etmiştir. Bu karar, bir kez daha gösterdi ki, Türkiye'de anayasanın

üzerinde ideolojiler vardır. Bunların en başında Ergenekon kaynaklı ulusalcılık gelmektedir. Bunu artık milletçe, aydın olarak, cahil olarak, hepimiz anladık. Burada artık demokrasi, insan hakları, düşünce, inanç gibi kutsanmış mefhumların işlemediğini görüyoruz.”

Bize layık gördükleri işte bu. AB ye karşı çıkmalar da bu yüzden zaten. “Bu haklar ve özgürlükler, bu millete çok” diyorlar. Adamlara köle lazım, millet değil. Ahali çalışacak, onlara yüksek bir hayat standardı sunacak, gerekirse vatan uğrunda ölecek falan filan...

Ben ne diyeyim ki, buna layık bir millet var ortada. Bunu kabullenen bir millet var. Hayatı çok sevdiği için, ahireti arkaya attığı için, şehvetlerine çok düşkün olduğu için, Allah Teâlâ'ya kulluğu unuttuğu için, cihada hazır olmadığı için zillete katlanan bir millet var. Az okuyan, az düşünen, az sorgulayan, hesap sormayan bir millet.

Çare buralarda. Biz de ağustos böcekleri gibi bu çareyi haykırıya haykırıya ölüp gideceğiz galiba...

Habervaktim sitesi başlığı güzel atmış. Acil yapılacak bir şey var şimdi: “Ya Mahkeme ya da Meclis kapatılsın!”

Eğer bu karardan sonra bile Meclis kendi itibarını koruyamayarak gerekeni yapmazsa, varsın kapansın. Milleti aldatmaya ne gerek var...

Allah Teâlâ'ya karşı yüzümüz yok. Ondan ne isteyebiliriz ki! Her şeyi açık seçik anlatmış bize Kitabı Kur'an'da. Açıp okuyan mı var?

Meclisten de umudumuz kalmadı. Kendi itibarını bile koruyamıyor, nerde kaldı bizi koruyacak?

Umutlar gittikçe sönüyor...

İçerden ve dışardan kuşatılıyoruz. Akıbet pek de hoş gözüküyor. Ama biz gene de söyleyelim, kurtuluş aslında o kadar da zor değil. Ama azıcık fedakârlığı göze alabilirsek tabi.

Temel insan haklarına ve hürriyetlerine uymayan her karara itiraz etmeli, kabullenmemeli ve pasif direnişe geçerek

boykot etmeliyiz. Asla cebir ve şiddete varmayan bir demokratik muhalefetle haksız ve hukuksuz hiçbir kararı tanımamalıyız. Bu bizim en tabii hakkımızdır.

Seçimler de yaklaşıyor, siyasetçilerden hesap sormanın zamanıdır. Bu kararı Anayasa Mahkemesine götürmeleri bu halk bu seçimlerde silip süpürmelidir. Millet iradesine yeterince sahiplenmeyenleri de iyi bir hizaya çekmelidir. Gerekirse radikal alternatifler denemeyi de göze almalıdır.

Sözün bittiği yerde isek, bunlar yapabileceğimiz en basit, en kolay eylemlerdir. Ama en etkin ve en kalıcı çareleri ise burada hep dillendirip duruyoruz. Yürek yetiyorsa işi kökten halletmelidir. Ama gerçekte o şarkıda:

“Nerde bende o yürek...”

Hadi Bunu Da Yapın Bari

Gazeteler manşet atıyorlar: “Danıştay da taraf oldu.”

Ne demişler diye bakıyoruz. Özeti şu: “laikliğin, Cumhuriyetin özü ve ulusal yaşamın temeli olduğu gerçeğinden hareketle dinsel kaynaklı düzenleme ve girişimlerin Anayasadaki laiklik ilkesi ve laik eğitim kuralları karşısında demokratik bir hak olduğu iddiasının savunulamayacağını” vurgulamışlar.

Daha da özeti, başörtüsü serbestliği laikliğe ters düşmüş.

Sahi mi? Acaba?

Neden kuşkuluyuz sebebi var. Bu ülkede her olayın sanki iki hükmü var, adamına göre değişik hüküm verilir. Örnek mi? O kadar çok ki. Alın size bir sürü örnek:

Bizim başkan din adamlarını iftara çağırırsa, çağdaşlık olur. Sizin başkan çağırırsa, irtica.

Bizim başkan iftar için mesaiyi biraz öne alırsa, uyum olur. Sizin alırsa, iftar dini bir eylem olduğu için ona göre devletin zaman tanzimi laikliğe aykırıdır, iptal olunur.

Bizim çocuklara inancından, mezhebinden ötürü baskı yapılırsa hemen mektup yazılır:

“Günümüzde insanları mezhebine, dinine, inancına, ırkına, cinsiyetine göre ayırmak, kimlik ve kişiliklerine göre tarif etmek, hak ve özgürlüklerini kısıtlamak, ayırıştırarak, dışlamak, hele hele insanların dini inancını, mezhebini, ırkını suçlama konusu yapmak hiçbir şekilde kabul edilemez ve hoş görülmez. (...) Bu saldırganlığın mutlaka hesabının sorulması gerekir.”

Sizin çocuklara yapılırsa, eller yumrukla sıkılır ve öfkeyle avaz avaz bağırılır: “İrtica ile mücadelede asla taviz verilemez. Demokrasi ve insan haklarını istismar etmelerine asla göz yumulamaz.”

Örnekleri çoğaltalım mı?

Peki gerekmez.

Yukarıdaki mantığa göre laikliğe ters düşen bir sürü mevcut yasalar var yürürlükte olan. Peki, onlar ne olacak şimdi? İsterseniz örnekler verelim.

Eğer “başörtüsü dinin emridir. Onunla ilgili düzenleme laikliğe aykırıdır” denilecekse, o zaman sıkı durun: Anne ile evlenmeyi de din yasaklar. Bir insanın annesi ile evlenmesi din açısından haramdır ve yasaktır. Yürürlükteki laik medeni hukukta da bu yasa aynen vardır, yani anneye evlenme yasaktır. Ne olacak şimdi? Yukarıdaki mantığa göre, “öyleyse laikliği koruma adına bu yasak derhal kaldırılmalı ve isteyenlere anneleriyle evlenme serbestliği getirilmelidir. Böylece hem kendimiz laikliği ihlalden kurtulmalı, hem de bütün dünyaya nasıl laik ve çağdaş olduğumuz gösterilmelidir.”

Yine kızlarla, kız kardeşlerle, hala ve teyzelerle evlenmek de dinin haram kıldığı yasakları arasındadır. Aynı yasak mevcut medeni hukukta da vardır. Ne olacak şimdi?

Yukarıdaki mantığa göre olacak olan bellidir. “Bu yasağın varlığı laikliğe ters düşer. Öyleyse laik medeni hukuktan bu yasak da derhal kaldırılmalı, isteyenlere kızı, kız kardeşi, hala ve teyzesi ile evlenme imkânı sağlanmalıdır. Böylece hem devlet ve hukuk dinden korunmalı, hem de bütün

dünyaya laiklikte örnek olmalıyız. Bizim gibi batıcı, laik, çağdaş, aydınlanmacı, uygar insanlara da bu yakışır.”

Bu mantıkla sayarsak bu konuda daha ne örnekler buluruz... Fesuphanallah!

Tevbe ya Rabbî, estağfirullahelazîm! Yâ Rabbî, bilip bilmediğimiz yere eğer bizim elimizden, dilimizden, gözümüzden, kulağımızdan ve sair âzâ-i cevarihlerimizden kelime-i küfür, hata, isyan, şirk, bühtan, mâlâyânî her ne ki sâdır ve vâkî oldu ise biz onların cümlesinden tövbe ettik, nadim olduk, bir daha ol işleri işlememeğe azm-ü cezm-ü kast eyledik...

Yahu derdimizi anlatırken hırsızın aklına ip, şeytanın aklına iş düşürmüş olmayalım. Aman kimse şeytanın “gör” dediği yerden bakmasın. Hayret bizi hangi vadilere attı görüyor musunuz?

Neredesin insaf?

Neredesin iz ‘an?

Neredesin ey akl-ı selîm?

Halkla Uzlaşmaya Bakın

“Demokrasilerde esas, halkın iradesine saygıdır” diye sürekli söylenir durur. Yasama, halkın iradesi doğrultusunda kanunlar yapacaktır. Tabi insan haklarına, özgürlüklerine ve azınlık hak ve özgürlüklerine de saygı ve korumayı esas alarak.

Hükümetin vazifesi ise elindeki yasal yetkilerini halkın çoğunluğunun isteği doğrultusunda çıkarılmış kanunları uygulamaktan başka bir şey değildir.

Demokrasilerde yasa çıkana kadar herkes fikrini söyler. Ama çıktıktan sonra da herkes ona uyar. Uymayanlar da olabilir. Tabi bedeline katlanmak kaydıyla.

Peki, şimdi bu mızıkçılık nedir? Halkın iradesini hiçe saymak da neyin nesi? Erdem bunun neresinde? Halk seçimlerde diyeceğini demiştir. Hükümet, kendisine destek verenlerle beraber yeterli çoğunluğa fazlasıyla sahiptir. % 80

ne demek? Öyleyse doğru bildiğini yapmalı, sistemi hukuk çerçevesinde yürütmelidir. Burası demokratik bir ülkedir. Beğenmeyen, fikrini söyler, kamuoyu oluşturmaya çalışır ve dört sene sabreder, son sözünü sandıkta söyler, o kadar. Sonuç yine halkın iradesi. Oyunun kuralı bu değil mi? Bundan ötesi fitnedir. Fitne ise, Allah göstermesin, “katilden beterdir.”

Azıcık akli ve iz'anı olan, şımarıklıktan vazgeçer ve yasalara uyar. “Yasalar, çiğnenmek için vardır” ne demek? İsyana teşvik nasıl bir saçmalaktır? Bunu yapanlara savcılar neden bir işlem yapmaz?

Bir zamanlar (2003) bizim “İslamlaşma Bilinci” kitabımız hakkımızda bir özgürlük özürsüz Hürriyet’te bir yazı yazdı. O zamanlar henüz emekli olmamıştık, daha memur idik. Ankara sanki ayağa kalktı. Bakanlık soruşturma açtı. Mecliste Kemal Kılıçdaroğlu soru önergesi verdi. Bakan yazılı cevapladı. Valilik müfettiş gönderdi. Emniyet basınla ilgili bölüme çağırdı. Savcılık ifademizi alıp mahkemeye sevk etti. Netice mi?

Hiç?

Ortada suç diye bir şey yoktu ki? Psikolojik baskı, yapanların yanına kar kaldı.

Şimdi adamlar darbe çağrısı yapıyor, yasalara uymamaya çağırıyor, kanunları çiğnemeye, ayaklanmaya çağırıyor, hala savcılardan bir soruşturma açıldığını duymadık. Acaba ayınsını İslamcılar yapsa neler olurdu?

İsterseniz olacakların bazısını yazalım: Olay günlerdir manşetlerden inmez, özel haber ve programlarla medyadan düşmez, sokaklarda yürüyüşler bitmez, anıt kabir dolar taşar, savcılar davalar açar, dernekler, sendikalar, odalar ayağa kalkar, bildiriler havada uçuşur, üniversitelerde nutuklar savrulur, belki e-muhtıralar bile gelirdi. Az çok tahmin edebiliyorsunuzdur herhalde olabilecekleri...

Halk olanları ibretle seyrediyor ve not düşüp not veriyor. Halkı o kadar küçük görmeyin, cahil yerine koymayın, kale alınmaz sanmayın. Halkın gözünden düşmeyin. Sosyolojik

gerçeklerdendir: kimsenin yaptığı yanına kar kalmaz. İnanın, herkes yaptığının cezasını eninde sonunda çeker. Atalar “Sel gider, kum kalır” demişler. “Maşerî vicdan” dediklerini kimse yabana atmasın.

Baykal, yanına aldığı yedeğiyle beraber bu sefer seçimlerde %10’ larda kalır. Emekli büyükelçiler emekli olur giderler. Mason derneklerinde istedikleri kadar çalışabilirler. Rektörler de ya bilime döner, ya da teker teker emekli olur, biterler. Hakkı ayakta tutması gerekirken yandaşlarını kayıranlar da döküldükleri yerde unutulur giderler. Ve laikçi, ulusalçı, sosyalist çevreye gelince, marjinal gruplar halinde ülkemizin “açık hava müzesinde” yaşarlar.

Çünkü evlatlarımızın neler çektiğimizi görüp anlamaları için gereklidir onlar. Kıyas yaparak ibret almaları ve sürekli doğru yolda kalmaları için gereklidir onlar. Çünkü her şey zıddı ile kaimmiş.

Onun için şimdi bizler mütevekkil ve huzur içinde işimizin başındayız. Çünkü biliyoruz ki “Hak âlîdir, altta kalmaz, mağlup olmaz.” Çünkü “adalet mülkün temelidir.”

Eğer birileri kalkar da “Biz adalet istemiyoruz. Bu mülkü temelinden yıkacağız” derlerse, “ya devlet başa, ya kuzgun leşe” diye uyarırız. Elimizden geldiği kadar hukuk çerçevesinde yıktırmamaya çalışırız. Eğer başaramazsak, ne yapalım, “elle gelen, düğün bayram.”

Hangi Yargı İyi Hangi Yargı Kötü?

Bu sorunun cevabı bellidir. Yasalar içinde kalan, hukukun üstünlüğünü gözetken, zaman ve zemine göre takdir hakkını yerinde kullanarak verdiği kararlarla halkın yüreğine su serpen ve adaleti koruyan yargı iyidir.

Tam tersi, yasaları yerinde uygulamayan, zaman ve zemine göre keyfi davranan, kişi ve zümrelere göre kararlar veren, kendi ilke ve ideolojisini, dünya görüşünü yargıya yansıtan, adalet duygusunu öldüren yargı kötüdür.

Normalde olması gereken budur. Sanırım hukuk fakültelerinde iyi ve kötü yargının bütün özellikleri enine boyuna okutulmuş ve hukuk metodolojisi öğretilmiştir. Bu açıdan yargıca bunları hatırlatmak, tereciye tere satmaktır. Bundan sonrası yargıcın iyi ya da kötülüğüne kalmıştır. Bunun ölçüsü, öğrendiklerini yerli yerinde kullanmasından geçer.

Ölçülere sadık bir yargıya herkes saygı duyar. Ölçüsüz yargıya kimse saygı duymaz. Bu formatı bilmeyen aydın olabilir mi? Olsa bir değer ifade eder mi? Bu açıdan olaylara ve kişilere baktığımızda şaşırılmamak elde değil.

Mesela Deniz Baykal'a bakıyoruz, onunla koşan medyaya bakıyoruz, AKP yi kapatma davasında olsun, Anayasa değişikliklerinde Anayasa Mahkemesinin iptal kararlarında olsun, yargıyı yere göğe sığdıramıyorlar. İtiraz edenlere, "sakın ha, sakın ha," diyerek gözdağı veriyor, "yargıya saygı duy!" diye emrediyorlar.

İyi, duyalım bari.

Ama bir gün sonra yargı "soruşturma" yaparken bazı isimleri gözaltına alma gereği duyuyor. Bu sefer aynı ekip başlıyor bağırma: "Böyle yargı olmaz. Ne oluyoruz? Adamlar neyle suçlandıklarını bile bilmiyorlar? Korku imparatorluğu kuruyorlar. Herkes sabaha nasıl çıkacağını bilmiyor. Yargı baskı altında. Rejim elden gidiyor. İntikam mı alınıyor? Kılıçlar çekildi. Herkes ayağını denk alsın" vs. vs.

Durun hele yahu, ne kılıcı, ne denk alması, ne rejimi, ne korkusu, ne intikamı?

Demek ki yargı lehimize karar verirse iyi, aleyhimize karar verirse, kötü. Olmaz böyle bir şey!

Hadi tarafsız olalım; bunda yargının da alacağı dersler vardır, böyle söyleyenler kadar.

Aklım şunu da almıyor; bu gözaltılıları yürütme mi yapıyor ki onlar da saldırıyorlar? Değilse, bu işi re'sen savcılar yapıyorsa, yargı kendisi gerek görüyor da yapıyorsa, Baykal ve yandaşları neden yürütmeyi, daha açıkçası AKP yi suçlanıyor?

“Gelinine bir şey diyemeyen, kızına mı bağıyor” yoksa? “Eşeğini dövmeyen, semerini mi döğüyor” dersiniz?

İyi vallahi, yargıya kız, AKP yi suçla. Askere kız, AKP yi suçla. Petrole kız, AKP yi suçla. Seçimi kaybet, AKP yi suçla. Adam örgüt kursun, darbe planlasın ve eyleme geçsin, AKP yi suçla. AKP şamar oğlanı nasıl olsa...

Baykal ve kesimi gözaltıları suçluyorlar. Neden? “Bunlar saygın kişilermiş.” Saygınlar suç işlemezler mi yoksa?

Herkes saygındır yahu. Herkes insandır. Herkes eşit vatandaşdır.

Hem bir dakika dur bakalım orda. Sahi bu hassasiyetiniz, başbakan ve bakanlar, hatta cumhurbaşkanı mahkemeye verilirken nerdeydi? Evet, neredeydi? O zaman kıs kıs gülüyordunuz değil mi?

Lafa bak; “Böyle mi götürülmeliydiler? Davet etselerdi mahkemeye gitmezler miydi?”

Giderlerdi, ama varsa bütün suç delillerini ve belgelerini yok ettikten sonra... İyi mi olurdu?

“Bunlar suç işlemez.”

Zaten kimse suç işledi demiyor ki. Sadece sanıktırlar. Mahkeme kararı olmadan kimse suçlanamaz. Bekle gör; ya işlemişlerse? Bir ihtimal da olsa olamaz mı? Sen nasıl ele bu kadar kefil olabilirsin ki? Bak işte medyaya sızmaya başladı. Şu iddialar ne kadar korkunç: “Ergenekon terör örgütünün şifreleri çözülüyor. "Büyük abi" konumundaki emekli Orgeneral Şener Eruygur ve Hurşit Tolon'un gizli çalışma ofislerinden çıkan belgeler deşifre edilmeye başlandı. Örgütün 5 kademeli bir darbe planını adım adım uygulamaya koydukları iddia edildi.

İlkönce sansasyonel cinayetler işletmeyi planlayan örgütün, 7 Temmuz günü de 40 ayrı ilde ayaklanma çıkartmayı planladıkları ve askeri darbe için zemin hazırlamaya çalıştıkları öğrenildi. İstanbul Terörle Mücadele Şube Müdürlüğü'nde yürütülen Ergenekon soruşturmasında 3'ü emekli paşa 21 zanlının sorgulaması sürüyor. Polis, Şener

Eruygur ve Hurşit Tolon'un orduevlerinde oluşturdukları çalışma ofislerinde ele geçirdiği kozmik belgeleri inceliyor. Yapılan incelemelerde hazırlanmak istenen darbe planları ortaya çıktı.

Bu yapılanmanın, 'Büyük abileri' konumundaki, emekli Orgeneral Şener Eruygur ile Hurşit Tolon'un çalışma ofisinde ele geçirilen belgeler ve bazı telefon kayıtlarının ardından polis bu yapılanmanın adım uygulamaya soktuğu darbe planını deşifre etmeyi başardı.”

Diyelim bunların hepsi iddia. Ama ciddi bir iddia. Bırakın araştırılsın. Yoksa aklanırlar işte. Ya varsa?

TOBB Başkanı Rıfat Hisarcıklioğlu, yaptığı açıklamada Sinan Aygün'ün gözaltına alınmasını ve gözaltıların şeklini sert bir dille eleştirdi. Hisarcıklioğlu, “Böyle bir muameleyi kınıyoruz” dedi.

Hisarcıklioğlu'nun bu patavatsızlığına ne demeli şimdi? Aygün'ün özelliği ne? Patron olması mı? Evindeki kasaların birinin 3 milyon Euro, diğerinin altınla dolu olması mı? Hukukta bir şey ifade eder mi bu? Hem ne olmuş ki? Dövme mi var, sövme mi var, hakaret mi var? “Ya suçluysa” diye hiç mi aklınıza gelmiyor? Bekleyelim görelim. Dünyanın binbir türlü hali var. Herkes sevdiği için aynı şeyleri söylerse, adalet nasıl çalışır? İddiaların üstüne gidilmezse, gerçekler nasıl gün yüzüne çıkar?

Şu çağa gelmişiz, hala ilkeli olamıyor, ilkelikten vazgeçmiyoruz. Zengin, eşraf, patron, üst düzey bürokrat veya yöneticilerden birisi suç işlerse görmezlikten gel, ama fakir fukara, yoksul, gariban, halktan birisi suç işlerse tepesine bin! Hangi çağda yaşıyoruz? Nerde adalet o zaman? Nerde ahlak ve fazilet? Nerde insanlık?

Çok ayıp, çok!

“Kızım Fatıma da suç işlese, cezasını veririm” diyen Hazret-i Peygamberi hiç mi örnek almazsınız siz? Almazsanız, ilkelikten de, utançtan da kurtulamazsınız işte böyle.

Önce Özgürlük

Anayasa Mahkemesi kararını verince aklıma Nasreddin Hoca geldi. Hani Nasreddin Hoca'ya sormuşlar:

- Hocam, abdestsiz namaz olur mu?

- Hayır, olmaz!

- Ama ben kıldım, oldu!

İşte bu kadar basit: “Ben yaptım oldu”

Gün boyu haberin yorumlarını izledim uzmanlarından. Anayasa Mahkemesinin kararları “skandal” olarak anlaşıldı medyada çoğunlukla. Hatta 367 skandalından da büyük bir skandal dendi. CHP ve DSP hariç, sevenleri ve yandaşları bile açıkça savunamadılar kararı. “Aslında yasaya aykırı ama yorum yaptı. Olabilir” gibi cılız ifadelerle geçiştirdiler.

Ben İslam Hukukçusu sayılabiliyorum ama laik hukukçu değilim. Onun için yazıp söylediklerim kendi görüşümden ziyade dinleyip not aldıklarımdır.

Söylenenler şunlardır: “Anayasa Mahkemesinin kararı anayasanın kendisine aykırıdır.”

Öyleyse, ayıkla pirincin taşını!

“Meclisin görevi bitmiştir. Bundan sonra artık bir yeni anayasa yapması mümkün değildir.”

Öyleyse demokrasi ölmüştür, “buyurun cenaze namazına.”

Demek Türkiye’de demokrasi, halkın egemenliği, hukukun üstünlüğü, sosyal devlet anlayışı hikâye. Varsa yoksa laiklik.

Öyleyse, alın hayrını görün...

İyi de, anayasa mahkemesi anayasaya aykırı karar alırsa, yani yetkisini aşarsa, onu kim durduracak? Bu soru pek konuşulmuyor. Acaba neden?

İşte bir iddia: “Yeni değişiklik hiçbir yenilik getirmiyordu ki, nesini, niçin iptal ettiler? Yani şimdi devlet herkese eşit hizmet vermeyecek mi?”

Bir garip iddia daha: “Zaten başörtüsünü yasaklayan bir kanun yok.”

Ne demek bu?

Demesi Őu; hűkűmet bu deęiŐiklięi boŐuna yaptı, Anayasa mahkemesi de boŐuna iptal etti. Yani aylarca havanda su dűvűldű...

Yazık bu űlkeye... Vallahi yazık. Anayasa mahkemesinin kararı neden mi anayasaya aykırı? Őundan; mahkemenin anayasa deęiŐikliklerini sadece 'Őekil' bakımından inceleme yetkisi var. Ama o bunu 'esas' incelemesine dűnűŐtűrdű.

Bir hukuksuzluk da Őu: Mahkeme, yetkisi olmadıęı halde yűrűrlűk durdurma kararı aldı. O da ayrı bir hukuk ihlali.

Bir hukuksuzluk daha var: İptal kararları ancak yazılı gerekçelerle birlikte açıklanabilir. Fakat mahkeme gerekçeden űnce iptal kararı aŐıkladı.

Yapılan deęiŐikliklerde, Anayasa'nın kararda atıf yapılan ve deęiŐtirilemez denilen maddeleriyle, daha aŐıkŐası "laiklikle" çeliŐen bir durumu da yoktu. Mahkeme bu deęiŐiklięin "baŐűrtűsű" iŐin őrıkarıldıęını nerden bildi? DeęiŐiklikte bu yok. Hűkűmet bunu iddia etmiyor. Uygulamayı yűnlendirecek kanun da őrıkmadı. Peki, ama Mahkeme "yasama bunu baŐűrtűsű iŐin dűzenlendi. O da laiklięe aykırıdır" derken, elinde hangi belge var?

Belge melge yok. Sadece "niyet okuma" var. Yani, "ben senin kalbini bilirim."

Nerden bilirsin, yarıp da baktın mı?

Anayasa mahkemesi meclis gibi yasa yapmaya yetkili değildir. Yetkisi dışında bir iş de yapamaz. Ama yaparsa, bu sistemin adı nedir? Demokrasi olmadığını yıllardır anlattıklarından biliyoruz. Acaba biz nasıl bir sistemde yaşıyoruz?

Bu karmaŐadan nasıl őrıkılır?

Bence iŐ yine meclise dűŐűyor. Yasama yetkisi onda ve yetkisine sahip őrıkmalı. Nasıl yapar mı? Onların iŐi. Bizden iyi bilirler herhalde.

Şayet yeni bir seçim olursa, ben oy istemeye gelen partiye artık söyle diyeceğim:

“Kardeşim, ekonomi diye işe başlıyorsunuz, özgürlükleri erteliyorsunuz. Ekonomiyi becerseniz de bir kısım tuzu kurular bir yerde işinizi bitiriyorlar. Bütün emekler boşa gidiyor. Onun için bize artık öncelikli gereken, özgürlüktür. Sen iktidar olduğunda, her şeyden evvel yeni bir anayasa ve teminat altına alınmış haklar ve hürriyetler vaat ediyor musun?”

Evet, “önce özgürlük” diyoruz. Gerisi teferruat.

Yüksek Yargı Duyarlıymış

Son zamanlarda herkesin şaşkınlıkla ve esefle izlediği Yüksek Yargı, duyduk ki aslında çok duyarlıymış. Hatta buna bir de örnek vermiş HSYK Başkanvekili Kadir Özbek. Evlere şenlik bir örnek. Hani “cesaret arzederken suçunu söylemek” diye bir deyim var ya, aynen öyle.

Yüksek yargının başkanları, Ankara Adliyesi'nde bir toplantı yapmışlar. Amaçları hükümetin yeni anayasa paketini eleştirmek imiş. Hani muhalefet doğru dürüst yok ya, nasıl olur gösterelim demişler herhalde.

Yazılanlara bakılırsa “toplantıdaki en sert konuşmayı ise HSYK Başkanvekili Kadir Özbek yapmış. Anayasa değişikliği adı altında yargı bağımsızlığının yok edilmek istendiğini savunan Özbek, Pakistan'da darbe ile yönetime gelen Ziyaül Hak'ın hazırlattığı anayasaya karşı, yüksek yargı temsilcilerinin istifa ettiklerini hatırlatarak, 'Türk hâkim ve savcılar, Pakistan hâkim ve savcılarında daha duyarsız değillerdir. Bu bağlamda, üzerlerine düşenleri, hukuk kuralları içinde, yargıyı savunma adına yerine getireceklerdir” demiş. Maşallah, maşallah...

Özbek, “Yargıçlar sadece dosyaların arasında kararlarıyla konuşan kişiler olarak değerlendirildi. Artık dosyaların arasından çıkma zamanı geldi” diye de eklemiştir.³⁸

Aferin. Hukukçu dediğin böyle olmalı. Artık dosyaların arasından sokaklara çıkmalı. Nasıl olsa “yollar yürümekle aşınmaz”mış. İyi, madem zamanı gelmiş, bakalım ne yapacaklar? Tekel işçileri gibi çadır mı kuracaklar acaba? Kara cübbelerini giyip Anıtkabir’e mi yürüyecekler? Yoksa askerden brifing almaya mı gidecekler? Ne de olsa onlar daha tecrübeli.

Ama bir şeyi unutmuşlar. Pakistan’da darbe ile yönetime gelen Ziyaül Hak’ın hazırlattığı anayasaya karşı, yüksek yargı temsilcilerinin istifa ettiklerini hatırlamışlar, ama kendilerinin 12 Eylül darbesinde ne yaptıklarını unutmuşlar. Darbe anayasasına tavırlarını unutmuşlar. Bir de çıkıp “Türk hakim ve savcılar, Pakistan hakim ve savcılarında daha duyarsız degillerdir” demişler.

Kusura bakmasınlar, ama görüntüler hiç de öyle değil. Sormazlar mı adama: “Onlar kendi darbecilerine karşı istifa ederken, siz kendi darbecilerinize ne yaptınız? Kaçınız istifa ettiniz? Hatta hala o darbecilerin yaptığı çağdışı anayasayı savunmak için bu durumlara düştüğünüzü nasıl unutursunuz?”

Bu çelişkiyi siz göremeyecek kadar militarizme saygılı ve sevgili olabilirsiniz, birilerini çok sevmek gözünüzü bağlayabilir, ya da demokrasi ve halkın egemenliğine ters düştüğünüzü düşündüğümüz şimdiki konumunuzdan sizler çok memnun olabilirsiniz, ama artık halk yutmuyor bu çelişkileri, istemiyor bu çağ dışı görüntüleri.

Pakistan yargısı yaptığında haklıydı. Ya siz?

Sonra arkanızda halk desteği var mı sizin? Sizi sizin meslektaşlarınızın çoğu bile desteklemiyor. Kendi kendinize

---

38

http://www.aksam.com.tr/2010/04/13/haber/siyaset/5848/pakistan_savcilarindan_daha_duyarsiz_degiliz.html

gelin güveyi olmaktan vazgeçerseniz iyi olacak. Ya da istifa edin de partinizi kurun. Bakalım ne kadar destek alacaksınız. Mümtaz ağabeyiniz, Yekta ve Vural ağabeyiniz gibi meydana inin bir. Görün adına iş yaptığımız o halk size ne diyor, ne veriyor?”

Yine Yargıtay Başkanı Hasan Gerçeker, Danıştay Başkanı Mustafa Birden ile Hakimler ve Savcılar Yüksek Kurulu (HSYK) Başkanvekili Kadir Özbek'in katıldığı o toplantıya, AK Parti'nin anayasa değişikliği teklifine ilişkin eleştiriler damgasını vurmuş.

Yargıtay Başkanı Gerçeker, 12 Eylül anayasasından bu yana mücadelenin devam ettiğini belirterek, “Yargı bağımsızlığı yok edilmek isteniyor” demiş. Tabi ya, bir kişinin arzusu ile parti kapatma, meclisin her yasasını isterse iptal etme, yürütmenin kararlarını keyfi de olsa durdurma devri bitiyor. Hesap vermeden her şeyi yapabilme krallık ve keyfiliği bitiyor yani. Üzülmede haklı mısınız?

Hele şu söze ne dersiniz: Danıştay Başkanı Birden, “Yargı bağımsızlığını kendimiz için değil, toplum için istiyoruz” demiş.

Peki, ama o halk sizden ne istiyor?

Ben söyleyeyim, “gölge etme başka ihsan istemez.”

Biz bu lafları çok duyduk. Bir zamanlar birisi de “kendim için istiyorsam namerdim” demişti. Halk da inanmıştı. Ama ne oldu? Yakaladığı ilk fırsatta kendini en yüksek yere attı.

Kimse yutmuyor artık. Çünkü laf ile peynir gemisi yürümüyor. Halk işe bakıyor. Adaletle bakıyor. Eskiden olduğu gibi şimdi de “şahsın rütbe-i aklı” artık “eserinde” gözüktüyor.

Bence yüksek yargı siyaset yapacağına “biz bu hallere nasıl düştük?” diye bir özeleştiriyi yapsın. Bu hem kendileri için, hem de halk için daha iyidir.

İçine Sindirememiştii

Haberlerde “Özdemir Özok öldü” yazısı geçince içime karışık duygular ve düşünceler sökün etti.

Sevinmiş miydim? Hayır!

Üzölmüş müydüm? Hayır!

Ama bir burukluk vardı. Ne sevinç, ne keder, daha başka bir şey vardı yüreğimde. “Burukluk” ne kadar bunu ifade eder, bilemiyorum. Çünkü buruklukta alınganlık, güceniklik, kırılmak, kekelik, içte bir sızı, bir sancı olur. Sanırım bunların bileşkesi bir şeydi içime üşüşen duygular...

Bizim terbiyemizde eğer açıktan zalim değillerse ölümlerin ardından ancak hayırla konuşmak vardır. Günahlarını sayıp dökmek değildir artık yapılacak olan, ders ve ibret almaktır ölüden, ölümden. Çünkü ölüm, en güzel vaizdir.

Özdemir Özok’un günahları kusurları olabilir. Benim de var. Allah Teâlâ’nın affına sığınırız. Başkalarının özel kusurları bizi ilgilendirmez. Yaşarken olsaydı, gizli kusurlarını yine araştırmazdık, bu Allah Teâlâ’nın emridir. Ama açıktan yaparsa ikaz ederdik belki. Belki nasihat ederdik. O da bitti ölümle.

Peki, bu yazıyı niye yazıyorum?

Demek içimde bir burukluk var gerçekten ki yazma ihtiyacı duyuyorum. “Buruklukta bir alınganlık” var demiştik az önce. Evet, alınmıştım ona karşı. Hatta gücenmişim, kızmıştım ona zamanında. Şimdi içimde kekre bir duygu kaldı. Bir sızı, bir sancı...

Bir insan nihayet. Yeryüzünde bir imtihan için var edilmiş. Yüce Yaraticısına kulluk imtihanı. Üstelik bir Müslüman ülkede yaratılmış. Ama o, bildiğim kadarıyla İslam’ın değerlerine, yani iman, ibadet, hukuk ve ahlak esaslarına soğuk bakmış. Bu değerlerin ülkede eğitimine, yaşanmasına, yayılmasına tavır almış. Bu açıdan bakınca, gücendirmiş Yaraticısını, kendinden uzaklaştırmış.

Şimdi içimde onun “İmam Hatipli bir Başbakanı içime sindiremiyorum” sözü yankılanıyor. Maksadım Başbakanı

savunmak değil, daha büyük bir şeydir; İmam Hatiptir, onun hakkını savunmaktır. Çünkü ben bir İmam Hatipliyim. Bu söz Başbakanı ne kadar üzdü bilemem, ama beni çok üzmüştü zamanında, çok kırmıştı...

İmam Hatip Liselerine neden karşıydı Özok?

Devletin açtığı bir okul nihayet. Öğretmeni devletten, idaresi devletten, müfredatı devletten, teftişi devletten. Yasal ve göz önünde bir okul. Beğenen gider, beğenmeyen gitmez. Öyleyse rahatsızlık veya karşıtlık niye? Haksızlık niye?

Çok açık ki orada okutulan derslerden...

Peki, normal bir liseden farklı olarak ne okutuluyor orda?

İslam!

İmam Hatip Liselerine karşı çıkanlar buna mı karşı çıkıyorlar?

Daha dün barolar Danıştay'a "üniversiteye almakta zorluk çıkarın" diye bunun için mi başvurmuştu?

28 Şubat bunun için mi idi?

Eğer öyleyse ve ben buna üzülmemişsem, yazıklar olsun, yuh olsun bana!

Elbette üzülecek, alınacak, kırılacak ve isyan edeceğim. Değilse kendimi inkâr olur bu!

Sonra cenazeyi bir imam hatipli imam önünde upuzun tabutta yatar gördüm haberlerde.

Ve o imam "Allahu Ekber" diye haykırdı.

Ne kadar anlamlıydı!

Her fani ölür, her varlık biter, yok olur. Ama Allah bakidir, muktedirdir, gerçek iktidar onun elindedir. Onunla savaşımlar eninde sonunda önünde yere serilir. Sonra ne muamele yapar onlara? Kendisi bilir. Biz de onun bildirdiği kadarını biliriz, o kadar.

O imamın içine ne kadar sindi acaba bu namaz! Bunu da bilmiyorum.

Onu destekleyenlerin, aynı söze katılanların içine ne kadar sindi acaba bir cami avlusunda, bir İmam Hatiplinin önünde uzatılıp yatırılmak?

İmam Hatip Liselerine karşı savaş verenlerin içine ne kadar sindi?

İçlerinde bir pişmanlık yaşadılar mı acaba?

“Sonuç bu ise, değer mi?” dediler mi hiç?

İnsan haklarına uymak gerek, inançlara ve eğitime saygı duymak gerek, insanların eşitliğine inanmak gerek diye düşündüler mi acaba?

Bunu da bilmiyorum.

Ne kadar da çok şeyi bilemiyoruz değil mi?

Mesela İbrahim Öktem’ de bilemedi bazı arkadaşlar bu konuda konuşurken.

O da kimdi ve neler konuşmuştuk?

Özok Öktem’i Hatırlattı

Haberlerde “Özdemir Özok öldü” yazısı geçtiğinde daha çok meslektaşların bulunduğu bir toplantı gözlerimin önünde şimdi. Herkesin tepkisi az farkla aynı.

Birisi “Allahu Ekber” diyor. Birisi “acaba ölümü içine sindirebildi mi?” diyor. Birisi “ben merak ediyorum, bunun namazını kıldırarak imam içine sindirebilecek mi?” diyor. Birisi “acaba baro onu camiye getirip bir İmam Hatiplinin önüne koymayı içine sindirebilecek mi?” diyor.

Birisi de “Ne dersiniz, “II. İmran Öktem Hadisesi” çıkar mı? Diyor. “Zannetmem” diyor başka birisi. “İmamlar akıllı adamlardır. Ülkenin bunca derdi varken bir de bunu çıkarmazlar. İşi kolayından hallederler” diyor. “O nasıl olur?” diyor birisi. “Namazı niyetsiz kıldırır, ya da duasını kendisine göre okur. Mesela “her rekâta on kere ‘içime sindiremiyorum’ der, o kadar” “Daha neler?” diyenler var. Gülüşüyoruz bu garip şakaya.

“Darısı başka İmam Hatip düşmanlarının başına” diyen bile çıkıyor. Danıştay’ın, Kemal Gürüz’ün, Erdoğan Teziç’in, Kemal Alemdaroğlu’nun, Nur Sertel’in adı geçiyor mesela.

“Sen ne diyorsun?” diyorlar bana konuşmaya katılmayınca. Bir önceki yazımda yaşadığım duyguları anlatıyorum onlara kısaca. “İçime karışık duygular ve düşünceler sökün etti. Sevinmiş miydim? Hayır! Üzülmiş müydüm? Hayır! Ama bir burukluk vardı. Ne sevinç, ne keder, daha başka bir şey vardı yüreğimde” diyerek giriyorum sözlerime...

Bu arada meclisten bazıları da: “İmran Öktem Hadisesi de nedir?” diye soruyor. Öyle ya, yaşı uygun olmayanlar nereden bilecekler ki bu hadiseyi?

Öyleyse birçok okuyucumuz da bu olayı hatırlayamayabilir. Onlar için yazmak ibrete medar olabilir diyerek, hem de bu olayların merkezinde yaşamış bir insandan, Mehmet Solmaz’ın ağzından bu olayları anlatalım.

Altınoluk Dergisinin Ekim 1994 sayı, 104 de kendisiyle yaptığı bir röportajda şunları anlatıyor Mehmet Solmaz:

“İmran Öktem hikayesi. Ben Din Görevlileri Federasyonu Başkanı idim İmran Öktem zamanın Yargıtay Başkanı. Yargıtay açış konuşmasında diyor ki, "İnsanlar olmasaydı Allah olmazdı. Allah'ı insanlar yarattı."

O zamanın Ulus ve Cumhuriyet gazeteleri bunu manşetten verdi. Tabii aleyhte beyanatlar da çıktı. Biz o sırada Giresun'a gitmiştik. Dini görevlilerinin kongresi vardı. Orada İmamın birisi çıktı ve dedi ki "Ne yüzle buraya geldiniz ". Adam çıkmış Allah'ı inkâr ediyor, Allah'ı insanlar yarattı diyor. Siz ona cevap vereceğiniz yerde gelmiş burada kongre yapıyorsunuz "

Adam bizi azarladı, tersledi Biz de cevap veremedik. Oradan gelince kalemi elimize aldık, bir bildiri hazırladık. Yönetim Kurulunda okudum, herkes de uygun dedi. Bildiriyi gazetelere gönderdik.

Gazetelerin hepsinde birinci sayfada Şu baŐlıkla ıktı. "Din görevlileri İmran ktem ldĞu zaman cenaze namazını kılmayacak."

Bildirinin mahiyeti Şuydu "Sen fert olarak dinsiz olabilirsin. Allah'ı da inkâr edebilirsin. Ama bir Yargıtay Başkanı olarak milletin huzurunda Allah'ı inkâr eden bir beyanat verme hakkına sahip değilsin. Sen bu kararında devam ettiğin ve tövbe etmediğin müddetçe olduğun zaman senin cenaze namazını kılmayacağız."

Ankara, İstanbul, Bursa gibi büyük Şehirlerin İmamlarından da "Bizim Őehrimize, bizim camimize gelirse bu adamın cenaze namazını kıldırmayacağız diye imza aldık. Gazetelerde bu da ıktı. Tabi bu bildirimiz savcılıkta incelemeye alındı. Federasyonumuz mahkemeye verildi ve kapatıldı.

Bu bildiriden bir müddet sonra da bu adam hastalandı ve öldü. Şimdi bizi bir endişe aldı. Biz Din adamıyız. Millete ilan ettik. Söz verdik, bu adamın cenaze namazını kıldırmayacağız, diye Peki bu adamın cenaze namazı kılınırsa bizim halimiz ne olur? Yalancı durumuna dŐeeĐiz.

MİT mensupları evimizin etrafını sardı. Hareket etme kabiliyetimiz kalmadı. Hacı Bayram Camiinde cenaze namazı kılınacak, dendi. Ğle ezanı okunuyor. Biz oraya gidiyoruz. Saat 13 haberlerinde "Cenaze namazı. Maltepe Camiinde kılınacak" dendi. Biz de hemen Maltepe Camiine gittik. Orası ana baba günü Polis, namaz kılmaya camiye girenleri salmamak için kapıyı tutmuş. Demiş ki "bunlar mutaassıp olanlar, bunlar namazlarını mutlaka kılarlar. Bunları camiden ıkarmazsak bu işi hallederiz "

Onlar da namazı nasıl kıldırırız diye telaŐlanıyorlar ikinci bir tedbir. O zaman toplum polisi demirdi. Bunlara sivil elbise giydirilerek nde 2 saf cemaat teŐekkül ettiriyorlar. Ama onlar da ikiye ayrılmıŐ. Dindar polisler diyorlar ki "ben bu adamın cenaze namazını niye kılaağım" brleri de diyorlar

ki "ben hayatımda namaz kılmadım ki, bunu niye kılacağım" Safa durunca hesaplar bozuluyor.

O zaman İsmet İnönü geliyor, cenazenin önüne duruyor. İmamın biri izinli, biri de o saatte rapor alıyor. Camide görevli kimse yok. Cenaze namazını kılmak için askeriyeden bir er getiriyorlar. Oraya gelirken Osman Kiliscioğlu diye bir Müslüman o askere diyor ki "Sen buradan kaç Seni öldürürler. Anana babana kavuşamazsın " Asker de oradan kaçıp gidiyor.

O zaman Hıfzı Gözübüyük diye emekli hakim emekli olduktan sonra İlahiyat Fakültesini bitirdi. İsmet Paşa ya gelerek diyor ki "Efendim ben İlahiyat Fakültesin bitirdim Cenaze namazını kıldırabilirim."

Hıfzı Gözübüyük "Allahuekber" dedi namaza başladı. Ondan sonra gözlüğü bir tarafa, başındaki fötr şapkası bir tarafa gitti. Kulağındaki kulaklık da bir tarafa gitti. Orası bir anda karıştı. Bir paşa, İnönü'yü kurtarmak için tabancasını çekti. İnönü'yü makam otosuna bindirdiler ve cenazeyi de alıp götürdüler. Böylece cenaze namazı kılınamadı."

Acı Ama Gerçek

Önce lütfen şu satırları bir okuyalım: "Hukuk Mektebi, özellikle bizim üçüncü sınıf yasa boğuldu. Acımasız ölüm, dün sabah bir beyin kanaması sonucu vefat eden hocalarımızın en seçkini Ömer Hilmi Efendi'yi hayatının en parlak döneminde, bizden alıp götürdü. Kendisi pek bilgili ve nâdir bir zeka idi. Fikirlerinde açık sözlü, evkaf konusunda çok derin bilgi sahibiydi. Ölümü, telâfi edilmez bir kayıp."

Bu satırları bir hukuk Fakültesi talebesi yazıyor. Hocaları Karinâbâdlı Ömer Hilmi Efendi vefat etmiş, o da duygularını, sayfaları üstüne gözyaşı döktüğü hatıratına böyle yazmış.

Kimdir dersiniz bu hatırat sahibi?

İfadelerine bakarsanız, Müslüman bir hukuk talebesi. Çünkü "hocalarımızın en seçkini Ömer Hilmi Efendi" dediği büyük bir İslam Hukukçusu, "çağının İmam-ı Azamı" diye

bilinen bir şeriat alimi, komisyon başkanı Ahmet Cevdet Paşa olan “Mecelle” heyetinin en faal elemanı, abidevi bir İslam alimi.

Yazdıklarına bakarsanız, hocası kadar anlattığı ders ve konulara da hayranlığını anlarsınız bu öğrencinin. Bugünkü kafa yapımızla düşündüğümüzde bu bir Müslüman’dan başkası olamaz.

Oysa değil. Bu bir Musevî asıllı Osmanlıdır. Kasım 1999 tarihli "Tarih ve Düşünce" dergisinin ikinci sayısında, Prof. Dr. Atilla Çetin imzasıyla yayımlanan "Robert Mizrahi'nin Besmeleli Günlüğü"nde geçer bu satırlar.

Osman Nuri Ergin Bey'in "Türk Maarif Tarihi" adındaki şaheserinin üçüncü cildinde bu Ömer Hilmi Efendi ile ilgili şöyle bir bilgi verilir:

“Bir gün Karinâbâdlı Ömer Hilmi Efendi ders takrir ederken, bildiği yabancı dil sayesinde, aynı konuyu Batı’da yazılan hukuk kitaplarından da inceleyen Ermeni bir talebe, İslâm hukukunun daha doyurucu, akla daha yatkın kurallar ortaya koyduğunu değerli hocasının derslerinden anlayarak hayretler içinde kalır, hemen ayağa kalkar, İslâm fıkına olan hayranlığını gösterir, derhal Müslüman olur ve Dâniş adını alır.”

Musevî asıllı bir Osmanlı aydınına gözyaşlarıyla günlüğünü ıslattıran; ilmî kudretiyle ve üstün şahsiyetiyle Ermeni öğrencisinin İslâm’la şereflenmesine vesile olan böyle bir âlimin ve onun da içinde olduğu bir komisyon tarafından yazılan İslâm hukukunun, bir başka deyişle şeriatın kanunlaştırılmış biçimi olan “Mecelle”nin adını duyduğunda şimdi bizim sözde “aydın”larımızın sözleri ya da yüzleri nasıl olur?

Evet, “şeriat” ve “mecelle” kelimeleri aydınımıza neyi çağırıştırır?

“Orta çağın karanlığı, irtica, gericilik, yobazlık, çağ dışılık, ilkelik, aydınlanma düşmanlığı, insan tabiatına ters acımasız kanunlar” vs. vs.

Bu zırvaları az mı duyuyorsunuz medyada?

Buyurun, geldiğimiz noktayı bir kere daha görün ve yaşanan korkunç cehalet ve bağnazlığı değerlendirin!

Mecelle bir hukuk abidesidir ve yerli yabancı birçok hukukçunun öve öve bitiremediği, hala mukaddimesindeki “külli kaideler” bütün hukuk sistemleri için vazgeçilmez ilkeler olan müthiş bir eserdir.

Bizzat Ahmet Cevdet Paşa, halefi vakanüvis Lütfü Efendi'ye bıraktığı hâtıraları arasında şunu anlatır:

“Avrupa kanunşinaslarından olup Mecelle'yi mütalâa ve Roma kanunnâmesiyle mukayese eden bir zat bana dedi ki: Dünyada ilim cemiyetleri vasıtasıyla iki kanun yapıldı. İkisi de Konstantiniyye'de (İstanbul'da) vuku buldu. İkincisi çok müreccah ve fâiktir (üstündür). Aralarındaki fark da insanın o asırdan bu asra kadar medeniyette ne derece ilerlemiş olduğuna işarettir.”

Meşhur hukuk âlimlerinden ve İstanbul Üniversitesi ordinaryüs profesörlerinden merhum Ebululâ Mardin, Mecelle'ye ait bir eserinde, Ahmet Cevdet Paşa 'nın Fransız Akademisi tarafından madalya ile taltif edilen üç büyük dünya hukukçusundan biri olduğunu bildirmiştir.

Çelişkiye bakar mısınız?

Fransa'nın en büyük ilim otoriteleri bir Türk âliminin eserini mükâfatlandırırken, Türkiye üniversitelerinin hocaları ve talebeleri Mecelle'yi “Orta çağın karanlığı, irtica, gericilik, yobazlık, çağ dışılık, ilkelik, aydınlanma düşmanlığı, insan tabiatına ters acımasız kanunlar” diyerek yerden yere vuruyorlar...

Ne oldu bize? Ne oldu böyle?

Dün aramızda yaşayan Musevî ve İsevîler bu sözde “aydın”lardan çok daha yakındılar İslam'a. Onların yazıp söylediklerini çamla çırayla arıyoruz irfan yuvalarında ama maalesef bulamıyoruz.

Bu sistem ve bu sözde “millî eğitim” ne hale getirdi bizi?

Görelim ve gereken tedbirleri alalım lütfen!..

Yargıtay Başkanı Ve İslam “Sorunu (!)”

Yargıtay Başkanı Hasan Gerçeker altmış küsur sayfalık konuşma hazırlamış. Üçü hariç tamamını da okumuş katılanlara. Çin işkencesi dedikleri bu olsa gerek. Yahu akıl karı mı bu? Hiç mi akıllarına gelmiyor, “insanlar bundan sıkılır, sevimsiz olurum” diye?”

Bizi niye ilgilendiriyor? Açıklayalım: “Din nedir?” diye sorsanız, cevap üç aşağı, beş yukarı cevabı şöyledir: “Allah tarafından insanlara gönderilmiş ilahî kanunlardır.”

“Allah Teâlâ niçin göndermiş, nasıl göndermiş?”, o konulara girmeyelim. Bu dindir. Ya inanırsınız bu kanunlara, ya da inanmazsınız, size kalmıştır.

Ama tutar da, “bu kanunlar, bizim laiklik’e ters düşüyor. Bunu değiştirelim. Laikliğe uygun hale getirelim” dersiniz, işte orada saçmalamış olursunuz. Çünkü siz Allah Teâlâ’nın kanunlarını değiştirirseniz, o Allah Teâlâ’nın dini olmaktan çıkar, “Hasanın Dini” olur. Eğer insanlara din özgürlüğü vermişseniz, dileyen “Allah’ın dinine”, dileyen de “Hasan’ın Dinine” inanır. Buna kimsenin karışması haddi değildir.

Lafa bak: “Laik devletin koyduğu kurallar dini kurullarla ile bağdaşmıyorsa ne olacaktır? Hıristiyanlıkta böyle bir sorun yoktur. Musevilik ve İslamiyet’te ise böyle bir sorun olduğu, akıl ile iman arasındaki bu ikilemin İslam inancının yaygın olduğu toplumlarda ciddi sorunlar yarattığı söylenebilir. Bu sorunları çözmek teoloji bilimine ilişkin bir iş olup, bu konuda şöyle bir değerlendirme öne sürülmektedir. Ayet ve hadisler insan eşitliğini sağlamaya yönelik bir evrimin başlangıcı, ilk aşaması sayılırsa zamanın şartlarına da uyulmasına cevaz bulunduğu göre kurallar, bu evrimin amacına uygun biçimde yorumlanabilir. O zaman laikliğin İslam inancıyla çelişmesi söz konusu olamaz.”

Neresini düzelteceksiniz bu yanlışların?

Önce kendisi de itiraf ediyor haddini aştığını.

Nasıl mı?

Diyor ki: “Bu sorunları çözmek teoloji bilimine ilişkin bir iş olup...” Demek bu işler senin işin değil, ilahiyatçıların, diyanetçilerin işidir. Öyleyse niye onlara bırakmıyorsun da sen burnunu sokuyorsun bu işlere “bu konuda şöyle bir değerlendirme öne sürülmektedir” diyerek?

“Laik devletin koyduğu kurallar dini kurallarla ile bağdaşmıyorsa ne olacaktır?” diye soruyorsun ve İslam’ı sorun gösteriyorsun. Bizce sorun morun yok. Müslümanlar, Allah Teâlâ’ya teslim olmuşlardır ve O’nun emirlerine, nehiyelerine, yani kanunlarına kayıtsız şartsız inanır, ellerinden geldiğince, nefislerini eğittiğince de itaat ederler. Bu kanunları değiştirmeye kimsenin yetkisi de yoktur zaten, gereği de.

Laik devlet sorun istemiyorsa, halkın dinine ters düşmeyen kanunlar yapar, olur biter. Böylece din ve devlet çatışmaz. Bunun ötesinde “dinde reform yapmak” demek, ilahî dini “kuşa çevirip” “beşerî bir din” yapmaktır. Onun adı “laiklik” olabilir, ama asla “İslam” olmayacaktır ve Müslümanlar da o dini “hak din” saymayacaklardır.

Lafı böyle evirip çevireceklerine ve olmayacak işlere getireceklerine, daha kestirme bir yola girseler olmaz mı?

Nedir mi o yol?

Hani diyor ya: “Laik devletin koyduğu kurallar dini kurallarla ile bağdaşmıyorsa ne olacaktır? Hıristiyanlıkta böyle bir sorun yoktur.”

Hıristiyanlıkta böyle bir sorun yoksa aliver gitsin! İslam’da gördüğün “sorun” (!) da bitsin. Niye böyle söylüyoruz adama? Çünkü o ve benzerlerine göre asıl olan ve asla taviz verilmeyecek bulunan laikliktir. İslam ise olsa da olur, olmasa da. İlle olsun denilirse, asıl olan laikliğe zarar vermeyecek reformlar yapıldıktan sonra, kuşa çevrildikten sonra ancak olabilir. İlahiyatçılar da –kimse onlar?- zaten bunu mümkün görüyorlarmış. Oh ne güzel, ne âlâ!

Bu fikirler bize yabancı değil. Cumhuriyetin başında bunlar tartışılmıştı zaten. “Hıristiyan batı Medeniyeti alınır da

İslam dininde kalınırsa, çatışma çıkar. En iyisi biz de tanassur edelim” diyenler olmuştu. “Tanassur etmek”, Nasranileşmek, yani Hıristiyan olmak demektir. O zaman daha cesurdu insanlar, kem küm etmeden konuşuyorlardı.³⁹

Son sözümüz şudur; dinde zorlama yoktur, insanlar istediği dine girebilir. Hatta kafalarından din icat edip ona da girebilir. Ama bizce “Allah katında tek geçerli din İslam’dır” ve “kurtuluş İslam’dadır.”

Suyu Yokuşa Sürmek Niye?

Mustazaf-Der 11 Eylül 2004 yılında kurulmuş ve o günden bu yana kendileri çok güzel işlere imza atarlarken, devlet ve onunla paralel hareket eden kimi çevreler hep kuşku ile bakmışlar ona, hep □Hizbullah□ saymış ve aleyhinde kamuoyu oluşturmaya çalışmışlardır.

Mustazaf-Der hak ve hukuka, özgürlüklere, top yekun halka ve mazlumlara yakın, millet ile iç içe bir dernektir. Bu yüzden kısa zamanda teşkilatlanmış ve faaliyetlerini 20 den fazla merkezde göstermeye başlamıştır.

Mustazaf-Der□i son yıllarda özellikle □Kutlu Doğum□ programlarından ve mevlitlerinden tanıdık ve Peygamber sevgisi adına yaptıklarını takdir ederek sevdik. Onbinlerce, yüzbinlerce kişiyi meydanlara dökmek ve idare etmek az başarı değildir. Belki de kimilerini ürküten esas sebep budur. Bu kadar insanı etkileme ve yönlendirme gücü yani.

Mustazaf-Der’in Hizbullah'a yakınlığı bilinen bir durum olsa bile bu onları mahkûm etmeye bir sebep olabilir mi? Bu bizatihi bir suç mudur? Suç için somut eylem ve kanıtlar gerekmez mi?

Mustazaf-Der ile ilgili Diyarbakır 2. Asliye Hukuk Mahkemesi dava açmış ve nihayet 2010 yılında kapatma

---

³⁹ Bkz. Cemal Nar, Osmanlıdan Cumhuriyete Büyük Kırılma.

kararını vermiştir. Konu Yargıtay'da idi. O da derneğin kapatılma kararına onay verdi.

Aynı Yargıtay o karardan sonra bir karara daha imza attı. Yargıtay, Öcalan için "Sayın", PKK'lılar için "gerilla" ifadesini kullanan Hatip Dicle ve Selim Sadak'a verilen hapis cezasını bozdu; ifadelerin Anayasa, AİHS ve Temel Özgürlüklerin Korunmasına İlişkin Sözleşme'nin ifade özgürlüğünü düzenleyen maddeleri kapsamına girdiğini bildirdi.

Farkı fark ettiniz mi?

Bu ülkede İslam'dan ve halktan yana tavır almışsanız, ister Türk olun ister Kürt veya başka bir ırktan olun fark etmez, potansiyel tehlike oluşturmuşsunuz demektir. Bazıları buna az biraz itiraz ederek diyorlar ki, □Kürdün İslamcısı Türkün İslamcısından daha tehlikeli görülüyor. Bahis mevzusu da bunu gösterir. □ Olabilir, bir ayrıntıdır, tartışma götürebilir.

Devletin derin dehlizlerindeki derin yapılanmalarda var olan o □İslam'dan ve halktan yana buz gibi tavır refleksi□ değişmiyor maalesef. Hükümet yasalarla bir şeyler yapmaya varsın çalışsın, insanı değiştirmek çok zor. Öz değişmezse, kabukta kalan değişim meyve vermiyor.

Nitekim bazı vilayetlerde dindarların sıkıştırılması, camilerde vaizlerin rahatsız edilmesi, konuşmaları yüzünden aşağılanmaya kalkışılması, hükümetin hilafına olarak hala görülmektedir.

Mustazaf-Der'in kapatılmasına ilişkin yapılan yazılı açıklamalar şöyle: □Sosyal, kültürel ve özellikle ekonomik yönden mağdur ve mahrum bırakılmış olan halkımızın toplumsal bir silkinişle yeniden kalkınması ve inşası yolunda faaliyetler yürüten derneğimiz, hukuk cinayeti olarak nitelendirilebilecek bir kararla kapatılmıştır. □

□Onlar bu kapatma ile nokta koymak istediler. Biz ise bunu virgül olarak algılıyoruz. Her virgülden sonra cümlenin devamı vardır. Alnımızın açık, yüzümüzün ak olduğu halkımızın malumudur. □

Demek bu iş burada bitmedi. □”Fe izâ ferağte fansab”□ emri yol göstermeye devam ediyor. Haktan, hukuktan, halktan, özgürlüklerden yana olanlar sağ olsunlar. Anlaşılan yeni başlangıçlar sıra bekliyor şimdi. Bildik macera kaldığı yerden devam ediyor artık.

Bu ülke hala başörtülü avına çıkan prof.ları seyretsin.

Hala eşcinsellere evlilik özgürlüğünü tartışsın.

Hala camilerde vaizlar ne konuşabilir, imamlar hutbelerinde neleri konuşamazları, □dine karışmamaları namus borcu□ olan laik devletin yetkilileri haksız ve hukuksuz olarak belirlemeye çalışsın.

Hala milletin ordusunun evlerine (!) hangi kılıklılar kıyafetliler giremezsin genelgesini dinlesin.

Yazık, çok yazık.

Adamlar sosyolojik bir gerçeği anlamadılar gitti. Arkasında halk olanı bitiremezsiniz kardeşim. Siz bitersiniz, ama halk bitmez.

Niye suyu yokuşa sürüyorsunuz ki?

“Korkuyorlarmış!”

Kimden?

Kendi halkından!

Bu kadar da büyük cehalet ve ayıp olmaz kardeşim! İnsan kendi halkından korkmaz. Halkınla beraber değilsen sen kendinden kork ve halkına dön. Sonra hiç mi duymadın, “korkunun ecele faydası yok” diye?

MEDYADAN ÖRNEKLER

Mehmet Ali Birant Örneği

Mehmet Ali Birant başlık atmış:

- “Anlamadım: Müslümanlara baskı mı yapılıyor?”

- Yoo! Ne münasebet üstadım. Olur mu öyle şey!

- “Olmaz” diyorsunuz ama Dışişleri Bakanı Ali Babacan, Avrupa Parlamentosunda yaptığı konuşmada, bir soruya yanıt verirken, bakın neler söylemiş?”

- Neler söylemiş?

- Bakın neler söylemiş: “Dışişleri Bakanı Ali Babacan, Avrupa Parlamentosunda yaptığı konuşmada, bir soruya yanıt verirken, Türkiye’de “çoğunluğun dini özgürlüğü olmadığına” dikkat çekti. Sadece yabancıların, azınlıkların değil, Müslümanların da kısıtlamalarla karşı karşıya kaldığını belirtti.”

- Yaa?

- Öyle ya! Ben de diyorum ki: “Yoo... O kadar da değil...” “Sayın Ali Babacan, eğer her isteyen her istediği yerde, istediği gibi dini motiflerle dolu simgeler taşıyan giysilerle dolaşmadığını kastediyorsa, doğrudur. Kısıtlama var...”

Eğer her önüne gelen tarikat kuramıyor, tarikat veya dinci dernek bu ülkede istediği gibi at koşturamıyorsa, doğrudur. Kısıtlama var...

Ancak, lütfen gerçeklere bakalım.

Bugün Türkiye’de, özellikle dincisi, dindarı, kim dersenez deyin, hepsi istedikleri gibi hareket edebiliyor, istedikleri faaliyeti sürdürebiliyorlar.

İnsaf. Bütün bunlara rağmen hala “Müslümanların özgürlükleri olmadığını” söylemek, gerçekleri çarpıtmaktan başka bir şey değildir.

Böyle bir yaklaşım da, Sayın Ali Babacan’a hiç yakışmıyor.”⁴⁰

Peki, ama her cümlenizin ardından “Kısıtlama var...” diyerek haksızlığı, hukuksuzluğu kabul ediyorsunuz. Size bu haksızlığı hukuksuzluğu onaylamak yakışıyor mu?

Yakışıyor, yakışıyor. Hani “bizim soyhalara da yakışıyor” demiş ya birisi, size de yakışıyor yani... mi?

Şimdi “Kısıtlama var...” dediğiniz şeylere bir daha bakalım isterseniz:

1- “Sayın Ali Babacan, eğer her isteyenin her istediği yerde, istediği gibi dini motiflerle dolu simgeler taşıyan giysilerle dolaşmadığını kastediyorsa, doğrudur. Kısıtlama var...” diyorsunuz.

Peki, niye var Sayın Birant? Herhalde başörtüsünü kastediyorsunuz. Ben de onu soruyorum, niye kısıtlama olsun?

Başörtüsü veya bazılarının türban dediği aynı şey, dinin bir emri mi?

Diyanet devletin kendisine sorduğu bu soruya “evet” dedi. Bazıları “hayır” deseler bile, “evet” diyenleri değil, olsa olsa kendilerini bağlar.

Peki, bir kişi dinin en tabii, en yaygın bir emrini yaşayamıyorsa, nerde kaldı din özgürlüğü?

Ve siz buna, basit ve küçük bir şeymiş gibi, “doğrudur. Kısıtlama var...” diyorsunuz. Hangi akıl, hangi hukuk, hangi vicdanla?

40

<http://www.milliyet.com.tr/Default.aspx?aType=YazarDetay&ArticleID=760711&AuthorID=86&Date=30.05.2008>

Sonra da bir yetkili bunu dile getirince, ““Yo... O kadar da değil...” diyorsunuz. İnsaf, ondan önce bunu senin dile getirirken gerekmez mi bir aydın olarak? Bu mudur aydın sorumluluğu?

2- “Eğer her önüne gelen tarikat kuramıyor, tarikat veya dinci dernek bu ülkede istediği gibi at koşturamıyorsa, doğrudur. Kısıtlama var...” diyorsunuz.

Bir kere öyle bir üslup kullanıyorsunuz ki, sanki “tarikat kurmak serbest de, öyle her önüne gelen için serbest değil. Ne de olsa tarikat enflasyonu iyi değil” der gibisiniz. Yine sanki bu ülkede tarikat atı koşturmak serbest de, öyle “istediği gibi” at koşturamaz. Helal olsun sana, cin gibi adamsın doğrusu...

Neyse, şimdi üslup altından söylediklerinizi bırakalım da açıkça dediklerinize bakalım. Söyler misiniz, girmek istediğimiz AB ülkelerinde tarikat yasak mı?

Şimdi değilse, biz girince olacak mı?

Olursa doğru mu? Sivil toplum kuruluşlarının değeri gözünüzde bu mu?

Devlet Mevlana ayinlerine, Hacı Baktaş semahına katılıyor. Ahmet Yesevî'ye sahip çıkıyor, Mahmut Sami Ramazanoğlu Efendiyi niye dışlıyor? Esad Coşan Hocayı neden ülkeden uzaklara atıyor? Peki ama Nakşilerin, Kadirilerin günahı ne?

Dahası, hala tarikatların yasak olması, özgürlük anlayışınıza sığıyor mu?

Madem “kısıtlama var” diyorsunuz, bunu AB salonlarında söyleyene niye itiraz ediyorsunuz?

3- “Bugün Türkiye’de, özellikle dincisi, dindarı, kim dersiniz deyin, hepsi istedikleri gibi hareket edebiliyor, istedikleri faaliyeti sürdürebiliyorlar.” Diyorsunuz.

Siz söylediklerinize inanıyor musunuz? “Bizi okuyanlar anlayış gösterirler” mi diyorsunuz yoksa?

İnanıyorsanız birkaç soru soralım: Dindar bir insanın en tabii hakkı, başta dinini öğrenmektir. Dinini yaşaması için bu gereklidir. Peki, nerde ve nasıl öğrenecek? Hangi okulda?

Serbest mi böyle okullar açmak? Bir İmam Hatip Lisesinin bile başına gelenleri biliyorsunuz.

Bir dini daha öğrenmeye başlayınca dağlar gibi sorunla karşılaşıyorsanız, peki nasıl olur da “Bugün Türkiye’de, özellikle dincisi, dindarı, kim dersiniz deyin, hepsi istedikleri gibi hareket edebiliyor, istedikleri faaliyeti sürdürebiliyorlar.” Diyebilirsiniz?

Yahu adama “derdim var” bile dedirtmiyorsunuz, bu nasıl özgürlük böyle?

İnsan yalan konuştuğunda yüzü kızarırmış. Herhalde “yüzüme bakıyorlar” diyerdir. Acaba insan gerçeklerin hilafına yazarken, “nasıl olsa kimse yüzümü görmüyor” diye kızarmıyor mudur? Merak işte...

Mehmet Ali Olmak Nasıl Bir Şey?

Dün birçok insan Mehmet Ali Birand gibi olmak isterdi herhalde bu ülkede. Kendilerince de haklı sebepleri vardı belki de. Acaba bugün aynı şeyi isterler mi? Değilse neden?

Evet, ölümün yüzü soğuktur. Kimse istemez ölmeyi kolay kolay. Geçen bir baba dostunu, sevgili İsmail Özdemir abiyi ziyarete gitmişim. Yolda yürürken aniden hastalanmış, hastaneye taşımışlar. Acil ile kardiyoloji arasında mekik dokumuşlar. Sonra yoğun bakıma almışlar. Diyor ki:

“İşte buraya kadarmış dedim içimden. Galiba gidiyoruz, dedim. Kendimi yokladım, korku yoktu, telaş yoktu. Sakin ve mütevekkil idim. Ne olsa razıydım artık. Ancak niyaza durdum ve şunu dedim içimden:

‘Rabbim, verdiğin hayata şükrederim. Burada biterse de olur, gam değil. Ama bana biraz daha ömür verersen, seni biraz daha zikrederim. Buna doyamadım çünkü. Biraz daha ibadet ve iyilik ederek rızanı kazanmaya çalışırım. Ben böyle olursa daha iyi olur diye düşünüyorum. Ama sen nasıl istersen o olur.’

Şimdi iyiyim hoca efendi. Bilmem hakkımda takdir nedir? Bekliyorum. Ölüm gelirse hoş geldi, safalar getirdi.

Niyazım kabul olduysa inşallah rahata kavuşur ve daha çok zikrederim, şükrederim.”

Böyledir Müslümanlar. Ölümü hep tefekkür eder, hep ona karşı hazırlıklı olmaya çalışırlar. Muhasebeleri hayır için müsabaka ve muahedeye dönüşür. Geldiği geceye “şebi arus/düğün gecesi” derler Mevlana gibi. Ya da “teskere” derler, Bediuzzaman Said Nursî (ks) gibi. Hele Haram b. Milhan’ın Allah yolunda arkadan mızrağı yiyince göğsünden fıskıran kanları şükür için yüzüne sürerken “füztü verabbikel kabe” deyişi var ya, yakar içini insanın...

Evet, dün birçok insan Mehmet Ali Birand’ın yerinde olmak isterdi herhalde bu ülkede. Kendilerince de haklı sebepleri vardı. Ne de olsa duayendi, marka isimdi. Ama ya bugün?

Kimse istemiyordur onun yerinde olmayı herhalde şimdi. Bunun üstünde düşünmek gerekmez mi? Neden istemiyor? Ondan kaçış mümkün mü? Değilse neden?

Mehmet Ali Birand ölmüş. Toprağı bol olsun. İz bıraktı bu dünyada. Kubbede bir ses bıraktı. Bu nasıl bir sestir ve nereye çıkan bir izdir? Şimdi onun hesabı başlıyor ahirette.

Dünyada çok gezdi, çok çalıştı, çok çabaladı, çok insanla konuştu, çok program yaptı, çok kitap yazdı, çok ödül aldı. Çok para kazandı, iyi ve kaliteli yaşadı. Yaşamın tadını çıkarmaya çalıştı olabildiğince. Kimilerine göre başardı da. Örnek oldu, usta oldu kimilerine.

Şimdi bunların hepsi de bu dünyada kaldı. Hiçbirisi mezara girmeyecek. Mezarda sorulmayacak bunlar. Kaç kitabın, kaç programın, kaç madalyanın, kaç şiltin var denmeyecek.

Ya ne denecek?

“Rabbin kim? Peygamberin kim? Dinin, kitabın ne?” denecek.

Belki bunları bilir. Cin gibi adamdı. Sanırım bunları iyi ezberlemiştir. Ama arkasından başka sorular da gelecek kuşkusuz. Bilmiyorum, ateist değildi herhalde. Müslüman

olarak ölmüşse namaz diyecekler, oruç, zekât hac diyecekler, ne diyecek acaba? Ya helal kazanç sorulursa, içki, kumar, zina sorulursa mesela, inşaallah yüzü kızarmayacaktır. Hele irtica sorulursa, Kemalizm sorulursa, sosyalistlik sorulursa, batıcılık, laiklik sorulursa, şeriat sorulursa mesela, acaba nasıl cevaplayacak?

Mesela başörtüsü sorulursa, İmam Hatiplere yapılan haksızlık sorulursa, askerinin emrine göre yazı yazma, manşet atma veya program yapma sorulursa, mesela “andıçlar” sorulursa, merak bu ya, acaba gözleri yine fır dönerek patırdaya patırdaya ne söyleyecek?

Ahiret sorgusu bu, bitmez tükenmez gibi geliyor insana. Tabiri caizse iğneden ipliğe sorulacak. Hem de herkese sorulacak. Ateist olmak, ahirete inanmamak kurtarmaz ki insanı? Ona da sorarlar elbette hayatından an be an.

Evet, ölümün yüzü soğuktur. Kimse istemez ölmeyi kolay kolay. Bu sorulara muhatap olmayı da. Ama neylersin ki ölüm var, ahiret var, sorgu sual da var. Arkasında Cennet ve Cehennem de var!

Gün boyu medyadan uzakta gezdim arkadaşlarla. Suriye’den ülkemize gelen âlimleri şehrin uleması ile tanıştırdım. Bir hayli dolaştık, sohbet ettik, kitap okuduk, Esed’i ve Suriye’yi değerlendirdik. Yorulmuşuz da bu arada. Derken akşam misafirlikte öğrendim, Mehmet Ali Birand ölmüş. “Allahu Ekber!”

Bu yazıyı yazarken uyku göz kapaklarıma binmiş, “darabayı çek, günü bitir” diyor. Direnirsem uyuyup da onunla göz göze gelmekten korkuyorum. Neden mi?

Merak etiğim bu soruların cevabını öğrenmek için zebanilerin yerine geçmekten. İnşallah rüyama da girmez. Çünkü ben onun meslek sevgisi ile başarılı olmak için verdiği emek ve çabasını takdir etsem de ki bu yazı bir bakıma bunun ifadesidir, ne dünyada ne de ahirette asla onunla yan yana beraber olmak istemem.

Toprağı bol olsun!

İtirazlara Cevaplar

Evet, sırası gelen gidiyor. Toktamış Ateş de ölmüş. “Allahu Ekber!”

Hiç şüphesiz herkesin gittiği yere biz de gideceğiz. Bunun istisnası yok. Olsaydı, Sevgili Peygamberimiz (sav) için olurdu. Hoş, olsaydı bile acaba o kalmak ister miydi?

Hayır, istemediği bilinen bir şey. O iki şey arasında tercihi istendiğinde çoktan “Refik-i a'lâ'yı, yani Yüce dostluğu” tercih etmişti...

Toktamış Ateş'e gelmeden daha Mehmet Ali Birand'ın meselesini bitiremedik. Bu konudaki bir önceki yazımızdan dolayı bazıları yorumlarında ve maillerinde sormuşlar: “Sen ölmeyecek misin?”

Buna “hayır” demek küfürdür. Hiç şüphe yoktur ki ben de öleceğim ve bunu her gün anar, üstünde tefekkür ederim.

Neyin küfür, neyin İslam olduğunu bilmeyen bazı zavallılar bize uzun uzun nasihat da etmişler erinmeden. Zararı yok, hoş görüyle karşılırsınız. Yeter ki cevaplarımızı ciddiye alsınlar. Kimisi de hakaret etmiş utanmadan. Hem Müslüman, hem de İslam'ı anlatan bir Müslüman yazara hakaret ve sövmek, nasıl bir iman, ahlak, terbiye ve takva işidir? Söven, kendi seviyesini göstermiş olur.

Bir yazıyı, bir fikri tenkit edebilirsiniz. Ama hem delil ile, hem de nazik ve kibarca. Haklı iseniz ne âlâ. Değilseniz, yanlışınız söylenir. Fakat her şey edep ve terbiye içinde olur. Edepsiz olan baştan kaybeder.

“Ölülerimizi hayır ile yad etmeliymişiz.”

Evet, öyledir. Ama ölülerimize. Ebu Leheb ve Ebu Cehil'i de hayırla yâd edelim mi? Etmeyen Kur'an ayetlerini ne yapacağız? İnkâr mı edeceğiz?

“Kimsenin küfrünü bilmezmişiz.”

Tamam, ama adamın kendisi derse ne yapacağız? "Budistlik mi, Müslümanlık mı, Hıristiyanlık mı daha iyi diye sorarsanız, benim için fark etmez" diyene ne diyeceğiz? “Yok

ya, sen öyle demezsin” diye kendisi itiraf edip diyeni biz mi yalan sayacağız?

Bu vesile ile bazen yazdığımız bir gerçeği bir kere daha ifade edelim. Bir insanın Müslüman olması yetmez, Müslüman kalması da gerektir. Anadan doğma Müslümanlık da olmaz, kâfirlik de. İnsan fıtrat üzere doğar. Fıtrat İslam’a ayarlıdır. Ama sonra yanlış telkin, yanlış eğitim ve çevre ile insan bir din seçer. Bundan dahi vazgeçerek başka bir dine, inanca, ideolojiye girebilir. Yani Müslüman kâfir, kâfir de Müslüman olabilir.

Şimdi bizi bilmeden tenkit eden kardeşlerimize akait ilminden bir bölüm aktaralım. Aktaralım da hem kendi imanlarını korumaya, hem savundukları insanların iman durumunu düşünmeye, hem de bu tür dalaletle yönelme tehlikesinde olanlara uyarmakla hizmet edelim.

Müslüman olduktan sonra dinden çıkılmaz diye bir kural yoktur. Peki, hangi durumlarda bu gerçekleşir? Akait kitaplarımız “İmanın sağlıklı ve geçerli olmasının şartlarını” genellikle üç maddede özetlerler:

1. İman, hayattan ümit kesildiği ölüm anında olmamalı.

2. Hiç bir iman esasını inkâr edilmemeli, yalanlanmamalıdır. İman bir bütündür, bölünme ve parçalanma kabul etmez. Birini inkâr, tümünü inkâr gibidir.

3. Dini hükümlerin, kanunların, emir ve yasakların, iman esasları gibi güzel ve faydalı olduğuna, fert ve toplumun dünya ve ahiret saadetini temin ettiğine kesin inanmalı, bunları yaşamada inat ve kibirlilik göstermemeli, bunları zamansız, faydasız, hikmetsiz, çirkin, çağdışı, gericilik ve yobazlık olarak görmemeli, hakaret edip aşağılamamalı, ne bunlarla, ne de bunlara inanıp yaşadığı için Müslümanlarla alay etmemeli, küçük görmemeli, hafife almamalı ve gıcık kapmamalıdır.

Aksi takdirde, kendini mü’min saysa da O, Allah ve Müslümanlar katında mü’min değildir. Bu, Allah adına ahkâm kesmek değil, Allah’ın ölçülerini ortaya koymaktır.

Bu açıklamalar her ilmihal kitabının başında vardır. Öyle ulaşması zor, bilinmesi teknik bir konu da değildir. Bu kadarcık olsun bilmeyenin din, iman adına konuşması, hele hele bilenleri ve uyarınları kınamaya kalkışması, abesle iştigalden öte zırvalamaktır.

Aman bunlar ne kadar da çoklar! Yadırđanmaz, çünkü burası İslam'a savaş açan bir sistemin ülkesidir.

şimdi bu maddeleri gözümüzün önüne getirerek bir kere daha tefekkür edelim. Sözüm sadece Birand'a değil, kapsamı içine kim giriyorsa onlar için söylüyorum. Adam ömür boyu sosyalizmi, komünizmi, kapitalizmi, liberalizmi, faşizmi veya başka bir beşeri inanç, ilke veya sistemi savunacak, laikliğin yılmaz savaşçısı olarak şeriata çatacak, ümmetçiliği reddederek ulusalcılığa inanacak, derin devletin ne olduğunu bildiği halde tutup bir kısım cinayetleri delilsiz, mesnetsiz olarak "İslamcı Terör Örgütleri", "Siyasal İslamcılar" diyerek masum Müslümanlara yıkmaya çalışacak, ömür boyu "dinciler" diyerek dindarlarla alay ve mücadele edecek, "Budistlik mi, Müslümanlık mı, Hıristiyanlık mı daha iyi diye sorarsanız, benim için fark etmez" diyecek, İslam ile batıl dinleri aynı kefeye koyacak ve öyle de ölüp gidecek, biz de onu Müslüman sayacağız, öyle mi?

Beyler, hadis ile sabittir ki "bu din Allah için sevmek, Allah için buğzetmektir." "Ne olursan ol, seni severim" akılsızlığı, beyinsizliği yoktur dinimizde çok şükür. Hümanizm, insancılık saçmalılığına kimse inanmıyor. "Laik olmayan adam olamaz" diyenlerin cenazesini laik olmayan Müslümanların kılması adamlıktan mı sayılacak? Allah aklımızı ve imanımızı korusun!

"Ne olursan ol, gel tövbe et, küfür ve isyandan dön, iyi bir Müslüman ol, o takdir de seni severim" vardır dinimizde. Mevlana da böyle demiştir. Hoş "gel, gene gel, gene gel..." sözü ona ait değildir ya. Özünde yanlış olmayınca pek itiraz edilmemiştir. Bunu da yazmıştık seneler öncesi burada, tekrar etmeyelim şimdi...

Bu açıdan bakıldığında çağın en büyük meselesi, iman meselesidir. Yani imanı koruma ve kurtarma meselesi. Birçok insanın cehaletine kurban gittiği açıktır. Küfür ateşinin çağdaş kültür ve kavramlarla alemi cayır cayır yaktığı bir zamanda inananların bir itfaiyeci gibi İslam'la insanları kurtarmaya çabalamaları, Peygamberlerin görevini yüklenmeleri demektir ve ücretleri de, ahirette onlarla beraber olmaları hasebiyle – Allah bilir ya- onlara çok yakın olacaktır. İnşallah!

Hangi Hoca?

Burada bu mevzuyu kapatsak iyi olur ama bir itiraz var ki o konu çoktan kafamda idi. Bu konuyu enine boyuna yazmak istiyorum, ama hep geri vazgeçiyorum. Ama şimdi azıcık dokunmak isterim:

Bana mektup yazıyorlar: “Fethullah Hoca bu adam için taziye yayınladı ve çok övdü. O senden daha büyük hocadır. O övüyor, sen yeriyorsun. Kim haklı?”

Ona diyorum ki, Fethullah Gülen'in yazdıklarına dikkat et. Onu mesleğindeki başarısından dolayı övüyor. Dininden dolayı değil! Bu da bir gerçek. Biz de bu başarısından dile getirdik zaten. Böyle bakılırsa sorun yok.

Ama avam için bir sorun teşkil ediyor bu mesele. Fethullah Gülen'in mesaj yayınlaması, onu takdir ettiği şeklinde anlaşılıyor. Halk, bir din adamının bir kişiyi mesleğinden dolayı övmesini, ölünce mesaj yayınlamasını, takdir olarak, sevgi olarak değerlendiriyor. Fethullah Gülen İslam karşıtı insanlar için bunu niye yapıyor? Ne mecburiyeti var? Herkese şirin görünmenin, her kesimce beğenilmenin mümkünü var mı? Zaten herkes tarafından sevilen ancak münafıktır. İyi bir Müslümanı İslam düşmanları niye sevsin? Hani, “yiğidi öldür, hakkını yeme” derler. Dikkat edilirse bu sevgi değil, takdirdir. Hakkı teslimdir.

Bence yapmasa daha iyi olur. “Ama efendim, onun da kendine göre vardır” denilebilir. Neymiş mesela? O kendi başına bir insan değil, bir cemaat lideri imiş. O cemaatin

ilişkilerinde rahat olması, düşman kazanmaması ve engellenmemesi için, tıpkı bir siyasetçi hassasiyetiyle kamuoyunu iyi inceliyor ve ona göre davranıyordu. Öyle oluyor ki, bazen istemese de bazı işleri yapmak, bazı sözleri söylemek zorunda hissediyormuş kendisini. Hatta bazı işler varmış ki o konuda konuşmak, bilgi vermek durumunda olsa da o konuşmamak ve o olayı görmemek durumunda kalıyormuş. Bu iyiliği emretme, kötülükten sakındırma temel ilkemize ters düşse de, şartlar ve zaruretlar öyle gerektiriyormuş. Daha büyük zararlardan korunmak için, az ve ehven zararı tercih ediyormuş. “Sabır” diyorormuş. “Bir köprüyü aşmak gereği” diyorormuş. “Tedric” diyorormuş.

Tamam, ne derse desin, ne yaparsa yapsın, fakat İslam’ın ilkelerine, ölçülerine ters düşmeden yapsın. Serbest alanda yapsın. Yasak alan Allah’a aittir. Kimse oradan taviz veremez. Bu din kimsenin değil, Allah’ındır. Allah da dini doğru tebliğimizi istiyor. Çok adam kandırarak Müslüman etmek ve hedefe gitmek, hidayeti ve zaferi verenin Allah olduğunu unutmak ve haddi aşmaktır. Allah Teâlâ’nın yasakladığı yoldan gittin ve farzı muhal zafer de kazandın, olmaz ya, olsa ne kıymeti vardır Allah kabul etmedikten sonra? Allah için iş yapan, Allah Teâlâ’nın buyruğunun aksine iş yapamaz. Yapıyorsa kendisi için yapıyordur. Bu da riyaya, süm’aya, gurura, kibire, enaniyet ve kendini beğenmişliğe düşmüş demektir. bunlar ise Allah korusun “şirk-i hafi”, yani “gizli şirk”tir.

Sonuçta Fethullah Gülen bazı konuşma veya demeçlerinde, kendisine fetva sorulan müftü veya kadı gibi sahih veya esah görüşü nakletme pozisyonundan şartlar gereği çıkıyor, zaman, mekân ve imkân gibi konjoktürel davranarak bir siyasetçi gibi açıklamalar yapıyor. Herkes de “hoca” görüldüğü için söylediğini dinin gereği sanıyor. Bunu iyi niyetle yaptığını farz etsek bile dinimizin ahkâmına ters düşüyorsa asla kabullenemeyiz. İşte görüyorsunuz, bunun bize zaman zaman zararı oluyor. Yani “sen de hocasın, o da hoca.

Hanginiz haklısınız?” deniliyor.⁴¹ Geçmişte Gülen’i mazur gördüğüm olmuştu, ama bunları görünce yanıldığımı anladım. Bir Müslüman ya doğru olan hayrı söylemeli, ya da susmalı. Zaman, zemin ve şartlara göre değişik ve çelişkili konuşmamalı.

İş sadece kendimizi ilgilendirse, “zararı yok, o haklı olsun” diyeceğiz ama iş sadece şahsımızı ilgilendirmiyor ki! Dinin bu konudaki net tavrının bilinmesi gerekiyor. Dinin açık görüşü sorulurken, ben zaruret veya ruhsat gibi mecburiyetlerde olmadığımından meseleyi olduğu gibi arz ediyorum. Başkası da kendi zaruretlerinden dolayı başka arz ediyor. Bu benim şartlarım, zaruretlerim gereğidir de demiyor. O zaman hocalar birbirine aykırı fetva vermiş, görüş bildirmiş oluyorlar. Doğrusu bu bir sıkıntı ve zahmettir. Halk açısından nasıl aşarız bilemem. Bana kalsa ben hocayı anlarım, kendimi de anlarım. Ama avam işte bunu yapamıyor ve soruyor, “hanginizin sözü doğru?”

Şimdi ölen adamın kendisi "Budistlik mi, Müslümanlık mı, Hıristiyanlık mı daha iyi diye sorarsanız, benim için fark

---

⁴¹ Bu konu daha geniş işlenmeye değer. Nitekim biz bunu yaptık da. Ama burada kitabın hacmini büyütme için almıyor, bir akait kitabımıza havale ediyoruz. Fakat bir iki örnek daha verelim ki konu iyi anlaşılsın. F. Gülen’in gazete ve televizyonlarında mesela Çetin Altan, Levent Kırca, M. Ali Birant gibi hayatı din ve dindarlarla mücadele içinde geçmiş, Müslümanları hep horlayıp aşağılamış insanlar günlerce övülür. Oysa bunların tavrı bellidir. Tevbe Suresi 80 ve 84. Ayetler de bellidir. Yahu ölürken “dua mua istemez” denilen adamı nasıl översiniz? Ne diye namazını kılarırsınız? Nasıl olur da Allah haram kılıp yasaklamışken mezarının başında dikilirsiniz? Bunlar İslam’ı halka yanlış anlatarak dini tahrif ve tağyire, yani değiştirip bozmaya sebep olmaz mı? Yahudilik ve Hıristiyanlık böyle böyle tahrif ve tağyire uğramadı mı?

etmez" diyor, biz de buna bu zamana kadarki İslam aleyhindeki mücadelesini de ekleyerek "toprağı bol olsun" diyoruz. Fethullah Gülen de övünce kafalar karışıyor. Hele işin içine bir de hocalarını neredeyse "la yuhti/hata etmez, yanılmaz" kabul eden bir fart-ı muhabbet içindekiler varsa, seyreyle sen gerekmez ihtilaf ve kırgınlıkları. Bu gidiş hayra alamet değil, Allah akıbetimizi hayır eylesin.

Fethullah Gülen bunun için ne düşünürler, bu bir sorunsa nasıl çözüm getirirler, doğrusu merak ediyorum. Az çok huyunu bildiğim için beklemiyorum. Ama lütfeder de izah buyurlarsa memnun oluruz.

Ertuğrul Özkök Örneği

Ertuğrul Özkök Türk aydınının tipik bir örneğidir. Hani şu zifiri karanlıklarda kalmalarına rağmen "aydınlanmadan" dem vuran, fakat söz konusu kendi dini, medeniyeti, kültür ve tarihi olunca kara cahil kesilenlerden biri. Kendi dinî ve manevî değerleriyle alay eden aydın tipinin tipik bir örneğidir.

Cahil dedimse kendi düşüncemdir, alınmasın. Nerden mi biliyorum? Neden mi öyle düşünüyorum? Sürekli çam devirmesinden. Kaş yapayım derken göz çıkarmasından. Bilmem kaç geçmiş gaflarından.

İşte onlardan biri duruyor önümde tap taze. Güya ırkçılığı kötülüyor, aleme kendini rezil eden Canan Arıtman gibi çoğu yerde kendisine benzeyen birisine cevap veriyor:

"Dün, yazı işleri toplantısında arkadaşlara dedim ki: Gazeteye şöyle bir manşet atalım; "Bırakın şamatayı, hepimiz O'ndan geldik."

Tepeye de 'soyağacı' diye ara başlık atıp, bir ağaç resmi koyalım ve üzerine de bir maymun yerleştirelim... Neticede

Darwin teorisine göre hepimiz ondan gelmedik mi? Veya Adem ile Havva deyin... Ne fark eder...”42

Demek Ne Fark Eder?

Demek ne fark eder ha? Demek sizin için bir şey fark etmez Ertuğrul Efendi! Öyleyse biraz daha açık sorayım da “mahalle baskısı var üzerimde!” diye feryat eylesen. Sorum şu: “Senin için Müslüman olmakla kâfir olmak fark eder mi?”

“Nerden çıktı şimdi bu?” demeyin. Bence bunun nerden çıktığını sen bilirsin. Çünkü sevgili Hasan Karakaya senin için bak ne diyor:

“Benim bildiğim, benim tanıdığım Ertuğrul Özkök, söylenenlerin aksine “zekidir, “kıvrak kalemlî”dir, bir lastik kadar “elastik”dir...”43

Aynı gazetede yazdığınız Oktay Ekşi için de bir yazı kaleme almıştık burada ve onu hakaret ettiği Müslümanlardan özür dilemeye çağırıştık. Kulağının üstüne yatmayı yeğledi. Ne demiştik orada kısaca hatırlayalım mı? “Bir insan İslam’a girdiği gibi, bilerek veya bilmeyerek çıkabilir de. ‘Ben ne yaparsam, ne edersen dahi Müslümanım’ diye bir şey yok. Müslüman kalmak için anadan Müslüman doğmak(!) yetmez. Başka şeyler de gereklidir.

Nedir o şeyler?

Akâit kitaplarımız imanın sağlıklı ve Allah Teâla katında geçerli olmasının şartlarını genellikle üç maddede özetlerler”

Sözü uzatmamak için biz ikincisini yazalım sadece:

42

<http://hurarsiv.hurriyet.com.tr/goster/haber.aspx?id=10625573&yazariid=10>

43

http://www.habervaktim.com/yazar/10074/ne_yani_ertugrul_maymundan_gelmis_olamaz_mi.html

“Hiç bir iman esasını inkâr edilmemeli, yalanlanmamalıdır. Çünkü iman bir bütündür, bölünme ve parçalanma kabul etmez. İman esaslarından birini inkâr, tümünü inkâr gibidir.” 44

Yazdıklarımızın doğruluğuna Diyanet’ten de bir alıntı ile de şahit getirmiştik: “Mümin, iman esaslarından birini inkâr anlamına gelen tutum ve davranışlardan kaçınmalıdır. Meselâ Allah Teâlâ’yı ve bütün peygamberleri tasdik edip de Hz. Muhammed’in peygamberliğine inanmayan yahut farz veya haram olduğu kesin olarak bilinen bir hükmü, meselâ namazın farz, şarap içmenin haram olduğunu kendi hür iradesiyle inkâr eden yahut alaya alan, puta, haça vb. şeylere tapan bir kimseye mümin denilemez.”45

Şimdi buna göre “insan maymundan gelmiştir” diyen bir kimse, “ilk insanın Hz. Adem olduğunu, onun da topraktan yaratıldığını, sonra eşi Hz. Havva’nın yaratıldığını, insan soyunun bunlardan geldiğini” bildiren Kur’an-ı Kerimdeki onlarca ayeti inkâr etmiştir.

Kur’an-ı Kerim Allah Teâlâ’nın kelimeleridir. Ona ve içindeki ayetlerin tamamına eksiksiz iman etmek, bir iman şartıdır. Peki, siz “Ne fark eder...” derken kim için dediniz? Kendiniz için demişseniz, bunun sizi dinden çıkarabileceğini biliyor muydunuz? Biliyorsanız bu sizi üzer mi? Yukarıda sormuştuk ya “Senin için Müslüman olmakla kâfir olmak fark eder mi?” diye, işte bunun içindi.

Yok, bilmiyorsanız şimdi öğrenince imanınız adına üzülünüz mü? Ürperdiniz mi bir an “kâfir olma” ihtimali karşısında?

Eğer böyleyse, belki yırtabilirsiniz. Yani, “Ey Rabbim, kastım kâfir olmak değildi, maksadımı aşmışım, beni bağışla”

---

⁴⁴ <http://www.habervaktim.com/yazaroku.php?id=8374>

⁴⁵ <http://www.diyaret.gov.tr/turkish/default.asp> (20 Ekim 2008)

derseniz, bağışlanabilirsiniz. Çünkü küfrü bilerek ve isteyerek seçmemiş olursunuz.

Eskiler, “bazen söz kâfir olur, ama söyleyen kâfir olmaz” derlerdi. Tam da seni tarif etmiş olurlar o zaman. Çünkü kâfir olma kastın yok. Öyleyse sana bu sözünden dolayı “dinden çıktı” denmez.

Ama şu hadisi de anayım ki kendi konumunu iyi anlayasın: Nebiyy-i Mükerrerem salla’llâhu aleyhi ve sellem buyurdu ki: “Kimde üç haslet bulunursa halâvet-i îmânı (imanın tatlılığını) tatmış olur:

Allâh ile Resûlu’llâh kendisine her şeyden daha sevgili olmak; bir mümini yalnız Allâh için sevmek; Allâh, onu küfürden kurtardıktan sonra yine küfre dönmekten ateşe atılacakmışcasına hoşlanmamak.”⁴⁶

İnsanın ağzından çıkan kulağının duyması gerekir. Evet, yazmak veya konuşmak bir sorumluluktur, iyi güzel de, biraz da bilgi ister, nezaket ister.

Sevgili Ahmet Taşgetiren Beyefendiyi hatırladım burada. Bir gün bir yazısına tırnak içinde “Fazileti Evlendirdik Dul Çıktı” diye başlık atmıştı. Adı “Fazilet” olanlardan “utandık” diye şikâyetler almış, ikinci gün “bizim kastımız mecazi mana idi, işin bu tarafını hiç düşünemedik” diye özür diliyordu.

Bilmem Ertuğrul Özkök “bizim kastımız da Müslümanları üzmemek değildi” diye özür diler mi? Arkadaşı Oktay Ekşi’ye teklif ettik, hiç de orali olmamıştı.

Bu Merak Neden Acaba?

Bakınız aklına ne düşmüş Ertuğrul Özkök’ün. Odan dinleyelim: “Merak edip arkadaşlara sordum. Son yıllarda ramazan ayında camiye gidenlerin sayısında bir artış var mı? Arkadaşlarımın elinde araştırma verileri ve istatistiki bilgiler

---

⁴⁶ Buhari, Tecrid-i Sarih, no: 16

yoktu. Sadece gözlemlerimizle konuştuk. Çoğunun gözlemi ve izlenimi şuydu:

Ramazan ve cuma günleri camiye giden insan sayısında belirgin bir artış vardı.

Oysa iki yıl önce bazı camilerin imamaları, cami cemaatinin azalmasından şikâyet ediyordu. Şimdiki durum acaba neydi? Doğan Haber Ajansı'na rica ettim. Bütün şehirlerdeki muhabirlerinden bu konuda bilgi istedim.”

Rapor önüne gelmiş ama tatmin olmamış, açmış telefonu Diyanet'e. “Başkan dışarıda olduğu için basın işlerinden sorumlu yetkilisi Necdet Bal'la konuşmuş. O da yuvarlak bir lafla geçiştirmiş. Yani dikkat çekici bir artış yokmuş...”

Bir de espri aktarmış: “Diyanet İşleri Başkanı Ali Bardakoğlu'na bu soru sorulduğunda şu esprili cevabı veriyormuş:

“Ramazanda camilere gidip baksanız, tıklım tıklım. Sanırsınız ki dışarda insan kalmamış. Ama dışarı çıkıp baksanız, sanırsınız ki, camiye giden insan yok.”

Sonuç mu?

Bakin ne diyor?

“Yaptığım şu küçük araştırma, cami cemaatiyle ilgili sağlam sosyolojik araştırmalara ihtiyacımız olduğunu gösteriyor. Eğer toplumun muhafazakârlaştığından falan söz ediyorsak, bu konuyu basit ve yanıltıcı olabilecek gözlemler değil, sağlıklı bilimsel araştırmalar üzerinde tartışmalıyız.”

Vah Ertuğrul'um vah! Bugünleri de mi görecektin?

Elinde “Hürriyet” olacak ve sen avazın çıktığı kadar “irtica var, gericilik gümbür gümbür geliyor, ayağa kalkın çağdaşlar” gibi manşetler atamayacaksınız...

Sıkıntını anlıyoruz. Sadece sormakla yetiniyorsun. Bu konuda “sağlam sosyolojik araştırmalara ihtiyacımız olduğunu” söylüyorsun.

Nedenmiş bu ihtiyaç?

“Toplumun muhafazakârlaştığını sağlam verilerle tartışmak” istiyorsun.”

Vah Ertuğrul’um vah, böyle masum ifadelerle mi sunacaktın “toplumun muhafazakârlaşmasını”?

Sahi onu niye merak ediyorsun? Ne olur toplum muhafazakârlaşır mı? Korkun ne? İçki satışları azalır mı, uyuşturucu azalır mı, fuhuş azalır mı, cinayetler azalır mı, terör, tiner, kapkaç, hırsızlık, yankesicilik azalır mı, bundan topluma ne zarar gelir? Endişen ne?

Ha, anladım, sen “dindar adam daha ahlaklı olur” sözüne de çok kızılıyorsun. Ama Ertuğrul Efendi, kızsan da gerçek böyle işte, ne yaparsın. Bakın Akif merhum ne diyor:

Ne irfandır veren ahlaka yükseklik, ne irfandır,
Fazilet hissi insanlarda Allah korkusundandır.

Seni kızdıracak, ama bunu kanıtlayan bir de misal vereceğim. İşte İmam Hatip Liseleri, daha dindar olduklarından, oradan terörist çıkmıyor, vatan haini çıkmıyor. İçki, uyuşturucu, fuhuş oralarda diğer okullara göre orantısız temiz. Nasıl izah edeceksin bunu?

Doğuda PKK terörüne ve bölücülüğe en keskin tavır dindarlardan geliyor. Tasavvuf ve medrese çalışmaları, İmam Hatipler ve dindar cemaatler ırkçılık ve bölücülüğe bir etkin fren oluyor oralarda. Kızısanız da gerçekler böyle.

Hatta yaygın bir kanaat var; kimi derin güçler, “dindar olmasın da sosyalist, ırkçı, terörist olsunlar, böylece irtica tehlikesinden emin oluruz” diye bölücü ve yıkıcı örgütlere gizli açık destek vermişler. Mesela Hizbullah’ı istismar veya PKK ile Ergenekon ilişkileri araştırılıyor. Kimi itirafçılar ve bazı belgeler açık açık söylüyorlar bunu. Ve sen hala dindar muhafazakârların sayısının artıp artmadığını merak ediyorsun. Sağlam veriler istiyorsun.

Bunları geçelim de sonuca gelelim: artış olursa sevinecek misin, yoksa Yalçın Doğan gibi üzülecek misin?

O da şu mealde bir şeyler yazmıştı bir zamanlar, “bizim zamanımızda öğrenciler namaz kılmazdı. Şimdi Cuma günü camiler dolup taşıyor. Sen öğrencisin kardeşim, ne işin var camiyle, cemaatle, namazla. Okuluna bak, kızlarla seviş, oyununu oyna. Geleceğe bakıyorum da korkuyorum.”

Sen de “babam gibi olamam” diye mi korkuyorsun yoksa? Hani yazıya şöyle başlamışsın: “Rahmetli babam kelimenin tam anlamıyla bir “cuma ve ramazan Müslümanıydı”. Günde 4 paket sigara içerdi. Yetmişli yaşlarına kadar hemen her gün rakısını içmişti. Ancak ramazan gelince, ay boyunca orucunu hiç aksatmaz, teravih namazını da her gece başka camide kılmaya gayret ederdi.”

Ne hayırlı evlatmışsın, nasıl da hayırla yad etmişsin babanı?

Anayasal hakkındır, cevap vermeyebilirsin, ama içimden sormak geldi, sahi sen nasılsın Ramazanla? Teravih kılıyor musun? Cami dolaşma huyun var mıdır? “Rakıyla aran nasıl?” diye sormayacağım, sen de söyleme tavsiyemi dinlersen. Günaha şahit tutmak hayrına olmaz insanın.

Benim gönlüm senin “cuma ve ramazan Müslümanı” değil, her anın Müslümanı olmandır. Emin ol, ben buna çok sevinirim. Bunda korkulacak bir şey yok. Bilakis mutlu olacak çok şeyler var.

Evet, isterseniz sağlıklı araştırmalar yaptırınız, ama şu kesin; istikbal İslam’ın olacaktır. “Allah nurunu tamamlayacaktır.” Bu cümlenin bir de gerisi var ve onu bütün Müslümanlar bilir. Kulak verin bak, yazıyı okuyanlar söylüyorlar işte...

“Gündüz İnsan Gece Kurt”

Bu filmi seyretmiş miydiniz? Gerçi çok işlenen bir konu. Hani adam gündüz insan, ama damarlarında dolaşan bir virüsle gece kurt oluyor. Bundan da müthiş rahatsızdır ama ne yapsın, hastalık işte.

Bizim medyamızda da böyleleri var. Bazen, tabiri caizse “kuzu” gibi o kadar munis, sevecen, anlayışlı, özgürlükçü oluyorlar ki, insan hayret ediyor, gıpta ediyor. Bazen de o kadar kaba, saldırgan, hak hukuk tanımaz oluyorlar ki, insan yine hayret ediyor ve “bu kurtlar, şu kuzular mıydı?” diye sorası geliyor.

Böyle davranışlara dair uzun bir yazı yazmıştım, ama yanlış bir tuşla sildim. Kurtaramadım da. “Kaçan balık büyük olurmuş”, güzel bir yazı idi...

Özeti şu; bir sözü, bir işi bizimkiler yaparsa, alabildiğine hoşgörülü ve özgür düşünceli oluyoruz. Bir sürü de mazeret buluyoruz haklılığına dair. Ama aynı söz ya da işi muhalifimiz yaparsa, alabildiğine kaba, hoşgörüsüz ve yasakçı, yok edici oluyor, bir sürü de mazeret uyduruyoruz haklılığımız için.

Buna şimdilerde “çifte standart” diyorlar. Eskiler “riyakarlık, iki yüzlülük” derlerdi herhalde. Medyamız bunun örnekleri ile dolu malesef. İşte size son bir haftadan iki örnek:

Vakit Gazetesi’nde birkaç fotoğraf yayınlandı, ama yorumlar sürdü gitti. Ertuğrul Özkök’ten okuduğumuza göre başka yerlere de gitmiş bu fotoğraflar. Tabi kendilerine de gelmiş. Yayınlamamışlar. Gerekçesi de makul yani. Diyor ki:

“Fotoğrafi yayımlamadık ama bunun tartışmasını da yapmamız lazım. Mesela şu soruyu sormamız: 21’inci yüzyıl Türkiye’sinde, “Böyle bir fotoğrafla insanların yıpratılmasına müsaade edecek miyiz?”

Bu fotoğraftan medet umanlara şunu söylemek isterim:

Orgeneral Başbuğ’un Ağlama Duvarı’nın önünde böyle bir fotoğraf çekirtmesinde ne gibi bir sakınca olabilir? Daha doğrusu sakınca olabilir mi?”⁴⁷

Ne denilebilir? İnsan hakları açısından bakıldığında aklı başında sözler. Ama bir yorumcu bir şeyler demiş. Evet, yazının altında bir tane yorum var, o da şöyle:

---

⁴⁷ http://www.medyakafe.com/haber.php?haber_id=6256.

“El-insaf, Türk Ordusunun en önemli konumundaki kişilerin ve sizin Sayın Özkök, Yahudiliğe gösterdiğiniz bu hoş görüyü, Müslümanlara da göstermenizi diler saygılar sunarım.”

Saygılı bir yorumcunun nazik bir dileğidir bu. Buna da diyecek bir sözümüz yok.

Yine aynı haftada Fatih Altaylı iki kızı konuşturdu. 10.06.2008 tarihinde Kanal 1'deki programda Fatih Altaylı'nın “Atatürk'ü seviyor musun?” şeklindeki sorusuna, “Atatürk'ü sevmeme hakkı var mı? Eğer başıma bir iş gelmeyecekse, ben sevmiyorum” diye bir cevap vermiş Nuray Bezirgân isimli başörtülü bir kızımız.

Vay, sen misin fikrini açıklayan, düşüncesini ifade eden? Vay, sen misin takkiye yapmadan yüreğindeki dillendiren? Uğur Dündar, o sevimli ve sempatik görünmeye çalışan, yüzünden tebessümler düşmeyen haberci, canlı yayında “Yazıklar olsun” diye haykırıyor! Kaç gün sürdü kanallarda bu tür şovlar? Hatta “Yeti be! Yeni bir Fadime Şahin olayı mı?” dedirtecek kadar gına getirdi.

Sahi, nereye gitmişti o hoşgörülü, sevecen, sempatik, farklı düşüncelere değer veren, “azınlığın da hakları vardır” diye haklar ve özgürlükler havarisi kesilenler? Nereye gitti o olaya insan hakları açısından bakanlar? Nereye gitti o “marjinallere, muhaliflere de ihtiyaç var. Dinlemeli ve anlamaya çalışmalıyız” diyen yiğitler? Hani düşünce ve ifade özgürlüğü toplumum sarsan, çarpan düşünceler için özellikle gerekliydi? Nereye gitti bu ilkeler, anlayışlar, hoşgörüler?!

Ben, hakkındaki koruma kanunu kalkıncaya kadar Mustafa Kemal hakkında konuşmak ve yazmak istemem. Çünkü övsem, “takkiye yapıyor” der, hem inanmaz, hem de hakaret ederler. Yersem, “takiyeciliğimi unuttur, suçlarlar. Durup dururken başıma iş açarım. Gerek var mı?

Bu arada o yasa orada dururken, düşünce ve ifade özgürlüğü nasıl var olurmuş, onu da anlamam. Bu kadarcık bir söze bile tahammülü olmayanlar çıkacak, onu da bilirim.

Ama kalemine sağlık, Vakit'te Yavuz Bahadıroğlu kardeşimiz çok güzel yazmış, denilecek şeylerin çoğunu dile getirmiş. Okunmasını salık veririm.⁴⁸

Ben sadece içinde yaşadığımız “çifte standartlara, “ikiyüzlülüklerle dikkat çekmek istedim.

Benim seyrettiğim filmde gündüz insan gece kurt olan adam, bundan çok mustarıptı ve “beni öldürün de kurtulayım” diyordu.

Ne dersiniz, biz de artık gına getiren bu “çifte standart”ları, bu “iki yüzlülük”leri öldürsek iyi olmaz mı?

“Olur” diyorsanız size bir fıkra anlatayım. M. Akif Ersoy Hazretleri bir gün:

- İkiyüzlüleri sever oldum, demiş.

Onun dürüst, mert, cesur, kahraman kişiliğini, muhteşem ahlak ve seciyesini çok iyi bilen etrafındakiler:

- Aman Üstat, nükteyi anlamadık, izah buyurun, deyince, şöyle demiş:

- İki yüz yüzlüleri görünce, ikiyüzlülere mum oldum...

Ne dersiniz, haksız mı?

Dağa Çıkacakmış!

Ertuğrul Özkök, “Eğer yaşam tarzıma müdahale edilirse, ya ülkeyi terk ederim, ya da elime silah alıp dağa çıkarım” demiş...

Demokrat adama bakın siz! Demokrasiye davet eden adama bakın... Demokrasiyi içe sindirmeye bakın... Adam “Dağa çıkarmış”, hem de “elinde silahla”... Ne yapacaksın o silahla? Süs diye taşımayacaksın herhalde? Ya da baston niyetine? Kime sıkacaksın ede? Kimi öldüreceksin?

“Yasal çerçevede mücadele ederim” yok. “Haklarımı kullanır, yasaları değiştiririm” yok. “Sivil itaatsizlik yaparım, pasif direnişe geçerim” yok. “Elde silah, dağa çıkarım” var. Koçero musun, Köroğlu mu?

---

⁴⁸ <http://www.habervaktim.com/yazaroku.php?id=4643>

Sana göre PKK haklı mı öyleyse? Adamlar, “dilim, kültürüm, kimliğim” diyor. Bazı generaller bile zamanında yanlış yapıldığını kabul ediyor. Herkes daha fazla insan hakları, daha fazla özgürlük diyor. Demek geçmişte veya şimdi hala tam olarak verilmeyen özgürlükler var, tam olarak uygulanmayan insan hakları var. PKK yasal yollarla bunu çözmek yerine, elinde silah dağa çıkmış, senin yapmak istediğin gibi. Yasal yollarla, demokratik mücadelelerle haklarımı alırım dememiş, elinde silahla dağa çıkmış, adam öldürüyor, terör estiriyor... Herkes de onlara, “silah bırakın da inin ovaya, gelin Ankara’ya, demokrasi içerisinde mücadelenizi verin” diyor. Onlar da “hayır “ diyor, “madem yaşam tarzıma müdahale var, madem haklarıma kısıtlamalar var, alırım elime silahı, dağa çıkarım” diyor. Bu anlayışa göre senin PKK’dan farkın ne?

Ey eline silah alarak dağa çıkmaktan bahseden adam, peki o zaman senin PKK’dan farkın ne? Bu anlayışınla, bu söyleminle, “PKK haklıdır” deme arasındaki fark ne? PKK senin o zaman yapmak istediğini işte şimdi yapıyor. Aranızdaki fark, sadece zaman farkı mı? Bu söyleminle “potansiyel terörist” oldun şimdi. Hani hatırlarsan bir zamanlar bazıları “potansiyel irticacı” diye suçlanıyorlardı ya, işte öyle bir şey...

Olmaz öyle şey! Hem PKK’ya karşı olacaksın, hem de aynı dili ve yöntemi kullanacaksın, olmaz öyle şey! Sen yapınca iyi olacak, el yapınca kötü olacak, öyle mi? Sen yapınca kahraman olacaksın, Köroğlu olacaksın, PKK yapınca terör olacak, vatan hainliği olacak, öyle mi? Olmaz öyle şey. Terör terördür ve lanet bir şeydir, ha sen yapmışsın, ha başkası...

Merak ettiğim bir şey var; size bu imtiyazı kim verdi? Siz neye göre kendinizi dev, alemi cüce görüyorsunuz? Sizi kim yetiştirdi böyle? Niye bu kadar büyük, niye bu kadar başka, niye bu kadar imtiyazlısınız başkalarından? Sizin damarlarınızda dolaşan nasıl bir kan? Niye sıradan bir vatandaş

olamıyorsunuz? Niye tevazuyu bilemiyor, herkes gibi olamıyorsunuz? Niye bu kadar alemin akıllısısınız?

İşte PKK, işte İRA, işte ETA, işte bilmem ne terör örgütü dünyada... Dinlerseniz, hepsinin de bir hikâyesi var. O yüzden elinde silah, dağa çıkmışlar. Onlar da senin gibi kendilerini haklı sanıyorlar. Şimdi sen de aynı dili konuşmaya başladın onlarla.

Bizden bir tavsiye sana, alırsan tabi. Söylemin eyleme geçmeden vazgeç bu havalardan. Halkı tehdit etmek akıl karı değil. Mesut Yılmaz bile bir zamanlar “kuru gürültüye pabuç bırakmam” demişti. Çok gördü bu millet savrulan tehditleri. Durup dururken dış göstermenin alemi yok. Yemezler, milletin tehditlere artık karnı tok...

Gözüm Yaşardı Faziletinden

“Böyle zamanlarda okunur” diye Ertuğrul Özkök’ü açtım. Hani şu dağa çıkmaktan bahseden yiğidi. Gözlerim yaşardı masumiyetine. Bakın ne diyor:

“Yıllar önce, Refah Partisi'nin kapatılması için hukuki süreç başladığında gazetemizin sahibi Aydın Doğan düşüncesini çok net bir ifadeyle şöyle özetlemişti:

"Ben halkın oy verdiği bir partinin kapatılmasını içime sindiremiyorum."

Ben de aynı düşünüyordum. Oysa Refah Partisi, Hürriyet Gazetesi ve Doğan Grubu'na karşı insafsızca bir baskı kampanyası yürütmüştü. Üç ayrı devlet kurumunun müfettişleri her tarafımızı didik didik etmiş, benim odamda bile arama yapmıştı. Allah'a şükür bu denetimlerin hepsinden yüzümüzün aklıyla çıktık. Biz, işte bu Refah Partisi'nin kapatılmasını içimize sindiremediğimizi açık açık yazdık. Bugün de aynı düşüncedeyim.” 49

Peki, o partiyi o günlere getiren manşetler kimindi? “Büyük Taarruz” gibi... “Topyekûn Savaş” gibi... Dalganızı geçin amma, faziletfuruşluk da neyin nesi? Sindiremiyormuş...

Bir de tavsiyesi var üstelik: “Buna sevinen siyasilere de şunu söylemek isterim: Bir partiye karşı mücadelenin tek etkin yolu, onu sandıkta yenmektir. Demokrasilerin içine sindirmesi gereken de budur.”

Yok ya! Dağa çıkacak adam, geç bunları geç. Siz sandıkta yenemeyeceğinizi anladınız, çare arıyorsunuz. Çare eskiden darbeydi, devri bitti. Şimdi “yargı devrimi” gibi post modern darbe devri başladı. Sayenizde destek de buluyor az da olsa.

Ha, bir de senin şu “dağa çıkma” çaren var. O ne oldu sahi? Bu gün niye hatırlatmadın? Şimdi niye hukuk demeye başladın? Yalçın Küçük de “giyin kalpakları, Erzurum’da buluşmaya” diyordu hani. Sen niye gitmedin? Dağdan daha kolay değil mi?

Bunlar hikâye, esas ağzındaki baklayı çıkar sen. Çıkarılmışın zaten: “Bu bir hukuki süreçtir. Hepimiz bunu saygıyla ve sessizce izlemeliyiz. Yargıyı şu veya bu yönde etkileme çabalarının sonuç vereceğine inanmıyorum.”

Evet, amacın, “kuzu kuzu teslim olun, bizi çok uğraştırmayın” demek. Bunu saklamak için akıl bile vermişsin. Herhalde bir teşekkürü esirmez artık AKP liler.

Son olarak bir tavsiye de ben yapayım bari alırsa. Ertuğrul Günay’a bozulmuş, diyor ki: “Sızmışlar...”

“Sızan kim?

Bir başka ülkenin gizli ajanları mı?

Bir terör örgütünün militanları mı?

Hayır, bahsettiği insan, Türkiye Cumhuriyeti Yargıtay Cumhuriyet Başsavcısı.

Yani bu ülkenin üniversitesinden mezun olmuş, bu ülkenin yargısında yıllarca görev yapmış, bu ülkenin kanunlarına göre başsavcılığa yükselmiş bir insan.

Ertuğrul Günay bu sözünü derhal geri almalıdır.

Bu son derece vahim bir laftır ve kendini demokrat sanan bir insanın hayatı boyunca altından kalkamayacağı kadar ağır bir demokrasi ayıbıdır.”

Sen ve gibileriniz yıllardır az mı yaptınız bu “sızmışlar” edebiyatını dindarlara karşı?

“Dinci kadronun devleti ele geçirmek için devlete sızma tehlikesini” az mı okuduk sizlerden?

Bari şimdi söyleyin bakalım, “Sızan kim? Bir başka ülkenin gizli ajanları mı?”

Ya Özkök Efendi, söyle bakalım, onlar da “Yani bu ülkenin üniversitesinden mezun olmuş” değıller miydi?

Esas içine bunlar sinmesin... Bu çifte standartlar...

Atalar boşu mı demişler: “Keser döner sap döner, bir gün gelir hesap döner” diye?

Ele “ağzını tut” diye baba, pardon “kara gün dostu” nasihatı vermek kolay tabi. Yiğitlik, el için istediğini kendin için de yapmaktır.

Bu ne iştir; “Ele verirsin talkını, kendin yutarsın salkımı.”?

Anlaşabilir miyiz?

Biz bu ülkenin alını açık özgür ve eşit bireyleriyiz. “Zenci” veya “Kunta Kinte” değıliz. Bunu böyle kabul ederek masaya oturursanız, biz de varız. Değılirse, hak batıl mücadelesi ezelden ebede devam edecektir, biz bunu bilmiyor değıliz.

Ertuğrul Özkök, “bazı gerçekleri tescil etmekle işe başlamamız gerekiyor” diyerek bazı mutabakatları “tamam” sayıyor ve sonra da soruyor: “Geriye ne kalıyor? Anlaşamadığımız noktalar.

Onları da alt alta yazalım. Türban mı dediniz? 18 yaşını geçmiş kız çocuğuna üniversitenin yolunu mu açalım? Peki evet. Ama bunun sınırı ne olacak? Devlet daireleri, TBMM, ilköğretim, lise? Onun garantilerini de yazalım.

Sonra imam hatip okullarına gelelim. Tevhidi tedrisat ortada. Onu da yazalım.

İçki yasakları, hayata müdahale, mahalle baskıları...

Hep birlikte, sağduyu ile düşünelim. Düşünelim ve başkalarının bizim üzerimizden "ılımlı İslam" vesaire gibi safsataları uluslararası politika mezesi haline getirmesine izin vermeyelim.

İşte size bir toplumsal mutabakat paketi. Mükemmel veya değil. İtirazı olan mı var?

Eklenir, çıkarılır, uzlaşılır.

Öyleyse sorun ne?

Sorun, güven sorunu.

Öyleyse işe oradan başlamak gerekiyor.”50

Şu satırlar önemli:

İşte size bir toplumsal mutabakat paketi. Mükemmel veya değil. İtirazı olan mı var? Eklenir, çıkarılır, uzlaşılır.”

Önemi, uzlaşma istemesindedir. İyi niyetindedir. “Tenezzül”ündedir.(!)

Ama mutabakat olur mu bilemem. Daha birinci maddede bir sürü sorun var. Anlaşıyor ki aramızdaki uçurum, sanıldığı kadar kısa ve küçük değildir. Ama mutabakatta açık olmak faydalıdır. Şimdi biz de konuşalım:

İlk madde şu: “18 yaşını geçmiş kız çocuğuna üniversitenin yolunu mu açalım? Peki evet. Ama bunun sınırı ne olacak? Devlet daireleri, TBMM, ilköğretim, lise? Onun garantilerini de yazalım.” Diyorsunuz.

Sayın Özkök, üniversiteli kızlarımızın başlarını örtmelerini istemelerinin gerekçesi nedir?

“Dinleri öyle istediği içindir”, değil mi?

Evet, öyledir.

“Din özgürlüğü” açısından onlara bu hakkı verdik. Güzel. Ama dinin bu emri, sadece üniversiteli kızlara mı

özeldir, yoksa devlet daireleri, TBMM, ilköğretim, lise dâhil akıllı balığ olmuştun bütün Müslüman kızlara ve kadınlara mı?

Tabii ki bütün kadınlara. Dinin emri gayet açık ve Diyanetin fetvası ortada. “Açık değil” diyenin inancı kendisini bağlar.

EEG, bu bir hak ise, “Ama bunun sınırı ne olacak?” diye sormanın anlamı nedir? Hangi garantiyi neden istiyorsunuz? Herkese hakkını verirsiniz, zaten sorun kalmaz.

“Yok, ben kadınların yarısına haklarını veririm, yarısına vermem” dersiniz, ölçünüz ne? Bu keyfiliği inatla sürdürmenin mantığı nedir? Nere gitti insan hakları? Başörtüsü ile üniversitede yok olmayan laiklik, liselerde olursa neden yok olacak?

Görüyorsunuz ki mutabakat öyle kolay da değildir. Daha birinci maddede takılıp kaldık. Geridekilere de bir sürü itirazımız var.

Siz, üstü örtülü “verdiklerimizle yetinin” diyorsunuz. Bu sözde, bu tavırda insan hakları yok, insanlık onuru yok, din ve vicdan özgürlüğü yok, hukukun üstünlüğü yok, eşitlik ve adalet yok, değer verdiğinizizi söylediğiniz laiklik de yok. Nasıl içinize sınıyor bilmem ki?

Evet, biz bu ülkenin alını açık özgür ve eşit bireyleriyiz sayın Özkök. “Zenci” veya “Kunta Kinte” değiliz. Bunu böyle kabul ederek masaya oturursanız, biz de varız. Değilse, hak batıl mücadelesi ezelden ebede devam edecektir, biz bunu bilmiyor değiliz.

Son olarak şu notu da düşelim; bunlar “anlaşabiliriz” diyenler içindir. Yoksa “ne zaman adam oluruz?” diye kendisi sorup, “Özgürlük istediğini söyleyenlerin gerçekte ne istediğini anladığımız zaman” diye kendisi cevaplayan Fatih Altaylı gibilerle oturup konuşmak bile zordur.

Ne diyor o, biliyor musunuz?

“Değerli okurlar.

İşte Türkiye Cumhuriyeti'nin karşı karşıya olduğu durum bu....

Türkiye Cumhuriyeti'nden alınmak istenen rövanş bu.
Bunun kılıfı özgürlük.
Bunun kılıfı demokrasi.
Bunun kılıfı liberalizm.
Yerse.
Yemezse zorla.
Öyle diyorlar.”⁵¹

Zaten sizden ne özgürlük, ne demokrasi dilenen yok. Sizden öğrendik; “hak verilmez, alınır”mış. Elinizde “el sopası” var diye sizden korkacak değiliz. Gönül isterdi ki siz de “el sopasıyla” tehdit edip meydan okumasaydınız. Yiğitliğe yakışmıyor.

Oktay Ekşi Örneği

Oktay Ekşi bana ve her Müslümana “ilkel ve bağınaz kafa” diyor. Daha başından ifade edeyim, “mukabele-i bil ‘misil” hakkımız vardır, aynen kendisine iade olunur. Bu davranışı çok ilkeldir, çünkü benim ve Müslümanların inancına saygısı yoktur ve aşağılamaktadır. Oysa onların ilkesine göre ilkeli insanlar, başkalarını, kendileri öyle inanmasalar da inançlarından ötürü aşağılamazlar. Bunu bile bile çiğneyen ve benim ve bütün Müslümanların inancını “ruhi sakatlık, ilkel ve bağınaz bir zihniyet” diye hakaretler ederek aşağılayan bir adam, kendi ölçülerine göre de ilkel ve bağınaz değil de nedir?

Oktay Ekşi AK Parti’yi ve yöneticilerini eleştireceğim derken haddini aşmıştır ve bütün Müslümanlara ve onların aziz dinine hakaret etmiştir. İçkiyi sevdiği yazısından belli. Acaba bunları aklı başında bir zamanında mı yazmıştır?

Derhal bütün Müslümanlardan özür dilemelidir.

Şu cümlelere bakın Allah aşkına: “Bunlarda bir ruhi sakatlık var. Alkollü içkiyle karşılaşınca kırmızı görmüş boğa gibi huzursuz oluyorlar.”

51

http://www.fatihaltayli.com.tr/content.cfm?content_id=3680

Bunu bir Müslüman bir Müslümana nasıl söyler?

İlkel Kafa

Kendisini şahsen tanımam, ama zannım odur ki; Oktay Ekşi'ye "Hangi dindensin?" diye sorsak, büyük bir ihtimalle, "Ben de Müslümanım" diyecektir. Biz de kendisine "hayır, sen kâfirsın" diyecek değiliz. Ancak, belki yaptığı densizliğe pişman olur diye bazı bilgiler vereceğiz. O kafadan ummam ama bir ihtimal "imanımı kurtardın" diye belki teşekkür eder.

Bir kere hiçbir Müslüman Allah Teâlâ'nın kesin emir ve yasaklarını, yani farz ve haramları tartışmaz. Ya kabul eder, Müslüman olur. Ya reddeder, kâfir olur. Allah Teâlâ bu açıdan insanları özgür bırakmıştır. Ancak Müslüman olmayı iyi görerek emretmiş, kâfir olmayı da çirkin görerek nefyetmiştir. Dileyen kâfir olur, dileyen Müslüman. Ama sonuçlarına da katlanır.

Allah Teâlâ'nın kesin emir ve yasaklarına inanmak farz olduğu gibi, Müslüman olmak ve öyle kalmak için de şarttır. Ama bir Müslümanın o emir ve yasaklara uyması, amel ederek gereğini yapması, her ne kadar farz ise de, şart değildir. Yani o emir ve yasaklara uyan iyi bir Müslüman olarak sevap ve mükâfat alır, uymayan ise kötü bir Müslüman olarak günahkâr olur ve cezayı hak eder. Tövbe kapısı ölürlen son an hariç her zaman açıktır. İşlediği günahlardan ötürü Allah Teâlâ'ya tövbe eden bir kimsenin O, günahlarının topunu birden bağışlayabilir. Buradan ötesi O'na kalmıştır.

Buna göre alkollü içkiler Allah Teâlâ tarafından kesinlikle yasaklanmıştır. İşte ayet: "Ey iman edenler! Şarap, kumar, putlara kurban kesilen sunaklar, fal okları, şeytana ait murdar işlerden başka bir şey değildir. Bunlardan geri durun ki felah bulasınız. Şarap ve kumarla Şeytanın yapmak istediği tek şey, sizin aranızda düşmanlık ve kin salmak, sizi Allah'ı zikretmekten ve namazdan alıkoymaktır. Artık bu habisi şeylerden vazgeçtiniz değil mi? Allah'a itaat edin, Resûlullah'a itaat edin ve onlara karşı gelmekten sakının. Eğer ona sırtınızı

dönerseniz bilin ki Peygamberimizin görevi sadece tebliğden ibarettir.”⁵²

İçki hakkında birkaç ayet daha vardır ama nihayet bu ayetlerle kesin hüküm halinde haram kılınmıştır.

Şimdi Oktay Ekşi ve gibilerine faydalı olmak niyetiyle bir iki ilkeyi daha - teşekkür bile beklemeden - hatırlatalım: Bir insan İslam’a girdiği gibi, bilerek veya bilmeyerek çıkabilir de. “Ben ne yaparsam, ne edersem dahi Müslümanım” diye bir şey yok. Müslüman kalmak için anadan Müslüman doğmak(!) yetmez. Başka şeyler de gereklidir.

Nedir o şeyler?

Akait kitaplarımız imanın sağlıklı ve Allah Teâla katında geçerli olmasının şartlarını genellikle üç maddede özetlerler:

1.İman, hayattan ümit kesildiği son anda, yani ölüm anında olmamalıdır.

2.Hiç bir iman esası inkâr edilmemeli, yalanlanmamalıdır. Çünkü iman bir bütündür, bölünme ve parçalanma kabul etmez. İman esaslarından birini inkâr, tümünü inkâr gibidir.

3.Farz ve haram gibi dini hükümlerin, kanunların, emir ve yasakların, iman esasları gibi güzel ve faydalı olduğuna, fert ve toplumun dünya ve ahiret saadetini temin ettiğine kesin inanmalı, bunları yaşamada inat ve kibirlilik göstermemeli, bunları zamansız, yararsız, çirkin, çağdışı, gericilik, yobazlık ve bağnazlık olarak görmemeli, ne bunlarla, ne de bunlara inanıp yaşadığı için Müslümanlarla alay etmemeli, küçük görmemeli, hafife almamalı ve gıcık kapmamalıdır.

Aksi takdirde, kişi kendini mümin saysa da hiç şüphesiz o, Allah ve Müslümanlar katında mümin değildir. Bu, Allah adına ahkâm kesmek değil, Allah’ın bildirdiği ilke ve ölçülerini ortaya koymaktır.

---

⁵² Maide, 90-92.

Bu bilgilerden tereddüdü olanlar, Diyanetin veya İlahiyat Fakültelerinin bastıracağı kitaplara bakabilir, telefon açıp sorabilirler. Hadi bir yardım daha yapalım; işte şu bilgiler de Diyanet'in internet sitesinden alıntılanmıştır:

“Mümin, iman esaslarından birini inkâr anlamına gelen tutum ve davranışlardan kaçınmalıdır. Meselâ Allah Teâlâ'yı ve bütün peygamberleri tasdik edip de Hz. Muhammed'in peygamberliğine inanmayan yahut farz veya haram olduğu kesin olarak bilinen bir hükmü, meselâ namazın farz, şarap içmenin haram olduğunu kendi hür iradesiyle inkâr eden yahut alaya alan, puta, haça vb. şeylere tapan bir kimseye mümin denilemez.”⁵³

Bütün bunlardan sonra “Bunlarda bir ruhi sakatlık var. Alkollü içkiyle karşılaşınca kırmızı görmüş boğa gibi huzursuz oluyorlar.” Diyen Oktay Ekşi ve gibilerine çağrımız şudur:

Evet, biz Müslümanlar, “Alkollü içkiyle karşılaşınca “kırmızı görmüş boğa gibi huzursuz oluyoruz,” çünkü o “şeytan işi bir pisliktir” ve Allah Teâlâ onu haram kılmıştır.

Allah Teâlâ'nın “pistir” diyerek haram kıldığını “çirkin görmek”, imanımızın gereğidir. İşte onu ifade eden ayet-i kerime:

“Allah size imanı sevdirdi ve onu kalplerinizde güzelleştirdi; inkârdan, fasıklıktan ve isyandan ise sizi öğrendirdi.”⁵⁴

İnşallah ayık bir zamanınızda bu ve yukarıdaki ayetlerin meal ve tefsirine bakarsınız.

Fakat ey Ekşi, “Bunlarda bir ruhi sakatlık var” diyorsun ya, işte onda yalan söylüyorsun ve çok çirkince hakaret ederek aşağılıyorsun. Oysa Kur'an-ı Kerim'de “fi gulûbihim maraz – kalplerinde hastalık vardır”⁵⁵ ifadesi vardır ama o münafıklar

---

⁵³ <http://www.diyamet.gov.tr/turkish/default.asp>) (20 Ekim 2008)

⁵⁴ Hucurat, 7.

⁵⁵ Bakara, 10.

içindir. Nifak nedir, münafık kimdir, sen ve gibileriniz bilir misiniz bilemem, ama bildiğim bir şey varsa o da bu yaptığınızdan utanmalısınız. Utanmalı ve özür dilemelisiniz.

Bizden size son tavsiye; eğer Müslümansanız, imanınızı koruyunuz. Değilseniz, “çağdaş” bir insan olunuz da kimsenin inancına hakaret ederek aşağılamayınız.

Öfke Akli Bozarmış

Ne diyor Oktay Ekşi, okuyalım: “Şimdi ne görüyoruz? Tüm gürültü patırtının amacı "silahların bırakılması" imiş. Demek ki yarın PKK adına bir açıklama yapılsa ve "silahları bırakıyoruz" dese yani cinayet işleyen kişi gidip de karakola, "Ben karımı öldürdüm. Buyurun bu silahımı alın" diyerek teslim olsa onun hakkında işlem yapılmasına gerek kalmayacakmış gibi bir yaklaşım söz konusu.”⁵⁶

Kim demiş işlem yapılmasın diye?

Başbakan “silahları bırakılırsa operasyona gerek kalmaz” demiş...

“Olur mu?” diyor Oktay Ekşi. Bir de benzetme yapıyor: “yani cinayet işleyen kişi gidip de karakola, "Ben karımı öldürdüm. Buyurun bu silahımı alın" diyerek teslim olsa onun hakkında işlem yapılmasına gerek kalmayacakmış gibi bir yaklaşım söz konusu.” İşte mantık bu!

Lafı anlamamak mı bu, yoksa işine geldiği gibi yorumlamak mı? Kelimelerin ırzına geçme ve anlamı kirletme işte böyle bir şey...

Oktay Ekşi bunu anlamayacak adam mı? Herhalde değil. Peki, neden yapar bunu?

Kanaatimce şaşırtan şartlanmışlıktan, önlenemez hasım duygulardan... “Kin ve nefret akli bozar” demişler boşuna değil.

Oysa başbakan “silahları bırakılırsa operasyon olmaz” diyor. Peki, bu sözden, “haklarında işlem yapılmaz” manası

---

⁵⁶ Hürriyet, 17 Kasım 2007

nasıl çıkar? Hele de verdiği misale bakın. “Adam karısını öldürmüş, karakola gelmiş ve teslim olmuş.” İyi etmiş. Peki, ne diyecek polis ona? “Git kardeşim, kaç git. Teslim olma. Ben seni arayacak ve kaçtığın yerde kıştıracağım” mı diyecek? Memnun olmayacak mı gelip teslim olmasından?

Aynen bunun gibi, teröristler silahlarını bırakıp teslim olurlarsa, başbakan onlara “Ne diye gelip teslim oluyorsunuz kardeşim. Gidin Kuzey Irak’a ve benim operasyon yapmamı bekleyin, sizi ben getireceğim veya orada öldüreceğim” mi demeli?

Evet, Oktay Efendi, başbakan böyle mi demeliydi?

Operasyon yapmama başka bir şey, teslim olanı yargıya teslim edip cezalandırmama başka bir şeydir. Bağcı dövmek hırsı adamı nerelere götürüyor görüyor musunuz?

Yere Batsın Eğer Buysa

Kendisini gerçek “özgürlükçü” ve “çağdaş” diye adlandıran kimilerine göre başörtüsüne hayat hakkı yok. Çünkü ona hayat hakkı verirseniz, şeriat gelir ve herkesi örter. Peki, şeriat nedir?

Onlara göre “despotizm”. Yani özgürlüklerin katli. Neûzü billah!

Bunlara göre İmam hatiplere de geçit verilmemeli, Kur’an kurslarına da. (Sanki veriliyor da) Hatta son zamanlarda Cuma günleri tıklım tıklım dolan camileri de yıkmalı, ya da depo yapmalı. Çünkü buralar dolarsa, şeriat gelir...

Bu anlayışın devamı namaza da, oruca da, hacca da, kurbanaya da, zikrullah’a da, Kur’an okumaya da.... hayat hakkı verilmemeli. Çünkü bunlar da şeriatın emri. Bunlar da yapılırsa ülkeye bir gün şeriat gelebilir.

Nedir şeriat? Siz şeriatı biliyor musunuz?

“Evet” diyorsanız sorarım, “nerde öğrendiniz?” Hani yasaktı onu öğrenmek? Nasıl becerdiniz bunu? Gidip biz de

öğrenelim bari oradan. Çünkü onun öğrenimi bu ülkede yasak olduğu için biz tahsil edemedik onu.

Şöyle de sorabiliriz konuya açıklık getirmek için: “Şeriat bu ülkede hiç uygulandı mı?”

Evet, uygulandı. Peki, o zaman gayr-i Müslimlere bir baskı yapıldı mı? Kiliseler, havralar yıkıldı mı? Yahudiler, Hıristiyanlar, Rumlar, Ermeniler kılıçtan geçirildi mi?

Hayır. Hiç olmadı bunlar. Kibar kibar içimizde yaşadılar asırlarca.

Peki, şeriata bu iftira niye?

Oktay Ekşi diyor ki: “İslam tektir. Üstelik o sadece din değildir. Aynı zamanda bir devlet yönetimi, sistemidir. Kabul et, etme... Gerçek budur. O nedenle bir insanın saf olmadıkça, aptal ve cahil olmadıkça... Bir ihtimal daha var, -hadi yumuşatarak söyleyelim- Şah dönemi İran’ında Humeyni’yi "özgürlükçü" sanan hayalci aydınlar gibi (...) olmadıkça böyle bir tablo içinde "türbanı serbest bırakmak, özgürlükçü anlayışın gereğidir" demek mümkün değildir.”

Bunlara göre türbana izin vermeyi istemek ne oluyormuş anlaşılıyor mu?

“Saflik, cahillik, aptallık, hayalcilik”...

Bu ülkede “türban yasağı kalksın” diyen milyonlarca insan var. Meğer memlekette ne kadar da saf, cahil, aptal ve hayalci varmış. Aziz nesin de bir zamanlar bunun gibi millete “aptal” demişti de adamı düdüğe koyup öttürmüşlerdi...

Devamında şöyle diyor Bay Ekşi: “Bu kardeşlerimize göre bizler, gereksiz yere korkular üreten, bu korkuları insanlara aşılamaya çalışan -ve bir takım aptallara göre de aslında din düşmanı olan- insanlarız. Oysa hem demokratik düzeni hem de laik sistemi savunan o nedenle de gerçek özgürlükçü olan bizleriz.”

Peki, biz ne yapalım şimdi Sayın Ekşi? Laik ve özgür kalalım diye “bir tane” olan İslam’dan vaz mı geçelim? İslam olarak kalmak, onu öğrenmek ve yaşamak, bizi “şeriat despotizmine” götürecekse, söyler misin biz ne yapalım?

Atalım mı bu İslam'ı? Sizin gibi “özgür” mü kalalım? İslam aynı zamanda devlet dini ise, biz de ona bağlı kaldıkça laik ve özgür olamayacaksak, İslam'ı atmaktan başka ne kalır geriye?

Ama siz, sizi “dini atmış” gören “aptallara” da kızılıyorsunuz. Yoksa şöyle mi demek istiyorsunuz: “Ben dini attım, ama ona düşman değilim. Siz de düşman olmayın ama sonu “şeriat despotizmi”ne varan İslam'ı atın”

Bunu mu diyorsunuz? Nedir öneriniz? Hadi siz söyleyin, ne yapalım şimdi biz?

Önce şunu herkes bilmeli; İslam akaidine göre, Kur'an ve Mütevatir sünnetin belirlediği bir dinî esasî inkâr etmek, küfürdür. Buna göre Kur'an'ın devlet ve toplum hayatı ile ilgili ayetlerini inkâr etmek dinden çıkmadır, mürtet değildir. Hatta akait kitaplarımız, “alay etme, küçük görme, faydasız görerek beğenmeme de, aynen inkâr gibi kişiyi dinden çıkarır” diyor. İnanmıyorsanız, hadi bizim siteye bakınız demeyelim, Diyanet'in ilmihaline ve bastırıldığı ilgili bütün kitaplarına bakabilirsiniz. Ya da açar telefonu sorabilirsiniz Diyanet'e.

Bakınız sayın ”gerçek özgürlükçüler”, eğer siz, iddia ettiğiniz gibi gerçekten uygar, çağdaş ve özgürlükçü insanlarsanız, önce inanca saygıyı öğreniniz. Adam ineğe mi tapar, Allah'a mı tapar, Budist mi olur, şeriatçı mı olur, ne sizi, ne de başkalarını ilgilendirmez. Size düşen hangi inanç olursa olsun, kabul etmeseniz de saygılı olmaktır, o kadar.

İnsan hakları diye, din ve vicdan özgürlüğü diye, düşünce ve ifade özgürlüğü diye bir şey duydunuz mu siz? İşte onlara dayanarak söylüyoruz bunları...

Herkes bilsin ki şeriat despotizm de değildir. O, her çağın ihtiyacını karşıladığı gibi, çağdaş insanların da ihtiyaçlarını en güzel bir şekilde karşılayacak bir sistemdir. Kabul eder veya etmezsiniz, bireysel bir tercihtir, kimse karışmaz. Burada size şeriatı anlatacak da değiliz. Merak eden okur, araştırır. Bizim sitemiz bile yeterlidir gerçekten ilim peşinde olana. Daha geniş mi öğrenmek istiyorsunuz?

Tıklarsınız mesela Hayrettin Karaman Hocanın sitesini, öğrenirsiniz.

Ama çağdaş ve gerçek özgürlükçü olduklarını söyleyenlere bir sorum var: “Diyelim ki biz, sizin “despotizm” dediğiniz şeriata, “insanın gerçek özgürlüğüdür” diye inandık iman getirdik, o zaman biz, temel insan haklarından faydalanamayacak mıyız? Sizin insanlık, özgürlük ve hak anlayışınız bu mudur?”

Yani kim sizin gibi düşünüyorsa o “insandır ve “hakları” vardır. Değilse ona insanlara mahsus hak mak yoktur, öyle mi?

Çağdaşlık bu mu sizce?

Yere batsın eğer buysa!

İlhan Selçuk Örneği

Canınız mizah mı istiyor? Öyleyse bazı yazarlarımız vardır, tavsiye ederim, onları okuyunuz. Ama önce karar verin; eğer amacınız mizah ise, okuyunuz. Değilse, hazır ki keyfinizden de olursunuz karışmam.

İşte size bu türe giren iyi bir örnek yazı. Buyurun okuyun: Mesela Kur’an-ı Kerimin bir Müslüman için değerini mi öğrenmek istiyorsunuz?

“İyi bir Müslümanın rehberi doğrudan Kuranıkerim'dir. Aymaz kişilere, çokbilmişlere, kendisinde bir hikmet görüp ulema geçinenlere bösüverin. Müslümanlıkta papazlık yoktur. Kendi aklınıza güvenin...

Allah'ın kitabı Kuranıkerim'i bilmeyen, Müslüman değil, Müslüman mukallidi olur...”

Ne güzel değil mi?

“Güzel de, mizah bunun neresinde?” dediğinizi duyar gibiyim. Öyleyse başlayalım Kur’an-ı Kerim okumaya.

Ama olmaz.

Neden?

Bu gün Cuma değil! Yazar öyle diyor: “Bugün cuma değil.. Pazar. Ama olsun, ben Kuranıkerim'deki tesettüre,

türbana, kadına ilişkin kutsal ayetleri sizinle paylaşmak istiyorum.”

Demek Kur'an Cuma günü okunurmuş...

Ama demek Üstat bu ilkeye de çok bağlı değil ki, “olsun” demiş ve Pazar günü de Kur'an-ı Kerim okumuş. Hem okumuş, hem de yazmış...

Dediği gibi “kadınlar, cariyeler, tesettür” hakkındaki ayetleri okumuş ve bazılarını da yazmış.

Niye okumuş ve yazmış?

Bu soruya alındığınızı görür gibiyim.

Adam Kur'an-ı Kerim hakkında ne güzel şeyler demişti az önce, şimdi böyle bir soru doğru olur muydu?

“İyi bir Müslümanın rehberi doğrudan Kuranıkerim'dir...” demişti.

Demek Kur'an-ı Kerimi rehber edinmişti de onun için okumak istiyordu.

“Allah'ın kitabı Kuranıkerim'i bilmeyen, Müslüman değil, Müslüman mukallidi olur...” demişti.

Ne güzel söylemişti değil mi?

Demek adam mukallid değil, iyi bir Müslüman olmak istiyordu...

Ve de “Aymaz kişilere, çokbilmişlere, kendisinde bir hikmet görüp ulema geçinenlere boşverin...

Müslümanlıkta papazlık yoktur...

Kendi aklınıza güvenin...” demişti.

Herhalde kendisi de çokbilmişlere, ulema geçinenlere değil, kendi aklına güvenmişti. Onu için okuyordu. Öyleyse ikinci mizaha hazır olun.

Dediği gibi Kur'an-ı Kerimden ayetler yazmış birkaç tane. Ve hükmünü vermiş: “Görüldüğü gibi Kuranıkerim'de kadın-erkek eşitliği olmadığı gibi, cariye ve köle düzeni vardır. Demek ki İslam'ın anayasasında çağımızın insan haklarını benimsemek yolu kapalıdır... Önce bu gerçekler herkes tarafından biline!”

Önce Kur'an-ı Kerimi bu kadar öv, rehber et kendine, "Allah'ın kitabı Kuranıkerim'i bilmeyen, Müslüman değil, Müslüman mukallidi olur..." de, sonra da o kitabın "çağımızın insan haklarını benimsemek yolunu kapattığını, kadın-erkek eşitliğini reddettiğini, cariye ve köle düzenini savunduğunu" söyle.

Bunları okuyan sormaz mı adama "Bu nasıl rehber böyle?" diye?

Övmüş mü oldu şimdi bu Kur'an-ı Kerimi böylece?

Mizah bitmedi daha...

Az sonra da şunları yazmış: "Atatürk devrimi Anadolu Türklüğüne ve Müslümanlığına çağdaşlığın, uygarlığın, insanlığın yolunu açmıştır..."

Hani Kur'an-ı Kerim kapamıştı o yolu?

Sen değil miydin az önce "Demek ki İslam'ın anayasasında çağımızın insan haklarını benimsemek yolu kapalıdır" diyen?

Kapalı olanı kim, nasıl açtı?

Mizah daha bitmedi.

Bay Selçuk yazar da mizah biter mi?

Kur'an-ı Kerimden ayetleri delil getirerek "tesettürlü sıkma başları" cehenneme atmış bay yazar.

Hüküm de oldukça sert: "Bunlar Müslüman değil, kutsal Müslümanlığı kullananlardır..."

Topu cehennemliktir; çünkü Anadolu insanına en büyük kötülüğü yapıyorlar..."

Topu cehennemlik mi?

Allah Teâla'nın işine karışmam ben Selçuk gibi.

Mizahın daha gerisi var, asıl bunları kimin için yazdığı şu satırlarda belli oluyor: "Bugün Çankaya Köşkü'nde bir türbanlı hanım var..."

Başbakanlık Konutu da bir türbanlı hanımın elinin altındadır..."

Onlar da cehennemlik mi?

Ben ona da karışmam.

Bütün bunları yazarken acaba ayık mı idi, ona da karışmam.

Ama bir sorusu var ki onu önemli buldum ve onun gibi ben de soruyorum:

“Peki, türban devletin ve de hükümetin doruklarına tırmandı diye Türkiye eskisinden daha çok mu Müslüman oldu?”

Daha çok Müslümanlık kimi niye rahatsız eder, işimiz mizah olunca hadi diyelim ona da karışmam ama bay yazarın üslubuna bakarsanız sorunun cevabına “hayır” dediğini anlarsınız.

Yok, yaygarasına, feryad-u figanına, öfkesine, topunu cehenneme yollamasına bakarsanız “evet” dediğini çıkarırsınız.

Sahi siz ne dersiniz?

Yalçın Doğan Örneği

Biz bu meseleyi yıllardır konuşurduk eşimizle dostumuzla. Ama böylesine bir tesbitin batılılardan geleceğini ve bunu da Yalçın Doğan’ın yazacağını tahmin etmezdik.

Avrupa sosyal demokratları, 21. Yüzyılda Sosyal Demokrat Dış Politika isimli bir kitap yayınlamış. Avrupa’daki bütün sosyal demokrat liderlerin makalesi yer almış bu kitapta. Türkiye’den ise tek bir isim varmış.

Avrupalı sosyal demokratların çıkardığı kitapta, ne CHP lideri Deniz Baykal’ın, ne DSP lideri Zeki Sezer’in adı yer alıyormuş. Tek isim Recep Tayyip Erdoğan’mış ve tek makale de ondanmış. Hürriyet yazarı Yalçın Doğan, bunun üzerine bir yazı yazmış.

Erdoğan makalesinde bildik şeyleri tekrar etmiş: “AB’yi farklı felsefe ve kültürlerin merkezi olarak tanımlıyor, çatışma yerine barışın, temel hak ve özgürlüklerin garantisi olarak görüyor. İkiyüz yıldır süren Batılaşma çabalarına dikkat çekerek, Türkiye’nin tarihsel olarak değişime hep açık olduğunu vurguluyor. Ekliyor:

"Türkiye'nin AB üyeliği, Avrupa'nın çok kültürlülüğü kabul ettiğinin dünyaya mesajı olacaktır. Türkiye'yi Müslüman olduğu için dışarda bırakmak isteyenlere karşı, farklılığı gerginlik kaynağı olarak görenlere, tam bir yanıt olacaktır."

Erdoğan yazısının sonunda, Türkiye'nin uluslararası alanda oynadığı rolü belirtiyor. Lübnan ile İsrail-Filistin barış girişimlerini örnek veriyor."

Biz ne garip bir milletiz. Bütün dünyada sosyal demokratlar halk için vardır. Özgürlükten, barıştan, adalet ve eşitlikten yanadır. Cesurdurlar, inandıkları dava uğruna fedakârlıktan kaçınmazlar. Ellerindeki basın yayın gücünü bu amaçla kullanırlar.

Bize gelince, bütün bu değerleri İslam en güzel biçimde savununca, solcularımıza iş kalmamıştır.

Bizde solculuk, dünyadakinin tam tersidir. Yani statükodan yanadır ve halka karşıdır. Halka özgürlüğü çok görür. Milletini dini, imanı, eğitimi, kılık kıyafeti adına daima yasakları savunmuştur. Barış değil, kavgadan beslenir. Kendini halkından üstün görür ve yargının kendinden yana taraf olmasını ister. Ne adalet, ne eşitlik, ne özgürlük umurunda değildir. Tepeden tırnağa ideolojiktir. Ellerindeki basın yayın gücünü devletin değişmez resmi ideolojisi adına kullanır. Devrimci geçinir ama bal gibi muhafazakârdır. Ama sistemin, yani bozuk düzenin muhafazakârı. Halkının değil. Halkı, halkın dinini, örfünü, kılık kıyafetini, yaşam biçimini horlar durur. Yer yer utanır halkından...

Batıcıdır, batı hayranıdır hatta... Bu açıdan bakılınca halkına yabancısıdır. Özgürlük adına bir fedakârlığı da yoktur.

Yalçın Doğan yazısını şöyle bitiriyor: "Görüyor musunuz başımıza geleni? Elin oğlu Erdoğan'ı sosyal demokrat kabul ediyor. Deniz Baykal'ın yüzüne bile bakmıyor, onu fena halde dışarda bırakıyor. Sosyal demokratların zincirlerinden başka kaybedecek bir şeyleri kalmıyor."

Peki, ama bu satırları yazan, bu kadar gerçekleri de gören kişi, AK Parti'ye oy verecek mi, destek verecek mi şimdi?

İşte sınav burada. Bu bir samimiyet ve doğruluk testidir.

Bu ülkede geçekten bağımsızlıktan, özgürlükten, adaletten, eşitlikten, hak ve hukuktan yana olan, halkını seven ve değer veren, mücadelesinde her türlü fedakârlığa katlananlar, İslam'a bir bütün halinde talip olan Müslümanlardır.

“Hepimiz de müslümanız” diyenler için, “hayır, değilsiniz” diyemeyeceğimize göre, kelimeyi şöyle değiştirelim, İslamcılardır.

Onların siyasetteki çizgileri, atlattıkları badireler ve bu günkü statükodan dışlanma gerekçeleri de bunun açık seçik bir kanıtıdır.

Ne dersiniz, Yalçın Doğan ve aslan sosyal demokratlar bundan sonra AK Parti'li olur mu?

Hiç sanmam.

O ne yapar bilmem, ama Ertuğrul Özkök elinde silah dağa çıkmaya hazırlanıyor. Yalçın Küçük de kalpağını giymiş, naralar atarak sosyal demokratları Erzurum kongresine çağırıyor.

Kime karşı mı?

Halkın oylarıyla iş başına gelmiş demokrat bir harekete karşı.

Kısacası halka karşı.

Şu bizim sosyal demokratlar, gerçekten “aslan”dırlar...

Hem de nev'i şahsına mahsus çok özel bir aslan...

Özel ve orijinal...

O yüzden darbeci cuntalarla işbirliği suçuyla hapislerde yatarlar, hem de aslanlar gibi(!)

Camiler Açık Ama

Bizim gençliğimizin beylik sloganlarından biri de, Süleyman Demirel'in üslubuyla sunulan “Camiler açık değil

mi? Sen namaz kıldın da kılma diyen mi oldu? Oruç tuttun da karışan mı var?” cümleleri idi.

“Göğsünü gere gere ben Müslümanım diyeceksin” sözü ne kadar hoşumuza giderdi o zamanlar. Sonraları farkına vardık ki, göğsünü gere gere “ben Müslümanım” demek yasak değildi ama göğsünü gere gere Müslümanlığı yaşamak yasaktı. Müslümanlık bir vicdan işiydi ve oraya gömülmeliydi. Çıkmamalıydı dışarıya, toplum içinde gezmemeliydi, ele güne göstermemeliydi kendini, utandırmamalıydı bizi batılılarla karşı. O zamanlar çarşaf giyen bayanlara seslenen yetkilileri hatırlıyorum: “Yapmayın, bizi rezil ediyor sunu ele güne karşı!”

Ama bu günleri göreceğimizi hiç ummazdım. Evet, camiler açıldı. Fakat içine girip cemaate katılmaya memurlar korkar oldu. “Neme lazım, fişlenmeyelim” endişesi vardı. Siz istediğiniz kadar “fişlemek yasak” deyiniz, el alem BÇG kurmuş, “bu yasak” denilince devlet yasal kılıflarla BTK kurmuş ha bire fişliyor insanımızı.

“İstedikleri kadar fişlesinler” diyemezsiniz. Osmanlı Devleti, Şah İsmail ile ve Anadolu’ya sızmaya çalışan Şiilikle mücadele esnasında kırk bin fişlenmiş insanı öldürmüştür derler. Bu fişlemeler oyun olsun diye yapılmıyor herhalde. Olağanüstü bir durumda kim bilir ne zulümlerin kaynağı olacaktır.

Onun için diyoruz: camiler açık ama gidenler fişleniyor. Birileri kalkıp, “bunda endişe edecek bir şey yoktur. Bunlar birkaç işgüzarın işleridir” diyebilir. Hayır, bunlar aydınımızın en ciddi işleridir. Baksanıza, irtica ile ilgili yapılan anket ve istatistiklere; hala camiye, cemaate, cumaya gitmek bir irtica alameti olarak sayılıyor ve buralardaki artış endişe ve korku ile karşılanıyor.

Hala bazılarının “Hadi canım sende. Siz muhayyilenizden düşman üretiyorsunuz. Yok, böyle şeyler benim ülkemde” dediğini duyar gibiyim. Bir zamanlar bazı arkadaşlarla sohbet esnasında “ülke işgal altında” dediğimiz

zaman, “daha neler” diye bize şiddetle karşı çıkmışlardı. Bunlar ilim elde etmek için okuyor ama ülkenin konumunu sağlıklı değerlendiremiyorlardı. Sonra 28 Şubatı yaşayınca, “Sen haklıymışsın. Biz ise haber izlerken bu işgal manzaraları yüzünden iyice küfürbaz olduk” demişlerdi.

Yalçın Doğan’ı nasıl bilirsiniz? Hayır, hayır ölmedi canım. Soruya cevap veriniz sadece. “İşte, karşı kanatta ama güngörmüş, deneyimli, fikir sahibi ciddi bir yazar” dediğinizi duyar gibiyim. Evet, ben de öyle demek isterdim ama bakalım sunları okuyunca ne diyeceksiniz:

“Eğer o anket doğru ise, gençlerin yüzde 63’ünün cuma namazına gitmekte oluşu, Türkiye’deki sosyolojik ve siyasal değişimin inanılmaz bir göstergesi. Bu dönemde atılan tohumların nasıl tuttuğunun vahim bir sonucu.”

“Üniversitede bir genç normal olarak ne yapar? Ders çalışır, müzikle ilgilenir, sporla uğraşır, zamanını kız ya da erkek arkadaşıyla paylaşır, sinemaya tiyatroya gider, ders kitapları dışında kitaplarla haşır neşir olur, ülke ve dünya siyasetini her yönden kendi arasında tartışır. Yıllar ve yıllardır bu böyle.”

“Cuma namazı belki de hiç akla bile gelmeyen alışkanlıklardan biri. Bundan üç beş yıl öncesine kadar bırakın böyle bir sonucu, anketlerde böyle bir konunun geçmesi bile söz konusu değil.”

“Evet, o yüzde 63 doğru ise, Türkiye’nin geleceği karanlık. Cuma namazları, cuma namazları olarak kalmıyor. Türkiye bir başka yere kayıyor. O yer, içinde doğup büyüdüğümüz, değerlerini taşıdığımız çağdaş hayat tarzı değil.”⁵⁷

Gördünüz mü? “Ülkede gençler için sorun uyuşturucu, alkol, fuhuş, anarşi, terör, yıkıcı ideolojiler, satanizm, işsizlik, kapkaççılık, bölücülük vs. değil, Cuma namazıdır. Gençlerin Cuma namazına camiye cemaate gitmesi, ülkeyi karanlığa

---

⁵⁷ 28 Ekim2006 tarihli Hürriyet Gazetesi.

götürecek en büyük tehlikedir. Öyleyse irtica hala en büyük tehdittir. Aydınlik geleceğimiz için, görüldüğü yerde başı acımasızca ezilmelidir. Hatta onunla bağlantılı olan her kişi ve kurum izlenmeli, bu uğurda gerekirse anayasa, hukuk, insan hakları ve hürriyetleri, demokrasi askıya alınmalı, ya da rafa kaldırılmalıdır. Bu işler gayet doğaldır. Çünkü her sistemin kendini savunma hakkı vardır.”

Eee, söyler misiniz, çağdaş uygarlık düzeyinde kaç arpa boyu gitmişiz?

Fikir sahibi, ciddi, deneyimli adamları işte bu. Gerisini siz düşünün! İşimiz zor, çok zor...

Bekir Coşkun Örneği

Acıdım Bizim Bekir'e. Gerçekten acıdım yahu! Adam uzun uzun hayvanların da can taşıdığını, acı çektiğini, korktuğunu, yavrusuna şefkat gösterdiğini yazmış. Olayı dramatize etmiş. Biraz bakalım isterseniz:

“Bütün hayvanlar kesilirken korkarlar. Korkudan titrerler ve gözleri hiçbir zaman olmadığı kadar irileşir, dehşet içinde etraflarına bakarlar. Çünkü onları da Allah yarattı ve yaratırken onlara; beslenme, bebek sahibi olma, yavrularını koruma, savunma, sevme gibi duygular yanında "korkma" duygusu da verdi.”⁵⁸

Ya, işte böyle!

Bir zalim biraz sonra gelecek ve zavallı hayvanı kesecek. Aman bu yazıları çocuklara okutmayın. Gazeteleri ulaştacakları yere koymayın...

Sonra sokak manzaralarına geçmiş Coşkun Bey: “Önde dana... Arkasında arkadaşılar... Hah... Demek ki bayram var...”

Biz de böylece niçin bu kadar hayvanlar için coştüğünü anlamış olduk Sayın Bekir'in. Kafayı kurbanı takmış yine. “İşte bu yüzden kaçır koyunlar, danalar. Hele yakalanınca bir bıçağa bakışları var...”

---

⁵⁸ <http://www.hurriyet.com.tr/yazarlar/7875744.asp>

Elleri kırılmayasıca kasap, nasıl keseceksin bu hayvanı? İster istemez insanın aklına şu sorular geliyor: “Kimdir bu zalimliklere sebep olan?” Hah... O da işte bu soruyu sordurmak istiyor.

İnsanlar içinden “din” diyecekler haliyle. Din emretmiş bu kurbanı. Bundan sonraki cümle tabii ki şöyle gelecektir: “Vay zalim din vay!”

Bekir Coşkun’a “insanların böyle demelerini istediğin için mi bu yazılar?” diye sorsalar, cevabı, “hâşâ, bu kurban ibadetini din emretmiş ama sorumlusu din değil” diyecektir.

O, bizim yerimizde olsaydı, kalbimizden geçen niyeti de bilir, “ya başka niçin?” derdi. Ama niyet okuyuculuğu kınıyoruz ya, biz öyle demeyelim. Ama o zaman insanlar soracak:

“Peki, suçlu kim, din değilse?”

İşte bunun cevabını vermiş Sayın Coşkun: “Diyanet”

Bakın ne diyor: “Ama ne yapacaksınız? “Kesmek” ibadetse ve Diyanet İşleri Başkanlığı illa “kan akıtın” diyorsa... 250 bin yetim ve kimsesiz yaşlı bin Bir türlü çağdaş ihtiyaçları için yardım beklerken, illa onlara “kırmızı et” vermek istiyorsanız... Danaları kovalamalıyız... Dana korkar... Ne zaman arkadaşların dana kovaladığını görsem... Hah... Demek ki bayram var...”

Bunları bir vejetaryen yazsa neyse. “Adam et yemiyor” dersin. Ya da hadi diyelim kurbanlık hayvanları kesmeden fakir fukaraya verdik, onlar ne yapacaklar bu hayvanları kesip etlerini yemeyeceklerse?

Yahu ey Urfalı Efendi, kebapları yersin, lahmacunları yersin, hayvan kesmeye, kırmızı et yemeye karşı çıkarsın, bu ne iştir böyle?

Yoksa kebab ve lahmacun gibi kırmızı et yemek sana olsun da, yılda bir fakire fukaraya olmasın mı?

Dine inanan, dinin emrini yerine getirir. Dini değiştirmek ise kimsenin haddi değil... Hele de Diyanetin başka alternatifi yoktur zaten. O, dini olduğu gibi korumakla

mükellef. Sana ve senin gibilere gelince, bırakın artık bu takiyeciliği. Başkasına “takiyeci” dersiniz, daniskasını siz yaparsınız. Lafı hiç eğip bükme arkadaş. Bin dereden bir su getirmeye kalkışma. Sıkıntını anlıyoruz. İnanmıyorsan açıkça söyle. Bu ülkede inanmama özgürlüğü de var. İslam’da da inanmama özgürlüğü var.

“Var da, ben gene de açıkça ifade edemem. Ne de olsa mahalle baskısı var” demek, senin gibi cesur yüreklere yakışır mı? Senin adın Bekir Coşkun yahu, unuttun mu?

Tufan Türeñç Örneği

Elalemin yazarları, çizimleri, sanatçıları, sosyalistleri halkının yanında özgürlük için savaşıyor, bizim ülkemizde ise halka karşı statükonun safında savaşıyorlar. Ne ters bir ülke olduk böyle. Kimin eseri bu? Seksen yıldır ülkeyi dinciler mi idare ediyor? Yaşanan bu özgürlük faciası neyin nesi? Nedir bu geri kalmışlık, yoksulluk utancı? “Çağdaş” dediğiniz dünyada yerimiz kaçınıcı? Hiç bunlarla ilgileniyor musunuz Sayın Türeñç ve emsali?

Tufan Türeñç, Gazetesinde bir yazı yazmış. (13.Kasım.2006, Pazartesi) Koro halinde yazıyorlar zaten O kafalar, al birini vur ötekine. Sonuç, ne hak hukuk tanıyorlar, ne de halka saygı duyuyorlar. Yaslandıkları sadece güçtür. Eminim yarın dengeler değişse, hemen yeni gücün yanında yer alırlar.

Siyah yazılanlar O’na ait. Ne demiş bir bakalım ve cevabını yanına koyalım:

“Siyaset, siyasetçilerin gözlerini kör edecek kadar büyümlü bir dünyadır. Bu dünyanın en büyük iksiri de umuttur.”

Sadece siyaset kör etmez adamın gözünü. Cehalet de kör eder, güce ve çıkara tapmak da. Başta dünyanın kendisi kör eder hakikatlere karşı... Anlayana tabi...

“Hiçbir zaman halkın öfkelerini, tepkisini göremezler. Görseler bile görmek istemezler.”

Öyle mi? Halk kim? Hükümetleri iktidara getirenler mi, yoksa azınlıkta kalmış bir avuç şımarık mı? Siz halkı ve ne istediğini biliyor musunuz?

“Bakin Tayyip Erdoğan, Bülent Ecevit’in cenaze törenindeki tepkilerden ders çıkaracağına, "Türkiye laikdir, laik kalacak" diye tutulan tempoları maç sloganı olarak yorumluyor.

Başbakan bağırarlara şu soruyu yöneltiyor: "Bunu kime söylüyorsunuz, mücadele edenlere mi? Bunu söylemenin ne anlamı var? Bunun dışında bir şey yapan mı var da söylüyorsunuz?" Allah için hiç yok! Peki, bakalım var mı, yok mu?"

Ve bakıyor yazar, kendince laiklik ilkesine zarar veren uygulamaları sayıyor alaylı bir üslupla. Haklarını yemeyelim, insanlarla alay etme, onları küçümsemeye çok başarılılar. Zaten hemen göreceğiz bunların acı örneklerini şimdi. Takip ediyoruz:

“Çağdaş eğitimi, din eğitimiyle sulandıran benim. İmam hatipleri yaygınlaştırmak için her türlü yolu benim Milli Eğitim bakanım zorluyor.”

Çağdaş eğitime din eğitimi girmez mi? Girse eğitim sulandırılmış mı oluyor? Çağdaş Avrupa’da, Amerika’da din eğitimi yok mu? Kilise okulları yok mu? Kilise üniversiteleri yok mu? Orda olanlar burada da olsun razı mısınız? Keşke olsanız. Orada ne tevhid-i tedrisat var, ne de kilise okullarına yasak... Yasak sadece bizim gibi geri kalmış ülkelerde.

Sonra ben çocuk babası olarak oğluma hangi eğitimi istersem onu veririm. Sizin de kabul ettiğiniz “çocuk hakları”, “insan hakları” gibi evrensel bir yasadır ve bu yetkiyi babaya vermiştir, devlete değil. Ne buyrulur? Milli Eğitim bakanı İmam Hatiplere yapılan zulmü temizlemeden sakın ha halka çıkmasın. Evet, biz halkız ve böyle istiyoruz. Siz hiç kamuoyu araştırması okumaz mısınız? Siz ne zamana kadar darbe zulümlerine alkış tutacaksınız?

“Devletin en kritik yerlerine "molla" kafalıları da ben oturtuyorum.”

Devletin en kritik yerlerine kimin oturacağı yasalarla, yönetmeliklerle bellidir. Şartları tutan herkes oturabilir. Geçmiş hayatında imamlık yapmak, dindar olup namaz kılmak suç mudur? İmamlardan, dindarlardan bu kadar nefret niye?

Molla kafalı dediğiniz, dinini bilen ve yaşayan insanlar, bu ülkenin vatandaşı değiller mi? Hem söyler misiniz, İnancından dolayı bir adamı kınamak, hangi çağdaşlık ölçüsüdür?. Hani din ve vicdan özgürlüğü vardı ve kişiler inançlarından ötürü asla kınanmazdı? Hani inançları kınamak çağdaşlığa aykırı idi? Yoksa o kanun ve ölçüler, İslam’dan başka dinler için mi geçerli? Din ve dindarlara bu kadar tahammülsüzlük neden acaba? Kimse sizi dindar olun diye zorluyor mu? Adam istiyorsa “molla” kafalı olur, sana ne? İstiyorsa ineğe tapar, aya, güneşe tapar, soğana sarımsağa tapar, sana ne? İsterse orta çağın karanlıklarına inanır, sana ne? İnançlara karışılmayacağını, inançlarından ötürü insanların kınanmayacağını hala öğrenemedin mi? Şimdi öyle inanıyor diye hangi haklarını hangi hakla elinden alacaksın? Kendi kanunlarını put kırar gibi kırıp atacak mısın yoksa? Yoksa iş dindarlara yarayacaksa, “bir kere de kanunu uygulamasak ne olur” mu diyeceksin? O zaman hakka, hukuka, kanunlara saygın nerde senin? Çağdaşlığın nerde? Adamlara “din “ dedin mi sağlıklı düşünmelerini de yitiriyorlar öfkelerinden? Dinden bu kadar nefret niye anlamadık gitti?

“Yeşil sermayeyi ihaleler dağıtarak ben kollayıp palazlandırıyorum.”

Mesut Yılmaz bile anladı sermayenin renginin olmayacağını, siz anlamadınız gitti. Varsa yolsuzluk, verirsin mahkemeye o kadar! Ne demek “palazlandırmak”? Onlar ihaleye giremez mi? Kazanama mı? Hep seninkiler mi girmeli ve kazanmalı? Bu kavganın altında bu kar hırsı mı yatmakta yoksa? Peki, yurt dışından gelen sermayeyi de araştırıyor

musunuz? Araplardan geleni değil, onu yaparsınız evvel Allah, Avrupa'dan, Amerika'dan gelenleri de araştırıyor musunuz, hangisi Yahudi, hangisi Hristiyan sermayesi diye? Hangisi kızıl, hangisi sarı diye mesela? Gene dinden ve dindarlardan gıcıklanmak... Onmaz, iflah olmaz yara yani...

“Aylardır TRT’yi köy imamının yönetime veren de benim.”

Köy imamı ne anlar TRT yönetiminden? Ha, adam önce imam imiş, sonra gitmiş daha fazla eğitim almış ve yeni bilgiler edinmiş. Bunun belgesi de diploması. Gelir TRT yi aslan gibi yönetir. Şimdi, geçmiş hayatında imamlık var diye o diploma geçersiz mi olacak? Bu ne nefret imamlardan, dindarlardan? Bu dindarlara karşı ne dayanılmazlık, tahammülsüzlüktür ki bu kadar saçmalatıyor sizi? “Cumhuriyetin bütün kurumlarıyla ben kavga ediyorum.”

Beylik laflar. Sanki kendileri olmasa cumhuriyet hemen yıkılacak. Sanki halk padişahlık istiyor... Seksen yıldır iktidardasın, ülkeyi getirdiğin seviye, Afrikalıların gerisinde...

Kim kimi beğenmiyor?

“İçki satışlarını engellemek için her türlü engellemeyi ben yapıyorum. İçkili yerleri ben kapatıyorum.”
“Parka cami kondurmaya, kadınlar parkı yapmaya benim belediye başkanlarım kalkıyor.”

“Üniversitelere, kamusal alanlara türbanı sokmak için ben yapıp tutuşuyorum.”

Görüyor musunuz adamın derdini... Adamlara din, cami, haram helal dedin mi, fittırıyorlar ve herkesi de kendileri gibi sanıyorlar. Evet, biz daha fazla cami olsun, yağmurda yaşta dışarıda kalmadan namazımızı rahatça kılalım istiyoruz ve parasını da kesemizden veriyoruz. Devlet kaç tane cami yaptırdı acaba, hiç merak ettiniz mi? Senin vergin camiye gitmiyor. İmamların maaşını diyeceksin. Keşke devlet Diyanetten çekse elini. Esas laiklik orda ölüyor işte. Devlet resmen dine karışıyor. Hangi laiklik anlayışına sığar bu? Nasıl

oluyor bu? Hadi bağırsananıza ya... Bağıramazsınız, çünkü adamlarınız yasaklamışlardır bunu. “Bize özel şartlar var” demişlerdir. Demokrasi ve laikliğin standartlarını kim belirler? “Saymaya devam edersek AKP hükümetinin laikliği ortadan kaldırmak için yaptıklarını değil bu köşeye, gazeteye sığdırmaya olanak yok.

Bunların hepsini Tayyip Bey ve partisi değil, ben yapıyorum. Tayyip Bey laikliği koruyup kolluyor! Tanrı aşkına buna kim inanır?”

Hepsini yazarsa gazeteye sığmazmış... En önemlilerini yazmış... İşte yazdıkları da bunlar...

Neymiş bunlar? Dindarlar önemli yerlere geliyormuş. Türban kamusal alana yayılıyormuş. İmam hatiplere yapılan zulüm kaldırılmaya çalışılıyormuş. Parklara cami yapılmak isteniyormuş. İçki satışına kısıtlama getirilmek isteniyormuş... Bunlarla laiklik elden gidiyor, cumhuriyet yıkılıyormuş.... Temcit pilavı gibi daha aynı lafları elli sene yazacaklar. Hayır, hayır, birkaç sene sonra hukukun üstünlüğü hakim olursa yazacak hiçbir şeyleri kalmayacaktır bunların. “Bir Meclis başkanının, bir başbakanın, bakanların bir politikacının cenazesinde yuhalanması ilk kez oluyor.

Dikkat edilirse bu tip protestolar bu iktidarın başına ilk kez de gelmiyor.

Her seferinde protesto sesleri daha da yükseliyor.

Başbakan ve arkadaşları kendilerini sarıp sarmalayan büyüden kurtulup, bulutların üzerinden aşağılara inip yere basınsınlar ve halkın tepkisini ciddi şekilde değerlendirsınlar.”

Eveet, bu devlet büyüklerine karşı yapılan terbiyesizlikler yeni yeni başladı. Kışkırtın bakalım. Bunlar şimdilik bir avuç militan zihniyetli politik insan.. Millet değil, kalabalıkların içinde bir avuç. Ne cenaze tanıyorlar, ne büyüklere saygı, ne örf, ne adet. Ama kötü örnek olurlar da yaygınlaştırırlarsa bunları, yarın da başka bir gurup çıkar da o zamanın başbakanını, cumhurbaşkanını, genelkurmay başkanını, yargı temsilcilerini, diyanet işleri başkanını

yuhalarlarsa, siz o zaman anlarsınız nasıl bir felakete alkış tuttuğunuzu?.. Ateşle oynuyorsunuz, farkında mısınız? Atalar “keser döner sap döner, bir gün gelir hesap döner” demişler. Belki de bunu istiyorsunuz. Çünkü kargaşa çıkmalı, millet huzursuz olmalı ki, bazı güçler devlete el koymalı. İstedığınız bu aslında değil mi? Halka güvenmemek ve onları daima gütmek.

“Cumhurbaşkanı seçimine bu çerçevede kafa yorsunlar.

Kendilerinden öncekiler gibi sağın solun dolduruşuna kapılıp tarihi yanlışlar yapmasınlar.

Bu ülkeye hizmet etmek istiyorlarsa tüm toplumun üzerinde birleşeceği, içine sindirebileceği, laikliğe, cumhuriyetin kazanımlarına sahip çıkacak bir saygın kişiyi Çankaya’ya göndersinler.

Aksi takdirde cumhurbaşkanı seçecekleri kişi o koltukta rahat oturamaz.

Çünkü o koltuk Atatürk’ün, İnönü’nün koltuğudur.

AKP’liler bunu unutmasınlar.”

Emrin olur aslanım! Ama bazıları “Bor’un pazarı geçti” diyorlar. “Eskiden olsa bu tehditler sökerdi. Yerde korkan insanlar, sindirilenler” diyorlar. “Geçti o devirler Tufan Efendi geçti... Yemezler artık...” diyorlar.

Türk aydını ya kimliğini bulacak ve halkıyla savaştan vazgeçerek barışacak ya da kaybolup gidecek. Bu kafayla galiba ikincisi olacak gibi...

Muhlise Güngör Örneği

“Cemal Nar: “terör yangınına ancak İslam söndürür. Çare İslam’dır. Ama birileri hem terörle mücadele ediyor, hem de “irtica” adıyla İslam’la” diyor dünkü yazısında.

Hay aklını seveyim(!)

Çözüm bulunmuştur!

Yalnız iyi düşündüler mi kendileri o biraz muamma?

Getiriverin bakalım şeriatı, önce kimler uzumsuz kalacak hiç düşündünüz mü?

Topunuz kör, topal, çolak, eli ve dili kesik gezersiniz be!”

“İşte Dezenformasyon Böyle Yapılır! Gerçeklerin Üzeri Böyle Örtülür!” başlıklı yazısında işte böyle diyor Muhlise Güngör “Dengeli Haber”de.⁵⁹

Bu yazılarda ne denge var, ne de ihlas Sayın Muhlise. O güzel adının anlamını biliyor musun sen? Çok güngörmüşsün ama boşuna. Bari bundan sonra dikkatli ol da aziz ömrünü yele verme.

Allah Teâlâ'nın sizleri karanlıklardan aydınlığa çıkarmak için indirdiği Kur'an-ı Kerim'i bir kere olsun okudun mu anlayarak Muhlise Hanım? Eğer okumadınsa, notlar alarak hemen oku da, değerli ömrünü sele verme, çok ağlarsın sonra ama fayda vermez yersiz dökülen gözyaşların.

Bizim kendilerine “aydın” diyen “karanlık” kişilerimizin içler acısı hali budur işte.

Alın size “karanlık” bir “aydın” tipi olarak Muhlise Güngör!

Ben, “terör yangınına ancak İslam söndürür. Çare İslam'dır. Ama birileri hem terörle mücadele ediyor, hem de “irtica” adıyla İslam'la” demişim, dalgasını geçiyor güya “Hay aklını seveyim(!)” diyerek.

Aklımı sevme, imanımı sev de kendini kurtar!

Sana yapabileceğim en büyük iyilik, ne yazık ki bu öğüt ve gıyabında hidayetine dua etmektir. Başka da elimden ne gelir bilmem ki! Ama o aklınla alır mısın bilmem. Müstehzi, alaycı ve aşağılayıcı insanlarda kibir olur. Kibir de hakkı kabule manidir maalesef. Keşke dalgayı bıraksan da işin ciddiyetini kavrasan biraz...

O ve diğer karanlık aydınlar bizi hep “düşünmeden yazmakla” itham ediyorlar. Nedeni de basittir; cehalet. Alınacaklar ama ne yapalım gerçekler böyle.

İşte bu cehalete muhteşem bir örnek: “Getiriverin bakalım şeriatı, önce kimler uzuvsuz kalacak hiç düşündünüz mü?”

Topunuz kör, topal, çolak, eli ve dili kesik gezersiniz be!”

Doksan yıldır bunu ezberletmeye çalıştılar. İşte Cumhuriyetin başarısı budur! Düğmesine bas yeter, robot gibi aynı lafları tekrar ederler. Halleri bu iken bir de “düşünme”den bahsetmezler mi?

Evet, Türk Milli Eğitiminin başarısı işte burada; “İslam dini, onun helal ve haramı, ilahi kanunları bir toplumda uygulandı mı, o toplumun topu “kör, topal, çolak, eli ve dili kesik gezer.”

Bu bir iftiradır, küfürdür, nifaktır.

Sistemin başardığı tek alan da budur. Bu sistem, (devlet değil bu sistem, bu anlayış, bu ekip. Bunu belirtelim ki tekrar ‘devleti tahkirden’ mahkemeyi boylamayalım. Öyle bir niyetimiz de yoktur zaten.) ne hak hukuk, ne hukukun üstünlüğü, ne demokrasi, ne insan hakları, ne adalet ve eşitlik, ne ekonomi, ne sanayi, ne savunma, hiçbirinde başarılı değildir. Ama yalan dolan üstüne bir dünya kurmada çok başarılıdır maalesef.

Sayın Muhlise de o fabrikanın basit bir ürünü. Hani şu istenen “tek tip”lerden.

“Hay aklını seveyim(!)” diyerek aklınca bizimle dalga geçiyor.

İyi ama Muhlise, sahi sen “Getiriverin bakalım şeriatı, önce kimler uzuvsuz kalacak hiç düşündünüz mü? Topunuz kör, topal, çolak, eli ve dili kesik gezersiniz be!” derken hiç düşündün mü?

Yani hem şeriata iftira ettiğini, hem de bu iftira ile dininden olduğunu hiç düşündün mü?

Sahi biz niye uzuvsuz kalacak mışız?
İslam şeriatı hangi suçtan dolayı göz çıkararak kör eder insanı?

Hadi söyle bunu?

Hangi suçtan ötürü topal veya çolak eder?

Niçin dilini keser?

Hadi hırsızlık edenin elini keser, ya gözünü, kulağını, burnunu, ağzını, dilini veya adını sayamadığımız uzuvlarını niye keser?

“Hık mık” etme, açık açık söyle bunu!

“Ben bunları demedim” diyebilir misin? Bunlar uzuv. Sen yazında “önce kimler uzuvsuz kalacak” diye soruyorsun ya? Hadi söyle, kimler uzuvsuz kalacak? Sayende öğrenelim bari!..

İşte bu zavallılar böyledir. Ezbere konuşur dururlar bir robot gibi öğretilmiş yalanları, dolanları, iftiraları, inkârları, nifakları...

Kendinden olan her şey çirkindir onlara göre, batılılardan alınan her şey de güzeldir. Bir de buna “milliyetçilik, ulusalcılık” demezler mi?

Çekilir gibi değiller doğrusu!

Ama çekeceğiz Allah için.

Ta onlar gerçekleri görene, yada bizler söyleye söyleye ölene kadar.

Bu bizim vazifemizdir. Kınayanın kınamasına aldırmandan, hem de bıkmadan usanmadan anlatacağız.

Allah Teâlâ'nın rahmeti büyük, keremi boldur, kimseden umut kesmeden göreve devam inşaallah!

Bakarsın nice Muhlise'ler sorar, araştırır ve gerçeği görürler de yeniden kaybettiklerine dönerler. Kim bilir?

Hakkı Devrim'in Uyarısı

Nasıl bir kibir ve kendini beğenmişliktir ki, biz söyleyince sorun ederek inkâr ediyorlar. Ama acı manzaraları

görünce bir insan olarak dayanamıyor ve düştükleri durumu zaman zaman kendileri de itiraf ediyorlar.

Tamam, kimseyi utandırmak istemiyoruz. “Biz demiştik” havalara girerek kendini beğenmişlik, gurur, kibir ve övünme damarımızı da kabartmak istemiyoruz. Elimizden gelirse o yanlarımızı bütün bütün öldürmek istiyoruz.

Bir insana kalabalıkta kusurunu söylemek ve nasihat etmek, onu kusurundan kurtarmak gibi iyiliğini istemek değildir, biliriz. Nefsin bin bir türlü hileleri vardır. Belki onu rezil etmektir asıl amaç böyle durumlarda, farkındayız.

Bir insanı kusurundan kurtarmak istiyorsak, tenhada tevazu ile yaklaşır, kendini savunma güdüsünün kabarmasına fırsat vermeyen nazik ve kibar bir dille anlatmaya çalışırız. Alırsa ne ala, değilse ne kendimize, ne de başkasına kahretmeyiz, ısrar bile etmeyiz. Çünkü mesele kendimizi tatmin değil, bir hakikatin gerçekleşmesidir. Bize düşen tebliğdir, o kadar.

Ama bir Müslüman olarak gördüğümüz haksız ve çirkin muameleler bazen bizi konuşurken veya yazarken hikmetli, şefkatli, alçakgönüllü ve hayırhah davranmaktan alıkoyabiliyor. Duygularımıza yenilebiliyoruz üzüntümüzden. Bu da bizim insan yanımız, kemal yolunda kurtulmak istediğimiz bir kusurumuzdur.

Ya da bazen bir Müslümana yapılması gereken davranışı, muhatabımızın üslup ve beyanına bakarak Müslümanlığından kuşku duyduğumuz için bırakıyor ve bize savaş açmış bir inkârcı gibi algılayarak, o duruma uygun düşen bir şiddetli üslupla ile izzet ve onur ağırlıklı bir ton ile ifade edebiliyoruz.

Mesela Dışişleri Bakanı Ali Babacan’ın AB Parlamentosunda “Sadece azınlıkların değil, çoğunluk Müslümanların da ülkemde dini sorunları var” demesine gerek siyasilere, gerekse yazar çizerlerden ne kadar tepki aldığını hatırlayalım. Bu konuda burada birkaç yazı yazmak durumunda kalmış ve ne kadar haklı olduğunun gerekçelerini

anlatmıştık. Hatta birisinin başlığı şöyleydi: “Birand Anlamamış, Anlatalım mı?”

Evet, M. Ali Birand ince bir dille alay ederek “Anlamadım, bu ülkede Müslümanların bir sorunu mu var?” diyordu. Sanki bilmiyordu.

Bu ülkede Müslümanların dinlerini öğrenme sorunu var, yaşama sorunu var, yaşatma sorunu var, tebliğ etme sorunu var... Ama onlar “yok öyle bir şey” diyorlardı yıllar yılı.

Fakat gelin görün ki aynı yazar şimdi bakın ne yazıyor: “Geçen hafta sonu, Hakkı Devrim’in laikliği, namaza gidenlere kötü gözle bakanları konu alan bir yazısını okudum. Kesip sakladım, zira aynı konuya değinmek istiyordum.

Gamze Özçelik’in evlendikten sonra, deniz kenarında güneşlenirken, yeni eşi Uğur Pektaş’ın Cuma namazına gitmesi bazı gazetelerde konu edilmişti. Zaten sorun da bundan kaynaklanıyor. Bazılarımız için Pektaş’ın Cuma namazına gitmesi demek ki garip karşılanmış. Haberin vurgusuna bakılacak olursa, sanki Gamze gibi birinin, dindar biriyle evlendiğine işaret ediliyor.

Haber, kimi laik çevrelerin kaşlarını kaldırıp “Aman Allah’ım bugünleri de göreceğiz miydik?” demelerini tahrik eder gibi bir dilde yazılmış.

Hakkı Devrim son derece doğru bir noktaya parmak basıyor. “Allah müstahakkınızı versin... Laiklik diye diye size öğretebileceğimiz işte bu... Ben bunu, sizin analarınıza babalarınıza öğretme durumunda olan nesildenim. Asıl kabahatli biziz... Kürtlerin Kürtçe konuşmasını yasaklayarak; Laiklerin namaz kılan eşinden gocunmamasını yadırgayarak, bu zavallı durumlara biz düşürdük sizi...”

Aynı acıyı ben de hissediyorum.

Laiklik adına yapılanları, söylenenleri gözledikçe Hakkı beye nasıl hak veriyorum bilemezsiniz.

Öylesine cahil kuşaklar yarattık ki, şimdi bunun cezasını çekiyoruz.

Kürt kardeşlerimizi dışlayarak, mümin insanlarımızı Tıcanı diye damgalayarak işte bugünlere geldik. Bu kafayı değiştirmedikçe de, bataklıkta çırpınmayı sürdüreceğiz.”

İşte böyle Mehmet Ali Bey, “bu zavallı durumlara biz düşürdük sizi...” diyorsunuz.

Hangi hallere düşürmüşsünüz Müslüman çocukları, hadi bir daha itiraf et:

“Zavallı... Cahil... Acı verici... Yadırgatıcı... Ceza çektirici... Damgalayıcı...”

Son cümleler de can alıcı: “Bu kafayı değiştirmedikçe de, bataklıkta çırpınmayı sürdüreceğiz.”

Babacan da bunu diyordu işte a benim cancığımız, ama siz bir türlü anlamıyordunuz (!)

İşte biz, sizin yıllarca yapmadığınız bu görevlerinizi yapmaya çalışıyoruz. Yani çocuklarımıza ve halkımıza, elimizden gelirse bütün bir insanlığa İslam’ı öğretmeye çabalyoruz.

Ve bu yüzden siz bize “dinci”, “gerici” “yobaz”, “çağdışı”, “siyasal İslamcı” vs. vs. diyorsunuz.

Ne büyük bir yanlış içinde olduğunuzu anlamış gibisiniz. Acaba bu cümlelerinizden tövbe ettiğinizi, pişman olduğunuzu, bir daha yapmamaya karar verdiğinizi anlayabilir miyiz?

Biz hep ümit içindeyiz. Allah Teâlâ’dan ümidimizi hiç kesmeyiz...

O dilerse size bile hidayet eder.

“Flört De Zinaymış”

Böyle başlık atmış Radikal Gazetesi. Alt başlıkta da sunları yazmış: “Diyanet’e göre flört gayr-i meşru ilişkiye girip zina sayılıyor, yabancı bir kadınla erkeğin yalnız kalması yasak, kadının dışarıda parfüm sürmesi edepsizlik.”

Ya şu cümleye ne dersiniz: “İnternette dini bilgi almak için Diyanet İşleri Başkanlığının sitesine girenler, cinsel hayat ve yasaklarla ilgili yazılar karşısında şaşkına döndü.”

“Tarık Işık’ın haberi 4. sayfada.”

Bakıyoruz ilgili sayfaya, başlık bir âlem: “Yapma Diyanet, etme Diyanet!”

Ne yapmış diyanet diyoruz hayretle. İşte verilen bilgiler:

“Diyanet İşleri Başkanlığı, Kuran’da zina ve fuhuşun büyük günahlar arasında sayıldığını hatırlatarak flörtün de ‘zina’ olduğunu savundu. Bir kadının yabancı bir erkekle baş başa kalmasının ‘tahrik edici’ olduğu ve zinaya yol açabileceği uyarısında bulunan Diyanet, Hz. Peygamber’in kadınların kendi evleri dışında, başkalarına hissettirecek derecede koku sürmelerini hoş karşılamadığını ve bunu ‘edep dışı bir davranış’ olarak değerlendirdiğini belirtti.

Diyanet İşleri Başkanlığı’nın internet sitesindeki cinsel hayat ve yasaklarla ilgili yazıda özetle şöyle deniyor:”60

Ve bundan sonra herkesin bildiği dini bilgiler veriliyor. Hemen her sitede ve bizim sitede de var olan bilgiler bunlar. Yani şaşılacak değil, sıradan bilgiler.

Peki, kim girmiş de şaşkına dönmüş?

O yok işte.

Zannederim böyle bir şey de yok. Olamaz da. Çünkü bu bilgileri bilmeyen Müslüman olamaz ki. “Bu kadar cehalet ancak Radikal’e yakışır” desek, çok mu olur dersiniz?

Şu kullandığı dile bakınız: “Flört de Zinaymış”

“Yapma Diyanet, etme Diyanet!”

Yıpratma sırası Diyanet’e mi geldi?

“Topyekûn taarruzun” bir parçası mı bunlar?

Hani şu “bin yıl sürecek savaşın” saldırı borusu size mi düştü bu sefer?

“Flört de zinaymış”

Değil mi yani?

Hiç lafı uzatmayalım, sizce zina ayıp mı?

Zinaya ayıp demeyen adama, ben de kabul ederim ki, “Bir kadının yabancı bir erkekle baş başa kalmasının ‘tahrîk edici’ oluşu ve zinaya yol açabileceği uyarısı, Hz. Peygamber’in kadınların kendi evleri dışında, başkalarına hissettirecek derecede koku sürmelerini hoş karşılamaması ve bunu ‘edep dışı bir davranış’ olarak değerlendirmesi” garip ve şaşırtıcı gelebilir.

Peki, ama böyle bir adam, niye “Kuran’da zina ve fuhuşun büyük günahlar arasında sayıldığını” dert edinir?

İşte bunu anlayamadım.

Zina, Kur’an’la sabit bir suç olduğundan, buna inanmayan kâfir olur. Yani Müslümansa bile dinden çıkar. Bilindiği gibi Kur’an-ı Kerim’in bir ayetini bile inkâr eden, onun tamamını inkâr etmiş gibi kâfir olur. Alay etmek, aşağılamak da aynen inkâr gibidir.

Kaldı ki zina, aynen Müslümanlıkta olduğu gibi, Yahudilikte de, Hıristiyanlıkta da suçtur ve ayıptır.

Acaba Tarık Işık diye biri varsa, hangi dindedir? Müslüman’sa, bu durumun vahametini bilmekte midir? O siteye kaç kişiyle beraber baktı da şahit oldu şaşkınlıklarına?

Masa başı haber bunlar, ama vahim işlerdir tabi. Yakışksız işlerdir.

Eğer yanılmışsam, yani öyle biri varsa ve gerçekse bu haber, daha kötü; vakit geçirmeden tövbeye ve dini öğrenmeye davet ederim kendisini. Bu benim ona yapabileceğim en büyük iyiliktir.

Bir insan dinini bilmeyebilir. Ama en azından bilmediğini bilir ve öğretere saygı duyar.

Allah Teâlâ’dan korkmak lazım, artık Diyanet de alaya alınır ve verdiği bilgiler küçümsenerek inkâr edilirse, Müslümanlık nerde kalır?

Bu yazıları okuyan cahil kesimde bir anlayış geliyor, aklına yatmayan bir şeyi Diyanet de dese, kabul etmiyor. Hatta saygısızca “saçmalık” deyip geçiyor.

Geçenlerde bir televizyon muhabiri sokakta röportaj yapıyordu. Bir bayana sordu:

- Diyanet İşleri Başkanlığı “dövme” yaptırmaya “günah” demiş. Sen ne dersin?

Cevaba bakınız siz:

- Saçmalık. Bu bir kişisel güzellik anlayışı. Din ne karışır?

İnsan bilmiyorsa bile en azından, “Diyanet dini benden iyi bilir herhalde. O dediye öyledir.” Der yahu!..

Ukalalık ne zamandır marifet oldu böyle?

İşte yeni neslin hal-i pür melali... Din kültürü derslerine karşı çıkanlar bir kere daha düşünmeliler.

Çünkü unutulmaması gereken bir gerçek var: “Sebepler, yapan gibidirler.” Hayırda da böyledir, şerde de böyle.

Bu milletin çocuklarının dinsiz olmasına sebep olanlar, onların günahlarını da ayrıca yükleneceklerdir.

Dini bir meselede bir şeyler öğrenmek isteyen birisinin Diyanete veya dini bilen birisine gitmesi gerekmez mi?

Elbette gerekir.

Değilse, hiç kuşkusuz hasta olduğunda doktor yerine baytara gidene benzer.

Gel De Hayıflanma!

Elin ecnebesi kalkıp akıllı mantıklı laflar ediyor, bizim ecnebiler (!) burada saçmalayıp duruyor. Gel de hayıflanma!..

Bakar mısınız Allah aşkına: “Türkiye’de Müslüman çoğunluk da dinî özgürlüklerle ilgili sorunlar yaşıyor” sözleri nedeniyle ağır biçimde eleştirilen Dışişleri Bakanı Babacan’a destek, Türkiye-AB Karma Parlamento Komisyonu Eş başkanı Joost Lagendijk’tan geldi. Lagendijk: ‘Bu yüzden bakanı eleştirmek aptallıktır’ dedi.”

Joost Lagendijk: “Ben oradaydım ve Babacan’ın söylediklerini dikkatli bir şekilde dinledim. Dışişleri Bakanı, Türkiye’deki dinî hürriyetlere ilişkin bir soruya cevap verirken, ‘Evet bu gruplarla ilgili sorunlarımız var; ama Türkiye’de

Müslüman çoğunluğun da sorunları var.' dedi. Bu yurtdışında Türkiye'yi şikâyet etmek değildir, bu bir soruya verilen cevaptır. Bu yüzden bakanı eleştirmek aptallıktır. Böyle bir sorunun mevcudiyetini inkâr etmenin Türkiye'ye nasıl bir faydası olabilir?"

Soruyorlar: "Acaba Babacan neyi kastetti? Türbanı mı?"

Elbette. Ama sadece "türban" değil mesele. Elin ecnebişi bunun da farkında:

"İkinci olarak Türkiye'deki Müslüman çoğunluğun başörtüsü ile ilgili bir sorun yaşadığını bütün Avrupa ve Avrupa Parlamentosu biliyor. Sanıyorum bakan bu soruna işaret ediyordu. Ve bence bunu yapmaya da hakkı var. Zira mensubu olduğu parti zaten bu sorunu çözmeye çalışıyor. Dolayısıyla ben bakanın bunu gündeme getirmesine hiç şaşırmadım. Türkiye'de kopartılan gürlütyü anlamış değilim.

Hükümet başörtüsü yasağını üniversitelerde kaldırmak istiyor. Ben bakanın sözlerini gayet makul buldum, sert filan değildi. Hitap ettiği Avrupalılar da Türkiye'de böyle bir sorunun olduğunu gayet iyi biliyor. Bakanın Dış İlişkiler Komitesi önünde "Türkiye'de böyle bir sorun yok" demesi aptalca olurdu, Türkiye'deki sorunları inkâr etmek bakanın vazifesi değildir."⁶¹

Avrupa Parlamentosu'nun Almanya milletvekili Cem Özdemir de bakanı 'Ülkeyi yurtdışına şikâyet etti.' eleştirileri için "Masal mı anlatacaktı? Bunları yapmayı tersini yapsaydı saygısızlık olurdu." ifadelerini kullanmış.(ay.)

Ve işte bizimkiler. Günlerdir konuşuyor, yazıyorlar. Bir önceki yazımızda M.A. Birand'dan örnekler vermiştik. İşte onlardan birisi de Ertuğrul Özkök.

"Türkiye'de Müslüman çoğunluğun da inançları doğrultusunda yaşama noktasında sıkıntıları var" sözleriyle kamuoyunun bir kesiminin hedefi haline gelen Dışişleri Bakanı

---

⁶¹ <http://www.8sutun.com/node/61068>

Ali Babacan, bugün de Hürriyet Gazetesi Genel Yayın Yönetmeni ve köşe yazarı Ertuğrul Özkök'ün hedefi oldu.

Yazısında, sözleri nedeniyle Dışişleri Bakanına "Müfteri" diyen Ertuğrul Özkök'ün bugünkü köşe yazısı:

"Neymiş?

"Bu ülkede Müslüman çoğunluk" mağdurmuş...

Ayıp...

Ayıp ne kelime, çamur gibi bir iftira."

Bir başka bizimkinden (!) de destek akmış. Yedi kere fırsat verilmiş, ama "bir daha tövbe" denilmiş ve ebediyen terkedilmiş Demirel'den. İşte tam "Demirelvari" bir destek cümle: "Bu ülkede 80 bin cami var. Camiler 5 vakit açık. Günde 5 kere ezan okunuyor. 85 bin imamın maaşını devlet ödüyor. İnsanları hacca gidiyor, televizyonlarında mevlit okunuyor. Öyleyse geriye ne kalıyor? Geriye bir tek şeriat kalıyor. Zaten biz de ona itiraz ediyoruz, ona karşı çıkıyoruz..."

Bu cümle çok önemlidir. Bunu unutmayınız lütfen. Yarın, "Nasıl bilirsiniiz?" diye sorduklarında, "Geriye bir tek şeriat kalıyor. Zaten biz de ona itiraz ediyoruz, ona karşı çıkıyoruz..." sözleri aklınızda olsun.

Özkök'ün şu sözü de ilginç: "Biliyorum, bazı laf ebeleri lafı getirip getirip türbana yapıştıracaklar. Merak etmeyin, üzerindeki siyaset lekesi bir temizlensin, altındaki saf inanç yeniden ortaya çıksın, bu ülke o meseleyi de halledecek."⁶²

Bu lafta çok malzeme var ama şimdilik bırakalım ve soralım: Demek böyle bir sorun var ve "üzerindeki siyaset lekesi bir temizlensin," o da halledilecek, öyle mi?

Eee, sorun varsa, iftira nasıl oluyor? O zaman kim "müfteri" oluyor? Dilinle düştün mü şimdi?

Hadi onu da soralım: Bu "halletme" işi kimden, ne zaman ve nasıl olacak?

O zaman saf olanla şaibeli olanı kim, nasıl ayırt edecek? Kalbini mi yarıp bakacak? Röntgene mi götürecekt?

---

⁶² <http://www.8sutun.com/node/61114>

CHP iktidara gelince mi? Hani Baykal “Biz çözeriz bu sorunu” diyordu ya.

Hani bir devletli bir zaman “Bu memlekete komünistlik gerekirse, onu da biz getiririz, size ne oluyor?” demişti ya, onun gibi bir şey mi olacak?

Nasılından vazgeçtik, ne zaman olacak?

Ben diyeyim de kimse merakta kalmasın; “balık kavağa çıktığı zaman.”

Sizin gibi bizimkiler (!) olacağına, Joost Lagendijk gibi elin gavuru (!) olsun, daha iyi.

Evet, ne acıdır ki onlarla sizden daha rahat konuşulur ve anlaşılır.

Bu düşünce yadırğanmasın, ibret alana bir tarihî bir hatırlatma yapalım; hani bir zamanlar, yani İstanbul’un fethi öncesi, kendi yöneticilerinden zulüm gören Bizanslılar şöyle demişti: “Bizans külâhı görmektense, Osmanlı sarığı görmek daha iyidir.”

Acı ama doğrudu. Bizim sözüümüz de işte öyle bir şey!..

Bunu hatırlatmaktan kastımız, Avrupalıların ülkemizi işgal etmelerini istemek değil, bizimkilerin zulmünden kurtulmaktır. Bir nükteyi bile anlamayacak eblehlerden çok çektiğimiz için bunu açık seçik yazalım bari.

Aman Allah’ım! Ne günlere kaldık... Gel de hayıflanma!

EĞİTİMDEN ÖRNEKLER

Eğitimde Aydınlar

Eğitim denince aklımıza ilköğretim, ortaöğretim ve yükseköğretim kurumları başta olmak üzere yaygın ve örgün bütün eğitim öğretim kurumları gelmektedir. Yukarıda genişçe anlatıldığı gibi Cumhuriyetle beraber eğitim tamamen Batılılaşmıştır. Osmanlıda olan medrese ve mektep ayırımı kalkmış, “tevhid-i tedrisat” ile eğitimde birlik sağlanmaya çalışılmıştır.

Bundaki amaç da aslına bakarsanız İslamî eğitimi bitirmektir. Yoksa bütün okullar Milli Eğitim Bakanlığı’na bırakılmamıştır. Asker yine kendi okulunu açmış, özel eğitimine kimseyi karıştırmamıştır. Sağlık, Tarım gibi bazı bakanlıklar da kendi okullarını açmış, elemanlarını oradan yetiştirmeye çalışmışlardır. Ama genel amaç aynıdır; “Kemalizm”. Bazen “Atatürk İlkeleri”, bazen “resmî ideoloji” denilen, fakat aslı Pozitivizme dayanan bir dinsiz, bir ateist, yani tanrı tanımaz, dini inkâr eden, dini yok sayan sistemin tüm unsurları bu okullarda işlenmiştir. Yıllarca din dersleri yasaklanmış, ne Kur’an Kurslarına, ne de İmam Hatip Liseslerine asla izin verilmemiştir. Hatta gönüllü bir halk hareketi veya hizmeti olan “Kur’an okuma çabaları” dahi yasaklanmış ve bu işi yapanlar işkence görmüş, hapis yatmış veya çok kötü tehdit edilerek korkutulmuş ve bu işten uzaklaştırılmıştır.

Bu sistem, aslında öğretmeni, öğrenciyi, öğrenci velisini, yani top yekûn milleti, emeği ve ilmi istismar ediyor.

Özellikle son yıllarda Milli Eğitim Bakanlığı her sene yeni bir ders ve okul sistemi ve Kurallar manzumesi çıkarmakta, birlerce çalışanla çalışmayan arasındaki farkı, gözle görünür bir şekilde kaldırmaktadır. Görünüşte böyle tabii. Yoksa özel olarak çalışan ilim öğreniyor, bilgi elde ediyor, çalışmayan da cahil kalıyor. Aradaki farkı kimse kaldıramaz. “Bilenlerle bilmeyenler bir olur mu?”⁽¹⁾ Ama bu gerçeği, yaşları küçük olduğu için muhakemeleri tam gelişmeyen öğrencilerimize anlatıyoruz ama kavratamıyoruz. Sonuçta eğitimin kalitesi düştükçe düşüyor.

Bundan ülke ve insanımız büyük zarar görüyor. Çünkü üniversiteden mezun doktor, doktorluğu bilmiyor; hasta ölecek, Müftü fetvaları bilmiyor; soran da mahvolacak. Öğretmen dersi anlatamıyor; öğrenci anlayamayacak. Mühendis, alanına hakim değil; yaptıkları yıkılacak, bozulacak vs... Kötü örnekleri çoğaltabiliriz. Zaten üniversite tahsili lise hatta ortaokul seviyesine inmiş durumda... Sorumluluk duyan öğretim üyeleri kan ağlıyor...

Bütün bunların yanına üniversiteden başlayarak en alt birimlere varıncaya kadar anarşi, terör, uyuşturucu, yıkıcı ve bölücü hareketler, öğretmen sorunu vs. bugün Milli Eğitimin içler acısı halini göstermektedir.

Hâlbuki herkes de bilir, demokrasiyle yönetilen batıda çocuklara başta din olmak üzere ne eğitilecekse, öğrenci velisine danışılarak tespit edilir. Okulların bir haylisi de zaten kilise okullarıdır. Papazlar öğretmen konumunda derslere girerler!

Şeytanla Sohbet

Hayal âleminde şöyle bir dolaşırken uzakta yol üstünde yatan birisine rastladım. Yanından geçerken “uyanıkça bir selam vereyim” diye bakınca bir de ne göreyim; yatan şeytan değil mi?

⁽¹⁾ Zümer 9.

Haliyle birden şaşkınlığımı gizleyemedim ama aniden başımı çevirdim melundan ve “Şeytan görsün yüzünü” diyerek yoluma devam etmek istedim. Fakat o bir anlık şaşkınlığımdan faydalandı ve bana laf attı:

- Ne o ede, şaşırдың birden?

- Evet, şaşırдың doğrusu.

- Neden?

- Ben seni insanları aldatmak ve saptırmak için durmadan çalışır didinir bilirdim. Ama sen yan gelmiş yatıyorsun.

- Evet, yatıyorum ama işim aksamıyor.

- Nasıl oluyor bu?

- Benim işimi rektörler yapıyor şimdi.

- Anlamadım.

- Anlamaman benim için daha iyi amma, gene de duramıyor, söylüyorum işte. Ne yapalım, bu da benim keyfim.

- Bırak keyfini de söyle bakalım söyleyeceğini.

- Siz kaç gündür, hatta kaç yıldır neyi tartışıyorsunuz?

- Başörtüsünü.

- İşte mesele bu!

- Yani?

- Yahnisi şu; başörtüsünü yasaklayan bir kanun var mı?

- Yok.

- Yok, ama sorun halledildi mi?

- Hayır!

- Siz ne yapıyorsunuz?

- Bu bir haksızlıktır diye konuşup duruyoruz, yazıp çiziyoruz.

- Oysa olay basit bir zabıta işi. Çocukları eğitimden engelleyen her kimse, suç işliyor. Onu bundan alıkoymak varken, siz ha bire konuşup yazıyorsunuz.

- !..

- Mesela senin uzmanlık alanın nedir?

- İslamî ilimler.

- Buna dair kaç yazı yazdın? Ya da şöyle sorayım, yazdıklarının yüzde kaçını başörtüsüne dairdir?

- !

- Söyle söyle.

- Herhalde yüzde yetmiş.

- Ee, gördün mü seni nasıl meşgul ettim rektör kardeşlerim sayesinde. Bütün enerjini kör bir kuyuya nasıl attım? Çözümü bu kadar basit bir mesele için bütün yazı imkânını heder ettin gittin, farkında mısın?

- !..

- Öyle değil mi?

- Değil! Madem bu bir sorundur, elbette yazacağız, çizeceğiz.

- İyi iyi. Sen yazmaya devam et, siyasiler konuşmaya, valiler seyretmeye, kızlar ağlamaya, halk kızmaya, rektörler üniversiteye almamaya devam etsinler. Ben de yan gelip yatayım ve sonucu bekleyeyim.

- Ne sonucu?

- O güzel sonucu?

- Neymiş o?

- Kaos ve kavga.

- Nasılmış o?

- Bu kadar zulüm, acı ve öfkenin sonu ne olur?

- !..

- Söyle söyle.

- Kaos ve kavga diyorsun?

- Tabi ya. Peki, bunun sonu ne olur?

- !..

- Söyle söyle.

- !..

- Birilerinin bu kavgayı önlemesi gerekir değil mi? Siz o birilerinin hep içinizden çıkacağını zannedersiniz. Başımıza gelirse o zaman görürsünüz babanızın damını.

-!..

- Şimdi anladın mı arkadaş, niye yan gelip yattığımı? Aslan rektörlerim sayesinde benim işler tıkırında. Siz kendi işinize bakın.

- !..

- Hadi hadi git işine, bu kadar çene yeter, vaktini daha fazla harcama. Arada bir merhamet damarım kabarıyor, böyle uyarılar da yaparım. Bu kıyağımı da unutma.

Acaba bu şeytan bana bu kıyağı niçin yapmıştı. Bunu da sormak istedim ama, daha fazla rezil olmayayım diye yola devam ettim.

Ettim ama yerde miyim, gökte miyim bilmeden. “Ulan şeytan mı kaldı sohbet edecek? Tövbe ya Rabbi” diye hayıflanıyorum, fakat dedikleri aklıma geldikçe de kahroluyordum. Mel’un haklı mıydı ne?

Çocuk Haklarından Öncelikli Sorumluluk

Ali Bulaç Bey çocuğun velayetini konu edindiği bir yazısında şöyle diyor: “İslam'a göre çocuğun velayeti ebeveyn aittir, bu icma ile sabit bir hükümdür. Modern bakış açısından çocuğun velayeti devletin uhdesindedir. Devlet, anne babaya sormadan, onların rızasını almadan çocuğa dilediği eğitimi (müfredat, içerik, ders çeşidi vs.) verme hakkına sahip olmaktadır. Başörtüsü yasağının kalkmasını samimiyetle savunan liberal aydınlar, sıra velayet konusuna geldiğine, anne-babanın seçimi yerine devletin karar ve icraatlarının doğru olduğunu savunmaktadırlar.”⁶³

Ali Bey bu konuları iyi bilir. Galiba genel uygulamaları göz önüne alarak mevcut durumu dile getirmiş. Fakat “Çocuk Hakları” evrensel bir metinle bütün dünyanın onayına sunulmuş ve TC. Tarafından da kabul görmüştür, imzalanmıştır.

---

⁶³http://www.habervaktim.com/iktibas.php?arama_metin=&select=%C7ocuklar%FDn+velayeti%2C+gen%E7lerin+%F6zg%FCrl%FC%F0%FC

Oraya baktığımızda çocuğun din, kültür, ahlak ve eğitiminden öncelikle ebeveyn sorumludur:

“Madde 5: Taraf Devletler, bu Sözleşmenin çocuğa tanıdığı haklar doğrultusunda çocuğun yeteneklerinin geliştirilmesi ile uyumlu olarak, çocuğa yol gösterme ve onu yönlendirme konusunda ana-babanın, yerel gelenekler öngörüyorsa uzak aile veya topluluk üyelerinin, yasal vasilerinin veya çocuktan hukuken sorumlu öteki kişilerin sorumluluklarına, haklarına ve ödevlerine saygı gösterirler.”

Her güzelliğe sadece imza atan, ama uygulamaya gelince bildiğini yapan devlet ve ülkelerde, çocukların kreş ve anaokulunda okudukları kitaplar, dinledikleri hikâyeler, öğretmenlerinin kılık kıyafetleri bile skandal olur.

Devlet bizde de demir yumruğunu küçükük çocukların beynine indirmekten, onları tek tipleştirmekten vaz geçmez bir türlü. Bir dindarın çocuğu, ana babasından aldığı bilgileri özgürce dile getirdiğinde yer gök inletilir, gök kubbe masumların ve okulların başına geçirilir. Bu, hangi çağdaşlığın ve laikliğin gereğidir acaba? Atılan imzaların inkârı da mı çağdaşıktır? Buyurun madde ne diyor:

“Madde 13:

1. Çocuk, düşüncesini özgürce açıklama hakkına sahiptir; bu hak, ülke sınırlarına bağlı olmaksızın; yazılı, sözlü, basılı, sanatsal biçimde veya çocuğun seçeceği başka bir araçla her türlü haber ve düşüncelerin araştırılması, elde edilmesi ve verilmesi özgürlüğünü içerir.

2. Bu hakkın kullanılması yalnızca:

- a) Başkasının haklarına ve itibarına saygı,
- b) Millî güvenliğin, kamu düzeninin, kamu sağlığı ve ahlakın korunması nedenleriyle ve kanun tarafından öngörülmek ve gerekli olmak kaydıyla yapılan sınırlamalara konu olabilir.

Madde14

1. Taraf Devletler, çocuğun düşünce, vicdan ve din özgürlükleri hakkına saygı gösterirler.

2. Taraf Devletler, ana-babanın ve gerekiyorsa yasal vasilerin; çocuğun yeteneklerinin gelişmesiyle bağdaşır biçimde haklarının kullanılmasında çocuğa yol gösterme konusundaki hak ve ödevlerine, saygı gösterirler.

3. Bir kimsenin dinini ve inançlarını açıklama özgürlüğü kanunla öngörülmek ve gerekli olmak kaydıyla yalnızca kamu güvenliği, düzeni, sağlık ya da ahlaki ya da başkalarının temel hakları ve özgürlüklerini korumak gibi amaçlarla sınırlandırılabilir.

Madde 18:

1. Taraf Devletler, çocuğun yetiştirilmesinde ve gelişmesinin sağlanmasında ana-babanın birlikte sorumluluk taşıdıkları ilkesinin tanınması için her türlü çabayı gösterirler. Çocuğun yetiştirilmesi ve geliştirilmesi sorumluluğu ilk önce ana-babaya ya da durum gerektiriyorsa yasal vasilere düşer. Bu kişiler her şeyden önce çocuğun yüksek yararını göz önünde tutarak hareket ederler.

2. Bu Sözleşmede belirtilen hakların güvence altına alınması ve geliştirilmesi için Taraf Devletler, çocuğun yetiştirilmesi konusundaki sorumluluklarını kullanmada ana-baba ve yasal vasilerin durumlarına uygun yardım yapar ve çocukların bakımı ile görevli kuruluşların, faaliyetlerin ve hizmetlerin gelişmesini sağlarlar.”

Ali bey yazısının sonuna doğru diyor ki: “Modern hukuk, kuzey ülkelerini esas alıp, rüşt çağını 18'e çıkarmıştır. Bu yüzden 18 yaşına gelinceye kadar çocuğun velayetini devlet uhdesinde bulundurmakta, bu yüzden mesela Fransa'da ortaöğretimde başörtüsü yasaklanabilmektedir.

Çünkü vecibelerin "dinî mahiyeti" esas alınmadığı için, başörtüsü "kişisel bir tercih" ve kişisel tercih olması hasebiyle "bireysel bir özgürlük" olarak ele alınmakta, 18 yaşına kadar çocuğun kişisel tercihlerinde ve özgürlük seçiminde kendi başına doğru bir karar veremeyeceği varsayılarak, onun adına "ailesi" değil devletin karar vereceği savunulmaktadır.”

Göz göre göre yapılan yanlış ve çiğnenen hak işte buradadır. Devlet çocuğun kendi başına karar veremeyeceğini söyleyebilir. Ama biri onun yerine karar verecekse bu öncelikle devlet değil, ana baba olmalıdır. Çünkü devletin kabul ederek taraf olduğu “çocuk hakları” bunu gerektirmektedir.

Üniversitelerde başörtüsü nasıl kanunsuz sürdürülüyorsa, maalesef yavrularımıza da bir kısım yasaklar kanunsuz olarak uygulanmaktadır. Bütün haksızlıklar bitene kadar hukukun üstünlüğü adına mücadele elbette devam edecektir.

Bizim de altına imza attığımız çocuk hakları ile ilgili düzenlemeler, çocuğun velayetini ana babaya verir. Çocuğun dinini seçme ve öğretme hakkı da ana-babanındır.

Var mı buna itiraz?

Yok!

Ya uygulama?

Hiç yok!

Şapka giyme kanununun ihmal edilmesi karşısında gıkı çıkmayanlar, başörtüsü hususunda aslan kesiliyor ve kükrüyorlar: “Efendim, kanun varken görmezlikten gelemeyiz. Kanun yanlışsa siyasetler düzelsin!”

Şapkaya gelince kör olan gözünüz, başörtüsüne gelince dört dönüyor...

Anayasanın değiştirilmesi dahi teklif edilemeyen kanunlarından olan “bey, paşa, efendi vs. tabirlerin kullanılamayacağı” karşısında gıkınız çıkmaz değil mi?

Hatta emekli her askere “paşam” demekten zevk alırsınız kıvrıta kıvrıta. Ve daha bir Allah’ın kulu “paşa”nın da, “yahu arkadaşlar “paşa” demek yasak, kullanmayın bu kelimeyi” dediğini hiç duydunuz mu siz?

Duymadınız.

Kanun yasaklar ama kimse dinlemez. Buna rağmen çokbilmiş aydın ve bürokratlarımız, hatta cumhuriyet savcılarımız, “Olmaz böyle şey. Yasaksa, uygulanır.

Beğenmiyorsanız değiştirirsiniz. Kanun varsa biz gereğini yaparız” dediğini duydunuz mu hiç? Demezler ki duyasınız.

Maazallah, hükümet bir yanılrsa yazılrsa da bu yasayı değiştirmeye kalksa, aynı adamlardan seyreyleyin siz gümbürtüyü: “Aman rejim elden gidiyor...”

Ne çıkıyor bundan?

Çıkan şu; bir yasağın arkasında İslam yoksa çiğne çiğneyebildiğin kadar. Ama yasağın arkasında İslam varsa, yani İslam zarar görüyorsa o yasaktan, o yasak mantıksız da olsa, aslan kesilirler. Çağdaş sorumluluk bunu mu gerektirir? Rejim böyle mi korunur?

Şu başörtüsünü yasaklayan bir kanun bile yok, ama söz konusu İslam’ın emri olunca bakın beton duvarlara... Berlin utanç duvarından daha sağlam duruyor... Malum o çaktan yıkıldı gitti.

Ya şu Kur’an okuma yasağı? İlköğretim bitmeden bir babanın bile çocuğuna Kur’an okutamaması yasağına ne demeli? Bu çağda hala bu yasak ha?

Bu nedir böyle Allah aşkına? Benim çocuğuma kim karışır? Yukarıda dedik işte, çocuğumdan ben sorumluyum. Bırakın yakamı benim yahu?

“Efendim, kanun öyledir ama...”

Aması ne?

“Efendim, çocuk 18 yaşına gelmeden hangi dini, düşünceyi seçeceğini bilemez. Bırakalım onu, bu seçimlerini 18 yaşından sonra yapsın.”

Dinine imanına samimi misin? Şimdi de ben saçmaladım galiba! Hangi din, hangi imandan bahsediyoruz ? Neyse, samimi misin?

“Evet” diyorsan, sen de yapma öyleyse!

“Yani?”

Yanisi, sende din, iman, ilke, ideoloji, örf, adet, iyi, kötü, pozitivizm, darvinizm, Kemalizm... öğretme öyleyse! Milli eğitimin temel amaçlarını kaldır. Laikliği dayatma. Çocuğum okulda bilgiden başka hiçbir şey öğrenmesin. Hatta

milliyetini bile öğrenmesin. Türklük vs. öğrenmesin. Daha sonra kendisi karar versin ne olacaksa. Belki de Türklük demeyecek de Almanlık, İngilizlik, Amerikalık, Araplık... diyecek canım, sana ne? Tamam mı?

“Evet” se anlaştık. Değilse, nerde samimiyet?

Sen kemalizmi, laikliği, pozitivizmi, darvinizmi, Türklüğü ve daha bir sürü ilkeleri, ideolojileri küçücük çocuklara öğret. 18 yaşına gelmelerini bekleme. Ben dinimi öğretmeye kalkınca, “bırak, çocuk büyüsün de kendisi tercih etsin” de, biz de bu dolmayı yutalım, öyle mi?

Ayıp ayıp! Utanın biraz.

Niçin bu kadar öfkeliyim?

Günlerdir “kaçak Kur’an kursu” yalanından bıktık usandık.

Ne kursu yahu? Yurttur orası, yurt.

Yurtta Kur’an okunamaz mı? Hala bu çağda bir şey öğrenmeye yasak mı? Bir şeye ilgi duyarsam onu öğrenmek isterim. Bu ha Kur’an olur, ha İngilizce, ha Arapça. İngilizceye serbestlik var, Arapçaya yok!

Niye yok? Araplar çoğunlukla Müslüman olduğu için mi? Değilse neden? Birileri toplansa bir yurttan ve Rusça okumasını öğrenmek isteseler, ayıplar ve yasaklar mısınız?

Her sıkıştığında “Biz de müslümanız” diyen takiyyeciler, açıkça söyleyin, nedir alıp veremediğiniz bu mazlum halkın diniyle, imanıyla, Kur’an’ıyla?

“Yıkılan yurt için velilerden ve çocuklardan kimse şikâyet etmiyor, dava açmıyormuş”. Anlamıyor ve şaşkın şaşkın soruyorsunuz: “Bu nasıl olur?”

Siz bu halkı anlayamazsınız. Siz uzaydan gelmediniz ama sisteminiz ve eğitiminiz uzaydan geldi. Onun için tanımıyorsunuz halkınızı. Bunlar, bir harf öğretilene köle olur. Ama sizin onların medeniyetini öğrenmede gözünüz yok ki... Siz ancak cümledeki “köle” kelimesine takılır, hakikat ile mecaz farkını da bilmediğinizden avaz avaz bağırsınız: “İşte biz de sizi ‘köle’ olmaktan kurtarmaya geldik.” Diye.

Siz, Irak'a demokrasi getiren Amerika gibisiniz, farkında mısınız?

Size ancak gülünür yahu, ben niye öfkeleniyorum ki?

“Efendim bina sağlıksızmış. Biz öğrencilerin iyiliğini istiyoruz.”

Siz mi iyilik istiyorsunuz? Ne kadar da belli oluyor?

Boş veriniz, iyilik etmeyiniz siz. Gölge etmeyiniz yeter.

İlle de bir şey yapacaksınız, yurt sorumlularından önce, ona izin veren devlet sorumlularını sorgulayınız, “nasıl izin verdiniz?” diye. Halk, nasıl olsa en mükemmelini de yaptırır. Ama siz kimi suçluyorsunuz?

Size kalsa, hastanelerden yaralı masumları toplayacak ve “kaçak Kur'an okudukları için” içeri tıkacaksınız. Allah şerrinizden emin eylesin...

Hamza Uygun Örneği

Sizin de işiniz devlet dairelerinde olabilir. Ya da bir işiniz gereği yolunuz oralara düşmüş olabilir. Ne görürsünüz?

“Ohooo!” dediğinizi duyar gibiyim. Evet, aynen öyledir.

Kimi memurlar vardır, önündeki işlerle meşguldür. Kafasını kaşıyacak zamanı yoktur, mesai nasıl bitti anlamazlar. Eskiden “nüfus dairesinde” çalışanlar öyleydi özellikle. Evet, bunda kurumların da bir farkı vardır. Mesela Orman Dairesinin mühendislerini hep arazide çalışır görürken, Ziraat Dairesinin mühendislerini oturur göürdüm eskiden. Şimdi nasıllar bilemem.

Evet, kimi memurlar da vardır, oyalanır durur, vakit geçirirler; ya bilgisayarları ile meşguldür, ya gazete okur, ya da sohbet ederler. Onlardan özellikle bilgisayarlarında kumar kâğıtlarıyla oynayanları hoş görmemişimdir. Saatlerce müzik ve sigara eşliğinde kâğıt oynar onlar, vatandaş da kafasını kaldırmadan iş yaptığını sanır.

Kimileri de vardır, ip ve tığlarını çıkarmış, tekstil sanayine katkı sağlamak için ha bire örmelerle meşguldürler sohbet ederekten öbeklendikleriyle...

Başlarında şefleri de vardır ama manzara pek de değişmez. Kimse arkadaşlarıyla kötü olmak istemez. “Bugün git yarın gel” anlayışı her ne kadar yavaş yavaş tarihe gömülüyorsa da, görevini aslanlar gibi yapanlar bu ülkede çok sevilmezler. Eskiler, durup dururken dememişlerdir herhalde “idare, müdara, dek, dubara” derken!

İşine aslanlar gibi sarılan bir yiğit de Niğde’den çıkmış. Haberlerde okuduğumuza göre Niğde Üniversitesi Rektörü Hamza Uygun, odasından Kur'an sesi geliyor diye Personel Dairesi Şube Müdürü Erol Dervişer'i cezalandırmış. İtiraz üzerine YÖK cezayı kaldırmış. Rektör bu defa başka suçlar icat ederek Dervişer'e iki ayrı ceza vermiş. O da yine itiraz etmiş. Şimdi gözler yeniden YÖK'te imiş.

Öğrendiğimize göre bizzat Hamza Uygun'un talimatıyla başlatılan soruşturmaya Yüksek Öğretim Kurumları Yönetici, Öğretim Elemanı ve Memurları Disiplin Yönetmeliği'nin 6/a maddesi gerekçe gösterilmiş. Disiplin yönetmeliğinin söz konusu maddesinde “görevle ilgili resmi belge, araç ve gereçlerin korunması, kullanılması ve bakımında kusurlu davranılması” ifadeleri yer alıyormuş.

Deniliyor ki: “Soruşturmada Erol Dervişer'in üniversitenin bilgisayar ve elektriğini kullanarak Kur'an dinlemesi bu madde kapsamında değerlendirildi. Soruşturma sonucu Dervişer kınama cezasına çarptırılırken, savunmasında pişman olmadığını söylemesi üzerine alt ceza uygulanmadı.

Kur'an dinlediği için cezalandırılan Dervişer'in yakın çevresine “kendisine haksızlık yapıldığını, yüksek sesle Kur'an dinlemesinin söz konusu olmadığını, sadece nasıl diğer personel bilgisayarında şarkı dinleyebiliyorsa kendisinin de Kur'an dinlediğini” söylediği öğrenildi. Detaylarla haber devam edip gidiyor.⁶⁴

Şimdi biz ne diyelim bu işe?

“Mesai saatinde Kur’an dinlemek olur mu? Hak etmiş cezayı, aferin rektöre” mi diyelim, yoksa “ama aynı cezayı müzik dinleyenlere vermemiş. Öyleyse burada hem eşitsizlik, adaletsizlik, taraf tutma, hem de Kur’an düşmanlığı var,” diye kötü mü söyleyelim?

Önce bir detayı merak ettim; bu rektörü kim atamış, kimin hanesine sevap ya da günah yazdırıyor?

İnternete girdim ve daha içine bakmadan bir başlıkta aradığımı gördüm: “Sezer Niğde’ye rektör atadı. İnternet Haber Televizyonu ...”

Eh, Abdullah Gül’ün defteri Kur’an dinlemeyi cezalandırma işinden pay almaktan şimdilik kurtulmuş. Sanırım Sezer de “bana layık olduğunu gösterdin” diye sevinmiştir.

Kur’an-ı Kerîm bildiğiniz gibi Allah Teâlâ’nın yüce kelimidir. Ya Cebrail aracılığıyla, ya da doğrudan Sevgili Peygamberimize indirilmiş, okumak ve dinlemekle ibadet olunan, eşi benzeri getirilemeyen, içinde ilim, hikmet ve menfaat olan, iman, ibadet, hukuk ve ahlak ilkeleriyle insanlığı karanlıklardan aydınlığa çıkararak, çok faydalı ve parlak şeriatıyla birey ve toplumlara birlik ve dirlik içinde sağlıklı, saadetli ve varlıklı yaşamının metotlarını öğreten, içinde asla yanlışın, çelişkinin, batılın, bozukluğun, faydasızın, çirkinin olmadığı, daima ahlakı, erdemi, fazileti öğütleyen, batılı, kötüyü, yaramazı yasaklayan, içindeki kanunları ile insanlığa kurtuluş ve hidayetin dosdoğru yollarını gösteren, bu arada kendisinden önceki kitapları da tasdik ederek semavî dinlerde birlikteliği sağlayan, çok yüce, çok şerefli, çok kıymetli, çok faydalı, çok hikmetli, baştan sona nur, hidayet, öğüt, beyan, feyiz, bereket, rahmet, şefkat, şefaahat, şifa olan ve bütün bir insanlığı muhatap alan, aslı Arapça olan ilahî bir kitaptır.

Bir Ramazan ayında inen, indiği geceye bin aydan daha hayırlılık kazandıran, muhkem ve müteşabih ayetleriyle insanın kalp ve kafasını zenginleştiren, ilimlere çığır açan, böylece Allah Teâlâ’nın bize en büyük ikramı olan medeniyet

kuran kitabımız Kur'an-ı Kerim'e iman etmek, saymak ve sevmek, okumak, dinlemek, anlamaya, dinlemeye ve uyup itaat etmeye çalışmak, onu yaşamak ve yaşatmak farzdır. Yani bu büyük nimeti ihsan eden Allah Teâlâ tarafından insandan istenen kesin bir emirdir.

Onu inkâr etmek, Allah Teâlâ'yı inkâr etmekle netice itibariyle aynıdır. Onun bir, iki, üç, beş... ayetini inkâr etmekle, tamamını inkâr etmek, kâfir olma açısından aynıdır. O kitabın bir kısmını alıp bir kısmını atmamakla, tamamını atmamak aynı nankörlüktür yani.

Onun ayetlerini ister bir menfaat karşılığında, isterse düşmanlıkla olsun ihtiyacı olandan esirgemek, gizlemek, saklamak, içindeki bilgileri değiştirmek, bozmak, çarpıtmak, saptırmak da aynı günahdır.

Kur'an-ı Kerim Allah Teâlâ'nın kelimeleridir. Ona tabi olanlar, yani onu okuyan, anlamaya çalışan, bireysel ve toplumsal hayatlarında uygulayan, emir, yasak ve tavsiyesine itaat ederek uyan Müslümanlar, onun aynı zamanda Allah Teâlâ tarafından korunduğuna, asla kaybolmayacağına da inanırlar. Ona ne kâfirler, ne şeytanlar bir zarar veremeyeceklerdir. Yaklaşık 23 yılda parça parça inen bu kitaba batıl ne önden, ne arkadan, ne sağdan, ne de soldan asla yaklaşamaz, bilakis o bütün batılları parçalar ve yok eder.

Bütün bu yazdıklarımız aslında bizzat Kur'an-ı Kerim'in ifadeleridir. Okuyucuyu sıkmamak için sure ve ayet numaralarını vermedik. Ama onu okumak için yola çıkanlar, adım başında bunlara rastlar ve haliyle bunları bilirler.

Evet, Kur'an-ı Kerim kâfirler için bir hasrettir. Kıyamet gününde bunu ellerini ısırarak itiraf edeceklerdir ama neye yarar. Kaybettiklerini kazanmak için dünyaya tekrar dönmek isteyeceklerdir ama imkânsızdır. Asla dinlenilmeyecektir bu istekleri. Hoş, dönseler dahi, aynı kâfir olmayacakları ne malum?

Gerek namazda, gerek namaz dışında Kur'an okunurken sükût edip sükûnet ve huşû ile bilenlerin manalarını da

düşünmeye çalışarak dinlemeleri gerekir. Cinlerin onu nasıl duyduklarında çarpıldıklarını, dinlediklerini Kur'an-ı Kerîm bize haber verir "Cin" suresinde. Ve de "Ahlaf, 29-31" de.

İnsanların da onu dinlediklerinde nasıl dikkat kesildiklerini, dil, üslup ve mana bakımından beğendiklerini tarih ve siyer kitaplarından okuyoruz. Hatta kâfirlerin bu Kur'an-ı Kerîm dinlemelerini önlemek için ne gibi tedbirler aldıklarını ama hepsinin de boşa gittiğini yine aynı kaynaklardan öğreniyoruz.

Kur'an-ı Kerîm'i dinlemek, imanın gereği olan bir emirdir ve bir kazançtır: "Öyle ise, Kur'an okunduğunda hemen ona kulak verin, susup dinleyin ki merhamete eresiniz."⁶⁵

Müminler onu dinledikçe imanları artar: "Gerçek müminler ancak o müminlerdir ki yanlarında Allah zikredilince kalpleri ürperir, kendilerine Onun ayetleri okununca bu, onların imanlarını artırır ve yalnız Rablerine güvenip dayanırlar."⁶⁶

Kâfirler ise onu dinlemezler: "Ey iman edenler! Allaha ve Resulüne itaat edin, Kur'an'ı ve Resûlullahın öğütlerini işitip dururken ondan yüz çevirmeyin. İtaat kulağıyla işitip dinlemedikleri halde, bir de yalan atıp "işittik!" diyenler gibi olmayın. Çünkü Allah katında, yerde gezinen canlıların en kötüsü, o düşünmeyen sağır ve dilsizlerdir."⁶⁷

O kâfirler Kur'an ayetlerini duyarlarsa kinleri, nefretleri ve düşmanlıkları artar: "Yeni bir sûre indirildiğinde onlardan bazıları: "Bu inen kısım hanginizin imanını artırdı acaba?" diyerek vahyi küçümserler. Ama bu, iman edenlerin imanını, yakınını artırır ve onlar sevinip birbirlerini müjdelerler. Fakat

---

⁶⁵ A'raf, 204.

⁶⁶ Enfal, 2.

⁶⁷ Enfal, 20-22.

o sûreler, kalplerinde küfür ve nifak hastalığı bulunanların inkârlarına inkâr kattı ve onlar kâfir olarak öldüler.”⁶⁸

Sadece bir suredeki şu ayetler bile kâfirlerin Kur’an-ı Kerîm’e karşı tavırlarını anlatmaya yeter değil mi?: “İnsanlar düşünüp ders alsınlar diye biz Kur’anda bu gerçekleri farklı üsluplarla beyan ettik. Ne var ki bu, onları daha da kaçırmaktan başka bir sonuç vermedi.”⁶⁹

“Sen Kur’anda Rabbini Tek olarak andığın zaman, nefretle arkalarını dönüp giderler.”⁷⁰

“Biz onları tehdit ediyoruz da bu onların azgınlığını arttırmaktan başka bir işe yaramıyor.”⁷¹

“Biz Kur’anı müminlere şifa ve rahmet olarak indiririz. Ama o, zalimlerin ise sadece ziyanını artırır.”⁷²

Ne yapalım, Kur’an-ı Kerîm’in garip kaldığı bir çağda yaşıyoruz. Dostları (!) onu öpüp başlarına koyuyor ama, sonra da okumadan, okusalar bile anlamadan, hayatlarında uygulamadan süslü kılıflarda darağacı gibi duran duvarlarına asıyor, idama, yani ademe mahkûm ediyorlar. Ya da kütüphane zindanlarının özel hücrelerinde hapsediyorlar!

Düşmanları da onun okunmaması, anlaşılmasısı, yaşanmaması için her türlü yasaklayıcı yasaları çıkarıyor, önleyici önlemleri alıyorlar.

İşte görüyorsunuz; üniversite mezunu nice Müslüman, toplasan 300 sayfa tutmaz bir kitabı bir kere olsun mealinden okumadan yok olup gidiyorlar.

Bu kadar gazete, dergi veya yalan, dolan, hikâye, roman türünden kitap okuyanlar, bir Kur’an Meali bile okumadan konup geçiyorlar.

Sonra da dönüp soruyorlar: “Biz niye geri kalmışız?”

---

⁶⁸ Tevbe, 124–125.

⁶⁹ İsrâ, 41.

⁷⁰ İsrâ, 46.

⁷¹ İsrâ, 60.

⁷² İsrâ, 82.

Ey Müslümanlar, Niğde Üniversitesi Rektörü Hamza Uygun'un, odasından Kur'an sesi geliyor diye Personel Dairesi Şube Müdürü Erol Dervişer'i cezalandırmasına kızmakta haklı mısınız?

Sanki siz farklı mısınız?

Lütfen cevaptan önce şöyle bir düşününüz.

O başkasına, biz kendimize, ama sonuçta aynı şeyi yapıyor değil miyiz?

Erdoğan Teziç Örneği

Haberı televizyonda görünce “Ah be kardeşim, böyle zamansız yapılır mı bu işler?” demek geldi içimden.

Hani bir zamanlar bir YÖK başkanı Erdoğan Teziç vardı ya, Rektörler yolsuzluktan yargıya düştü mü, bütün erkânını etrafında toplar ve top gibi gürleri basın toplantısında:

“Cumhuriyet Rektörleri suç işlemez. Yobazlar Cumhuriyet Üniversitelerini hedef alıyorlar. Maksatları Cumhuriyeti yıkmak, devleti ele geçirmektir.”

Sahi o zamanlar yolsuzluktan yargıya çağrılan her rektör de, etrafında öbeklenen gazetecilere avaz avaz bağıırırdı:

“Ben cumhuriyetçiyim, ben laikim, ben Kemalistim diye böyle yapıyorlar.”

Ankara Ticaret Odası Başkanı Sinan Aygün de onlardan öğrenmişti herhalde. Öyle slogan atarak gidiyordu ya “Ergenekon”a.

O zamanlarda Van Yüzüncü Yıl Üniversitesi Rektörü Prof. Dr. Yücel Aşkın, Tıp Fakültesi Araştırma Hastanesi'ne tıbbi cihaz alımındaki ihalede usulsüzlük yaptığı iddiasıyla açılan soruşturma kapsamında 3 ay sonra tutuklanmıştı da ne gürültüler kopmuştu...

YÖK Başkanı Prof. Dr. Erdoğan Teziç, Van Yüzüncü Yıl Üniversitesi Rektörü Prof. Dr. Yücel Aşkın'ın çete suçlamasıyla tutuklanması hakkında yaptığı açıklamada “Rektör Yücel Aşkın'a sahip çıkmakta kararlıyız. Aşkın'a

sahip çıkmak, Cumhuriyete sahip çıkmakla eş anlamlıdır” demişti hatırlarsanız.

“Cumhuriyet Rektörleri suç işlemez”miş.

Ne savunma değil mi ya?

Diyelim işledi. Cumhuriyet bitti mi şimdi?

Şimdi Selçuk Üniversitesi Rektörü Prof. Dr. Süleyman Okudan böyle bağırıyordu. Ama bir Cumhuriyet Rektörü daha polisler arasında Adliye binalarında sorguya çekiliyordu maalesef.

Haberlerden öğrendiğimiz kısaca şöyle: “Konya ile birlikte 8 ilde eş zamanlı olarak düzenlenen operasyonda, çıkar amaçlı suç örgütü kurmak ve ihaleye fesat karıştırmakla suçlanan aralarında Selçuk Üniversitesi Rektörü Prof. Dr. Süleyman Okudan'ın da bulunduğu 34 kişi gözaltına alınmış.

Okudan'ın Meram'daki lojmanında yapılan aramada yatak odasında 1 milyon YTL değerinde avro ve Türk parası bulunduğu öğrenildi. Polisin paralara el koyduğu bildirilmiş.”⁷³

Haksızlık yapmayalım, bu bir soruşturma. Suç sabit olunca suçlanır. Bu da yargıdan sonra. Henüz bizim nazarımızda suçlu değil, sadece sanık. Bakalım yargı ne diyecek?

“Hangi yargı?” diye sormayın, elbette “Cumhuriyet Yargısı.”

Biz bu haber münasebetiyle gelelim Üniversitelerimize.

Üniversitelerimizin hali içler acısı. Gazetelerde her gün bir skandal var.

Seks var, fuhuş var bu skandallarda.

Uyuşturucu var, silah var, kavga var.

Çağı geçmiş bir sürü ideoloji ve örgüt var.

Başörtüsü zulumü var.

73

http://www.habervaktim.com/haber/42743/ректорun_evinden_servet_cikti.html

Her türlü yolsuzluk var.

Gırtlığına kadar yolsuzluğa batmış üniversiteler.

Sadece para pul yolsuzluğu da değil. Bilim yolsuzluğu, makam yolsuzluğu, atama yolsuzluğu, itibar yolsuzluğu...

Çeşit çeşit, desen desen, renga renk yolsuzluklar...

Bizler neler gördük. Adam rektör olmuş. Ömründe yazdığı bir tek kitabı var. O da Amerika'dan aşırma çıkıyor.

Yani başkalarının yazdığını şekillerine varıncaya kadar tercüme etmiş ve “ben yazdım” diye idareye vermiş. Yani düpedüz hırsızlık. Bu yüzden arkadaşlarından “kınama” alanlar, boyundan posundan utanmadan hala ortalıkta dolaşıyorlar.

“Bu işlerin de mafyası var” diyorlar. “Hangi uzmanlık dalında tez gerekse, hazır vardır; parayı bastırırısın, hem alır, hem de bilimsel bir dergi vs. de yayınlattırısın, hiç sorun değil” diyorlar.

Meğer kibirinden yanına yaklaşılmayan nice beyimizin marifeti de mafyadan gelirmiş...

İlim ve eğitimin olgunlaştırdığı mütevazı ilim adamlarını tenzih etmeyi de unutmayalım tabi.

Sadece ilim ve kitap hırsızlığı mı?

Alın size arşivimden bir haber başlığı: ““47 üniversite incelendi, tamamında yolsuzluk çıktı”

Altında verilen bilgilerden azıcığını alıyorum:

“Kamu İhale Kurumu, şikâyet üzerine üniversite ihalelerini mercek altına aldı. 4 yılda 690 ihaleye bakıldı. Her üç ihaleden birinde yolsuzluk tespit edildi. İncelenenler arasında usulsüzlük görülmeyen üniversite yok. En çok tıbbi malzeme alımlarında sorun yaşanırken, soruşturma izinleri YÖK'e takıldı.

Uluslararası akademik başarı listelerinde ilk 500'e bile giremeyen Türk üniversitelerinin yolsuzluk sicili kabarık çıktı.”⁷⁴

Acı ama gerçek bu!

Başta YÖK olmak üzere Üniversiteler acilen ıslah edilmeli. Sanki hükümet gibi başına buyruk işleriyle milleti rahatsız eden bu kurumlar, bu haliyle ülkeye de, kendilerine de zarar vermektedirler. Filimle değil, artık bilimle uğraşmalı üniversiteler.

Ama gelin görün ki orada çalışanlar, ilköğretimde çalışanlar kadar olsun özgür değiller. Kime ne hayır gelir bundan?

Böyle kapalı kutulardan ancak yolsuzluk kokusu çıkar.⁷⁵

Faruk Birtek Örneği

Günlerdir onlar “kaos var” diyor, biz “kaos maos yok” diyoruz. Onlar “Bak gördünüz mü? Kaos var işte. Biz demiştik” diyorlar, biz “Üç tane çocuk bağıriyor, muz vererek mi topladınız?” diyoruz.

Ülkede kaos gerçekten yok ama üniversitelerde kafalar karışık. Neden böyle? Herkese akıl verecek en bilgili, en olgun, en oturaklı insanlar, ikide bir neden hep beraber cübbelerini giyer ve kâh sokaklara, kâh Anıtkabir’e doğru yürüyüşe geçerler? Neden koca koca proflar, sınıf öğretmenleri kadar olsun özgür düşünemez ve davranamazlar? Neden üniversite düşüncelerden korkar? Neden her darbeye en önce ve en önde üniversite hocaları var? Yine mi altmışlı yıllara gideceğiz? Yine mi 12 Eylül yaşayacağız?

74

AhmetDönmez...05/02/2007..ZamanGazetesi.(<http://www.zaman.com.tr/webapp-tr/haber.do?haberno=496247>)

⁷⁵ Bu kokular hakkında daha fazla bilgi almak isteyenlere bizim “İlim Ve Özgürlük” kitabımızı salık veririz.

Bütün toplum “darbeye hayır” diyor. Ama üniversite “nerde kaldınız?” diyor. Bu normal bir şey değil. Bu bilim adamı işi hiç değil. Peki, ama neden?

Bunları düşünür, ama yazamazdım. Yazmakta fayda bulmazdım. Ama işte gerçekler bir şekilde dile geliyor. İşte gerçeğin çıplak ifadesi; çıplak ama acı: “Türbanı darbe için YÖK siyasileştirdi!”

Kim diyor bunu?

Haberin içinde adı da var: “Taraf Gazetesi'nden Neşe Düzel'e konuşan Prof. Dr. Faruk Birtok, başörtüsü meselesinin öne çıkarılmasıyla Türk Silahlı Kuvvetlerinin kışkırtılarak, askerî darbenin önünün açılmasının istendiğini söyledi.”

İşte Neşe Düzel'in başörtüsüyle ilgili soruları ve Prof. Dr. Faruk Birtok'in cevapları:

— Türban sorununu YÖK mü yarattı sizce?

— Evet. Türban yasağı YÖK'ün içinden çıktı. Önceleri türban, İslamî veya başka nedenlerden ötürü başını örtmek isteyen kızların üniversiteye gelebilmelerini sağlamak için YÖK tarafından yaratılmış bir modeldi. Başlangıçta problem yoktu. Ta ki, YÖK'teki bazı yöneticiler türbanın bir sorun olduğunu düşününceye dek.

— Bu zihniyet daralması niye gerçekleşti böyle birdenbire?

— İki nedeni var. Birinci nedeni siyasi dürtü. Mutaassıp Kemalistler yani yeni Kemalistler, YÖK'ü bir siyasi payanda olarak kullandılar. Siyasette kendilerine yer açmak için YÖK'ü suiistimal ettiler ve siyasi bir kampın aracı haline getirdiler. Bunun içinde darbe yapma arzusu da vardı. Silahlı Kuvvetleri fişıklamak da vardı. Türbanı, belli bir dinî yaklaşıma sahip olan siyasi partilere karşı darbe yapmanın bir sebebi olarak gösterdiler. Türban, YÖK'ün siyasileştirdiği bir olaydır. Türban, YÖK tarafından siyasi simge haline getirildi, problem yaratıldı ve böy-lece Türkiye'de bir darbenin önü açılmak

istendi. Nitekim türban bağlamında mini darbeler hep geldi. Mesela 28 Şubat bunlardan biri.”⁷⁶

Biz bunun için “uyuz olsalar kaşımayacağız” diyoruz hep. “Serinkanlı olacak, yaktıkları bu ateşi söndüreceğiz önce. Kaos istemiyoruz ve isteyenlere de alet olmayacağız” diyoruz durmadan.

Bu akli başında sivil toplum örgütlerinin hukuksuzluğa muhalefetine karşı çıkmak değil. Bilakis onları teşvik etmek ve özgürlüklere en üst düzeyde destek vermelerini sağlamak gerek. Ama bu işi halka indirmemek gerek. Çünkü bir takım provakatörler halkı kışkırtarak yanlış yapmaya yönlendirebilir, hatta mecbur da bırakabilirler. Onun için “maşa varken elimizi yakmayacağız” diyoruz hep. “Ya sabır!” diyoruz. Bu da geçer ya hû!

Orhan Aldıkaçtı Örneği

Ülkemizde üniversiteler düzelmedikçe, özellikle de hukuk fakülteleri düzelmedikçe, seçilen hükümetler hukuk adına ne yapsa boşa gidecek maalesef.

Hükümet yer yer “AB böyle istiyor” diyerek daha özgürlükçü, katılımcı, hukukun üstünlüğünü sağlayıcı, adalet ve eşitlik ilkesini gözeten kanunlar ve düzenlemeler yaptıkça, siyasi veya bürokratik statükocu güçler, sırtlarını da bir yerlere dayayarak ayak sürüyor, hatta yasaları çalışamaz hale getiriyor veya Anayasa Mahkemesi marifetiyle iptal ediyorlar.

İşler o kadar sarpa sardı ki, hükümet meclisin saygınlığını yerle bir eden tutumlarından dolayı artık Anayasa değişikliklerinden bile korkar oldu. İş şekilden görüşmek zorunda olan Anayasa, yetkisini aşarak, temelden görüşüyor ve hemen her istediği kanunu “değişmez maddelere terstir” diyerek yok ediyor.

---

⁷⁶ http://www.dunyabulteni.net/news_detail.php?id=35915

En son meclisin 411 oyla aldığı karar, şekle bakılmadan, esastan bozuldu. Oysa kanun “ancak şekilden inceleyebilir diyordu. Peki, bu hukuksuzluğu kim engelleyecek?

Son zamanlarda demokrasinin, halk iradesinin, özgürleşmenin, çağdaşlaşmanın, zenginleşmenin, sosyal barışın önündeki en büyük engel, maalesef yargı gözüktüyor. Hatta yargı kendi içinde amansız bir kavga veriyor.

Bu son HSYK krizine bir anlam verebiliyor musunuz? Konuyu “Yargı Yargıyı Bitirmemeli” yazımızda incelediğimiz için tekrar etmeyelim ve soralım: Çare ne?

Çare yargıda çalışanlarımızın zihniyet değişimi. Bu “devleti ve rejimini, resmi ideolojiyi yargı ile koruma” anlayışı maalesef çağdışı kalmıştır. Yargı kendisini yenileyememiştir. Hala sistemin kuruluş yıllarında kendisine verilen görevi aşamamıştır. Çünkü işin kaynağı olan Hukuk Fakülteleri hala bu sakat anlayıştadır maalesef. Su gözünden bulanık geliyor.

Çare, ya hukuk fakültelerini kaldırarak Batı'dan aldığımız yasaları uygulamak için yine batıdan yargıç getirmek, yâda fakülteden mezun olup da yargıda görev alacak olanları yine batıya göndererek uzun müddet orada görev yapmalarını sağlamak.

Neden mi böyle düşünüyorum?

Alın size yaşanmış bir hatıra: “Anayasa hocamız, o zamanlar Doçent olan Orhan Aldıkaçtı idi. Profesör olarak da Hüseyin Nail Kübalı vardı. Her ikisinin de 'forslu' zamanlarıydı. 'Karşı Devrim' olarak gördükleri Menderes dönemi sona erdirmiş, Prof. Dr. Kübalı, Sıddık Sami Onar, Hıfzı Veldet Velideoğlu, Tank Zafer Tunaya, İsmet Giritli, İlhan Arsel ve Muammer Aksoy gibi isimlerle beraber, 1961 Anayasasını hazırlayan heyette yer almıştı. Pof. Dr. Kubalı, ellen cebinde gayet havalı ders anlatır, özellikle Menderes dönemi hakkında atar tutardı.

Doç. Dr. Aldıkaçtı, Kübalı 'dan daha muvazenesizdi. O, derslerine daha çok asistanı Bülent Tanör'le beraber girerdi.

Orhan Bey'in dersindeydik. Hoca II. Meşrutiyet dönemini anlatıyor,. Anlatırken de mutadı olduğu üzere II. Abdülhamit'e saldırıyordu. Söz, ölene kadar görevde kalan âyanlarına seçim yetkisinin Abdülhamid'de olduğu meselesine gelince Orhan Hoca "Bu, anayasanın katlidir. Bu, tam bir diktatörlüktür. Sonra da, nitekim kapattı meclisi" dedi.

En arkadan bir çocuk elini kaldırdı: "Hocam, bu sizin anlattığınız 27 Mayıs'tan sonra oluşturulan 'Temelli Senatörler' müessesine benzemiyor mu?" deyiverdi!

Orhan Aldıkaçtı'nın nasıl öfkeleniğini anlatmaya burada gücüm yetmez! Ağzından köpükler çıka çıka, kürsünün etrafında dönüyor, arkadaşımıza verecek bir cevap arıyordu. En sonunda patladı: "Teessüf ederim arkadaşınıza! Bir Hukuk Fakültesi talebesine yakışmayan avam ağzıyla 'Temelli Senatörler' dedi. Arkadaşım, onlar anayasanın bekçileri!"

Çocuk bu defa tekrar söze karıştı: "Affedersiniz, Anayasa'nın bekçiye ihtiyacı mı var? Anayasa halkındır, bekçiye de ihtiyacı yoktur."

Orhan Hoca bu defa tam anlamıyla kudurdu. "Ver kimliğini" diye bağırdı. Zaten kapıya yakın oturan çocuk, ayağa kalktı ve "Benim alnımda enayi mi yazıyor? " dedikten sonra çıktı gitti."⁷⁷

12 Eylül Darbe Anayasası da bunların elinden çıktı değil mi? Nasıl da koruyorlar?

Nihat Çetin'in Tokat Gibi Cevabı

YÖK bütün meslek liselerine yıllardır yapılan bir zulmü kaldırmış. Bütün eğitimciler seviniyor, öğrenciler bayram ediyor, millet alkış tutuyor. Ama birileri de üzülüyor değil tabi. Milletten kopmuş, halka yabancılaşmış, diktaya köle düşünceliler, postal yalayıcılar üzgün.

---

⁷⁷ M. Serhan Tayşi, Ali Emiri İzinde, Timaş y. İst. 2009. s. 203.)

Peki ama “Türkiyenin şişman kedileri” olarak da bilinen TÜSİAD’a ne oluyor? Habere bakınız: “YÖK’ün meslek liselerine uygulanan zülmü kaldırması, TÜSİAD’ı da rahatsız etti. TÜSİAD’dan yapılan açıklamada, "Karar mesleki eğitimin sorunlarını ortadan kaldırmaz. İhtiyaç fazlası imam hatip liseleri kapatılsın" denildi.”

Bu ağız tanırız biz. Zaten bu zulüm de böyle diyerek başlamıştı. Yazıklar olsun. Vatandaş çocuğuna istediği bilgileri aldirmakta özgür değildir sizce değil mi? Vatandaş da kim oluyor değil mi? İhtiyaç fazlasıymış... Öyle olsa ne yazar, ama acaba öyle mi?

Daha bugün gazetelerde “Ordu ilahiyatçı kadro alacak” diyordu. Bu yılların ihmali bir gerekliliktir. Batılı devletlerde papaz subaylar yok mu?

Daha hastanelerde, iş yerlerinde, sanayide, ticarete ve sair ekonomik alanlarda ve daha bilmem nerelerde bir sürü imam hatipli elemana ihtiyaç var. İşte size içinde ders ve hikmetleri de olan bir hatıra. O gün muhataplarına tokat gibi verilen bu cevaplar, TÜSİAD’a da bir şamar olsun utanırlarsa.

M. Serhan Tayşi, Ali Emiri Efendinin kurduğu “Millet Kütüphanesi”nden emeklidir. Hatıralarında anlatır:

“12 Eylül İhtilâline hemen sonra, Başbakan Bülent Ulusu zamanında, Suudi Arabistan’da bir inşaat ihalesi düzenlenmiş. Türkler, yanlarında Arapça bilen elemanları olmadığı için, ihaleyi, Arapça tercümanlarıyla toplantıya katılan İtalyanlara kaptırmışlar. Ulusu küplere binmiş. “Beceriksizler. Bu kadar Arapça hocası, İlahiyat Fakültesi var, neden Arapça tercümanlarımız yok?”

Problemi konuşmak için, Arapça eğitimi yapan okulların hocalarıyla bir toplantı düzenlenmesine karar verilmiş. Toplantının ana teması: "Arapça'yı nasıl öğretiriz?"

Hocalar, öğretmenler, profesörler toplanmış, herkes kürsüye çıkıp konuşuyormuş. Ve konuşan herkes de "Arapça'yı çok kısa zamanda öğretiriz" diyormuş.

Prof. Dr. Nihat Çetin Bey bu toplantıyı anlatırken, "Maalesef bizim Salih (Tuğ) bile "çok kolay öğretiriz" dedi" diye sitem etmişti. En sonunda dekolte giyinmiş, makyajlı bir bayan da "Arapça'yı bir ayda öğretiriz," deyince, Nihat Hoca açmış ağzını, yummuş gözünü:

"Baştan beri Arapça'nın yabancı bir dil olduğu konuşuluyor. Arapça yabancı bir dil değildir, dinimizin dilidir, biir! Öyle on beş günde bir ayda, üç ayda Arapça öğretilmez, bu da iki!

Helmut von Ritter'in talebesiyim. O, bu işlerin üstadıydı, Arapça'yı gerçekten öğretmek istiyorsanız, Arapça'yı gramer olarak sağlam bir şekilde bilen insanları Tunus'a, Cezayir'e, Suriye'ye, Irak'a, Suudi Arabistan'a, Mısır'a gönderin. Orada pratik yapsınlar, lehçeleri öğrensinler. Bu pratik eğitim iki sene sürsün. Bu şart. Çünkü biz burada onlara ancak Arapça'nın gramerini öğretebiliriz. Konuşma için, yurtdışında bulunmak gerekir. Siz, Arapça okuyan, yazan, tercüme eden insanlar istiyorsunuz bizden. Bu mümkün değil."

Tabii, Hoca'nın söyledikleri salonda soğuk duş etkisi yapmış. Ama Hoca, Bülent Ulusu adına toplantıyı idare eden ve Arapça hocalarına hitaben "Arapça'yı öğretemediniz," suçlamasında bulunan askere de cevap vermeyi ihmal etmemiş:

"Ne talihsizlik ki, biraz önce asker kökenli bir beyefendi çıktı, şunu söyledi: 'O kadar para verdi devlet, sizleri profesör yaptı, üniversitelere yerleştirdi. Arapça'yı doğru dürüst bilen bir tane adam yetiştiremediniz.'

Keşke Başbakan Ulusu burada olsaydı da bu nutku ona söyleseydim. Ben Arap Dili- Edebiyatında gençler yetiştirdim. İyi Arapça bilenler de var. Hangisini kültür müsteşarı yaptınız; kültür ataşesi yaptınız? Yurt dışına gönderdiniz? Benim mezunlarımın hepsi bankalarda faiz hesabıyla meşgul! Karnımı doyurmak için çalışmak zorunda. Hangisini uzman

olarak değerlendirdiniz ki, Şimdi bizden hesap soruyorsunuz?"⁷⁸

Siz hangi "ihtiyaç fazlasından" bahsediyorsunuz ey tuzu kuru TÜSİAD'lılar?

Kürşat Bumin Örneği

Kürşat Bumin Milli Eğitim Bakanlı Tebliğler Dergisi'nde yayımlanan ilk ve ortaöğretim kurumlarında "kutlanacak gün ve haftalar"ı gündeme getirmiş. Hepinizin bildiği bazılarından örnek de vermiş. Maksadı sözü Őuraya getirmek:

"Milli Eğitim Bakanı Nimet Çubukçu imzalı genelgede önce bu yıl uygulanmaya başlanan "Değerler Eğitimi" (?) hatırlatıldıktan sonra, günler ve haftalar listesine dahil edilen yeni "hafta"dan Şöyle söz ediliyor: "Öğrencilerimize, Peygamber Efendimiz Hz. Muhammed'in temel insani özelliklerinden olan 'merhamet duygusu'nun güzelliğini yaşatmanın yollarını kazandırmalıyız. Diyanet İşleri Başkanlığı'nca kutlanan 'Kutlu Doğum Haftası'nda bu yıl merhamet temasının öne çıkarılması kararlaŐtırılmıştır. Haftanın önemi dikkate alınarak sevgi, saygı ve merhamet duygusunu ön plana çıkaran ve ekte yer alan etkinliklere örgün ve yaygın eğitim kurumlarında yer verilmesi için gereğini rica ederim."

Ve asıl amacına geçerek soruyor:

"Kutlu Doğum Haftası"nın bir bakanlık genelgesiyle ilk ve ortaöğretim kurumlarında "kutlama" günleri arasına sokulması yerinde bir karar mıdır?"

Cevabı cebinde hazırdır tabi:

"Gecikmeden ikinci adımda cevabımı vereyim: Yerinde bir karar değildir."

Neden değildir? Bunu açıklıyor yazının devamında:

---

⁷⁸ M. Serhan Tayşi, Ali Emiri İzinde, Timaş y. s. 230.

“Türkiye Cumhuriyeti "laik" bir devlet yapısına sahip. Cumhuriyetin bu ilkesinin nasıl bir şey olduğunu hatırlatmaya gerek yok, çünkü üzerinde çok yazılıp çizildi. Ancak biz yine de şunu unutmamalıyız: Bu ülkenin resmi okullarına, adı ne olursa olsun hiçbir din ya da ideolojinin "morali-ahlakı" genelgelerle dayatılmamalıdır.”

Bu konuda dürüstlük ve ciddiyetini de şöyle vurguluyor:

“Laiklik"ın doğru anlamıyla anlaşıldığı ve uygulandığı bir ülkede devlet resmi okullarında "laik ahlak"ı da dayatamaz.”

Peki öyleyse “merhamet, yardımlaşma ” ve benzeri değerler hiç işlenmemeli mi?

Yok, öyle demiyor. İşlenmesine işlenmeli, “Ama bu ve benzer erdemler de yine bu çerçeve içinde, yani her türlü ideolojik ve dini referanstan azade biçimde işlenmelidir.”

İlk itirazımız burada başlıyor. Bu değerleri en güzel yaşayan ve anlatanlar genellikle din ve dinlerin azizleri, velileri, alimleri, gönül erleridir. Şimdi bunların verdiği çok önemli bilgiler, tecrübeler ve bilge sözler, sırf onlar “dinî” olduğu için okullarda öğretilmemeli mi?

Bu o değerlere ve onları öğrenmek isteyenlere haksızlık değil mi?

Bir değerden bahsedilirken ille de din ve dindarların dışarda bırakılması ve dinsiz veya din kaygısızların sözlerinin geçerli kılınması, bilgide adam kayırma ve haksız rekabet değil mi?

Sonra bunun laikliğe gerçekten zararı var mı?

Mesela bir Hıristiyan azizin veya papazının merhamet hakkındaki bir sözünü beğenerek almam, benim Müslümanlığıma ters düşer mi?

Düşmüyorsa, laikliğe neden böyle bakmıyoruz?

İkinci itirazımızı kendisi de düşünmüş, ama eli kolu bağlı, çaresizliğine çare sunmamış. Bizi bir fiili zorbalığa razı olmaya davet ediyor.

Nedir mi o mesele?

Şöyle. Diyor ki:

“Bazı okurlarım burada da şu itirazı dile getiriyor olabilirler: "İyi ama Okullarımız bir 'ideolojinin esiri değil mi?" Evet doğru bir tespit bu; ama bunun çaresi o ideolojinin aşladığı "ahlakın yerini bir dinin vazettiği ahlaka terk etmesi değil ki..."

Ya ne? Fiilî yanlışa teslim olmak mı?

Yok, öyle yağma Sayın Bumin, sen en azından onların fiili durumunu bozuncaya kadar bizim de dinimizi anlatma fiili durumumuzu istemesen de “mukabele-i bilmisil” olarak almak durumundasın. Yoksa zulüm olur. Buna seyirci kalmak doğru değildir. En azından o zulmü kaldırıncaya kadar, o zulmün dengelenmesine karşı çıkmayacaksın. “Hak zıdırındır” kuralına seyirci kalınmaz.

Bu neye benzer?

Ben ve o koşuyoruz. Benim ayağıma pranga vurmuşlar, onun ayağı serbest. Sen de hakemsin. Durumu hatırlatınca, “ne yapayım, onun ağasına gücüm yetmiyor” demek iş midir Allah aşkına? Sayın Bumin’i bu bakımdan insafa davet ederim.

Yazının sonunda Ak Partiye aba altından gösterilen bir sopa var. Ama ona cevap vermek bana düşmez. Kendilerini savunmaya güçleri yeter.

Ben her halükarda dinimi savunurum, bu benim vazgeçilmez bir vazifemdir.

Mümtaz'er Türköne Örneği

Başımızda bunca bela ve gaile varken bir sen eksiktin Sayın Mümtaz'er Türköne. Ne ki bizdensin, mürüvvet göstererek diyelim ki “hoş geldin safa getirdin.”

Biz, kimi İslam Düşmanlarının aleni “İmam Hatip Düşmanlığı” yaparken, bir çeşit meşrep ve cemaat ırkçılığı ve taassubuyla içimizden birilerinin de içten içe “İmam Hatip karşıtlığı” yaptığını bilirdik. Bilirdik ama birader bunu senden ummazdık. Onların beş para etmez esbab-ı mucibesini sen alenen dile getirdin şimdi. Yakışmadı Mümtaz'er Bey. En

azından zamanlaması yanlış. Biz hala yaralıyız, kan kaybediyoruz, bir de sen mi vuruyorsun?

Hoş, bir fikirdir, saygı duymasak da dinler, gerekirse eleştiririz. Ama herkes taş atarken İmam Şiblî'nin gül atmasına “ah!” diyen Hallac-ı Mansur gibi, hayal kırıklığı içimizi burkmuyor da değil doğrusu...

Sevgili Mümtaz'er Türköne “bu okulların artık misyonunu tamamladığını” ileri sürmüş ve □”bu alan bataklık” demiş.⁷⁹

İlk tepkim, “sen İmam Hatip'ten ne anlarsın?” oldu. Sonra “ayıp olmasın, adam İmam Hatipli olur da?” diyerek internete girdim. Biyografilerinde hep “1956 yılında İstanbul'da doğdu. 1978 yılında Siyasal Bilgiler Fakültesi'nin İdari Şubesinden mezun oldu” diye yazıyor. Orta öğretimini hiç yazmıyor. Bilemedim. Her neyse, gerekçelerini okudum. Şöyle sıralayalım:

1-Başbakan Erdoğan'ın İHL'li olduğunu, yakın çevresinde çok sayıda İHL'li bulunduğunu ifade ederek, son eğitim reformunun da İmam-Hatiplerin önünü açacak, itibarını yükseltecek şekilde ilerlediğini belirten Türköne, sanki bu meselenin başbakana sıkıntı çıkardığını ve itibar kaybettirdiğini vurguluyor.

Başbakan İmam Hatiple ilgilendiği için itibar kaybetmiyor, aksine kazanıyor. Hakkı, adaleti ve dengeyi sağlayarak sevgi kazanıyor. Bu alan onun için bataklık değil, gül bahçesidir.

2- Gelecek sene bu 4+4+4 sebebiyle bazı okullar İmam Hatip Lisesi'ne dönüştürülecekmiş. Yani onlara verilecekmiş ve bu da sorun olacakmış. Adamımız soruyor: “Peki doğru mu?”

---

⁷⁹ <http://www.habervaktim.com/haber/bu-da-nerden-cikti-simdi-249040.html>

Derdi sana mı düştü kardeşim? 28 şubatın evvel bu okullarda şimdikinin üç katı öğrenci vardı ve bunlar kendi okullarında okuyorlardı. Nereye gitti bu okullar?

Zaten İmam Hatip Lisesi binalarını, çok azı hariç, devlet değil, halk yaptırdı. Gerekirse yine yaptırır. Bu bize dert değil Sayın Türköne, size de olmasın.

3- “İmam-Hatiplerin artık misyonunu tamamladığını ve bu okullar üzerine inşa edilecek din eğitiminin ve doğrudan genel eğitimin gelecekte büyük sorunlara yol açacağını düşünüyorum. Bu alan bataklık bir alan.”

Önce bu “bataklık” sözünü geri al arkadaş, bu çok çirkin bir ifade.

Sonra Sayın Türköne, bu okullar bir ihtiyaçtan dolayı açıldı ve o ihtiyaç hala devam ediyor. Bugüne kadar millete sorun açmadı, gelecekte de açmaz. Sorunu din ile, millet ile sorunu olanlar açıyor. Hırsız başka yerde ara sen.

Siz liselerde derin devletin oyununa gelerek sağ sol kavgası verirken bu okullar anarşi ve terörden uzak barış ve huzur içinde eğitim yapıyorlardı. Aileler bu yüzden de bu okulları tercih ediyorlardı. Sayılarının bu kadar hızlı artma sebeplerinden birisi de buydu. Kendi dini ve milleti ile sorunu olan birileri bu okulları istemiyor diye biz kendimizi mi katledeyim?

4- “İmam-Hatip modelinin eğitim sistemi içindeki ağırlığı din eğitimi sorununu çözmiyor, tersine sürekli bir siyasî bir kavga konusu olarak gündemde tutuyor. Hâlbuki İmam-Hatiplerin karşıladığı ihtiyacın artık devletin dışına çıkartılması, yani sivil topluma emanet edilmesi gerekiyor.”

Bunun kısa cevabı şudur; derdiniz din eğitimi sorununu çözmek ise, önce önerinizi getirirsiniz, sivil veya resmi açacağımız yeni okulu ortaya koyarsınız, biz de enine boyuna tartışırız. Beğenilirse uygulama başlar, sonra bu okullar kapanır. Ama daha önceden asla. Biz bu sisteme güvenmiyoruz. Bizi katakulliyeye getirebilir. “Dimyat’a pirince giderken”, hazır elimizdeki bulgurdan da olmayalım.

5-“Genel eğitim içine sokulan seçmeli dersler, zaten bu okulların gördüğü ihtiyacı karşılayacak.”

İşte sistemin oyunu budur. Sizin gibi birisi buna alet oluyor ne yazık ki! Seçmeli dersler ile İmam hatiplerin yeri doldurulur sözü, ne eğitimi, ne de İmam Hatip Lisesi’ni hiç anlamamaktır. Hayret ki bunu sizin gibi bir eğitimci söylüyor. Siz hiç mi halkın içinde değilsiniz? Halk, mevcut İmam Hatip Liselerini bile din hizmetlerinde yeterli görmezken, sizin sadece seçmeli dersinizi alarak birisinin onlara güzel güzel imamlık, müezzinlik, vaizlik, Kur’an Kursu hocalığı yapabileceğini mi söylüyorsunuz?

Hayret bir şey!

6- “Artık miadını dolduran bu okullarda ısrar etmek, sadece bu okullardan mezun olanların nostaljik özlemlerini tatmin eder.”

Evet, İmam Hatip Lisesi’nin bir tarihi yanı, bir aziz hatırası vardır. Ama insaf edin biraz, biz animist falan değiliz, ruhlara veya hatıralara tapmıyoruz Sayın Türköne. Getiriniz alternatifinizi, bizi ikna ediniz, bu kurumu daha da güzel hale çevirmek için elbirliği ile çalışalım. Sonra fiiliyata geçirelim. Ondan sonra bu okulları kapatalım. Kavga da bitsin, eğer biterse.

Biter mi dersiniz?

Bitmez elbette. Sen din görevlisini bu kadar aşağılarken, adam yerine koymazken, millet televizyonda Amerika veya Yunanistan’da devlet başkanının nasıl papazlar önünde saygı ile eğildiğini ve ayın eşliğinde kutsal kitaba el basarak yemin ettiğini görüyor.

Görüyor ve soruyor; bizde neden böyle değil?

Onlar da laik, biz de laik, bizim hocalarımız idarecilerimiz tarafından neden saygı görmüyor, üstelik hep aşağılanıyor?

Bir papazın devlet başkanı saygıyla elini öpüyor, yanındakiler hep saygı ve hayranlıkla bakıyor. Ya bizde?

Utanasalar sarıklarına arkadan parmak atacaklar. Bu milleti bu hale getirenlere lanet okunmaz mı?

Kavga bitmez kardeşim. Hak batıl mücadelesi kıyamete kadar sürer gider. Sen safını iyi seç, yeter.

Bugün Batıda seçime giden her parti, önce kiliseye giderek papaza şirin gözüktür. Orada din ve kilise, eğitimden idareye kadar bütün alanlarda nüfuz sahibidir, etkindir. İnsanın fitratındaki din duygusu da bunu gerektirir. Laiklik orada dini ve etkisini yok saymak değildir. Ya burada?

Siz önce bu milleti bu kadar dininden uzaklaştırmakla ne büyük bir cinayet işlediğinizi görün. Hocanın saygınlığını düşürmekle ne büyük hatalar yaptığınızı kabul edin. Sonra da taklit ettiğinizi ille de edecekseniz, (sözüm Türköne'ye değil, bütün Batıcılara) adam gibi edin.

İsterseniz kiliseye bir sorun, papaz ihtiyacını nasıl karşıyorlar?

Aman Allah'ım, ne hallere düştük!

Sayın Mümtaz'er Türköne İmam Hatip Liselerine dönük yazdıklarının eleştirilerini okuduğunu ve kimine de hak verdiğini yazan yeni bir yazı yayınladı Zaman Gazetesindeki köşesinde. Biz de bazı düşüncelerine katılarak eleştirmiştik, bu yazıya da yaklaşımımız aynen öyle.

İyi şeyler söylüyor Sayın Türköne. İyi de, hoca söylüyor ama çocuk da ölüyor bu arada. Kendisine sonuna kadar katıldığım şu, devlet din eğitime karışmasın. Benim çocuğuma nasıl bir din dersi vereceğimi veli olarak öncelikle ben belirleyeyim. İyi ama aynı durum bütün okullar için geçerli değil midir? Seçmeli din dersleri için de geçerli değil mi? Aynı teklif onlara neden yapılmaz?

Evet, geçerlidir ve teklif edilmemesinin sebebi, sanırım dinlenmeyeceği içindir. Veya aciliyeti yoktur. Öyleyse aynı şey İmam Hatipler için de geçerlidir.

Bugün devletin etkin kurumlarında kimi İmam Hatiplilerin olması onlara artı bir avantaj getirmedi. Hatta henüz kaybedilmiş, pardon gasp edilmiş haklar bile tam olarak

iade edilmedi. Bu iktidar tevhid-i tedrisatı yok edemedi. Din eğitimini demokrasinin ölçüleri çerçevesinde verilir kılamadı. İyi niyetlerine inanıyoruz. Ama sadece kimi devletlilerin iyi niyetlerine aldanarak mevcut İmam Hatip Liselerini kapatırsak, yerine neyi koyacağımızı biliyor muyuz? O yüzden endişeliyiz, evdeki bulgurdan da olmak istemiyoruz.

Tekrar edelim, din eğitimi için devlet taslağını ortaya koyar, biz de bakarız, mevcuttan daha kapsamlı ve yararlı ise neden karşı çıkalım? Bu bir nostalji meselesi değildir.

Ben sayın yazarı bina bakımından İmam Hatip Lisesi'ne verileceklerin sıkıntı çıkaracağı, hatta sosyal barışı bozacak kadar ileride bu sıkıntıyı yaşayacağımız endişesinde görüyorum. İyi ama bunu İmam Hatip Lisesi'nin binalarını alan devlet düşünsün. Biz bunun üç dört katı fazla öğrencileri okuttuk bir zamanlar. Herhalde sokaklarda okutmadık. Nereye gitti o binalar? Devletin bir sıkıntısı varsa, gidermenin yolu İmam Hatiplere çullanmak mıdır Sayın Türköne? El insaf!

Kaldı ki vatandaş çocuğunu bu okullarda okutmak istiyor, çözümü tıpkı diğer okullar için olduğu gibi devlet bulacak. Bu konuda neden İmam Hatip Lisesi minnet altında, hatta tehdit altında olacakmış?

Bu bir ayrıcalık değil mi?

Bu, yıllarca süren “üvey evlat” muamelesi değil mi?

Yeter artık bu muamele, yakışmıyor. Devletin bina sorunu varsa, bütün okullar için eşit vardır. “İmam Hatiplerin eline vurur, lokmasını alırız” devri bitsin artık.

Bu yetmiyormuş gibi, dalga geçercesine “İmam Hatip'i merkeze alarak sorun çözülmez” ifadesi yok mu? Ne merkezi canımın içi, İmam Hatip hala itilen, kakılan üvey evlat! Baksana, “zaten yeterli bina yokmuş, siz de tutar bir kısmını İmam hatibe verirseniz sorun çıkarmış.”

Niye sorun çıkıyor? Onların İmam Hatipten üstünlüğü, önceliği, tercih nedeni ne? Orda beylerin paşaların çocukları okuyor da, burada Kunta Kinte'lerin mi?

Hadi diyelim çıkıyor, peki haklı mı? Liseler bina alırken sorun yok, İmam Hatipler bina alınca sorun var. Ne demek bu?

Tamam, bu ülkede “Din eğitiminin demokratik ve özgür bir toplumun standartlarına uygun şekilde çözülememesi” gibi bir sorun var. Bu da “eğitim sisteminin tamamı üzerinde ağır bir baskı oluşturuyor” olabilir. Bize ne? Bu sistemin sorunudur. İmam Hatipleri kapatarak bu sorun çözülür mü? Bilakis daha da artar.

Mümtaz'er Türköne'ye soruyla cevap verelim; İmam-Hatipleri yaşatmak ve büyütmek, toplumun din eğitimi ihtiyacını örgün eğitim sistemi içinde bütünüyle karşılamak ile ters orantılı mıdır? “Marka” bilinci nasıl davranmamızı gerektirir? Buna rağmen siz tevhidi tedrisatı kaldırır ve din eğitimindeki gereken devrimi yaparsanız, biz de, gerek yok ama “markamızı” bile feda edebiliriz.

Şimdi bizim yıllarca yazdığımız ve savunduğumuz fikirleri Mümtaz'er Bey de yazmış sağ olsun, iyi etmiş, ama bunlar sadece İmam Hatibin sorunu değil ki. Kemalist ilkeler bitmiş. Hayattan kopmuş, toplumun hiçbir derdine deva olamıyor. Müzede köşesine konulacak günü bekliyor. Ama sistem münafık. Gücü yettiği yerde halkını eziyor. Yetmediği yerde de görmezlikten gelerek takiiye ile halka şirinlik yapıyor. İşte şu cümleler bunu ilan ediyor haklı olarak:

“Benim çocuğumun alacağı din eğitiminin içeriğini, süresini ve yöntemini neden sadece devlet belirliyor? Bu soru afakî değil. Çoğu kimse İmam-Hatiplerin Tevhid-i Tedrisat Kanunu'nun amir hükmüyle kurulduğunu bile bilmiyor. İmam-Hatip Liseleri yönetmeliğinin 6. maddesine göz atarlar, bu devlet tekelinin ne anlama geldiğini görecektir. İmam-Hatiplerde Atatürk ilke ve inkılaplarına ve Atatürk milliyetçiliğine bağlı öğrenci yetiştirmek size ne kadar sahici geliyor? İmam-Hatipleri de ihata eden Millî Eğitim Kanunu'nun 10. maddesine uymaya kalkıp İmam-Hatiplerdeki fıkıh ve hadis derslerinin içeriğini Atatürk ilkelerini ve Atatürk milliyetçiliğini temel alarak belirlemeyi deneyin. Kanundaki

ve yönetmelikteki bu garabetle nasıl tatmin edici ve kalıcı bir çözüm bulabilirsiniz?”

Bunun çözümü iki şekildedir. Birincisi, bu zamana kadar olduğu gibi, insan haklarını, hukuku ve eğitimin ilkelerini çiğneyerek, insanlık dışı mevcut uygulamaları faşist devlet anlayışı ile zorla devam ettirir ve sesini çıkaranları boğar atarsınız. Böylece “takrir-i sükûnu sağlarsınız, bunun adına da “çözüm” dersiniz. Ya da insanı yönettiğinin bilincinde olan insanî bir devlet olur, halkınızla istişare ederek sorunu ilmin, hukukun ve özgürlüklerin çerçevesinde çözersiniz. Bunun için peşinen İmam Hatip Liselerini kurban etmeye gerek yok Sayın Türköne.

“Dünün devletle kavgalı Müslüman kanaat önderleri bugün devlet adına konuşuyorlar” ise ayıp ediyorlar. Hele devlet üstüne düşeni bir yapsın da görelim. Yoksa bizim geleneğimizde devlet kapısında bekleyen hocalar, şeyhler, kanaat önderleri ayıplanır.

Sayın Türköne, ben de sizin gibi “Bu devlet karşısında hâlâ aynı soruyu soruyorum: Neden devlet benim çocuğuma aldıracağım din eğitimi konusunda tekel olarak hükmünü sürdürüyor?” Fakat devletin din eğitimi konusunda elindeki aracı, sadece İmam-Hatipler değil ki? Bu konuda bir tekel yok ki? Çok el var, saymayalım şimdi. Kaldı ki bu kurumların gücünü arttırması din eğitimi sorununu çözüyor ve büyütüyor olmaya katkı sunmaz mı?

Asıl sorun dağ gibi orda duruyor; Diyanet. Diyanet’te de geçerli olan “Atatürk ilkeleri ışığında” İslam nasıl öğretilir, asıl bunu sormak gerekmez mi? O da laik devlet ile çelişmiyor mu? Çelişiyorsa, neden devam ediyor? Devam etmesinden bu sistem kar mı ediyor, zarar mı? Baştaki İmam Hatip Liseliler buna ne diyor? İnanışları doğruları hayata geçirmeye güçleri yetiyor mu?

Onları suçlamak için değil, ülkenin gerçeklerini göstermek için soruyorum bunları. Yoksa biz, “İmam Hatipli olduğum için iftihar ediyorum” diyen şuurlu başbakanları

istemez miyiz? Ne demek? İnşallah bundan sonrakiler hep İmam Hatipli olurlar!

İmam Hatiplerin dün neyi ifade ettiğini güzel yazmışsınız. Kaleminize sağlık, ömrünüze bereket. Ama arkasından da cevabı çok tartışılacak bir soru sormuşsunuz: “Peki ya bugün? Dünle bugün arasındaki fark burada yatıyor. Dünün muhalif eğitim kurumlarını bugün devleti ayakta tutan sütunlardan birine mi dönüştüreceğiz?”

Niye yapacağız ki bunu? Başbakan İmam Hatipli diye mi? Hayır, öyle yapmayacağız. Sanırım bunu Başbakan bile istemez.

“Bugün İmam-Hatiplere hangi misyonu yükleyeceksiniz?”

Aynı misyona devam Sayın Türköne. Yeryüzünde fitne ve fesat kalmayınca ve din yalnız Allah için oluncaya kadar, vazifeye devam...

Hiç endişeniz olmasın, “Dün devletin zorbalığına direnişin merkezleri olan bu okullarda bugün devlet zoruyla ve devlet teşvikiyle verilecek din eğitimi, tıpkı müzik, resim veya beden eğitimi gibi sonuçlar” vermeyecektir inşallah. Bu garanti bizden değil, dinin tabiatından geliyor elhamdü lillah.

“İmam-Hatipleri değil, din eğitimini yeniden yapılandırılım” diyorsunuz. Madem elimizde imkân var, neden ikisini de yapmıyoruz? Demokrasilerde bir manisi mi var?

Bizim arkadaşlardan birisi bir dostuna misafir olmuş. Yolda giderken bir hindi alan ev sahibi sormuş, “bununla tava mı yapalım, pilav mı?” Arkadaşın cevabı bize ders olsun: “Kabın varsa ikisini de yap.”

İlber Ortaylı Örneği

Bu ülkede şöyle bir sorun var; ilim adamı olmak başka bir şey, aydın olmak başka bir şey. Ne olurdu her iki sıfat da bir adamda birleşseydi. Bu sözüm İlber Bey için değil, çünkü onu böyle bir hüküm verecek kadar tanımıyorum.

Geçmişteki “ülema” böyleydi mesela. Her ilim dalında söz sahibiydi, birinde çok derin olsa da. Mesela Fahreddin Razi kimine göre felsefecidir, kimine göre tıpcı, kimine göre kelimci, fakih, tefsirci, tasavvufçu vs. vs. Ama aslında Razi hepsiydi. Bu da insana aydın bir bakış açısı kazandırıyor.

Bugün böyle insanlar yok maalesef. Adam doktor ama tarih bilmiyor, fıkıh bilmiyor, felsefe bilmiyor. Ya da adam tarihçi ama, din bilmiyor, tefsir bilmiyor, kelam ve felsefe bilmiyor. Dolayısıyla kapsamlı bilgiden, tahlil ve terkipten yoksun kalıyorlar.

İlimler branşlara ayrılınca ve her branş alabildiğine derinleşince böyle oldu maalesef. Buna biraz da ilim adamlarının tembelliği eklendi galiba. Bu tür bir ilim adamı, lider olma yerine, güdülen olma durumunda kalır maalesef.

Aydın denince bu ilimlerin hepsinden bir parça bilen ve doğru düşünmenin ölçülerini kavrayarak analiz ve sentezlerle fikir üreten ve yorum yapabilen insan akla geliyor şimdi.

Acaba aydınlarımız ne derece aydın? O da ayrı bir sorun. Bizim bu kitabımızın adı malum “Aydınların Karanlığı”dır. Dua edelim, kalsın bu karanlık inşallah.

İlber Ortaylı da bir tarihçi. Tarihi anlattığında saygı ve ilgiyle dinleniyor. Ama iş ülke sorunlarını anlatmaya gelince, söyledikleri karşısında hayret ediyorsunuz, “bu mu İlber Ortaylı?” diyerek. Gönlünüz razı olmuyor bu sığığa, bu düşünce fukaralığına? Ama neylersin ki gerçekler bu. Bu ülkenin durumu bu işte!

Bazılarını uzaktan sevmek daha mı güzel ne? Yakına gelince azalıyor, ya da büsbütün gidiyor sevgi. Bu gibiler için kulak gözden hayırlı!

Şimdi siz umar mısınız kos koca bir profesör kalsın da “Bütün kentlere üniversite açılması ahlaksızlıktır” desin.⁸⁰

“İlmi açıdan yanlıştır, zararlıdır” demiyor, “ahlaksızlıktır” diyor. Ülkenin her kentine üniversite açarak bilime katkı vermeye çalışanlar şimdi oldular mı birer “ahlaksız” adamlar?

Bunu bir prof. söylüyor iyi mi? Bırakın Prof.ü, umar mısınız Allah aşkına bunu aklı başında bir adamdan?

Dememiş olsa keşke. Keşke haber yalan olsa! Ah, keşke, keşke...

Gerekçeye bakınız ne kadar basit: “Evvvela bakkal çakkal çocukları kandırıyor. Ondan sonra oradaki ev sahipleri kazıklıyor çocukları. Ondan sonra her şehirde vardır onlardan bir sürü pis herifler genç kızları kovalıyor.” Desin. Bu ne çirkin bir düşünce böyle Allah aşkına?

Peki, bu işler büyük kentlerde yok mu? Âlâsı var. Ee, orda yapınca iyi mi oluyor? Öğrencilerim anlatıyor, üniversite kampusunda, kantinde açıktan prezervatif satılıyor diye. Şehre nereye gidiyorsunuz? Üniversite bu!

Ya şu lafa ne dersiniz: “Açılım boş laftır. Açılım isteyenler gitmez de durmaz da. (Ne demekse!) Kimse kimseye kitle dalkavukluğu yapmak için, sempatik görünmek için konuşmasın.”

Açılım nedir yahu? İşte proje sahipleri söylüyor; “daha çok demokrasi, daha çok insan hakları, daha çok adalet ve hukukun üstünlüğü ilkesi, daha çok eşitlik, barış ve huzur...” Bunlar daha yavaş yavaş hayata geçirilmeye çalışılıyor. Olmuş bitmiş bir şey de yok. Peki, sen bunların hangisine “boş laf” diyorsunuz?

Sonra ne demek bu “boş laf”? “Ben de isterim, ama yapamazlar” mı demek istiyorsunuz, yoksa “kalsın, istemez” mi?

Dedikleri arasında ciddi bir söz var: “Türlere karşı tez geliştirmek için arşive giren kaçınıcı ecnebi Türk taraftarı oldu, onlar anladı, bizdekiler anlamıyor.” Yani ilimden nasibi olmayan bir “bizimkiler” cenahı var. Arşive zaten girmezler, girseler bile dedelerinin yazdığı eserleri okuyamıyorlar.

Dert budur aslında. İyi ama kim bunlar? Bunları kimler yetiştirdi? Çare ne?

Hele bir sözü var ki, basitlikten de öte, pespayelik. Bir ilim adamına hiç yakışmıyor. Ben şahsen hicap duydum, ilim adına utandım. Orası karizmanın yırtıldığı yer zaten.

Hangi sözü mü?

İşte şu: “Bunlar tehlikeli işler, belediyeçiliğe benzemez.”

Ne demek bu “belediyeçiliğe benzemez”?

Ben şöyle anladım: “Sayın Başbakan Recep Tayip Erdoğan İstanbul Belediye Başkanı iken iyi ve başarılı işler yaptı. Ama Başbakanlıkta başarılı değil.”

Doğru mu bu söz? Doğru olsa bile bir ilim adamına yakışıyor mu? Ahlakî mi?

Kaldı ki, halk ikinci kere seçtiğine göre ve hala anketlerde açık ara birinci sırada olduğuna göre, yanlış. Sonuçta hem yanlış, hem de etik değil.

Prof. Dr. İlber Ortaylı kendine yazık etmiştir. Keşke tarihçi olarak kalsaydı da aydın havalarına girerek kendisini küçük düşürmeseydi. Bir partinin siyaset okulunda konuşurken gaza gelmiş olması, onu sorumluluktan kurtarmaz. Bilim adamı duygularıyla değil, akıl, mantık ve ilimle konuşmalı değil mi?

İlber Ortaylı’yı böylesine düşüren, gurur ve kibridir. Adını duyurmuş, önemli konumlarda bulunmuş birisi için haklı değil ama uygulamada maalesef biraz normal karşılanırsa ve müsamaha görse bile, gurur, kibir, kendini beğenmişlik, insanları hakir görerek aşağılamak, çok çirkin huylardandır. Bu huyları sahipleri tevazu ve mahviyete tahvil etmeli. Ama işin en zor yanı da işte burada. Zira bu huylu insanlar, bu kötü huylarının farkında olamazlar. Söylense kabul etmezler. Nefis terbiyesinin kendi başına zorluğu, kemale ermek, irşat olmak ve olgunlaşmak için bir mürşid-i kâmilin gerekli olması da bu yüzdendir.

Benim sözüm, onun iyiliğini isteyen samimi bir eğitimci ve ilahiyatçı sözüdür. Kendisi bilir ama alırsa hayrına olur inşallah.

KÜLTÜR VE SANATTAN ÖRNEKLER

Fazıl Say örneği

“Habervaktim.com”den okuyorum: “Hürriyet Yayın Yönetmeni Ertuğrul Özkök’ten sonra şimdi de Piyanist-Besteci Fazıl Say da Türkiye’yi terk edebileceğini söyledi. Özkök’ün “Eğer yaşam tarzıma müdahale edilirse, ya ülkeyi terk ederim ya da elime silah alıp dağa çıkarım” derken, Fazıl Say’ın Türkiye’yi terk etme nedeni ise çok ilginç. Say, gazeteye yaptığı açıklamada, “Hemen değil ama ileride Türkiye’den ayrılmayı düşünüyorum. Biz artık azınlıkta kaldık, dışlanıyoruz. Çankaya’daki davete bile beni çağırmadılar. Böyle giderse, bir kızım var, onu da alır yurtdışına giderim” dedi.”⁸¹

Sonra merak ettik bu çok sevilmekten bir haller olmuş çocuk neden ayrılacakmış vatanından diye, haberi bulduk, okuduk: Meğer nazlı çocuk “Çankaya Köşkü’ne davet edilmediği için Türkiye’yi terk edeceğini söylemiş.” Japon sevgilisinden ayrılan ve bir ay askerlik yapan Say’ın bu kararı tartışma konusu olmuş. Haberde şöyle bir başlık var: “Çok lazımsın gitme ne olur!” hoşuma gitti doğrusu!

Piyanist Fazıl Say Almanya’nın Süddeutsche Zeitung gazetesine bir demeç vermiş ve kendisi gibi düşünenlerin Türkiye’de azınlıkta kaldığını belirterek, “Biz artık azınlıkta

---

⁸¹ <http://www.habervaktim.com/haber1.php?id=2504> (14 12 2007)

kaldık, dışlanıyoruz. Çankaya'daki davete bile beni çağırmadılar. Böyle giderse, bir kızım var, onu da alır yurtdışına giderim” demiş.

Fazıl Say'ın Türkiye'yi terk etme nedenini öğrendiniz değil mi? Ne kadar ilginç! Say, gazeteye yaptığı açıklamada, “İslamcılar güç kazandı, azınlıkta kaldık. Tüm bakan eşleri türbanlı. Rüyalarımız öldü. Biz yüzde 30, onlar yüzde 70. Başka yere taşınmayı düşünüyorum” derken, rüyalarının ne olduğu merak konusu oldu.

Kendisiyle röportaj yapan Renaud Capuçon'un “Zürih kentine taşının” önerisine ise Fazıl Say, konserleri nedeniyle devamlı seyahat ettiği Lozan'ı daha çok beğendiğini söyledi. Yılın yarısını konserleri nedeniyle hep yurt dışında geçiren Fazıl Say'ın neden yılın diğer yarısını da yurt dışında geçirmek istediği merak ediliyor. Say'ın ülkeyi ne zaman terk edeceği henüz kesinlik kazanmadı. Fazıl Say, daha önce Japon sevgilisinden ayrıldığı için zor dönemler geçirmiş ve askerliğini de bir ay yapmıştı.”⁸²

Demek yaşam tarzınıza müdahale edilirse ya ülkeyi terk edersiniz, ya da elinize silah alarak dağa çıkarsınız ha! Sevsinler sizin yiğitliğinizi! Aferin, aferin.

Yıllardır yaşam tarzımıza müdahale ettiniz, önceleri takrir-i sükûnlardan, İstiklal Mahkemelerinden, azgın yasama, yürütme ve yargıdan dolayı sesimiz bile çıkmadı. Azıcık toparlandık ve “biz de insanız, bizim de haklarımız var” dedik, duymazlıktan geldiniz, bangır bangır bağırınca da epey bir müddet alay ettiniz. “Hasolar, Hüsolar” dedikleriniz demokrasiyle gelen sandık ve seçimlerde biraz yer edinince, aba altından değnek göstermek ha!

Sözünüzün gelişinden size göre biz hata etmişiz elimize silah alarak dağa çıkmamakla değil mi? Yıllardır yaşam tarzımıza müdahale edildi. Sanki bitti mi? Hala da ediliyor...

---

⁸² <http://www.habervaktim.com/haber/2504/cok-lazimsin-gitme-ne-olur.html> (16 Ocak 2008 Çarşamba 16:12)

Hala kızlarımızın kadınlarımızın başını örttükleri bez, türban mı, başörtüsü mü, belirleyemediniz. Hala en tabii hakkımız olan dinimizi öğrenme, öğretme, yaşama ve yaşatma hakkımıza mani oluyorsunuz. Hala anaokulunda dinimizin öğretilmesini tehdit olarak ilan ediyorsunuz. Bu çocuk bizim ve çocuk hakları evrensel beyannamesi ona din ve eğitimi seçme ve öğretme hakkını size veya devlete değil, baba olarak bize vermiştir. Ama yıllardır gasbediyorsunuz. Başörtülülerin sayısı artmış, biz “oh!... Elhamdulillah” diye sevinip şükrederken, siz “tehlike çanları çalıyor” diye avaz avaz bağırıyorsunuz...

Ne elimize silah aldık, ne dağa çıktık. Dahilde savaş istemedik. Sabırla sizin gibilere karşı haklarımızı yasal yollardan savunduk. Onurla ve inadına mücadele ettik hukuk çerçevesinde. Demek hata etmişiz, elde silah dağa çıkmalıymışız öyle mi?

Bu bir haksa söyleyelim bari de “mahfuz kalsın”. Saklı kalsın bütün haklarımız. Ancak size gelince, durun hele, bu ne acelecilik, siz daha ne gördünüz ki? Biraz yaşayın bakalım yaşadıklarımızı.

Yine de siz bilirsiniz, icap ediyorsa korkun ve gereğini yapın, fakat unutmayın, her cinayetin dosyaları tutuldu. Yarın Hakkın iktidarı gerçekleştiğinde onlar her “hak” dedikçe önlerine “nasıl hak gasbettiklerinin dosyalarını” koyacağız. Bakalım o zaman gıkları çıkacak mı? Acaba yüzleri kızaracak, başları utançla yere düşecek mi? “Bunları biz mi reva görmüşüz konu komşumuza?” diyebilecekler mi?

Nerde o yürek!

Olsaydı sizlardı için için de, bu zulümleri reva görmezlerdi beraber yaşadıkları insanlara.

Oysa ben “hele o gün gelsin, özür dileyen herkesi affederiz” diyordum. “Dosya mosya açmayız” diyordum. Fakat bizi tahrik ediyorlar. Demek dağa çıkmak ha? Elde silah hem de!

Breh breh breh...

Hadi çık bakalım! Allah Kerim.

Fazıl Say'a gelince, ona da bir çift sözümüz var; "iyi edersin kardeşim. Aslında kızını da vatanından cüda kılarak yakmana gönlümüz razı değil ama neylersin kız senin. Biz haklara saygılıyız. Yıllardır biz çektik ama bir yere gitmedik. Bu vatani çok seviyorduk çünkü. Kimisi İran'a, kimisi Arabistan'a, kimisi Cezayir'e, kimisi Malezya'ya postalamak istedi bizi!

Ama biz bir yere gitmedik.

Siz gitmek mi istiyorsunuz? Ben habervaktim gibi "Çok lazımsın, gitme ne olur?!" demeyeceğim. Canın istiyorsa güle güle kardeşim. Ne demiş atalar: "canı isteyene ölüm bile şifadır."

Can Dünder'a Bunlar Yapılırsa!

Can Dünder, kır saçları, iri gözlükleri ve sakın tavırları ile çok yakışıklı olmasa da şirin birisidir. "Acaba kaç yaşında?" diye internete girdim ve öğrendim. 61 doğumluymuş. Demek saçlarını eyyam değil, eylemleri ağartmış. Çalışkanlığına saygı duyarım. Ama o kıratta olanların hala o kulvarda ömür tüketmelerine de acırım. O çapta olanlar, Cemil Meriç gibi ahir ömürlerinde değil, daha erken yaşlarda kendi kültür ve medeniyetleriyle tanışmaları gerekir diye düşünüyorum.

Öyle ya, "Kaza Umresi" sırasında bir gün Halid b. Velid'in kardeşine Sevgili Peygamberimiz şöyle demişti: "Halit gibi çaplı bir adamın bu davayı anlamamasına ve kabullenmekte geç kalmasına şaşıyorum."

Bunu duyan Halit, derin derin düşünmüştü... Bu düşünceler onu bir gün Medine yollarına düşürdü.

Ben de bu ülkede nerde bir çaplı adam görsem, kendi kültürlerini, yerli kültürlerini ve onun en büyük dokusu olan İslam'ı anlama çabalarının olmamasına şaşıyorum doğrusu.

Can Dünder da onlardan birisidir benim gözümde. O sakın ve saygılı duruşu, belki de bir denizin kıyılarında

ayaklarının ıslanmasına kadar götürür onu. Kim bilir, neden olmasın? Ben şahsen duacıyım buna. Buna, ona, herkese...

Kim olursa olsun, ne olursa olsun, buyursun gelsin. Herkese kapılar açık. Herkes için ümit var. Kimse ıskartaya çıkarılmış değil. Sağ oldukça umut var demektir. Biz duacıyız efendim.

Neyse, gelemim sadede. Bir film yapmış Atatürk'e dair. Adını "Mustafa" koymuş. Günlerdir tartışılıyor. CHP, ADD ve adını veremeyeceğim bir sürü kurum ve bir sürü aydın kıyasıyla eleştiriyor, hatta aforoz ediyorlarmış. Bütün bunlar istemediğim halde basında ve televizyon ekranlarında gözüme çakılıyor.

Film gösterilmeden önce iyi bir reklâm geldi. Bu o camianın hep yaptığıdır zaten. İlgi uyandırıldı filme karşı. Gösterime girdiğinde de övgüler dizildi. Filimden çıkanlara sorular soruluyordu canlı yayınlarda ve ağlamaklı ve muhteşemli cümleler alınıyordu...

Sonra birden işler tersine döndü. Gök gürlendi, şimşekler çaktı, fırtınalar koptu, kara bulutlar sardı ortalığı ve bir eleştiri sağanağıdır başladı. Arkasından da bir aforoz bombardımanı...

Önceleri tartışmalardan memnun olduğunu söylüyordu Sayın Dünder. "Tartışmaya değmez bir şey yapmak istemem" gibi güzel cümleler kuruyordu. Hala öyle mi düşünüyor, bilemem.

Ben filmi görmedim. Görmek de istemem. Ama duyduklarım göre filmde resmi söyleme aykırı şeyler de varmış. Eleştiri odakları ise enteresan: "Atatürk yok ayyaş, yok kimsenin sevmediği, en yakın dava arkadaşlarının bile terk ettiği yalnız ve mutsuz bir adam olarak gösteriliyormuş. Yok, gayr-ı meşru ilişkilerden evlat edindiği izlenimleri veriliyormuş," falan filan...

Bazıları da "izlemeye değmez, yeni bir şey yok" diyor, daha önce bilinmedik, yazılmadık bir şeyin olmadığını söylüyorlar. Onlara göre Can Dünder bildiğinin binde birini

bile filmine koymamış. Koparılan gürültüler tamamen duygusal gereksizliklermiş...

Diyeceksiniz ki “Sana ne? Nedir bu ilgi? Nedir bu hem ilgisiz görünme, hem de Meraklı Melahat çelişkisi?”

Haklı olabilirsiniz. Benimkisi şunu söylemek için: Ya, işte böyle sevgili Can Dünder! Arkadaşlarının düşünce ve ifade özgürlüğüne verdikleri değer bu! Eleştiriye tahammülleri bu! Farklı yaklaşıma tepkileri bu! Bunu sen yaptığın halde aforoz edilersen, acaba bunu dindar kimlikli biri yapsaydı, daha neler neler olurdu kim bilir? Bu gürültü bu kadarlıkla kalır mıydı? Hatta içimden geçiyor, onu da diyeyim bari ya sen derdin acaba? Sen de onlara katılır mıydın o zaman, yine böyle sakın sakın durur muydun?

Yaa, işte böyle Sayın Dünder! Bizim neler çektiğimizi anla artık bu bağınaz ve yobaz tayfasından! Bir şeyi severken veya överken gösterdikleri kafa kalitelerini gör işte. Gör ve notunu ver.

Bunun bir faydası daha olabilir: Belki böylece bizi de anlarsın...

Kurtlar Vadisi Derin Devlet

Kurtlar vadisi nihayet ağızındaki baklayı çıkardı ve gerçek gayesini gösterdi. Bu zamana kadar üstü örtülü yapıyordu yapacağını, ama birilerinden bir emir almalı ki, verdiği arayı bitirdi ve işi aleniyete döktü.

“Kurtlar vadisinin başından belli bir beyin yıkama ameliyesi olduğu, bir psikolojik savaş yürüttüğü belliydi. Ama gerek ülkenin aktüalitesine uygunluğu, yaşanan canlı olaylarına parmak basışı, gerek sistem içindeki kirlenişi, giderek güzelleşen bir görüntü tekniğiyle vermesi yüzünden ilgi ile izleniyordu.

İtiraf edeyim, ilk çıktığında yetmiş seksen bölümüne kadar ilgisiz kalmıştım. Oysa oğullarım izlememi ister dururlardı. Ondan sonrasını ben de izledim. Doğruların arasına

sindirilmiş yanlışlar ustaca yayılıyor, sanki lokumun içinde uyuşturucu sunuluyordu. Hem kızıyor, hem de seyrediyordum.

Neydi bu “beyin yıkama ameliyesi” ve “psikolojik savaş yürütmesi” meselesi diyeceksiniz?

Bu ülkede darbe yapan zihniyet, askerin çoğunun kafasında olan şu düşünceyi hep söylemiştir: “Kardeşim, bu ülkeyi ordu düşmandan kurtardı ve ‘al yönet’ diye sivillere teslim etti. Ama onlar ülkenin içine etti. Asker her on - yirmi yılda bir gelir düzeltir, sonra sivillere teslim eder, siviller gelir, tekrar her şeyi berbat ederler.”

Oysa bu militarist düşünce baştan aşağı yanlıştır, izaha bile gerek yok, yaşayanlar acılarla gördüler zaten...

Kurtlar vadisi de başından beri şunu vurguluyordu: “Evet, bu ülkeyi asker kurtarır, siviller satar. Bir asker ülkesi için her fedakârlığı yapar. Evini, barkını terk eder. Yardan ve serden geçer. Gerektiğinde canını bile seve seve verir.

Ama siyasiler menfaatlerinden başka bir şey düşünmezler. Ülkeyi bile satar bunlar. Üçkâğıtçıdırlar. İşleri güçleri ayak oyunudur. Ülkeyi yönetmeyi de bilmezler. Eğer devleti koruyan derin devlet olmasa, o tarihten beri gelen derin tecrübe ve fedakârlık olmasa, bu devlet çoktan batır giderdi.

Onun için siyasiler çelik çomak oynaya dursun ve ülkeyi yönettiklerini sansınlar, ülkeyi esas koruyan ve yöneten, Polat gibi esas oğlanlardır. Sen onlara bak, sivilleri boş ver.”

Son mesajı da şu oldu: “İşte devletin zirvesi Cumhurbaşkanı bile böyle bir ihanet içinde, nasıl güveneceksin bunlara?”

Son bölümde olana bakınız: Polat köşkten çağrılır. Köşkte orta boylu, gözlüklü ve özellikle de bıyıklı bir adam vardır devletin başı olarak.

Kimdir bu?

Bıyıklı kimse o!

Sezer’de bıyık yok. Demirel’de de yok. Özal’da bıyık var ama o tonton. Evren zaten olamaz.

Kim kaldı geriye?

Gül kaldı değil mi? Zaten devir “Gül” devri.

Mesaj şu; işte siviller bu! Milletin en sevdiği ve beğendiği de bu işte! Nasıl güveneceksiniz bunlara?

Biz de şöyle diyelim, işte “Kurtlar Vadisi” bu!

Bu bir projedir. Bu projenin altında doğrudan veya dolaylı kesinlikle derin güçler var. Tam da Ergenekon günlerinde denk gelmektedir bu proje.

Zihinlere kazınmak istenen şu düşünce: “Öyle ya, asker canını ortaya koysun, savaşlara girsin, yaralansın, gazi olsun, arkadaşlarının şehadetini görsün, sen önce ona madalya ver, ama daha sonra da onu suçlayarak itibarını sıfıra indir, ceza evine tıka. Olacak iş mi bu?”

“Evet, Polat gibi, Memati gibiler olmasaydı, bu vatan çoktan yok olmuştu... Bırakın bu sivilleri, siz askere bakın. Gerçi onlar arasında da İskender gibiler varsa da, esas asker o pilsiz bulaşanları temizler...”

Evet, dediğimiz gibi, Kurtlar vadisi nihayet ağzındaki baklayı çıkardı ve gerçek yüzünü gösterdi. Bu zamana kadar üstü örtülü yapıyordu yapacağını, ama birilerinden bir emir almalı ki işi aleniyete döktü.

Yok, öyle yağma! Başımıza ne geldiyse o zihniyetten gelmedi mi bizim?

İster sivil ister asker, bu millete hizmet edenlere saygımız vardır, minnet ve şükran duyarız. Ama bu duygular, varsa suçluları kanundan korumaz. Hukuk önünde herkes eşittir ve hukukun üstünlüğü muhakkak sağlanmalıdır. Yoksa hizmet edecek bir şey de kalmaz.

Yazık, çok yazık... Gençliğimizden gelen “Malkoçoğlu” nostaljisini andırıyor diye hoşgörülü idik, onu da elimizden aldılar.

Adını unuttum, aklımda kaldığı kadarıyla bir şair anlatıyor:

“Şiirimi utana sıkıla Tahiru’l Mevlevî’ye uzattım. Önce bir okudu. Sonra başladı yorumlamaya:

- Şu mısrasında şu ayete telmih var, bu beyit şu hadisten mülhem, şu mısra falana işaret, burada teşbihin şu çeşidi var...

Ben nihayet dayanamadım ve dedim ki:

- Üstadım, siz sayıp döküyorsunuz ama benim aklıma bunlar hiç gelmemişti.

- Evladım, şiiri yazmak size, yorumlamak bize aittir.”

Evet, bir metni, bir resmi, bir filmi sahibi dilediği gibi yazar, çizer, çeker ama onu okuyan, gören ve izleyen de kendi bilgi ve irfanınca dilediği gibi yorumlar. Ve de o yorumlarken, sahibinin aklına bile gelmeyen bazı düşünceleri yakalayabilir orada. Bu biraz da onun bilgisine, tecrübesine, zengin irfanına kalmıştır. Birikimli insanların anladıkları ile avamın anladıkları aynı olmaz herhalde.

Sonra bir olaya bakarken bazı tahminler, akıl yürütmeler, hatta zanlar ister istemez devreye girer. Kimi insanlar emarelerden, işaretlerden, satır aralarından alır alacağını ve bir kanaat edinir. Batınî mana zahirî manadan bütün bütün kopamaz, arada bir bağ olur, ama büsbütün aynı da olmaz. Olsa ne anlamı kalır ki!

Bu kanaatin, izlenimin, akıl yürütmenin bir değeri yok mudur şimdi? Bunun sayesinde oluşan batınî mananın bir değeri yok mudur?

Elbette vardır. Bu bir anlama ve kavrama işidir. Ama bunun kaynağının zan, tahmin, izlenim, akıl yürütme, satır arasını okuma ve çıkarsama olduğu da ifade edilmeli, yüzde yüz kanıtlanmış gibi belirtilmemeli elbette.

Şimdi sen kalk ve böyle bir edinimi hiçe say ve “Bu iddiadakileri ispata çağırıyoruz. İspat edememeleri halinde kendilerini aşağılık, haysiyetsiz müfteri ilan ediyoruz!” de.⁸³

Bu söz bana mı?

Herhalde değil. Nedeni de şu; biz iddia etmiyoruz. Yorum yapıyoruz sadece ve bunu da açıkça ifade ediyoruz. Dolayısıyla bu “iddia edenlere” söylenmiş acı sözleri üstümüze

---

⁸³ <http://www.ihlassondakika.com/detail.asp?id=142363>

almıyoruz. Ama bir diyeceğimiz var, onu da yazının sonuna saklıyoruz.

Onları bu kadar kızdıran konuda ne diyoruz biz yazımızda?

Aynen şöyle:

“Bu zamana kadar üstü örtülü yapıyordu yapacağını, ama birilerinden bir emir almalı ki işi aleniyete döktü.”⁸⁴

Dile dikkat ediniz: “birilerinden bir emir almalı ki”. Bu üslup iddia mı? İddia şöyle olur: “birilerinden bir emir almıştır ki”.

İşte bu yüzden yukarıdaki acı ifadeleri biz üzerimize almadık. Yaramız yok, gocunmuyoruz da. Çünkü yazının başında anlattığımız gibi bizim yorum hakkımız vardır ve bu tamamen bize aittir.

Böyle düşünmemizi gerektiren şeyler var mıdır? Olmaz olur mu, hem de ne kadar. Dizi baştan sona bunu anlatmıyor mu zaten?

Hemen söyleyelim; dizi hakkındaki fikirlerimiz değişmemiştir. Bu dizi bu haliyle sivil yönetimleri değersizleştiren ve etkisizleştiren, derin güçleri devleştiren bir dizidir ve demokrasiye etse etse tersinden hizmet etmektedir.

Şunu da söyleyelim, maalesef vadi yazarları da “kurtlaşmışlar”. Daha nazik, kibar, aydınlatıcı ve bilgilendirici bir üslup kullanamazlar mıydı? Böyle sert, hakaret ve aşağılama dolu bir dile ne gerek vardı?

Atalar boşuna dememişler; “üslub-u beyan aynıyla insan”.

84

http://www.habervaktim.com/yazar/12301/kurtlar_vadisi_derin_devlet.html

ORDUDAN ÖRNEKLER

Askerî Vesayet

Bilindiği gibi Cumhuriyeti kuran kadro genellikle asker idi. Bir asker ne kadar demokrat olabilirse, onlar da o kadar demokrat idi. İcraatlarına bakanlar, bu “demokrat” tabirime büyük altından güleceklerdir, zararı yok.

“Atatürk İnkılapları” veya “devrimle” diye bilinen hilafetin, şeriatın, yazının, kılık kıyafetin, ölçü birimlerinin, takvimin, eğitimin kalkması, İslam’ı temsil veya tedâi eden her şeyin kaldırılması, yerine Batıdan kanunlar tercüme edilerek alınması, latin harflerinin kabulü, şapka giyme zorunluğu vs. gibi devrimler, hiçbir zaman halka sorulmamıştır. Hatta tartışılmamıştır bile. “Ya şimdi, ya hiçbir zaman” mantığı ile halka zorla dayatılmış, o yasaları çıkarmak istemeyen meclisteki milletvekillerine “bu iş behemehâl olacak, ama ihtimaldir ki bu arada bazı kelleler gidecek” diye iltifatlar edilmiştir. Aynı zamanda takrir-i sükûnlar, istiklal mahkemeleri ve benzeri uygulamalarla halkın isyanı bastırılmıştır. Şapka kanununda olduğu gibi, kanunu ihlalin hiçbir cezası olmadığı halde, aksine davrananlar devlete başkaldırma ve ihtilal teşebbüsü ile yargılanarak idam edilmiştir.

Her neyse, bu devrimlerin cumhuriyeti içte yasalar, dışta Lozan gibi resmi anlaşmalar, daha ötesinde askeri sözleşmeler ile gizli açık hem içerden, hem de dışardan koruma ve kollamaya alınmıştır. Bu koruma ve kollama işlerinin bizzat yapılması kanunla askere bırakılmıştır. Asker cumhuriyeti ve devrimleri, daha açıkçası Batılılaşmayı ve laikliği, en büyük

muhalfi olan Őeriatan koruma ve kollama iŐini bizzat űstlenmiŐtir. Bu yűzden Batıcılar askeri darbelere daima sahip çıkmıŐlardır. Asker de yetiŐme mantıĐı gereĐi her an etrafta dűŐman aramıŐ ve bu vazifesini fanatiklik űlçűsűnde uygulamıŐtır.

Bizzat konuŐtuĐuĐu askerlerden de duydum ki asker gerçek vatansever insandır. Siyasetçilere hiç güven olmaz. Asker vatani için seve seve can verirken, sivil siyasetçiler menfaati uĐruna vatani satabilirler. O yűzden asker daima tayakkuzdadır, koruma ve kollama vazifesi baŐındadır. Bozulan űlkeyi on yılda bir darbe ile dűzeltir, ne yazık ki sonunda sivillere teslim etmek zorundadır, onlar da on yıl içinde bir daha batırırlar űlkeyi. Haydi, asker gelecek, bir daha dűzeltecektir. Tam bir askeri vesayet sistemi!

Asker bu iŐi Anayasal Kurumlarla beraber yapar. űlkede devletin zengin ettiĐi rantçılar, űst dűzey devlet bűrokrasisi, yargı ve űniversite elemanları, içteki ve dıŐtaki gűçlerden beslenen medyaya çűreklenmiŐ aydınlar, sarı sendikalar, istihbarat teŐkilatları bu koruma ve kollama iŐlerinde daima askerin yanındadır ve yardımcıdır.

Bu yűzden űlkede demokrasinin gűçlenmesi, hukukun űstűnlűĐű, halkın iradesinin gerçekten egemenliĐi, yasama ve yűrűtmeye halkın dininin, űrf ve adetlerinin, yaŐam tarzının yansımaları bűyűk bir “irtica” olayıdır. Devlet ve milletin tehlikeye girmesi demektir. Bunun derhal űnlenmesi gerekir. Bűyle zamanlarda yardımcıları koro halinde “ordu gűreve”, “gel bizi kurtar” diye haykırmaya ve sokaklarda yűrűmeye baŐlarlar.

Demokrasi ve Darbe

Demokrasi ve darbe kelimeleri asla yan yana gelemeyen ve birlikte yaŐayamayan kavramlardandır. Biri varsa, diĐeri yoktur yani. Birisi eskiden çok kullandıĐımız hatıra yűklű tatlı bir kelime olarak “Őark” ise, diĐeri bir medeniyet olarak ilk gűrdűĐűműzde afalladıĐımız “garp ”tır. Yani biri gűneŐin

doğduğu yerse, diğerı battığı yerdir. Birine doğru gittiğinizde, ister istemez diğerinden uzaklaşırsınız.

Darbeler insana saygının, hak ve hukukun, adaletin, özgürlüğün, eşitliğin, bireysel tercihlerin katledildiği, keyfiliğin, kayırmacılığın, soygunun, yağmacılığın, talanın, zulmün, işkencenin ve öldürmenin olağan sayıldığı sözde “yönetim” biçimleridir ve totaliter, dikta ve faşist rejimlerin anasıdır.

Bir insanın darbeden yana olması zır zır delilikten başka bir şey değildir. Kendi çıkarımı bile bilmeyen bir akılsızlık ve mantıksızlıktır darbeyi istemek veya savunmak. Darbe istemek veya darbeyi savunmak, utanç verici, yüz kızartıcı bir suç ve kepezelik, ayıptır. Darbe, yapanlara bile hayrı olmayan lanetli bir olaydır.

Bu açıdan bakınca, darbenin “iyisi” ve “kötüsü” olamaz. “Bizimkiler yaptı” diye darbeye destek vermek kadar ahmaklık olamaz.

Demokrasiler, belli bir zaman dilimi içinde halka yöneticilerini seçme imkân ve fırsatını veren sistemlerdir. Bu açıdan bakıldığında, kimsenin bu kuralı bilmediği veya işletmediği bir zamanda, asr-ı saadette İslam, seçimle iş başına gelen ve ancak halkın biatı ile tamamlanan yönetimler tanıdı. O bakımdan demokrasinin bu uygulaması bize yabancı değildir.

Gerçi dinimizin ilk uygulamalarında başkan, ehliyetini kaybetmedikçe ömür boyu seçilirdi. Ama buna dair kesin bir nas yoktur. Bu noktada cari örfü uyulmuştur. Bu uygulamadan, “belli bir dönem” için başkan seçimine karşı olacak bir delil de yoktur. Fıkıh usulü ilmi açıklar; örfün değişmesiyle, ona dayalı hüküm de değişebilir. Nitekim son zamanlarda yazılan “İslam Anayasaları” bu görüşü benimsemişlerdir. Bunları biz “İslam’da Devlet ve Siyaset” kitabımızda delilleriyle yazmıştık.

Buradan şuraya gelmek istiyorum. Bu ülkede darbeler maalesef “irtica” adı altında “İslam’a Dönüş’ü engellemek için

yapılmıştır. Şöyle söylüyorlar: Ülkede darbelerin üç sebebi var; irtica, bölücülük, bozulan ekonomi. Bozulan ekonomiye asker ne yapabilir? Ekonomi ne komut dinler, ne silahtan korkar. Onu düzeltmek sivillerin işidir. Onu geçtik. Bölücülük, birileri zorlamazsa, ülke için asla tehdit değildir. Doğu, batıdan ayrılmak istemediğini hep söylemiştir. Geriye bir irtica kalıyor. Gelin onu da doğru anlayarak darbe sebebi olmaktan çıkaralım. Yazının amacı da budur zaten.

Fakat darbelerin gerçek sebepleri bunlar mıdır? Herhalde değil! Her darbenin kendine göre dış ve iç şartları ve amaçları vardır ve onun için yapılmıştır.

Demokrasi bilinci gelişmiş ülkelerde seçimle gelen, seçimle gideceğine göre, darbeye ne gerek var? Altı üstü dört sene sabrederek bekleyeceksin. Halk, istemediğini sandığa gömer.

Burada bir endişe olabilir: “Ya gitmezse?”

Demokrasiye “evet” demiş dindar ağırlıklı bir hükümeti bırakın, doğrudan İslami bir iktidar için bile böyle bir endişe olamaz. Çünkü gördük işte, yönetimin belirlenmesinde halkın seçimi ve biati esastır. Bu şartları göz ardı edenler, meşruiyetlerini kaybederler. Halk tanımaz onları. Hele de artık bu çağda!

Onun için bu ülkede “irtica” bahanesiyle “darbe tehdidi” artık bitmiştir. Böyle bir bahane haklı değildir. Asla mazur görülemez. Kaldı ki darbenin hiçbir haklı yanı olamaz.

Bütün bu açıklamalardan sonra güncel olan şu soruyu sorabiliriz: Artık bu ülkede bir daha darbe olur mu?

Bazıları “olur” diyor ve dediğimiz bahaneye sarılıyor. Hatta kimileri darbeyi istiyor da maalesef. Bazıları da “Bu ayıp bitti. Artık darbe harbe olmaz” diyor.

Ben bir şey diyemiyorum. Ama değerlendirme adına bir çift sözüm var.

“Olur” diyenler, daha çok halktan umut kesenlerdir. Darbe, ellerinde bir sopa gibi duruyor. Korkutmak amaçlı yani.

Bunu menfaatleri doğrultusunda kullanıyor, istismar ediyorlar. Fakat bu tehdit ve bu korku, demokrasiye zarar veriyor.

Burada bir yanlış daha var bence. Asker susuyor. Asker, darbe yapmak istemese bile bu “korkudan” belki de memnun oluyor. Çıkıp “Bu iş bitti. Bir daha asla darbe olmaz” demiyor. Bu korkudan bir güç üretiyor ve bunu kullanıyor maalesef.

Ya bu “korkudan” medet uman siyasiler, düşünürler, bilim adamları? Onlar nasıl böyle bir şeyi kabullenebilirler? Utanç verici bir şey!

Her gün darbenin olup olmayacağını tartışıldığı bir ülkede yönetim ve bürokratlar akıl ve ruh sağlığını kaybederler. Kimse geleceğe güvenle bakamaz. Gerekli plan ve projeyi yapamaz. Kendinde iş başarma enerjisi bulamaz. Yatırımlar durur. Kurumlar dengeli bir duruş sergileyemez. Tansiyonu fırlayan bir hasta gibi anormalleşir. Gün gelir, bu anormallik normal yaşam biçimi sayılmaya başlar. İşte felaket buradadır. Yıllardır yaşadığımız felaket...

“Darbe olmaz” diyenlere de soruyorum; “garantiniz ne?”

“Hadi diyelim akli mantığı bir yana koydu ve elindeki güce aldanarak darbeye kalkıştı. Kim durduracak? Bu halk, bu siyaset, bu bürokrasi, bu medya, bu iş dünyası mı darbeye karşı direnecek? Bedel ödemeyi göze alacak ve direnecek öyle mi?”

Yeni yeni “Darbe olursa tankların üzerine çıkarım” diye halka cesaret verenler çıkıyor. Bu da bir gelişme. Ama ne olursa olsun, bu “darbe” kelimesini kesinlikle gündemden düşürmeli, mümkünse lügatten bile silmeliyiz. Çünkü onun kadar bu millete zarar ve utanç veren bir hastalık kalmadı artık yeryüzünde.

Darbeyi lanetlenmeli ve yaşama kasteden bu illeti ebediyen öldürülmeliyiz. Hele de “irtica” bahanesiyle darbe yapmanın hiçbir haklı yanı yoktur. Hükümeti beğenmeyen seçimde sandığa gömer. Halk beğeniyorsa, “demokrasi budur” der ve halkın seçimine saygılı olur. Oyunun kuralı budur.

Son bir şık kaldı, onu da söyleyelim bari: Halkını beğenmeyenler ise hastadır, tedavi olmaları gerekir.

“Darbe” mi? Bir Daha Düşünün

Baştan söyleyelim, “darbe” ölüm demektir, “darbe” kan ve gözyaşı demektir.

Darbe, sorgusuz sualsiz atılan zindanlarda yıllarca “işkence” ve “hakaret” görmek demektir. İnsana hayvanca muameleler yapılması demektir. Anaların, babaların, eşlerin kan kusması demektir. Ülkenin yağmalanması, talan edilmesi demektir. Fakirlik, yoksulluk ve yolsuzluk demektir. Bir milletin birbirine düşman edilmesi demektir. O yüzden “mel’un” diyoruz tüm darbelere. Mel’un, yani lanetli.

Son zamanlarda o mel’un kelime, yani “darbe” kelimesi sık geçmeye başladı medya’da. Darbe hazırlıklarını haykıran haberler, belgeler uçuşmaya başladı. Birileri birilerini tehdit etmeye, gözdağı vermeye başladı. Bu son beş altı yıl içinde kaç darbe niyetinin açığa çıkarılmasını gördük. Hala bu tür “organize işler”in nasıl yapıldığını açıklayan yayınlar yapılıyor şu günlerde. Utanç verici bir ortamdayız.

Babasının parasına konmaktan başka marifeti (!) olmayanların şımarık bir edayla başkalarına dedikleri “akıl tutulması” denilen şey, budur aslında. Yani darbe istemek, darbeciden yana olmak, darbeye tavır koymamak, utanç verici bir rezalettir.

Böyle bir karanlık güç var ve bunlar değişik kurumlara sızmışlar maalesef. Mesela medyaya çöreklenmiş ve kendilerinin sesi soluğu olmuş adamlar bulmuşlar. Üniversiteden şövalyeler (!) katmışlar kendilerine. Yargıdan ağır adamlar edinmişler. Halkından ümit kestikleri için onlardan istikbal dilenen ve hazır kıta bekleyen politikacılar da var kuyrukta. İş dünyasından kimliksizler de. Birileri koordine ediyor bunları ve koro halinde tekrar haykırıyorlar şimdilerde.

Ne istiyorlar?

Demokrasiyi, milli iradeyi ve halkın iktidarını katletmek.

Yani Ak Parti'yi mi?

Hayır, aslında istedikleri halkın siyasetten ebediyen çekilmesidir. Yani “daha kendilerini yönetmek yetkisini kazanamamış köylü ya da taşralı Haso’lar, Hüso’lar, bu işlerin kendilerine bırakılmayacak kadar ciddi işler olduğunu anlasınlar...”

“Kendilerini yönetme zahmetine (!) hazır bunca jakoben elit veya sosyete varken, dertleri ne ki yönetime talip oluyorlar?”

Rus Nataşa’larından şikâyet edilen yerde, “Türk erkekleri de yerli malı kullansınlar” diyerek aklının ve iz’anının seviyesini gösteren yerli mankenimizin, “benim oyumla, dağdaki çobanın oyu nasıl bir olabilir?” demesi gibi bir şey bu!..

Halk bu olayları hazin hazin seyrediyor.

Biri çıkıp “Ne yapabilir ki?” demesin.

Aslında bir şeyler yapabilir. Hatta çok şeyler yapabilir. Mesela her gittiği yerde “darbe istemiyoruz” diye avaz avaz bağırabilir. Mesela darbe karşıtı eylemlere katılabilir. İşte “Darbeye Karşı 70 Milyon Adım” gibi çalışmalara katılabilir ve bunları çoğaltabilir.

Geçmişte yaşanan acı hatıraları hatırlatabilir. Kaç kişi gözaltına alındı, kaç kişi fişlendi, kaç kişi yargılandı, kaç kişinin idamı istedi, kaç kişi asıldı, kaç kişi öldü, kaç kişi işkencede hayatını yitirdi, kaç kişi kaçarken vuruldu, kaç kişi işinden edildi, kaç kişi yurt dışına kaçtı, acı gurbette vatan hasretiyle yandı, kaç evde eşler, ana babalar, çocuklar kan ağladı..

Buna bir katkı sağlayalım:

Gazeteci Oğuz Güven, “Zordur Zorda Gülmek / 78” kitabında 12 Eylül'den traji komik hikâyeler anlatıyor ve darbenin acı tablosu şöyle sıralanıyor:

* 650 bin kişi gözaltına alındı.

- * 1 milyon 683 bin kişi fişlendi.
- * Açılan 210 bin davada 230 bin kişi yargılandı.
- * 7 bin kişi için idam cezası istendi.
- * 517 kişiye idam cezası verildi.
- * Haklarında idam cezası verilenlerden 50'si asıldı (18 sol görüşlü, 8 sağ görüşlü, 23 adli suçlu, 1'i Asala militanı).
- * İdamları istenen 259 kişinin dosyası Meclis'e gönderildi.
- * 71 bin kişi TCK'nin 141, 142 ve 163. maddelerinden yargılandı.
- * 98 bin 404 kişi "örgüt üyesi olmak" suçundan yargılandı.
- * 388 bin kişiye pasaport verilmedi.
- * Cezaevlerinde toplam 299 kişi yaşamını yitirdi.
- * 144 kişi kuşkuyla bir şekilde öldü.
- * 14 kişi açlık grevinde öldü.
- * 16 kişi "kaçarken" vuruldu.
- * 95 kişi "çatışmada" öldü.
- * 73 kişiye "doğal ölüm raporu" verildi.
- * 43 kişinin "intihar ettiği" bildirildi.
- * 30 bin kişi "sakıncalı" olduğu için işten atıldı.
- * 14 bin kişi yurttaşlıktan çıkarıldı.
- * 30 bin kişi "siyasi mülteci" olarak yurtdışına gitti.
- * 300 kişi kuşkuyla bir şekilde öldü.
- * 171 kişinin "işkenceden öldüğü" belgelendi.
- * 937 film "sakıncalı" bulunduğu için yasaklandı.
- * 23 bin 677 derneğin faaliyeti durduruldu.
- * 3 bin 854 öğretmen, üniversitede görevli 120 öğretim üyesi ve 47 hâkimin işine son verildi.
- * 400 gazeteci için toplam 4 bin yıl hapis cezası istendi.
- * Gazetecilere 3 bin 315 yıl 6 ay hapis cezası verildi.
- * 31 gazeteci cezaevine girdi.
- * 300 gazeteci saldırıya uğradı.
- * 3 gazeteci silahla öldürüldü.
- * Gazeteler 300 gün yayın yapamadı.

* 13 büyük gazete için 303 dava açıldı.

* 39 ton gazete ve dergi imha edildi.

Hiç şüpheniz olmasın, bugün olacak bir darbe, bunlara rahmet okutur. Çok daha büyük acılar yaşatır. Belki vatan parçalanır, millet birbirine girer Allah korusun. Ne devlet kalır ortada belki, ne millet, ne ordu...

Evet, Allah korusun!

İçinde zerre kadar vatan ve millet sevgisi olan, darbe düşünemez. Aklından bile geçiremez. Bu işin iyi niyetle asla ve kat'a bir alakası olamaz. Darbenin bizimkisi sizinkisi olamaz. Bu işin zarardan başka hiçbir faydası yoktur. Bunu anlamak için bu kadar acı tecrübeler yetmedi mi hala? 27 Mayısların, 12 Eylülülerin, 28 Şubatların kanayan yarası daha kapanmamışken darbe istemek "akıl tutulması" değilse, bu vatana ve bu millete düşmanlıktan başka bir şey değildir.

Onun için başlığı "Darbe" mi? Bir Daha Düşünün" diye attık. Umarım düşünürler...

Askerin Dili ve Tavrı

Askerin dili, üslubu ve tavrı kendileri dışında herkesi üzüyor, incitiyor ve kırıyor.

Bu dil, üslup ve tavırda maalesef gurur var, kibir var, aşağılama var, tehdit var, haddinin bildirme edası var. Bu sağlıklı bir ruh hali değildir.

Asker her konuştuğunda, "memleketin gerçek efendisi benim. Bana karşı haddinizi bilin, yoksa yakarım, alınını karışlarım" edası var.

Kim sever bunu?

İyiliğini gördüğünüz bir adam bile bunu iki kere söylese, "minnet var, başa kakma var" diyerek o minneti reddeder, bir daha iyilik kabul etmezsiniz o adamdan.

Kaldı ki ayıptır bu başa kakma. Kötü bir huydur.

İnsanları parayla pulla bağlayamazsınız kendinize, sevdiremezsiniz böyle. Onları ancak iyilikle ve güzel ahlakla

sevdirebilirsiniz. Bunun en bariz görüntüsü de dil ile ortaya çıkar.

Sahi asker neden bu tavıradır?

Bunun makul bir izahı yok.

Nihayet asker de dokuz aylık bir vatandaşır, o da bir devlet memurudur, kimseye üstünlüğü olamaz. Eşitliği anlatacak değiliz şimdi.

Peki, nedendir bu hava?

Elinde silah var diye mi?

O silah niye var, herkes biliyor bunu...

O silah yerinde kullanılmazsa askerle eşkiyanın farkı kalmaz. Asker bunu bilmez mi?

“Cumhuriyet kurulurken...” gibi minnet nutuklarına da karnımız tok. O gün herkes canla başla çalıştı. Zaferi kazandı ve kutladı. Sonra da şerefiyle ahirete gitti. Aralarında herkesinki gibi benim delerim de vardı. O bir tarih oldu artık. Asker bunu kendi üstüne alarak sonsuz bir ranta çeviremez ki!

Askerin bu dil, tavır ve edası artık can sıkıyor ve bıkkınlık veriyor. Bu dil ve tavra bir örnek vereceğim. İnternette bir haber peşindeyken şunlara rastladım:

“Doğan YAŞ'ta Gül'ü Uyarmış. Emekli Orgeneral Çetin Doğan'ın 'Maya Dergisi'nde yayınlanan makalelerinden birinde 2002'deki Yüksek Askeri Şura'da dönemin Başbakanı Gül'e sert bir çıkış yaptığını anlatıyor.”

Neymiş bu sert çıkış diye bakıyoruz. Evet, gerçekten sert ve utanç verici. Neden utanç verici olduğunu parantez içi cümlelerle göstermeye çalıştık. Şimdi görelim o uyarıyı:

“Siz, sizden önceki koalisyon yönetiminin her yönden dökülüğü ve yetersizliği nedeniyle, iktidara geldiniz. (Yani kendinizi bir şey zannetmeyin) Sizin parti tabanınızın beklentilerinin ne olduğu sır değil. (yani dindar insanlardır, irtica istiyorlar, bunu unutmadık ve yutmadık.)

Partinizi orta-sağa çekin, bu alandaki boşluğu doldurun; dini öne çıkarmayın. (Var mı başka bir emriniz paşa hazretleri?)

Bundan hem siz kârlı çıkarsınız, hem de ulusumuz kârlı çıkar. İlk icraatlarınız farklı sinyaller veriyor. (Ayağınızı denk alın, haddinizi bilin, gözümüz üstünüzde)

Bir kasaba imamını Başkent'e Milli Eğitim Müdürü olarak atadınız. (Kasaba imamı hangi diplomayla bu müdürlüğe atanmış acaba?)

Mili Eğitim Komisyon üyelerinin çoğunlukla ilahiyat ve imam hatip kökenli milletvekili olmasına adeta özen gösterdiğiniziz. (onlardan öğretmen olamaz mı yani?)

Yoksa siz Milli Eğitim Bakanlığını Dini Eğitim Bakanlığına mı dönüştürmek istiyorsunuz? (takiyye mi yapıyorsunuz?)

Daha sonra yapılan benzer uyarıların da hiç dikkate alınmadığına, (askerin de bir sabrı vardır değil mi ya?) zaman zaman yapılan uyarılara adeta “Amcası'na” güvenen “kabadayı edası” ile yanıt verildiğine, hep birlikte şahit olduk. (Bak şaka maka bir yana bu ifade çok ağır, çok avamca ve çok ayıp olmuş)

İktidar bu güne kadar mehteran yürüyüşü misali, bildiğini okumaya devam etti. (Senin bildiğini mi okuyacaktı? Kendi programını sundu ve oy aldı. Bundan daha tabii ne olabilir? Yok, davul onun boynunda, tokmak senin elinde mi olacaktı?)

Gelinen noktanın ötesinde atacağı adımların neye mal olacağı, cumhurbaşkanı seçim sürecinde yeterince anlaşıldığı inancındayım.(Hala akıllanmadınız mı?)

“Dış basında böylesi bir durum gerçekleşmesi halinde, askeri müdahalenin yüzde elli ihtimal olarak gösterilmesi dikkat çekicidir... (O da amcasının diliyle konuşuyor, yani ayıpladığını kendisi yapıyor şimdi)

Hiçbiri zaman devleti yönetme gibi bir arzı ve ihtirası bulunmayan, (neye ihtiras etsin ki, zaten kendisi yürütüyordu. İyi ama van minut, darbeleri nereye koyacağız?) devletimizi ve onun temel niteliklerini korumakla yükümlü TSK'nın (biz de dış tehdite karşı yükümlü sanıyorduk) böyle bir durumda

takınacağı tavrı, hiç kimsenin test etmeye kalkmamasını öğütlerim. (Aba altından deynek böyle gösterilir işte. Yani test etme, darbe yaparım diyor. İşte gerçek tehdit bu!)”⁸⁵

Bu dil, üslup ve tavır, saygın, beyefendi, centilmen, nazik ve kibar bir dil, üslup ve tavır değildir. Askere hiç yakışmıyor. .

Millet anlamaz değildir. Anlıyor, kavlıyor, üzülüyor ve inciniyor...

Biz bu gerçeği bir kere daha hatırlatalım. Ötesini kendisi bilir.

Bu Ağız Orduya Yakışmıyor

Dailymotion'da yayına konulan ses kaydında, memleketini çok sevdiği söylenen Tümamiral ...'e ait olduğu ileri sürülen bir kişi, çocukları ve damadına “Bu ülkeyi terk edin” vasiyetinde bulunuyordu. Gerekçesi ise, Türkiye'nin her geçen gün İslamlaşmasıydı!

Ses kaydında Tümamiral ... Olduğu iddia edilen kişi “Türkiye'yi terk edin. Gidin kendinizi kurtarın. Çünkü Türkiye Araplaşıyor, İslamlaşıyor, çok feci ülke oluyor. Her metre karesine bir cami düşecek ve ezandan uyuyamayacaksınız. Gidin kendinizi kurtarın” diyordu.

Kayıttaki kişi, Türk halkının manevi değerlerine hakaretler ediyor. Başörtüsü ile kurban ibadeti ile alay ediyordu.

İşte .... Olduğu iddia edilen kişinin ağzından dökülenler:

-Kurban kafalarını asacağız çam ağaçlarının üstüne (Gülüşmeler)

-Ne biçim adettir ya. Kurban bayramına artık ihtiyaç var mı bu dönemde?

-Böyle kıroluk mu olur? (Gülüşmeler)

---

⁸⁵ <http://www.stratejikboyut.com/haber/dogan-yasta-gulu-uyarmis--30931.html> 1/27/2010

-Eğer türban kutsal yerleri örtüyorsa en kutsal yerler donun örttüğü yerler demiş (gülüyor), çok hoşuma gitti

-Dünya tarihini incele, dinin fanatizm ve dogmayı kullananlar tek şeyden anlamış abi.. Devrimler ve güçten başka bir b..'la olmaz bu.

-Değer ve inanç senin sistemine rakip oluyorsa ne yapacaksın? Bunun hesaplaşması güçle olur, başka bir şeyle olmaz.

-Laik, sosyal, hukuk devletimiz sonsuza dek inşallah... Bizim bayramımız da bu. Araban bayramını bayram kabul etmiyorum abi. Bizim bayramımız budur.

-Şimdi bu Türk halkı öyle karakersiz ki, Kandil oldu mu bin tane mesaj; sana da geliyordur herhalde, onların hiçbirine ben cevap bile yazmıyorum. Onların hepsinin ismi var.”86

Alın size başka bir ses kaydı:

“Cem : Ama şöyle var, Türkiye zaten suni bir balon ekonomisi üzerine yürüyor şu anda. O balon bir gün patlayacak, o balon patladığında halk yaptığı hatayı anlayacak. O yüzde 46'lık aptal kesim ne yaptığını görecek. (AK Parti'ye oy veren sahipsiz milyonlara)

Hasan E. : Aptaldan daha fazla şey söylüyorum ben onlara ama sen hem yüzde 95'i Amerika'ya karşı de hem de.

Cem : Böyle şey olur mu ya? Salak bunlar ya, Aziz Nesin haklıymış yani

Hasan E.: Tabii ki ya.87

Ya şunlara ne dersiniz?

86

http://www.habervaktim.com/haber/129684/amiralin_sok_ses_kaydi.html

87

http://habervaktim.com/haber/129901/susturun_su_adami_ses_kaydi.html

“İşte dailymotion'da yayına konulan o skandal ses kaydının sansürlü dökümü:

- kazığı şeyden yiyor askerler ve polis. Askerler yiyecek. Subay astsubay

- eşit hizmet yılına bakacak sen yani denizaltıcı olman sana bi s.. getirmeyecek.

- kaç yıllık memursun 5 yıllık mı ? Senin eşin kaç para alıyor ? 500 milyon mu ? Seni de 500 milyona çekmeye çalışıyor şu an köpek !! (Başbakan'a)

- Askerlere en büyük kazığı sokacak! askerler daha k... yalasin ! Çıksın sayın başbakanımız emreder biz de yaparız desin ağzına s... askerin !

- Başbakanı'nı değiştiremezlerse askere en büyük kazığı sokan adam olacak

- Bir milyon asker köpek olacak köpek! Eğer bunu değiştiremezlerse var ya herif tarih boyunca cumhuriyet tarihi boyunca askere en büyük kazığı sokan ! Adam olacak.

- bizim kuvvet komutanı evin önünde hazır olta duruyorlar. Daha ne bekliyor ki anlamıyor bizim köpekler ! (komutanına çok rahat küfrediyor !)

- neyi bekliyor anlamadım daha yani birleşmiş milletler genel sekreteri mi olacak köpek ! (kürmay başkanına küfredecek kadar rahat !)

- hayatında olacağın en yüksek yere gelmişsin kuvvet komutanısın genelkürmay başkanısın herif en büyük kazığını atıyor ya....

- köpek şimdi kalkıp buraya gelecek herife selam duracağız ya

- önünde bir de selam duracağız ananı s... senin. Böyle bir şey olamaz ya.. Köpek şimdi kalkıp buraya gelecek herife selam duracağız ya ..

- köpek kendini getirenlere. Köpek ya!

- Amerika eliyle alıyor koyuyor hazır olta da böyle selamı durduruyor . Köpek !88

Bu ağız asker ağzı mı? Buna ordu razı mı? Hani subaylarımız çok centilmen yetişirdi? İnanın hayret ediyorum ve çok üzülüyorum bu seviyesiz ve terbiyesiz dile ve üsluba.

Birisi buna mani olmalı.

Kimse kalkıp da “nah olursun!” demesin.

Dur bir dakika!

Bu “nah”ı bir yerden hatırlıyorum galiba?

Avrupa’dan mı ne?

Tamam, “kozmetik oda için, “nah girersin...” demişti birisi ta oralardan.

Sahi, kimdi o?

Fikir Bozuk Üslup Çirkin

En pahalı eğitim askeri eğitim imiş. Olsun. Hem de helal olsun. Ama değsin bari. Bu fakir fukara milletin vergileri eğitime feda olsun, olsun ama, bir işe yarasın sonunda.

Bu kadar eğitimden sonra ortaya çağdışı fikirler ve küfürbaz bir üslup çıkacaksa, emeklere yazık...

Bir üst düzey asker sesinin kaydı var internette. Adı da falandır iddiası var. Şahsı bizi ilgilendirmez. Yazmıyorum onun için. Bizi ilgilendiren yanı, dili, ifade biçimi, üslup terbiyesi ve nihayet fikirleri.

Bu açıdan bakınca üzülüyor insan. Bu kadar eğit, sonunda bununla karşılaş. Gerçekten yazık.

Ne diyor o ses sahibi? Bir bakalım:

“Biz özgürlük, insan hakları bilmem ne furyası ile AB'nin kapısında ne hale geldiğimizi artık herhalde hepimiz görüyoruz. Böyle bir şey olamaz arkadaşlar. Böyle bir ülke düşünemiyorum, artık belli bir kırılma noktasına doğru yavaşlıyoruz.”

Hiç tartışmayalım, AB kapısında beklemek bizi de rencide ediyor. Ama bunun sebebi kim?

Sensin.

Nasıl mı?

Söyleyelim, AB yi isteyen kim?

Sensin.

Yok, istemiyorsan dön AB kapısından, çal İslam kapısını. Bir İslam Cumhuriyeti kur, olmaz mı? Gene seçim olsun, yönetim sandıkla gelip gitsin. İslam bunu teşvik eder, hatta emreder.

Evet, saltanat, padişahlık vs. olmasın, yine cumhuriyet olsun, ama temel esaslarını İslam'dan alsın.

“Yok, olmaz” diyorsun. “Biz yönümüzü Avrupa’ya döndük bir kere” diyorsun. O zaman tam dön, üstüne düşeni yap ve kapıda bekleme.

AB kapısında niçin bekliyoruz?

Verdiğimiz sözleri tutmadığımız için. Onlara “gereken reformları yapacağız” diyoruz, ama yalan söylüyoruz. Ne yapıyoruz, ne de yapana izin veriyoruz. Sonra da kalkıp şikâyet ediyoruz.

Ne hakla?

Sen önce söz verdiğin vazifeni yap, sonra şikâyete hakkın olsun.

Sen hala “özgürlük, insan hakları bilmem ne furyası” diyorsun, insanlara hak hukuk vermiyorsun, millet istiyor ama takmıyorsun, sonra da şikâyet ediyorsun.

“Çık öyleyse AB den, dön yönünü doğuya” diyoruz, onu da yapmıyorsun.

Ne istiyorsun sen? Elinde silah var diye sana köle olmak mı bizim bahtımız?

Diyor ki ses sahibi: “Meydanı boş buldular. Bunların karşısında kimse yok. Var diyen elini kaldırsın, yok! Birisi (deniz Baykal) Antalya'da gayet güzel yüzüyor, öbürü (devlet bahçeli) otağlarda oturuyor kımız içiyor...”

Yo, hiç de meydanı boş bulmamışlar. Halkın iradesi ile gelmişler. Muhalefet de aslanlar gibi yapıyor muhalefetliğini. Hatta vazifesinden de ileriye giderek faydalı şeylere bile sırf muhalefet olsun diye karşı çıkıyor. İşine öylesine kaptırmış kendisini.

Beğenmiyorsan veya çok istiyorsan sen gel, doldur meydanı...

“Adamlar artık hiçbir şey söylememeye gayret ettikleri Türk silahlı kuvvetleri hakkında konuşmaya başladılar. Ona bakacağınıza eşşekoğlu eşşekler dünya kadar problem var, onlarla uğraşın.”

Ağza bak sen. Aman ne kadar çirkin.

Niye tabu mu TSK?

Bu ülkede her kurum ve kişi konuşulabilir. Yeter ki ses sahibi gibi küfürlü olmasın. Yazık, bu adama aldığı eğitimi maalesef bir terbiye verememiş.

Şu sözlere bakınız: “Diyeceksiniz ki biz niye sesimizi çıkarmıyoruz? Şu konuda müsterih olmak gerekiyor: genelkurmay karargâhı, kuvvet komutanları onlar hepsini, her şeyi ince ince hesaplıyorlar. Sıkılıyorsunuz ama hesapları iyi yapmanız gerekiyor.”

Bu sözlerde kışkırtma var, suça teşvik var. Kime düşünüyor artık, gereğini yapmalı.

“Adi” Kim?

Haberi duyunca içim cızız etti. Bu kadarını beklemiyordum doğrusu.

“Aşağıdan birileri yanlış yapsa da, yukarıdan birileri doğrusunu yapar ve izin vermez yüce milletine saygısızlığa” diyordum. Ama habere göre aşağıdan birisi “adi”lik yapmış, yukarıdan birisi de onun “başbakan” olmasına izin vermiş. İtiraz etmediğine göre demek kendisi de o düşüncedeymiş...

Bunu yapanlar çor çocuk değil. Yapan bir idari Üs Çavuş. Onaylayan Erdek Deniz Üs Komutanı Deniz Kurmay Kıdemli Albay,

Bu hakaret suç değil mi?

Suça resmen izin verilir mi?

Hem de aşıktan imza atarak.

Cesaret mi, pervasızlık mı, patavatsızlık mı, gaflet mi?

Sözün ve savunmanın bittiği yer bence.

Biz ordumuzun nazik, kibar ve centilmen olmasını, devletine saygılı olmasını isteriz. Disiplinsiz ve küstah olmasını asla istemeyiz. Bize göre en büyük bela ve musibetlerdendir bu.

Bu olmamalıydı...

Ne dense boş artık.

Genelkurmay elbette bir şeyler yapacak, yapmalı da. Hem de acilen. Ama ne yaparsa yapsın, iz bırakacak bu skandal. Bu rezalet kolay kolay unutulmayacak.⁸⁹

Başbakan kimin başbakanı?

Kim seçmiş onu?

Hangi devletin başbakanı?

Ve bunu yapan hangi devletin ordusunun görevlisi?

Ve buna izin veren hangi devletin ordusunun üst düzey komutanı?

Maalesef Yunanın değil, İngilizin değil, ABD nin değil, Rusun değil.

Evet, bunların ordusu değil, çok acıdır ki Türk Milletinin ordusunun elemanları.

Yani bizim ordumuzun.

Nasıl olur bu?

Aklım almıyor.

Bu kendi devletinin hükümetine karşı taşınan nasıl bir duygudur, nasıl bir psikolojik haldir, nasıl marazi bir ruhtur, nasıl bir kin ve nefrettir?

Aklım almıyor.

Söz konusu başbakan, hem de bu ülkenin başbakanı yani!

---

⁸⁹ Bu yazıyı postalarken öğrendim ki sadece idari Üs Çavuş hakkında yargılama başlamış. Neticesini bekliyoruz.

Recep Tayip veya Deniz Baykal veya Devlet Bahçeli fark etmez.

“Eder” diyenin aklından zoru vardır.

O kişi ne zaman, ne devlet, ne demokrasi, ne hukuk, ne terbiye tanımıyor demektir.

O kişinin de tedavi görmesi gerekir.

Aklından zoru olanlar var olabilir. Olmadık işler de yapabilirler. Ama şükür ki azınlıktalar. Şükür ki ayıplanıyorlar. Şükür ki hesap veriyorlar artık.

Şimdi gözlerimiz yargıda ve ona izin verecek Genel Kurmay Başkanlığı’nda. Ya da doğrudan orda.

Demokrasi ve hukukun üstünlüğü ilkesini savunan Org. İlker Başbuğ’da.

Onun bu rezalete tavrı ve ne yapacağı çok önemli. Ona göre biz de karar vereceğiz.

Umarım vatan millet sevgisi galip gelir de adilliklere, çirkinliklere caydırıcı bir ceza verilir.⁹⁰

Acı olan bir husus da, bu işin bu aybaşında yapılmış olması. Aradan 22 gün geçecek, gazeteler yazmasa buna kimse müdahale de etmeyecek.

Bu ne demek? Eğer “dikkatsizlikle gözden kaçmış, gaflet edilmiş” gibi bir açıklama gelmezse, bu adiliğe onay vermek değil midir?

O itiraf gelmezse elbette herkes şöyle diyecektir: “Hadi diyelim rezaleti yapan cahillik etmiş yapmış, peki buna izin veren nasıl vermiş?”

Bu yaşanan olay, incelenmesi ve ıslah edilmesi gereken sağlıksız bir psikolojidir. Bu kendinden başkasını sevmeyen, güvenmeyen, küçümseyen bir ruh halidir. Bu tedavisi gereken bir ruhi hastalıktır.

Umarım lokaldir. Umarım ordumuzun geneline sirayet etmiş bir ruh hali değildir.

---

⁹⁰ Evet, şimdi duyduk ki soruşturma başlatılmış. Bunu memnuniyetle karşıladık. Bu bizi ordumuz adına rahatlattı.

Yoksa bu sağlıksız psikoloji, ordunun itibarına çok zarar verir.

Rezalete Bakar mısınız?

Olmaz öyle şey!

Bu ne rezalet ve kepezektir böyle Allah aşkına!

Daha bir iktidar yeni seçilmiş, yeni hükümet kurulmuş, icraata yeni başlamış, siz kalkın ve “memleket elden gidiyor, buna seyirci kalamayız, bir şeyler yapmak lazım” diye darbe planları yapın...

Olmaz öyle şey! Herkes haddini bilmeli artık. Bu milleti hala “cahil” ve “koyun” zannediyorlar değil mi?

Eskiden belki öyleydi, ama köprünün altından çok sular geçti...

Tehdide bak sen: “Ya 1 kabul etmezse?” “Eder, eder, 1 elbette 99 a uyar.”

Bu nedir böyle Allah aşkına? Bu fakir milletin vergileriyle krallar gibi yaşa... Evin, araban, yazlığın, kışlığın, yemen içmen bedava, ölene kadar her şeyin bedava... Ama sen işi gücü bırak, darbe planı yap.

Niye?

“Vatan elden gidiyor!”

Gittiği mittiği yok vatanın, otur oturduğun yerde!

Gazetecimiz sadece darbenin değil, yediğinin de günlüğünü tutuyor: “Havuç, maydanoz çorbası, levrek, özel patlıcan, tatlılar...”

Yiyin, için, eğlenin, keyfinize bakın, yetmiyor mu? Boş kaldınız da kendinize iş mi arıyorsunuz?

“Komutan ağır konuşacak”mış...

Kime konuşacakmış?

Amirine!

Marifet mi bu? Aldığı eğitim, terbiye, disiplin, nezaket, töre, gelenekler bunu mu gerektiriyor?

Neye dayanıyor? Kanuna mı, hakka hukuka mı, millete mi, Anayasaya mı?

Neye dayanıyor neye? Kaba kuvvete mi? Silaha mı?
Neye?

Kim bunlar?

Gazetesi okunmayan, fikirleri beğenilmeyen üç beş gazeteci...

Halktan umudunu kesmiş üç beş siyasetçi...

Şöhret budalası üç beş sanayici, oda başkanı, bürokrat emeklisi, monşer takımı...

Kendini doğuştan kral sanan üç beş rütbeli...

Yeter artık, düşün yakamızdan...

Rezalete bakınız:

“23 Nisan Çarşamba-Fatih ve Şener ile Sheraton’da sohbet...

- Ya biz bu işi 28 Şubat'ta bitirecektik. Bunu o gün üç kişi planladık, Bir (Dönemin Genelkurmay 2. Başkanı Org. Çevik Bir), Fevzi (Jandarma Eski Genel Komutanı Orgeneral Fevzi Türkeri), Ben (Dönemin Jandarma Genel Komutanı Org. Şener Eruygur). Her şeyi hazırladık. Bakanlar Kurulu'nu dahi. Müsteşarları bulmak zordu, onları da tamamladık. Karadayı bizi uyuttu. Az sonra dedi, hemen dedi. Hükümet devrilsin, ondan sonra dedi.”

“Artık gelip 10-15 yıl gitmeden işleri halletmek gerekiyor. Üstelik o ara AB de yoktu. Kopenhag olmamıştı. Şimdi her şey çok daha zor. Bugün durum çok kötü. Bir numara teslim olmuş durumda. Bunun lamı cimi yok! Onunla Recep arasında hat var. Hat var. Bunlar AB yasalarını tümüyle kendi çıkarları için uygulayacak. İşte imar yasası. Apartmanların altına mescit yapmanın yolunu açacak değişiklik planlıyorlar.”

“Bir'in (Bir numara) altı sağlam. Blok. Ama orası çok önemli.”

“Özden Örnek, Çetin, Tamer emekli edilirse bu iş bitmiş demektir. Ya da 27 benzeri bir şey olabilir demektir. O da kanlı olur. Komlar da öyle düşünüyor.”

Tabi ki kanlı olur. Hem de kan gövdeyi götürür. Sonunda da Türkiye diye bir ülke kalır mı kalmaz mı onu da Allah bilir...

Mantiğa bakınız lütfen:

- “1) Bunlar değişmeyecek.
- 2) Bir numara değişmeyecek.
- 3) CHP'den bir şey umulamaz.
- 4) Vakit kaybetmemeli.
- 5) Bu kez tümüyle halletmeli.”

Ne demek tümüyle halletme?

Bu hükümeti iş başına getiren vatandaşları tümüyle gebertme mi?

Bu mudur sizin millete sevginiz, saygınız?

Milletin seçtiklerine hitaba bakınız: “Bu köpekler yapmak istediklerinden vazgeçmeyecekler.”

Yargının kararını bekleyeceğiz. Bir “zann-ı galip” içinde bunları yazıyoruz.

Eğer bunlar gerçekse, kim saygı duyar bu küfürbazlara?

“Öcü Geliyor”

Evet, işte böyle! Yakın tarihte kaç darbe gördük. Yine çok daha yakın zamanlarda, özellikle de Ak Parti iktidarı zamanında bu koroyu dinlemekten kulaklarımız, bu çirkin manzarayı görmekten gözlerimiz gına geldi.

Bu bir psikolojik işkence değil mi? Aylardır her gün aynı terapiler:

“Türkiye kötü bir yere götürülüyor.

Çok kötü bir yere götürülüyor...”

“Kimsenin kontrol edemeyeceği bir yere gidiyor.”

“Bir şeyler olacak..”

“Çok yakında bir şeyler olacak...”

“Ayak sesleri geliyor, sağır mısınız”

“Sizi biz bile kurtaramayız”

Sizi bilmem ama ben bu tür laflardan sıkıldım değil, tiksindim artık. “Kabak tadı vermeye başladı” değil, iğrendiriyor.

“Yeter artık” diye avaz avaz bağırıyoruz, duyan yok.

Bu bir psikolojik işkence.

İstiyorlar ki, “lanet olsun” diye bırakıp gidelim.

İktidarı bırakalım değil, ülkeyi bırakalım, hicret edip gidelim.

Yıllar evvel “Hicret Ama Nereye?” diye bir yazı yazmıştım.

Evet, gitmek isteyen yok, gitmeyeceğiz, bu cennet vatandan cüda olmayacağız ama çaresizliğe bakın ki, gitmek istesek de alan yok zaten. Kim kabul edecek seni?

“Bunu görün artık” diye yazıyorum. Bizi uzun bir zamandır İran’a, Cezayir’e, Suudi Arabistan’a, son zamanlarda Malezya’ya göndermek istediler ama alan yok.

Biz de bazıılarını Moskova’ya postalamak istedik, onlar da aynı konumdalar.

Bir Say vardı, “bırakır giderim” dedi, yer gök inledi. Bizi kimse kale almıyor. Fazıl için dedikleri “bu sesi duymak gerek. Bu adam niye rahatsız, neden ülkesini terk etmek istiyor?” mantıklı sorusunu bizim için asla sormadılar.

“Nereye gideceksin kardeşim, bu ülke hepimize yeter” diyen yok o cenahta.

Hala türbanı sorun görüyorlar...

Türbanlıya şu an bilfiil olan baskıyı yok sayıyor, kendilerine olmayan ama olması muhayyel baskıyı var sayarak tehditler savuruyorlar.

İmam hatipliyi, meslek okullarını anlamıyorlar.

Dindarların sorunlarını görmüyor, onlara kulak vermeyi irtica olarak yaftalıyorlar.

Ve tehditler, tehditler....

“Geliyorlar ha!...”

“İşte ayak sesleri.”

“Bir şeyler olacak”

Of ya, of ya!...

Korku bu işte, endişe bu, kaygı bu...

Sizin kaygılarınız, sizin korkularınız var da bizim yok mu? Sizin kiler değerlendirmeye tabi de, bizim kiler değil mi?

Bizi adamdan saymıyor musunuz?

“Hah! Meseleyi kavradın işte” dediğinizi duyar gibiyim.

Yağma yok.

Herkes hizaya gelsin.

Askerle değil, hukukla, demokrasiyle, insan haklarıyla.

Bırakın artık “öcü” edebiyatını.

Korkmuyoruz değil, itiraf edelim, korkuyoruz. Ama ne yapalım, bizi sokmak istediğiniz bu sokak çıkmaz sokak. Siz ve biz, ne bu sokakta, ne de bu metotla bir yere varamayız.

Doğru olan yolda, doğru olan metotla sonuna kadar yürüme kararındayız artık.

Zaten yok sayılıyor. Yok edileceksek, izzetli ve şereflice olsun. Bizim kaybedecek neyimiz varsa, sizin de var o kadar.

Çare, samimi olmak, dürüst olmaktır. Biz, “hukukla, demokrasi ile insan hakları ile” derken çok samimiyiz.

“Bak ‘sizli bizli’ konuşuyorsun. Böldünüz bu ülkeyi, böldünüz” edebiyatını geç artık.

Bu ülkeyi zulümlerinizle siz böldünüz.

Biz sadece kâğıt üstünde verdiğiniz hakları, gerçek hayatta da istiyoruz artık.

“Öcü geliyor” edebiyatı ile bizi korkutup kaçıracağınıza, haklarımızı verin, mesele bitsin.

Vermez misiniz?

Yalvaran yok artık.

Biz de öğrendik: “Hak verilmez, alınır.”

Bizim dünyamızda böyle değildi, birisinin bir hakkı varsa istemeden verilirdi, ama artık sizin dünyanızda yaşadığımızın biz de farkına vardık.

Maalesef bu “Vahşi Batı ”da bizim de bazı güzel huylarımız değişecek. Ne yapalım, “körle yatan, şaşı kalkarmış.”

Generalin Gerekçesi

Biraz dinledik, biraz da okuduk. Anlamaya çalıştık. Gördük ki psikolojiden ekonomiye kadar bireysel ve toplumsal çok sebepler var 28 Şubat Post Modern Darbesi'nin arkasında. Çok uzaklarda değil bu darbe, daha dün yapıldı ve canlı yayınlarda film gibi izledik olan biten vahşeti. Ama bir de set arkası vardı bu çekimin. Perde arkasında neler oluyordu? Neler götürülüyordu bu baş bahane “irtica” ile arkasında?

Bunlar da çok yazıldı, çizildi, konuşuldu malumunuz. Ama en ilginç bu darbeyi yapanların ağızından dinlemek değil midir gerekçeleri?

Bu ülkenin generalleri nedense konuşmayı çok severler. Forsu çok severler. Yakışır da onlara. Daha doğrusu alışığızdır biz bu havalara. Bu “üstten bakma”lara. Kendinden başka adam görmemelere falan filan. Ama şu yerli yersiz konuşma hevesi var ya, malum, herkesten daha çok askerın başına çorap örür. Askerlik mesleği, tıpkı hakimlik gibi, vakar ve tevazu kadar ketum olmayı da gerektirir. Asker dediğin ağır olmalıdır. Cıvıklığı kaldırmaz bu meslek. Bu yüzden çok konuşmaz. Konuşmamalı daha doğrusu. Konuşması nadir olduğundan ağızını açınca nefesler tutularak saygı ve dikkatle dinlenir olmalı.

Fakat şu lafazan, olur olmaz yerde hava cıva konuşan, sudan bahanelerle aslan gibi kükreyen, politikacı gibi her gün demeç vermeyi seven generallere ne ilgi kalır, ne merak. Belki geriye buruk bir acı kalır, belge kalır, eleştiri ve kınama kalır.

Öyle alana çık nutuk at, gemiye çık nutuk at, medyaya çık nutuk at, medyayı çağır nutuk at, adamı gına getirip bıktırır ve kabak tadı verir doğrusu.

Şimdi Habervaktim'de Çevik Bir'in bir makalesinin özetini okudum. Darbe gibi ciddi ve tehlikeli bir işe neden

girişmişler, bunun gerekçesini yazıyor orada, derdi neyse, niçin heves etmişse, ne getirir düşünmeden gelecekte.

Evet, yaptıkları darbenin sebebini yazmış. İşte o gerekçe: “irtica ile mücadele ve İsrail 'le dostluğun sürmesi.”

Habervaktim şöyle yazıyor: Çevik Bir'in, İsraili stratejist ve siyaset bilimci Martin Sherman'la yazdığı makale “Middle East Quarterly” dergisinin 2002 Güz sayısında yayımlandı. “İstikrar için formül: Türkiye artı İsrail” başlıklı yazıda, Erbakan'ın Başbakanlığı ile İsrail menfaatlerinin tehlikeye girdiği, post modern darbe ile de bunun bertaraf edildiği anlatılıyor.”

Generalimiz şöyle diyor: “Koltuklarımızda öylece oturup, ülkenin yüzünü İslam'a dönmesini, İsrail -Türk askerî ilişkilerinin tehlikeye atılmasını izlemeyeceğiz.”

Nitekim izlememiş ve postmodern darbeyi yapmışlar. Darbenin altında yatan iki ana sebep neymiş gördünüz mü?

1- İslam düşmanlığı.

2- İsrail dostluğu.

“İslam düşmanlığı” deyince insan sormadan edemiyor tabi: Sen hangi dindensin ki ülkenin yüzünü İslam'a dönmesine hiç tahammülün yok? İslam'dan bu kadar nefret etmenin sebebi nedir? Başka bir dinin mi var? Yoksa dinsiz misin? Eğer dinsiz, tanrıtanımaz bir ateist isen ki olabilir, “Allah hidayet versin” demekten başka bir diyeceğimiz olamaz, ama neden bütün dinlere değil de sadece İslam'a düşmansın?

“İsrail dostluğu” deyince de insanın aklına yine sorular üşüşüyor haliyle: İsrail -Türk askerî ilişkilerinin tehlikeye atılıp atılmaması devlet politikasıdır. Devletin menfaati kiminle gerektiriyorsa, o ülkeyle iyi ilişkiler kurar. Darbe yapacak kadar İsrail ile özel durumun nedir? İsrail'e bu özel sevgi ve ilgi nereden kaynaklanıyor? İsrail vatandaşı olmadığına göre Yahudi misin? Musevilikle özel bir bağın mı var?

Hani bunlar olsa bir kalbi bağı mazur görebiliriz. Fakat Yahudi ve Musevi vatandaşlarımızın dahi bu kalbi bağı ülke çıkarlarının önüne koymasını hoş karşılamayız. Bir vatandaş olarak buna hakkımız vardır herhalde.

Bunlar yoksa acaba ortada bir menfaat ilişkisi mi var?

Bütün bunlar basit sorulardır. Bu sorularda hakaret yok, tahkir ve tezyif yok. Kişilik haklarına saldırı yok. Böyle bir niyet ve kastımız da yok. Sadece merakımızı mucip, açıklama bekleyen basit sorulardır bunlar.

Etmesek de olur aslında ama merak bu ya!

Habere göre makale şöyle bitiyor: “Anayasadan aldığı yetkiyle Türkiye’de ordu laik Cumhuriyet’i korumakla yükümlü. Ordu Erbakan’a açıkça dedi ki: Ülkenin yüzünü İslam’a dönmesini ve İsrail -Türk askerî ilişkilerinin tehlikeye atılmasını izlemeyeceğiz. Erbakan kontrol altında tutuldu. Türkiye ve İsrail MGK baskısıyla İslamcı Başbakan istifasını sundu.”⁹¹

“Anayasadan aldığı yetkiyle Türkiye’de ordu laik Cumhuriyet’i korumakla yükümlü olarak nasıl darbe yapabirmiş?” Çevik Bir’e şimdi bu soruluyor içeride. Ne cevap veriyor acaba, onu da merak ediyoruz. Etmesek de olur aslında ama merak bu ya! Sabırla bekliyoruz yargının sonuçlarını. Umarım cevap bulabiliriz sorularımıza.

Asker Siyasetçi Olursa

Yiğit Bulut’un Habertürk’de sunduğu tartışma programları gördüğüm kadarıyla izleniyor. Basından öğrendiğime göre yine hızlı bir tartışma yaşanmış programlarında. Hak ve Eşitlikler Partisi Genel Başkanı Emekli Albay Osman Pamukoğlu Habertürk’te şok yaşatmış. Okuyalım:

---

⁹¹ <http://www.habervaktim.com/haber/iste-darbenin-nedeni-237041.html>

“Emekli asker Osman Pamukoğlu, Gazeteci Yazarlar Ayşe Böhürler, Can Ataklı ve Altan Tan'ın katıldığı Basın Kulübü programında Atatürk için 'tanrı değildir, dokunulmaz değildir' diyen Altan Tan'ı dilini yakmakla tehdit etti.

Ben bu yazıyı yazdıktan sonra o tartışmanın tekrarını izledim. Bir nüansı belirtiyim, anladığım kadarıyla o tehdit “ben yakarım” şeklinde değil, “yakarlar” şeklinde idi. Tabi bu bile hoş değil. Bir de “Atatürk sıradan insan değildir, ona şirk koşulmaz, yaptıkları tenkit edilmez, sorgulanamaz” ifadeleri de ilginçti. Bu “şirk”in ne anlama geldiğini Sayın Böhürler sordu ama cevap alamadı.

Bu tehdit karşısında 'Benim dilimi yakmaya hiçbirinizin gücü yetmez' diyen Altan Tan'la önce Pamukoğlu sonra da Can Ataklı sert bir tartışmanın içine girdi. Tartışmayı sonlandıramayan Yiğit Bulut yayına ara vermek zorunda kaldı.

Aynı programda ilginç türban-başörtüsü tartışması da yaşandı. Osman Pamukoğlu, Ayşe Böhürler'in 'Benim başımdaki nedir, türban mıdır başörtüsü müdür?' sorusuna 'hiçbirisi değildir' deyince Böhürler 'o zaman benim başımdaki türbaştır' deyince stüdyoda bir anda kahkalar yükseldi.

Osman Pamukoğlu, Ak Parti'nin türbanla işi batırdığını iddia ederken başörtüsüne kendilerinin de geçit vermeyeceğinin altını çizdi.”⁹²

Bazı arkadaşlar TV. Programlarında terörle mücadelesine bakarak ondan bir kurtarıcı gibi bahsediyorlardı. Ben de incitmek için sadece gülerək “askerden idareci olmaz” görüşümü teyit ediyordum. Evet, asker emekli bile olsa, askerliğini unutmuyor. Nitekim Pamukoğlu da “her insanın aldığı eğitim onu şartlar. Biz de Atatürk hakkında böyle eğitim aldık, başkalarından farklı bakarız, onu sorgulatmayız” anlamına gelen sözleriyle aynı gerçeğe işaret

---

92

http://www.habervaktim.com/haber/90090/ataturk_tanri_degildir_diyenin_dilini_yakarmis.html

ediyordu. Hoş, programda Atatürk'e hakaret yoktu zaten. Ancak eleştiri vardı, sorgulama vardı.

Yakınlarda bir dostuma asker emeklisi kardeşini sordum. “Konuşmuyoruz” dedi. “Hayırdır?” dedim. “Yahu adam evi kışlaya çevirdi. Şunu şöyle yap, bunu böyle yap. Geçen tepem attı, ‘seni gebertirim lan!’” diyerek üstüne yürüdüm, biraderler tuttular. Ondan sonra görüşmüyoruz şükür” dedi.

Bu sadece askerler için mi geçerli? Hayır, efendim, belki onlarda biraz daha fazla. Yoksa her meslek için az çok geçerlidir bu ve gayet normaldir. Bir hoca, emekli olunca hocalıktan çıkar mı? Bir öğretmen emeklisini, azıcık konuşturun, hemen tanırırsınız mesleğini. Orman mühendisi emekli olunca bile ormanda mühendistir.

Emekli askerlerin hayata intibak edemeyip bir garip yaşam sürdürdükleri üzerine bir hayli fıkralar da vardır. Ama sanırım bunun da istisnaları vardır. Onlar alınmasın diye fıkra yazmayacağım. Evet, fıkra yazmayacağım ama yukarıda yaşananın fıkradan farkı mı var sanki? İnsanlar keşke Pamukoğlu'nu izleselerdi, gerek kalmazdı fıkraya. Emekli asker Osman Pamukoğlu, Atatürk için 'tanrı değildir, dokunulmaz değildir' diyen Altan Tan'ı “dilini yakarlar” diye tehdit ediyor.

Kesmekle değil, yakmakla tehdit. İlginç değil mi? Farkı ne?

Farkı şu; “dilini kesmek” büyükler için kullanılır. Çünkü değişmez artık, büyümüştür, ancak kesersen kurtulursun. “Dilini yakmak” çocuklar için kullanılır. Kötü söz söylerse, “cıızız” diye bu tehditle, ya da gerçekten yakarak vaz geçirilir. Bazen de yakma yerine acı biber sürülerek/atılarak bir nevi yakılır bilirsiniz.

Demek asker emeklisi yeni parti lideri, karşısındakini çocuk yerine koyuyor. Maazallah bu başbakan olsa ne olacak? Ona göre herkes çocuk. Her emrine mutlak itaat isteyecek.

Akla mantığa yatar mı yatmaz mı, ona bakmayacak. Aksi tutumda olanın dilini yakacak. Ne âlâ demokrasi değil mi?

“Nerden çıkardın bunu?” diyenlere: “Atatürk tanrı değildir diyenin dilini yakarlar” sözünden çıkardım derim.

Sorarım sizlere, Allah aşkına söyleyin, bu sözde akıl mantık var mıdır?

Atatürk’ün tanrı değil, yiyen, içen, eceli gelince de ölen bir insan olduğunu elbette o da bilir. Ama niye böyle söyler? “Var mı bunun bir izah tarzı?”

Bence bunun izahı yoktur. Sadece “askerlik kalıntısıdır” bunun izahı.

Atatürk kimdir? Neler yapmış ya da yıkmıştır? Çocukluğumuzdan beri bu tür tartışmalar içinde yaşadık. Ben bin kere dinlediğim bu tartışmalardan bıktığım için artık bu tür tartışmalara kulak asmıyorum. Ancak yeni bir bilgi olursa onu çaktırmadan dinliyorum. O da nadirattan oluyor.

Neden?

Hakkında koruma kanunu var da ondan. Hakkında koruma kanunu olan birisi hakkında konuşmak, bence samimiyeti yok eder. Çünkü çok gördüm, adama “Atatürk’ü seviyor musun?” diye soruyorlar. Adam “seviyorum” dese, “hadî ortan, sen sevmezsin, takiyye yapıyorsun” diyorlar. Bu bir hakarettir.

Yok, mesela şu “teke tek” deki Nuray Canan Bezirgân kardeşimiz gibi “başıma bir iş gelmeyecekse sevmiyorum” dese, örneği işte o kızımız, yine hakaret ederek linç etmeye çalışıyorlar.

Hepimiz de biliyoruz ki bu ülkede Atatürk’ü seven de var, sevmeyen de. Sevmediği halde “seviyorum” diyen bir sürü “istismarcılar” da var, “takiyeciler” de. “İstismarcılar” menfaat devşirmek için, “takiyeciler” de kendilerini muhtemel zararlardan korumak için, içi başka dışı başka bir samimiyetsiz insan durumuna düşüyorlar. Sonuçta o koruma kanunu var oldukça her konuşan zan altındadır ve hakareti bir şekilde hak etmiştir. Daha dün “Mustafa” diye film çeviren

Can Dündar'ın başına neler geldi biliyorsunuz. Ona bunlar yapılırsa artık hükmü siz verin. Öyleyse durup dururken Atatürk'ten bahsedip de hakaret yemenin ne anlamı var? Susmak en hayırlısı.

Şahsen ben de kimsenin hakaret edilerek aşağılanmasını istemem, ama insan haklarına aykırı, düşünce ve ifade hürriyetini engelleyen o “Atatürk’ü koruma kanunu” kalkmadıkça bu konuda konuşmayacak ve konuşanları da samimiyet açısından şaibeli kabul edeceğim. Ya siz ne diyorsunuz ey aydınlar, çağdaşlar, düşünürler, öğretim üyeleri, yazarlar, çizerler?

Ey özgürlük savaşçıları, ey demokrat ve liberaller, bu kanunun insan haklarına aykırılığı sebebiyle kaldırılması gereği karşısında neden dut yemiş bülbüle dönüyorsunuz?

Kim bu sorumdan rahatsız oluyorsa ona deriz ki: “Öyleyse kaldırın o kanunu, herkes içinden geldiği gibi rahat rahat konuşsun.”

Doğru değil mi ey aydınlar, düşünürler, özgürlük savaşçıları?

28 Şubat Yasakların Yasallaşması

Ne öğretmişlerdi bize hayat boyunca, hatırlayalım mı biraz?:

Asker disiplinlidir ve yasalara itaatkardır, siyasete karışamaz. Kışla da okul ve mabet gibi siyasetten uzaktır. Yargı siyasete alet edilemez. Hâkimiyet milletindir. Yasama, yürütme ve yargı gibi erkler ayrılığı esastır. Herkes din ve inanç özgürlüğüne sahiptir. Din kutsaldır, asla çıkarlara istismar edilemez. Devletin dini, ideolojisi, inancı, mezhebi olmaz. Devlet insanları izinsiz dinleme yapamaz, fişleyemez. Her kurum kendi görevini yapar, başkalarının alanına tecavüz edemez. Hukuk önünde herkes eşittir. Kimsenin ayrıcalığı yoktur...

İsterseniz bunları daha da uzatabiliriz. Şimdi bunların yanına bir de “28 Şubat”ı koyun ve düşünün. Neler hissediyorsunuz?

Fecaat mi diyeceksiniz, yoksa felaket mi? Skandal mı yoksa rezalet mi?

Eğer yukarıda yazılanlar doğru ise, 28 Şubat yanlıştır. Eğer bunlar yanlışsa 28 Şubat doğrudur. Hesap ortada, uzun boylu düşünmeye gerek yok.

Nasreddin hoca iki kilo et almış, akşama güzel bir yemek bekliyor. Ama merhametli hanımı yavrusuna yollamış eti. Önüne soğan ekmek konan Hoca sormuş:

- Hanım et nerde?

- Kedi yedi.

İnanamaz hoca kediye bakar bakar da. Sonunda dayanamaz ve kediyi tartar. Tam iki kilodur. O zaman hanıma döner ve şaşkın şaşkın sorar:

- Hanım bu kedi ise et nerde? Yok, bu et ise, kedi nerde?

Yukarıda “Asker siyasete karışmaz. Asker disiplinlidir, itaatkârdır” demiştik. Ama bakın bir uzmanı ne diyor:

“28 Şubat'ın üzerinden 12 yıl geçtikten sonra, gazetelere dökülen eski Genelkurmay Başkanı Karadayı'nın ses kaydı, ikna edici bir değerlendirme vesilesi. Bu ses kaydında, Bizans'a taş çıkartan entrikalar, ayak oyunları var.”

“Balkan Savaşları sırasında bile ordu bu kadar siyasetin içinde değildi. Bir siyasî partinin operasyon elemanları değil, koskoca ordunun Genelkurmay başkanı kumpaslar kuruyor, dalavere çeviriyor. 28 Şubat, bu konuşma kaydı ile aydınlanıyor.”⁹³

Evet, bu yazının tamamını okumak gerek. Alıntıda bile açığa çıkan kelimeler şunlar: “Bizans'a taş çıkartan entrikalar,

---

93

http://www.habervaktim.com/yazar/12099/askeri_entrika_olarak_28_subat.html

ayak oyunları, Balkan Savaşları sırasında bile ordunun bu kadar siyasetin içinde olmaması...”

Bunu nasıl izah edeceğiz?

Sadece güçlü olmak haklı olmaya yetmez. Biz de ordunun yıpranmasını istemeyiz. Ama emeklileri bile işte en son Ergenekon davasında özel muamele görüyor. “GATA” alay konusu oldu ülkede. İki başlı yargı, yargıya güveni sarsıyor. Daha neler neler...

Ya “birifinkçi yargı”? O gün başlayan skandallar, 367 krizine kadar geldi. Yargı kendi içinde bile cadı kazandı. Kimsenin içine sinmiyor bu durum, kimse yargıya güvenmiyor şimdi. Bir ülke için ne kadar yazık! Ama bu güveni kim yedi bitirdi? Ve bu ne zaman ayyuka çıktı?

Yine karşımıza 28 Şubat çıkıyor!

“Din istismarı ayıp.” Evet, ama birileri kalkıyor, “Ali Kalkancıları, Fadime Şahinleri biz ayarladık” diyor. “Bunların hepsi kurgu” diyor. Nasıl oluyor bu?

“Erkler ayrılığı esastır” ama Meclis bir Anayasa bile yapamıyor. Hani “Hâkimiyet milletin” idi? Meclis elleri böğründe çaresizce olayları seyrediyor sanki.

“Devletin dini, ideolojisi, inancı, mezhebi olmazmış. Kemalist Düşünce, Atatürk Milliyetçiliği, Atatürkçü Düşünce Sistemi ne oluyor öyleyse? Devlet vazgeçti mi bu kavramlardan?

“Devlet insanları izinsiz dinleme yapamaz, fişleyemezmiş. BÇG lir, BTK lir neyin nesiydi 28 Şubat? Atamalar Cumhurbaşkanından niye dönerdi? Basının diline düştü, “devlet kaymakamı, valiyi bırakın, bakanı, başbakanı bile fişlemiş ve dinlemiş, hatta Genel Kurmay Başkanı bile dinlenmiş” diye çarşaf çarşaf yazılar var gazetelerde, internette.

“Kışla da okul ve mabet gibi siyasetten uzakmış.” Öyle mi? Şu İmam Hatiplere reva görülen zulüm siyasetten uzak mı? Kimse bu okulların adını bile anamıyor. Sanki vebalılar...

“Her kurum kendi görevini yapar, başkalarının alanına tecavüz edemez”miş. Ya, öyle mi? Peki söyler misiniz, asker ne zaman mahalle mahalle, köy köy okul, kurs, yurt vs. teftişini terk etti?

Süleyman Çelebi “Mevlitte “Söz uzanır ger kalanın der isem” der. Evet, gerisi de malum ama biz uzatmayalım.

28 Şubat bütün yasakların yasallaştığı, kanunsuzluğun marifet sayıldığı, kabadayılık ve kabadayılıkla övünüldüğü, millet iradesinin hiçe sayıldığı, devletin kasasının soyulduğu, kimin ne yaptığının bellisiz olduğu, yani kısaca bütün değerlerin ayaklar altına alındığı rezil bir dönemdir ve Türkiye Tarihinde kara bir lekedir.

Bunu yapanlar bugün utançlarında millet içine çikamıyorlar. Ancak kendi karanlık kulüplerinde toplumdan dışlanmış olarak yaşamaya mahkûmdurlar. Bu durum bütün darbe heveslilerine iyi bir ders olur inşallah.

“Hak Şerleri Hayreler”

Bence bilinçlenme 28 Şubat’la halka inmeye başladı ve büyük bir ivme kazandı. Bugünse çığ gibi büyüyor. O gün ülke çıkarlarını bir kenara atarak millete kahredenler, halkın gözlerine çekilmiş perdeyi araladılar. Halk, o günden sonra gerçekleri yavaş yavaş görmeye başladı...

Sanırım şimdi bu “keskin sirkeler”, “ellerimiz kırılıydı da böyle bir şey yapmasaydık” diyorlardır. “Ellerimiz kırılıydı da küpü kırmasaydık...”

Geçti şükür. O yıllarda çok acı çektik. Alaylar, hakaretler gördük, haksız yere mahkemelerde yargılandık, cezalar aldık, iş yerlerimiz kapandı, dostlarımız fişlendi, kitaplarımız, yazdıklarımız takibata uğradı. Kendi bozuk düzenlerini “devlet” ve “cumhuriyet” diye dayattılar. “Hayır” dediğimizde, “Devlet düşmanı” gibi algılandık. Ama hepsi geçti şükür.

Hayatımızı İslam’ı anlatmaya adanmıştık. Karşımızda ise bu sistem, bu sistemin yetiştirdikleri “kardeşlerimiz” vardı.

Yıllardır sağcı niye sağcı olduğunu bilmezdi, solcu niye solcu olduğunu bilmezdi. İslam ise hiç bilinmezdi. Böyle ortamlarda zulümler, haksızlıklar, hukuksuzluklar tabiiydi. Ne can emniyeti vardı insanların, ne mal, ne de din emniyeti...

“Aşırı gidiyorsunuz” denildi hep. Okumayan, araştırmayan arkadaşlarımız, gönldeşlerimiz bile “bu kadar da olmaz canım” diyor ve her şeyi çok bilinçli yapan bir gizli örgütün, dış destekleriyle beraber ülke üstündeki egemenliklerini kavrayamıyorlardı.

Bu egemenliğin devamı için kara parayı, uyusturucuyu, fuhşu, terörü, siyasî cinayetleri, faili meçhulleri, birbirine zıtmiő gibi görünen taşeron terör örgütlerini kendi amaçları doğrultusunda nasıl kullandıklarını bir türlü kabullenemiyorlardı.

Sağ sol, komünist milliyetçi, alevi Sünni, laik Őariati... Diyerek ortaya atılan bir sürü sun’i konu etrafında sonu gelmez tartıőmalarla bu milleti oyalayarak asıl mecrasından başka alanlara akıtmak istemelerini halkımız maalesef göremiyordu...

Ama o lanetli 28 Şubat, farkında olmadan bir iyilik yaptı. “Susurluk kazası” da tam zamanında ortaya döktü bütün pislikleri. Bu iki olay halkın bilincine hançer gibi saplandı. O muhafazakar halkın, o devletine her zaman güvenen, yöneticisine güvenen, brokratına güvenen, polisine güvenen, sistemine güvenen halkın beynini zonklattı bu hançer.

Neler oluyordu?

Bir kere sorgu başlamıştı...

“Siz haklıymıőınız galiba?” tereddütleri, kuőkuları beyne girmiőti bir sefer...

Ama hala Őartlanmalar vardı... nyargılar hakimdi... Onca birikim, ya da onca kir, pas ve tortu birden bırakılamazdı...

İşte bu günlere geldik. Millet birilerini seçmiş ve iktidara getirmiş. Onlar da çalıőıp çabalamıőlar, iyi kötü bir Şeyler yapmışlar. Halk biraz nefes almış. Rahatlamıő azıcık.

Ama o da ne?

Birileri, hem de devletin “hizmet etsinler” diye ellerine “güç” verdiği birileri, yine rahat durmuyor, yine milletin diniyle, imanıyla, malıyla, evladıyla kavgaya giriyor. Darbe istiyor.

“Derdin ne?”

“İktidar bizde olacak. Biz bu iktidara ve hatta bu halka güvenmiyoruz.”

Bu “keskin sirkeliğinizle” Allah Teâlâ sizin belanızı verdi işte... Şimdi bittiniz gerçekten. Tam suçüstü yakalandınız. Mızrak artık çuvala girmeyecek hale geldi. Bu sefer, minareyi çaldığımız belli oldu, kılıfı hazırlayamadınız.

Şimdi son çırpınmalar var. Kolay teslim olmayacaklar belli. Terör estirecekler, tehditler savuracaklar, milleti kamplara bölerek birbirine kırdırmak isteyecekler, ama geçti. Atı alan Üsküdar’ı geçti. Bor’un pazarı da geçti, eşeklerini Niğde’ye sürsünler bakalım, ne geçecek ellerine?

Şimdi zor olan başarı kısmen gelmiş durumda. Halkın bilinçlenmesi yani. Bundan sonra ne yaparlarsa yapsınlar, sonlarını daha hızlı hazırlarlar. Milletle kavga olmaz. Bütün halk düşmanları, bütün milletle kavgalı olanlar, daha büyük darbeler yemek istemiyorlarsa, hukuka teslim olmalılar.

Bu millet, cezasını çeken suçluya saygı duyar ve yeni bir hayat için ona fırsat ve imkân bağışlar. Aramızda nice tövbecarlar vardır, biz onların suçlarını çoktan unuttuk. Hatırlatanlara da “ayıptır” hatırlatmasını yaparız.

Eğer bu “Hak ve halk düşmanları” da tövbe ederlerse biz, bize düşeni bağışlamaya hazırız. Allah Teâlâ’ya düşene gelince, ona karışmak ne haddimize!

28 Şubatın Faydaları

Sanırım başlık sizi biraz şaşırttı. Belki de kendi kendinize “bu musibetin ne hayrı mı olurmuş? Bu arkadaş bugün solundan kalkmış galiba!” diyorsunuzdur.

Kıssayı bilirsiniz herhalde, maksadımı iyi izah ettiği için biz yine de yazalım: Lokman Hekim'e sormuşlar:

- Bu güzel edebi kimlerden öğrendin?

- Edepsizlerden.

- Ama nasıl olur?

- Onların söz ve davranışlarına baktım. Hangisi hoşuma gitmediyse ben onu terk ettim.

İşte o kadar. Basiretli bir adam her duyduğundan, gördüğünden, hatta musibetlerden bile ders alır, ibretler çıkarır. Hatta “bir musibet, bin nasihatten yeğdir” atasözümüz çok meşhurdur.

Hayatta en büyük nimet, kazanç, değer, yarar, huzur ve ışık hiç şüphesiz önce iman, sonra da bilgidir. Bu açıdan bakarsak eğer, 28 Şubat bir üniversitedir. Çünkü birçok üniversite mezunu arkadaşım, 28 Şubattan sonra “Sen haklıymışsın. Hakkını helal et. Biz zaman zaman sana ‘Bu kadar da olmaz, sen aşırı gidiyorsun. Bunlar komploteorileridir’ dediğimiz şeyler nasıl da gerçekmiş!” Dediler.

Evet, 28 Şubat bize; Sistemi öğretti. Derin devleti öğretti. İstihbaratı, fişlemeyi, dinlemeyi, üst düzey atamaları, gayr-ı resmi tayinleri öğretti. Orduyu öğretti. Yargıyı öğretti. Üniversiteyi öğretti. Medyayı öğretti. Siyasi Partileri ve siyaseti öğretti. Sendikaları öğretti. Odaları öğretti. Mafyayı öğretti. Bankayı öğretti. Emekli askerlerin meşguliyet alanlarını öğretti. Taşeron terör örgütlerini, faili meçhul cinayetleri, karşıt gibi görünen kirli kişi ve örgütlerin perde arkasındaki işbirliğini öğretti. Sivil toplum kuruluşlarını, hatta tarikatları, cemaatleri, aktörleri, sanatçıları... Öğretti. Velhasıl az eğitmedi 28 Şubat bizleri.

Hatta hiç ummadığımız çok edepli terbiyeli birçok arkadaşımıza küfretmeyi bile öğretti. Dahası sadece dille değil, yetmedi, el kol hareketleriyle hem de!

Sonra da şaşkın bakışlar arasında utana sıkıla özür dileyerek bulunduğu ortamı terk etmeyi öğretti... Neler öğretti 28 Şubat neler!

Bunlar hayat dersleridir. Çok önemli derslerdir bunlar. Bilinmezse bir ömrü heder edebilirler!

Eğer 28 Şubat olmasaydı kendi ilim dallarında allame olan birçok insan, sistemi tanımada cahil kalacaktı. Dolayısıyla önerdikleri bütün teklifler, ayakları yere basmaz, havada asılı kalmaya mahkûm olacaktı.

Birçok emekler heba olup gidecekti bu dersler olmasaydı.

Birçok insan koynunda yılan beslemeye devam edecekti 28 Şubat olmasaydı. Zalimlere meyil ve muhabbetle cehenneme yuvarlandıklarının farkına bile varmayacaklardı birçok dindarlar. Dostlarını “aşırılıkla” suçlamaya devam edeceklerdi insanlar.

Çok zarar verdi bize bu post modern darbe, canımızı yaktı, ömrümüzü çürüttü, birçok hizmetimize mani oldu. Kimimiz işkence gördü, kimimiz yok yere yargılanıp mahkûm oldu, kimimiz dışlandı, kimimiz yurt dışına savruldu, gurbette öldü veya hala çile çekiyor kimileri...

Ama çok büyük dersler de verdi, eğitti bizi, önümüzü gösterdi, işimize ciddiyet kazandırdı, adam öğretti, usul belletti.

Kendim için kimseye lanet okumak istemem, ama dinime ve medeniyetime, ülkeme ve insanıma bilerek zarar verenlere de beddua etmekten kaçınmam.

Onun için diyorum ki, olmaz olsun bu tür davranışlar. Allah Teâlâ yapanlara hidayet versin. Islah etsin onları. Yıktıklarından çok yaptırarak hizmet ettirsin onlara. Eğer buna kabiliyetleri yoksa kahrolup gitsinler.

Biz de o Pir'in dediği gibi diyoruz: “ Zalimler için yaşasın Cehennem!”

Cepheye Kimleri Sürecekmışiz!

İnsanın olduğu yerde çürükler de olacaktır maalesef. Ve bu çürükler her meslekte de bulunur. Sözelimi kendi

mesleğim ilahiyatçıları düşünelim, “horozdan da kurban olur” diyenler gibi çürüklerimiz vardır mesela

Başörtülü hastaya bakmayan doktora ne dersiniz?

Mafya ile yemek yiyen, suç örgütü mensuplarıyla toplantı yapan hukukçular, başörtülü öğrencilerini derse almayan eğitimciler, vatandaşı tokatlayan yöneticiler, içeri aldıklarını işkence ile mahveden emniyetçiler vs. vs. bir sürü çürük elmalardan söz edebilirsiniz.

Acaba asker içinde de çürük elmalar olur mu?

Cevabı basit; madem asker de insandır, öyle ise orda da çürükler olur. Darbe yapmaktan tutun da yargısız adam öldüren, işkence eden, yolsuzluk yapan, disiplinsizlikle işten atılan bir sürü çürük elmalar orada da bulunabilir.

Bu tespit, ordunun geneline bir hakaret, onu gözden düşürme değildir herhalde. Tıpkı ilahiyatçılar, eğitimciler, hukukçular ve doktorlarda olduğu gibi. Bunlar olağan işlerdir. Önemli olan yüzdesi. Yeter ki çürükler makul bir oranda kalsınlar.

Şimdi size bir iki gerçek çürük olma iddialarını yansıtalım:

“Güneydoğu'da bizimkiler postu deldirmesin. Buna yönelik önlemleri alın. Tayin dairesi mutlaka elimizde olmalı. Cepheye o namussuzları sürün. Kadrolaşma çok önemli. Çevik Paşa'nın yerine bizden akıllı biri olsaydı, Karadayı sünepesinin daha verimli olmasını sağlardık. Burası çok önemli. Genelkurmay başkanı senden olmazsa bile ona sahip olarak kullanabilirsin. Ama olmadı.”

İddiaya göre bu çirkin sözleri kim mi söylemiş?

İddialara göre 28 Şubat döneminin Genelkurmay Harekât Dairesi Başkanı Çetin Doğan.⁹⁴

Cepheye sürülecek “o namussuzlar” da “Sünniler” oluyor habere göre. Kendisinin ne olduğu da haberde malum.

Bir gün Mehtap TV deki “Açı” programında canlı yayında Hasan Köni, “Artık herkes biliyor ve soruyor canım, saklamaya gerek yok” dediği soruları halk gerçekten de sorup duruyordu:

“Neden PKK teröründe hep ayağı şalvarlı ve başı örtülü anaların çocukları şehit oluyor? Neden bir zenginin, bir üst düzey bürokratın, milletvekilinin, generalin çocuğu şehit olmuyor? Neden büyük şehirlerin zengin mahallelerinden şehit cenazesi kalkmıyor? Neden hep kırsal kesimlerden ve küçük şehirlerden kalkıyor bu cenazeler? Acaba bunlar seçilerek mi ön saflara sürülüyor?...”

Artık bu sözler üzerine aklımıza fişlemeler ve bilgisayar marifetleri gelmiyor değil. Malum, BÇG adıyla askerin fişlemeleri ayyuka çıkmıştı. Her neferin ana babası da biliniyordu.

Bunları bilenler herhalde: “Hım mm! Demek dindar insanlar özellikle seçiliyor. Bir taşla iki kuş vuruluyor yani. Ölürse, nasıl olsa irticacı, yobaz, cumhuriyet düşmanı bir gericisi ölecek, kayıp sayılmaz mı demek isteniyor acaba?” diye düşünüyorlardır. Halk arasında yaygın bir fısıltıdır bu maalesef.

Acaba böyle şeyler gerçekten de olabilir mi?

Ben bilemem... Nerden bilebilirim ki?

Bunlar korkunç düşünceler ve iddialar. “Acaba?” diye düşünmek bile tüyleri diken ediyor. Bir komutan, elindeki asker evladına bunu yapabilir mi? Akıl mantık almıyor. Sanırım bunu yapmazlar. Askerlik tabiatına ters düşüyor bu. Böyle şeyler mızrak gibidir, çuvala sığmaz, batar adama. Üstelik bunun gerçekleştiği bir bilirse, askere gidecek adam bulunmaz, bulunanlar da itaat altına zor alınırlar...

Korgeneral Çetin Doğan’ın sözleri şöyle devam ediyor:

“Din, bizim için, bizim için derken aklına ne gelirse gelsin, her şeyi kastediyorum, zararlıdır. Bizden olan birlik komutanları, yoksa laik komutanlar sıkıştırılmalı, çokça eğlence düzenlenmeli. Dansöz, Rus revüsü ne bulursanız

getirin. İçkiyi zorlayın. Din ve milliyetçilik duygusunun nasıl zayıflatılacağı, nasıl yok edileceği açık. Bunları uygulayın. Okullara da öğrencilerle kız arkadaşlıklarını teşvik edin. Yapabiliyorsanız Osmanlı hayranlığını kırın. Türklerin üstün bir ulus olduğu safatasını yıkın. Özellikle, cinsel konularda sınırları zorlayın. Bu konu insan zaafının başında gelir. Hanımlarımız aile gezmelerinde, eğlencelerde açık giysi giysin. Hanımlarımız diğerlerinin hanımlarını açık giymeye teşvik etsin. Yetişmiş kızlar için de bu geçerlidir. Felsefe dersleri önemli. Bu dersler bizim için kurtarıcıdır.”

Askerlik yapanlar bilir, askerlikte zaman zaman eğlenceler olur. Bizim zamanımızda buna “aç aç” derlerdi. Çırılçıplak soyunan dansözlerden bahsedilirdi. Bunlar, evlerinden uzakta yaşayan yirmi küsur yaşlarındaki genç askerlere izlettirilirdi. İsteyenler giderdi ama gitmeyeler de manevi baskı altındaydı. Program sonrası günlerce bu rezaletler konuşulur ve düzenleyen yetkililer daha sonra neler yapmışlar vs. gibi bazı detaylar anlatılırdı. Film de oynatılırdı ve de alenen erotik filimler de olurdu bunlar arasında. Müstehcen afişlerini gelip geçerken görürdük.

Bunlar sorun olmazdı ama bizim namazlarımız, özellikle de Cuma namazlarımız sorun olurdu. Ya kısmen izin veriler, yada “askerlik de bir ibadettir” fetvasıyla (!) izin vermezlerdi.

Bir gün bir hırsızlık olayı yüzünden arama yapıyorlardı. “Herkes ceplerini önüne boşaltsın” denince ben de cebimdeki naylon seccademi, takkemi, tesbihimi önüme serince epey gülmüşlerdi...

Askerden “irticai faaliyetler” yüzünden atılanlar da malum. Bütün bunlarla beraber yukarıda yazılan yayımlar, fısıltılar, üstelik Ergenekon, üstelik pimi çekilmiş bomba haberleri, üstelik “bizim mayınların” can alması, BBG gibi gözetlenen karakolların yüzlerce PKK lığlarca basılması, bizi derin derin düşündürüyor.

Evet, asker şeffaf olmalı. İddiaları açık seçik bir dille ve net delillerle aydınlatmalı. Verdiği deliller de bir gün sonra çürütülmemeli. Bu tür endişeler zihinlerde asla yer etmemeli.

Değilse, güven duyulmayan bir ordu memleketin hayrına olmaz. Bunun kimseye bir yararı da olmaz. Ama bunu önce asker bilmeli ve gereğini yapmalı.

Evet, ordu milletin ordusudur ve milletin bağrından çıktığı gibi onun dinini, imanını, erdem ve faziletlerini, örf ve adetlerini yaşatmalı ve çok güçlü olmalıdır.

Böyle olması bizim olduğu kadar, dünyanın da hayrınadır. Ama her şeyden evvel kendilerinin de hayrındır elbette.

“Peygamber Ocağı” İstiyoruz

Evet, millet olarak bizler suçlu yatağı değil, “peygamber ocağı” bir ordu istiyoruz. Bunu beslediğimiz ordudan istemek, millet olarak bizim hakkımızdır.

Aslında söze şöyle başlamak istedim; “Bunu konuşmayacaksan, neyi konuşacaksın?”

Ama Sayın GKB Başbuğ bu yazıyı yazdığım tarihte hala konuşmamış, kurumuna bir açıklama yaptırmamıştı. Bence bu calib-i dikkat bir olaydır. İnsan ister istemez buna içerliyor ve “Bunu Konuşmayacaksan...” diyor.

Sayın Başbuğ yakın zamanda “sözün bittiği yerdeyiz” demişti. Evet, işte bu konu da sözün bittiği yerdir ve Sayın Başbuğ sanırım sözü bittiği için konuşmayacaktır.

Konu şu “heronlar” meselesi. MİT'in tespit ettiği bir ses kaydında 10 Ekim 2007'de Yarbay Selami Selçuk Ç.'yi arayan Hava Pilot Üsteğmen Fırat Ç. PKK'lılar için 'bizimkiler' diyerek çok zayıat verdiklerini, bu nedenle Heronlar'ın ya düşürülmesini ya da koordinatlarının değiştirilmesini istiyordu. Yarbay ise “çaresine bakacaklarını” dile getiriyordu. Bu

konuşmanın üzerinden 2,5 yıl geçmesine rağmen adı geçen subaylar hala orduda görev yapıyor.⁹⁵

Bir Türk subayı “bizim” dediği PKK’lılara zarar verdiği için başka bir Türk subayına “düşürün bunları” diyor, o da “tamam” diyor.

Aman Allah’ım!

Üstelik bu olay 2007 de oluyor. Ordu bunu biliyor ve o günden bu yana bir işlem yapılmıyor. Adı geçen subaylar hala orduda görev yapıyor...

Aman Allah’ım!

Ne diyelim, sözün bittiği yer!

Bugün nihayet öğreniyoruz ki, Türkiye'nin gündemine bomba gibi düşen 'ihanet konuşmaları' başkenti hareketlendirmiş. Okuyalım:

“Genelkurmay sessizliğini korurken Milli Savunma Bakanı Vecdi Gönül, çarpıcı açıklamalarda bulundu. Gönül, dosyadan haberdar olduğunu ve gereğinin yapıldığını açıkladı. Mahkemenin suçu sabit görmesi halinde olayın 'Korkunç bir felaket' olduğunu vurguladı. BUGÜN'ün manşetiyle dosyayı yeniden 'derinlemesine incelediklerini belirtirken, "İyi bir iş yaptınız. İyi bir gazetecilik yaptınız, teşekkür ederim." ifadelerini kullandı.”(a.y.)

Ülkedeki iki başlı yargının ne denli felaket olduğunun resmidir ki, Milli Savunma Bakanı Vecdi Gönül, Genelkurmay Askeri Savcılığı'nın dosyayla ilgili soruşturmasının sürdüğünü söylemiş. Daha ne kadar sürer acaba? Gazeteler yazmasaydı, belki de sonsuza dek sürüncemede kalacaktı...

Dosyanın Genelkurmay Askeri Savcılığı ile Hava Kuvvetleri sürüncemede kaldığını anlatan Gönül, şöyle devam etmiş: "Orada çözülemeyince rutin uygulama olarak bize intikal etti. Bize intikal edince, biz çözdük. Genelkurmay

---

95

http://www.habervaktim.com/haber/131947/kahreden_ihanete_erdogan_el_atti.html

Askeri Savcılığı bakıyor. Yargı aşamasında olduğu için müdahale etmiyoruz, ne yaptınız diye sormuyoruz."

Aradan 2,5 yıl geçecek, askeri savcılık hala soruşturmayı bitiremeyecek!

Aman Allah'ım!

Bunun bir izahı olabilir mi?

Olabilir, ama olay o kadar korkunç ki, aklımıza getirmeyi bile istemiyoruz. Bile bile gözlerimizi yumuyoruz. Bazı şeylerin "şüyuu vukuundan beter" derler ya, işte öyle bir şey...

Evet, Sayın Başbuğ çıkıp ta ne desin! Adamcağız ne konuştuysa kendi arkadaşları yalan çıkardılar.

"Boru" dedi, olmadı.

"Kâğıt parçası" dedi, olmadı.

"Polis sızdırmış" dedi, olmadı.

"Allah'tan korkun, "Allah Allah" diye hücumla kalkan bir ordu cami bombalar mı?" demişti. Şimdi de kalkıp, "Bu ordu PKK'lı barındırıp da kendi uçağını düşürür mü?" dese ve tersi çıksa, adama Allah korusun "inme" iner yahu!

Ne yapsın, bağına taş basarak iki ay daha sabredek ve susacak. Ondan sonra ver elini sahillere...

Ama biz bu ordu ile yaşamaya devam edeceğiz. Yeter artık, içindeki haksız hukuksuzları, cuntacıları, milli iradeye kazan kaldıranları, sivilleri "Allah'ın sivili" diyerek aşağılayanları, milletin evlatlarını korumayan, onlar savaşırken oyun oynayanları, mili serveti hesapsız kitapsız harcayanları, yani içindeki çürük elmaları temizlesin artık hem Genel Kurmay, hem de onların amirleri.

Yetkililer kimlerse, görevlerini yapsınlar ve bize pırıl pırıl bir ordu bıraksınlar. Biz de onları göz bebeğimiz gibi severek koruyalım.

Kimse bu temizlik isteğimizi "ordu karşıtlığı ve asimetrik savaş" olarak değerlendirmesin, yoksa yanlış yapar. Çok ucuza kaçmaktır bu tür ithamlar. Böyle yapmak, olayı saptırarak vazifeden kaçmaktan başka bir şey değildir.

İftihar edeceğimiz bir ordumuzun varlığı bizim için hayat memmat meselesidir. Biz bunun önemini kavırıyor ve suçlu yatağı değil, “peygamber ocağı” bir ordu istiyoruz.

SONSÖZ

"Batılılaşma," "Çağdaşlaşma", "Aydınlanma" adı altında, maddi vatanımız için o kadar kan akıtmamıza rağmen gönüllü esareti kabullendi aydınlarımız, ıslahatçılarımız. Ve millete zorla, baskıyla, kan ve can pahasına kabul ettirdiler milliyetsiz ligi. Yani manevi vatansızlığı, manevi esareti. Ama şu soru hep ortada kaldı:

Neden, niçin, nasıl ve hangi bir zaruretle?

Akıllı ve mantıklı bir cevabı yok bunun. Sadece ezberlenmiş birkaç cümle ve takrir-i sükûnlar, istiklal mahkemeleri var. Siyasetçilerden oluşan hakimlerin (!) görev yaptığı tekerlekli mahkemeler var.

Hadi orada önceleri iyi niyet(!) vardı diyelim. Bize güzel bir elbise giydirmek istemişlerdi. İyi de, bizim elbiseleri niye beğenmemişlerdi?

Hadi onu da sormayalım. Ama başkasının üzerinde güzel görünen (!) elbise, bize uymadı. Çünkü kalıp başkasının bedenine göreydi. Halkımız "bu elbise bize uymadı" dedi.

"Hayır" dedi aydınımız, "bu elbise çok güzel, onu kesemem. Onun yerine, senin vücudunun elbiseye uymayan yerlerini keselim. Böylece elbise üstüne uyar, gayet de güzel görünür."

Şaka değil bu, gerçeğin ta kendisi. Ve bunu yaptılar. Bağırta bağırta kestiler milleti ve teselli için sadece "büyürsen unutursun" dediler ve dört gözle unutacağı günü beklediler. Ama halk hiçbir zaman unutmadı. Unutulacak şey mi bu yahu?

Ne yazık ki, bizi kasap gibi kesip biçenlere kötü söylemek bile yasak. Hatta şikayetlenmek, sızlanmak bile. Yıkılan bütün kurumların altında kalan insanımız çürüdü, bozuldu, kokuştı. Ülkenin her yerinden pis kokular geliyor. Ağzımızı, burnumuzu kapatmak çare değil. Elimizdeki, ayaklarımızdaki prangaları, yokmuş kabul etmek esaretten kurtuluş değil.

Buradan başta aydınlarımız olmak üzere kendi insanımıza bir davet daha yapalım: Gelin bizim dinimizden, kültür ve medeniyetimizden uzak olan bu yabancı vatandan; bizim manevi vatanımıza hicret edelim. Gelin bu fay hattını terkederek yaşadığımız korkunç depremlerden kurtulalım. Kendi değerlerimizin sağlamlaştırdığı zeminlerde, kendi manevi vatanımızda dinimiz, örfümüz ve irfanımıza göre yeniden, sağlam bir toplum inşa edelim.

Gelin bu sosyal depremden böyle bir ders çıkararak kıyamete kadar yaşayacak yeni bir inanç toplumu oluşturalım ülkemizde. Bizim ülkemizde, bizim insanımızla bizim medeniyetimizi inşa edelim yeniden Dünya ve tarih bir kere daha görsün ders ve ibret alacağı ıftiharımız uygarlığımızı.

Bu muhakkak olacaktır. Karanlık bitmek üzeredir. Şafak atmıştır. Güneşin doğması Allah Teâlâ'nın emridir. Ona kimse mani olamaz.

Birkaç yüzyıldır kışı yaşamış atalarımız. Ama “Bize Düşen” kitabımızda da anlatıldığı gibi, karanlığa teslim olmamışlar. İnsan üzerinde titremişler. Ümmeti ne pahasına olursa olsun, esirgemeye çalışmışlar. Şimdi yaşadığımız bir bahardır. İklim güzelleşmiş, dünya yeşillenmiştir. Dallar çiçek açmış, meyveye durmuştur. Hiç şüphesiz yaz da gelecektir. Bizim arzumuz, yabancılaşan aydınımızın da halk ile beraber gelecek yazı karşılması ve nimetlerinden faydalanmasıdır.

Yapabilecekleri başka bir şey de yoktur zaten. Hak gelince batıl gitmek zorundadır. Direnmesi anlamsızdır. Tarih şahittir ki inkâr hep “epter”dir. Epter, yani kökü kesik.

Biz bu duygular içinde her zaman olduğu gibi sonsözümüzü yine şöyle bitiririz: Âlemlerim Rabbi Allah Teâlâ'ya Sonsuz hamd, sena ve şükürler olsun! Sevgili Peygamberimiz Efendimize selat ve selam olsun. Bütün Peygamberlerimize, ehl-i beytlerine, ashabına ve ümmetlerine de!

KAYNAKLAR

- Ahmed b. Hanbel, Müsned 1-6. Çağrı Yay. İst. 1982
- Ahmed Naim, Miras Kamil Sahih-i Buhari Muhtasarı Tecrid-i Sarih Tercümesi 1-12 D.İ.B Yay. Ankara 1976
- Mustafa Armağan, Kızıl Pençe, Timaş Yayınları, İstanbul, 2012
- Aydın Ali Arslan, İslam İnançları, (Tevhid Ve İlm-i Kelam), Gonca Yayınları. Ankara 1984.
- Bağcı Rıza, Pozitivizmin Türkiye'ye Girişi ve Modern Türk Edebiyatına Tesirleri.
- Başgil Ali Fuat, İlmin Işığında Günün Meseleleri, Yağmur Yayınları, İstanbul, 1960.
- Altuntaş Halil, İslam'da Din Hürriyetinin Temelleri, <http://www.diyamet.gov.tr/turkish/default.asp> (05 Kasım 2007)
- Beriş, Hamit Emrah, Avrupa Birliği Üyeliği Ya Da Türk Siyasetinde Demokratikleşme Eğilimleri, Gazi Üniversitesi İktisadî Ve İdarî Bilimler Fakültesi 7/1.(2005).
- Berkes, Niyazi; Türkiye'de Çağdaşlaşma, YKY, İstanbul, 2004.
- Bilmen Ömer Nasuhi, -Muvazzaf ilm-i Kelam. Yeni Matbaa İst. 1959
- Bilmen Ömer Nasuhi, Kur'an-ı Kerim Türkçe meal-i Alisi ve Tefsiri 1-8 Bilmen Yay. İst. Ty.
- Buhari. Sahih. 1-8, Çağrı Yayınları İstanbul 1981

- Bolay Süleyman Hayri, Felsefi Doktrinler ve Terimler Sözlüğü, Akçağ y. 6. Baskı, 1996
- Canan, İbrahim Prof. Dr. Kütüb-ü Sitte Muhtasarı Tercüme ve Şerhi 1-18 Akçağ 1. Baskı Ankara.
- Demir Ömer- Acar Mustafa, Sosyal Bilimler Sözlüğü, Vadi y. Ankara 1997
- Doğan D. Mehmet, Büyük Türkçe Sözlük, İz y. İst. 1996
- Doğan D. Mehmet, Batılılaşma İhaneti, Dergah y. İst. 1975.
- M. Ertuğrul Düздаğ, Türkiye’de İslam Ve Irkçılık Meselesi, Türdav, İst. 1983.
- Ebu Davut. Sünen 1-5 Çağrı y. İst. 1981
- Elmalılı Hamdi Yazır, Hak Dini Kur’an Dili 1-9, Eser y. İst. Ty
- Elmalılı Hamdi Yazır, Hak Dini Kur’an Dili. (sadeleştirilmiş) 1-10 Azim Neş. İst.
- Hamidullah Muhammed, I-II. İslam Peygamberi, İrfan y. İst. 1972.
- İbn Kesir, Muhtasar-u Tefsir-i İbn-i Kesir, 1-3 (ihtisar: M. Sabuni) Daru’l Kur’ani’l kerim, Beyrut, 1981.
- İbn Mace. Sünen I-II. Çağrı Yay. İst. 1981
- İhsanoğlu Ekmeleddin, Osmanlılar Ve Batı Teknolojisi Yeni Araştırmalar Yeni Görüşler, Edebiyat Fakültesi Basımevi, İstanbul, 1992.
- Hanioglu M. Şükrü,, DİA. Batılılaşma md.
- Kaplan Mehmet, Nesillerin Ruhı, İst. 1968.
- Kılavuz Ahmed Saim, İman Küfür Sınırı. Marifet y. İstanbul 1982
- Köksal M. Asım, İslam Tarihi 1-13 İrfan y. İst. 1981
- Kur’an-ı Kerim.
- Kutup Seyyid, Fizilal’il Kur’an 1-6 Dar’üş Şüruk 1980

- Komasyon, Kütüb-ü Tis'a, Çağrı y. İst, 1981
- Küçükömer, İdris, Düzenin Yabancılaşması/Batılaşma, Bağlam Yayınları, İstanbul, 2006.Malik b. Enes, Muvatta 1-2. Çağrı y. İst. 1981
- Mardin Şerif, Din ve İdeoloji, İstanbul 1983; Mecmûa-i Funûn, nr. 22, İstanbul 1280;
- Mehmet Akif Ersoy, Safahat, İnkilap ve Aka y. İst.
- Meriç, Cemil, Kırk Ambar, Ötüken Neşriyat, 1980.
- Meriç, Cemil, Bu Ülke, İletişim Yayınları, İstanbul, 1985.
- Meriç, Cemil, Kültürden İrfana, İnsan Yayınları, İstanbul, 1986.
- Meriç, Cemil, “Batıda ve Bizde Aydınım Serüveni”, Cumhuriyet Dönemi Türkiye Ansiklopedisi C.1, İletişim Yayınları, İstanbul, 1983, ss.130-137.
- Mevdudi, Hilafet ve Saltanat, Hilal y. İst.
- Mimar Türkkahraman, Hüseyin Tutar, Sosyal Değişme, Bütünleşme Ve Çözülme Bağlamında Toplumda Farklı Kültür Ve Anlayışların Yeri Ve Önemi, Alanya İşletme Fakültesi Dergisi1/1 (2009) 1-16.
- Müslim, Sahih, 1-3. Çağrı y. İst.1981
- Necip Fazıl Kısakürek, Sahte Kahramanlar, İkinci Baskı, Büyük Doğu Yayınları, İstanbul, Eylül 1977.
- Necip Fazıl Kısakürek, Çile, Büyük Doğu y. İst.
- En-Nedvi Ebul Hasan Ali, Yeniden İslam'a, İslam Neş. Konya 1967
- en-Nedvî Ebu'l Hasen Ali, Din ve Medeniyet Üzerine, Kaynak y. İzmir, 1970.
- Nar Cemal, İslam'da Devlet Ve Siyaset, Toprak y. İst. 2007
- Nar Cemal, İlim ve İktidar, Toprak y. İst. 2007

- Nar Cemal, Osmanlılardan Cumhuriyete Büyük Kırılma, Özgü y. 2014.
- Nar Cemal, Sistem Ve Şeriat, Özgü y. 2014.
- Nar Cemal, Laiklik Sorgulaması, Özgü y. İst. 2015.
- Nar Cemal, Batılılaşmayla Hesaplaşma. Özgü y. İst. 2015
- Nar Cemal, Adı Konmamış Savaş, Özgü y. İst. 2015.
- Nar, Cemal, Alimin Önderliği; Ukde y. Kahramanmaraş.
- Nar Cemal İnançta Arınma, Toprak y. İst.
- Okay Orhan, Batı Medeniyeti Karşısında Ahmet Mithat Efendi, Milli Eğitim Basımevi, İst. 1989.
- Osmanlı Ansiklopedisi, Komisyon, İz Yayıncılık, İst. 1996.
- Ortaylı İlber, Avrupa Ve Biz, Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları, I. Baskı, İst. Mart 2008.
- Ülgener Sabri, İktisadi Çözülmenin Ahlak ve Zihniyet Dünyası, İstanbul 1981;
- Ülken, Hilmi Ziya Türkiye’de Çağdaş Düşünce Tarihi, İst. 1979.
- Sabunî Muhammed Ali, Safvetu’t Tefasir, I-III. Daru’l Kur’ani’l kerim, Beyrut, 1981.
- Selim A. Sıddıkî, İslâm Devletinde Malî Yapı, İst.
- Solak Kemal, İslam'a göre millet Milliyetçilik ve ırkçılık, şelale yayınları,, İstanbul, ty.
- Solmaz Mehmet, Yeni Nesillerimizi İnşa Eden Alimlerimiz, I-II” Erkam Yayınları, İst.
- Sosyal Bilimler Ansiklopedisi, 1-4.
- Şafak Ali, Hukuk terimleri Sözlüğü, Rehber y. Ankara, 1992.
- Şamil İslam Ansiklopedisi, Şamil y. İst.
- DİA Diyanet Vakfı İslam Ansiklopedisi, İst.

M. Serhan Tayşı, Ali Emiri İzinde, Timaş y. İst. 2009.
Tekin, Mehmet, Cemil Meriç ile Söyleşiler, Çizgi Kitabevi, 2003.

Tunaya, T. Zafer, Batılılaşma Hareketleri I, Cumhuriyet Yayınları, 1999.

Turhan Mümtaz, Kültür Değişmeleri, Milli Eğitim Basımevi, İst. 1972.

Tülay Gencer, Cemil Meriç İle Türk Modernleşmesine Bir Bakış, Bitlis Eren Üniversitesi SBE Dergisi, Cilt: 1 Sayı:1.
Vikipedi, Özgür Ansiklopedi.

İnternet Kaynakları

http://tr.wikiquote.org/wiki/Mustafa_Kemal_Atat%C3%BCrk/Din#cite_note-31

KARAL (Ord. Prof.), Enver Ziya (1924-10). Atatürk'ten Düşünceler (Kitap) (Türkçe dilinde), 96, ODTÜ Yayıncılık. ISBN ISBN 975-7064-12-2. URL erişim tarihi 2011-11-24. "Atatürk'ün Söylev ve Demeçleri (II)"

"Modern Turkey, a delicate balance of East and West".
23 Ekim 2011

<http://www.atam.gov.tr/index.php?Page=SoylevDemecler&IcerikNo=352>

http://www.habervaktim.com/yazar/12932/manisali_malike_antepde_nasil_ihtilal_yapti.html

http://www.habervaktim.com/haber/57505/bu_sozleri_baykal_soyledi.html

<http://www.habervaktim.com/haberoku.php?id=20033>

<http://www.habervaktim.com/haberoku.php?id=23159>

http://www.habervaktim.com/haber/chpli_hamzacebiden_diyanete_tepki-245315.html

<http://www.yeniakit.com/haber.php?id=160548>

<http://www.hukuk.gen.tr/konular/konular.asp?konugrp=1&konuid=2>

http://www.aksam.com.tr/2010/04/13/haber/siyaset/5848/pakistan_savcilarindan_daha_duyarsiz_degiliz.html

<http://www.milliyet.com.tr/Default.aspx?aType=YazarDetay&ArticleID=760711&AuthorID=86&Date=30.05.2008>

<http://hurarsiv.hurriyet.com.tr/goster/haber.aspx?id=10625573&yazarid=10>

http://www.habervaktim.com/yazar/10074/ne_yani_ertugrul_maymundan_gelmis_olamaz_mi.html

<http://www.habervaktim.com/yazaroku.php?id=8374>

<http://www.habervaktim.com/yazaroku.php?id=4643>

http://www.habervaktim.com/haber/42743/rektorun_evinden_servert_cikti.html

http://www.habervaktim.com/haber/107168/prof_ortayli_siyaset_okulunda_sok_etti.html

http://www.habervaktim.com/haber/39754/bu_ne_bicim_rektor.html

<http://www.habervaktim.com/haber1.php?id=2504> (14 12 2007)

http://www.habervaktim.com/yazar/12301/kurtlar_vadis_i_derin_devlet.html

http://www.habervaktim.com/haber/129684/amiralin_sok_ses_kaydi.html

http://www.habervaktim.com/haber/129901/susturun_su_ada_mi_ses_kaydi.html

<http://www.habervaktim.com/haber/2504/cok-lazimsingitme-ne-olur.html> (16 Ocak 2008 Çarşamba 16:12)

http://www.habervaktim.com/haber/130045/2_adi_basbakan_vakasi.html

<http://www.habervaktim.com/haber/iste-darbenin-nedeni-237041.html>

http://www.habervaktim.com/haber/90090/ataturk_tanri_degildir_diyenin_dilini_yakarmis.html

http://www.habervaktim.com/yazar/12099/askeri_entrika_olarak_28_subat.html

http://www.habervaktim.com/haber/84701/pasaya_bak_pasaya.html

http://www.habervaktim.com/haber/131947/kahreden_ihanete_erdogan_el_atti.html

<http://www.diyamet.gov.tr/turkish/default.asp>)

<http://www.habervaktim.com/haber/bu-da-nerden-cikti-simdi-249040.html> Ekim 2008)

<http://www.ihlassondakika.com/detail.asp?id=142363>

http://www.medyakafe.com/haber.php?haber_id=6256.

<http://hurarsiv.hurriyet.com.tr/goster/haber.aspx?id=8469107&yazarid=10> 17. 03. 2008

<http://hurarsiv.hurriyet.com.tr/goster/haber.aspx?id=9160114&yazarid=10>

<http://www.hurriyet.com.tr/yazarlar/7875744.asp>

http://www.fatihaltayli.com.tr/content.cfm?content_id=3680)

http://dengeli.com/muhlise_gungor/iste_dezenformasyon_boyle_yapilir_gerceklerin_uzeri_boyle_ortulur.html Salı, 07 Ekim 2008 03:20 de.

<http://www.stratejikboyut.com/haber/dogan-yasta-guluuyarmis--30931.html> 1/27/2010

<http://www.radikal.com.tr/Default.aspx?aType=Detay&ArticleID=879903&Date=27.05.2008&CategoryID=77>

<http://www.8sutun.com/node/61068>

<http://www.8sutun.com/node/61114>

http://www.habervaktim.com/iktibas.php?arama_metin=&select=%C7ocuklar%FDn+velayeti%2C+gen%E7lerin+%F6zg%FCr1%FC%F0%FC

[http://www.zaman.com.tr/webapp-tr/haber.do?haberno=496247 \)](http://www.zaman.com.tr/webapp-tr/haber.do?haberno=496247)

http://www.dunyabulteni.net/news_detail.php?id=35915